PROCLI

PHILOSOPHI PLATONICI

OPERA

E CODD. MSS. BIBLIOTH. REG. PARISIENSIS,

NUNC PRIMUM EDIDIT,

LECTIONIS VARIETATE, ET COMMENTARIIS

ILLUSTRAVIT

VICTOR COUSIN,

PROFESSOR PHILOSOPHIÆ IN ACADEMIA PARISIENSI.

TOMUS QUARTUS,

CONTINENS DUOS PRIORES LIBROS

COMMENTARII

IN PARMENIDEM PLATONIS.

PARISIIS,

EXCUDEBAT J.-M. EBERHART.

MDCCCXXI.

SE VEND A PARIS,

CHEZ
- J.-M. EBERHART, Imp.-Lib., rue du Foin Saint-Jacques, n° 12.
- LEVRAULT frères, Lib., rue des Fossés M. le Prince, n° 33; et *à Strasbourg*, chez les mêmes.
- TREUTEL et WURTZ, Lib., rue de Bourbon, n° 17; *à Londres* et *à Strasbourg*, même librairie.

VIRO OPTIMO ET DOCTISSIMO

J. F. BOISSONNADE,

DE LITTERIS GRÆCIS,

DE PHILOSOPHIA ANTIQUA ET PROCLO NOSTRO

EGREGIÈ MERITO MERITUROQUE:

NEC NON

AMICIS ET MAGISTRIS

F. W. J. SCHELLING,

ET

G. W. F. HEGEL,

PHILOSOPHIÆ PRÆSENTIS

DUCIBUS,

UNIUS PARMENIDEI ET PLATONICI

RESTITUTORIBUS,

D. D.

EDITOR.

PRÆFATIO.

Tot et tanta dicenda haberem de omnibus quæ ex hoc Procli opere oriuntur adjutamentis, tum ad illustranda quædam obscuriora Platonis loca, tum ad augendam historiam scholarum Italicæ et Eleaticæ, præsertimque ad explanandas aut saltem altiùs excutiendas summas illas quæstiones de Uno, de mente et ideis, quæ nunc etiam in medio sunt, et hujus ætatis philosophos hinc indè diducunt, ut satiùs visum fuerit hìc cuncta silentio premere quàm tangere leviùs, et omissis sepositisque in aliud temporis et loci animadversionibus omnibus historicis aut philosophicis, agere tantùm breviterque de iis quæ in manu mihi fuerunt in hanc editionem adornandam.

Textum magna ex parte constitui de Codice optimo duodecimi sæculi, inter Cod. Bibl. Parisiens. inscripto 1810, quem Cod. 1836 sæpiùs vitiatum, aliquantisper emendatum refert. Illi verò duo Codices ejusdem familiæ fontes sunto hujus principis, ut aiunt, editionis. Codices autem duo inscripti 1835 et 1837, in omnibus ferè similes, alteram Codicum quasi familiam exhibent alteri longè imparem; quamquidem in textum cautiùs et rarò nunc demùm admisi, cùm melior hinc lectio aliquando emergeret. — Cod. 1810 mihi designatur A. Cod. 1836 B. Cod. 1835 C. Cod. 1837 D.

Erui quoque è bibliothecâ Vindobonensi et in dias luminis auras profero versionem latinam commentarii in Parmenidem ab eodem illo Ant. Herm. Gogavâ cujus jam priùs edidi versionem commentarii in primum Alcibiadem. Versio quidem non est; at fragmenta et excerpta quasi in versionem extenduntur. Ea autem post textum lector habebit, à me paululum retractata.

Quod si argumenta hic desiderantur quæ præmittere solebam, non aliud causæ est nisi quòd laboris id fuisset salebrosioris, ingratique, cùm ista argumenta et alia omnia hujusmodi in commentariis philosophicis abundè reperienda sunt.

Scribebam Parisiis, primo die Aprilii 1821.

VICT. COUSIN.

ΠΡΟΚΛΟΥ

ΠΛΑΤΩΝΙΚΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ

ΕΙΣ

ΤΟΝ ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΝ ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

ΠΡΟΚΛΟΥ

ΠΛΑΤΩΝΙΚΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ

ΕΙΣ

ΤΟΝ ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΝ ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ

ΠΡΟΚΛΟΥ

ΠΛΑΤΩΝΙΚΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ

ΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΝ ΒΙΒΛΙΩΝ ΕΠΤΑ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ.

Εὔχομαι τοῖς Θεοῖς πᾶσι καὶ πάσαις ποδηγῆσαί μου τὸν νοῦν εἰς τὴν προκειμένην θεωρίαν, καὶ φῶς ἐν ἐμοὶ σιλπνὸν τῆς ἀληθείας ἀνάψαντας, ἀναπλῶσαι τὴν ἐμὴν διάνοιαν ἐπ' αὐτὴν τὴν τῶν ὄντων ἐπιστήμην, ἀνοῖξαί τε τὰς τῆς ψυχῆς τῆς ἐμῆς πύλας εἰς ὑποδοχὴν τῆς ἐνθέου τοῦ Πλάτωνος ὑφηγήσεως· καὶ, ὁρμήσαντάς (1) μου τὴν γνῶσιν εἰς τὸ φανότατον (2) τοῦ ὄντος, παῦσαί με τῆς πολλῆς δοξοσοφίας, καὶ τῆς περὶ τὰ μὴ ὄντα πλάνης, τῇ περὶ τὰ ὄντα νοερωτάτῃ διατριβῇ, παρ' ὧν μόνων τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα (3) τρέφεταί τε καὶ ἄρδεται (4), καθάπερ φησὶ ὁ ἐν τῷ Φαίδρῳ Σωκράτης· ἐνδοῦναί τέ μοι νοῦν μὲν (5) τέλεον τοὺς νοητοὺς θεούς, δύναμιν δ' ἀναγωγὸν τοὺς νοεροὺς, ἐνέργειαν δὲ ἄλυτον καὶ ἀφειμένην τῶν ὑλικῶν γνώσεων

(1) Ὁρμήσαντας Codices 1810 A. 1835 C. 1837 D. — 1836 B. ὁρμείσαντας.

(2) B. φανότερον.

(3) Edit. πτέρωμα. Nec non ipse Procl. ad Alcib. Tom. II, pag. 77.

(4) Vid. Tom. II, p. 77.

(5) B. Deest μὲν.

τοὺς ὑπὲρ τὸν οὐρανὸν τῶν ὅλων ἡγεμόνας, ζωὴν δὲ ἐπτερωμένην τοὺς τὸν κόσμον λαχόντας· ἔκφανσιν (1) δὲ τῶν θείων ἀληθῆ τοὺς ἀγγελικοὺς χορούς, ἀποπλήρωσιν δὲ τῆς παρὰ θεῶν ἐπιπνοίας τοὺς ἀγαθοὺς δαίμονας· μεγαλόφρονα δὲ καὶ σεμνὴν καὶ ὑψηλὴν κατάστασιν τοὺς ἥρωας· πάντα δὴ ἁπλῶς τα θεῖα γένη παρασκευὴν ἐνθεῖναί μοι τελείαν εἰς τὴν μετουσίαν τῆς ἐποπτικωτάτης τοῦ Πλάτωνος καὶ μυστικωτάτης θεωρίας, ἣν ἐκφαίνει μὲν ἡμῖν αὐτὸς ἐν τῷ Παρμενίδῃ, μετὰ τῆς προσηκούσης τοῖς (2) πράγμασι βαθύτητος, ἀνήπλωσε δὲ ταῖς ἑαυτοῦ καθαρωτάταις ἐπιβολαῖς ὁ τῷ Πλάτωνι μὲν συμβακχεύσας (3), ὡς ἀληθῶς, καὶ ὁ μεσὸς καταστὰς τῆς θείας ἀληθείας, τῆς δὲ θεωρίας ἡμῖν γενόμενος ταύτης ἡγεμὼν, καὶ τῶν θείων τούτων λόγων ὄντως ἱεροφάντης· ὃν ἐγὼ φαίην ἂν (4) φιλοσοφίας τύπον εἰς ἀνθρώπους ἐλθεῖν, ἐπ' εὐεργεσίᾳ τῶν τῇδε ψυχῶν, ἀντὶ τῶν ἀγαλμάτων, ἀντὶ τῶν ἱερῶν, ἀντὶ τῆς ὅλης ἁγιστείας αὐτῆς, καὶ σωτηρίας ἀρχηγὸν τοῖς γε νῦν οὖσι ἀνθρώποις, καὶ τοῖς εἰσαῦθις γενησομένοις (5). Ἀλλὰ τὰ μὲν τῶν κρειττόνων ἡμῶν ἵλεα ἔςω, καὶ ἡ παρ' αὐτῶν χορηγία· καὶ ἡμῖν ἕτοιμος εἴη προλάμπουσα (6) τὸ ἐξ αὐτῶν ἀναγωγὸν φῶς.

Σὺ δὲ, ὦ φιλοσοφίας ἐπάξιον ἔχων τὸν νοῦν, καὶ ἐμοὶ φίλων φίλτατε, Ἀσκληπιόδοτε, δέχου τὰ δῶρα τοῦ ἀνδρὸς

(1) D. ἔκφασιν.
(2) B. τῆς.
(3) B. συβακχεύσας.
(4) B. φαί ἂν.
(5) Syrianus.
(6) C. D. προσλάμπουσα. B. εἴη πω λάμπουσα.

ἐκείνου, τέλεα τελέως (1), ἐν γνησιωτάτοις κόλποις τῆς σαυτοῦ ψυχῆς.

Πρὶν δὲ τῆς ἄλλης ἄρξασθαι θεωρίας, βούλομαι τὴν δραματικὴν τοῦ διαλόγου διασκευὴν ἐκθέσθαι τοῖς καὶ τῶν τοιούτων διακοῦσαι σπουδάζουσι.

Παναθήναια ἦν τὰ μεγάλα, κατὰ μείζω παρασκευὴν πληρούμενα τοῖς τότε Ἀθηναίοις, ἢ τὰ μικρὰ· καὶ τοῦτ' αὐτὰ (2) προσονομάζοντες, δι' ἐλάττονος παρασκευῆς τὴν θεὸν ἐτίμων (3), μακροποροτέραις τε καὶ βραχυποροτέραις αὐτὴν περιόδοις γεραίροντες. Ταύτης δ' οὖν, ὅπερ εἴπομεν, τῆς ἑορτῆς οὔσης, ἀφίκοντο Παρμενίδης καὶ Ζήνων Ἀθήναζε, διδάσκαλος μὲν ὁ Παρμενίδης ὤν, μαθητὴς δ' ὁ Ζήνων, Ἐλεάται δ' ἄμφω, καὶ οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῦ Πυθαγορικοῦ διδασκαλείου μεταλαβόντε, καθάπερ που καὶ ὁ Καλλίμαχος (4) ἱστόρησεν. Ἀφικομένω δ' οὖν ἐξ Ἐλέας τῆς ἐν Ἰταλίᾳ (5), τήν τε θεὸν τιμήσοντε, καὶ τοὺς Ἀθήνησιν εὖ πεφυκότας εἰς τὴν τῶν θείων ἐπιστήμην ὠφελήσοντε, κατελύετον ἔξω Κεραμεικοῦ, πάντας ἐφ' ἑαυτοὺς προκαλουμένω καὶ ἐπισρέφοντε. Παρεγένοντο δὴ οὖν πρὸς αὐτοὺς ἄλλοι τινὲς, καὶ ὁ Σωκράτης, νέος μὲν ὤν, φύσει δὲ τῶν ἄλλων διαφέρων. Καί σφίσι ποτὲ παραγενομένοις ὁ Ζήνων ἀναγινώσκει τι βιβλίον ἐν ᾧ δεικνύναι ἐπειρᾶτο πόσα δὴ καὶ τίνα ἕπεται δυσχερῆ τοῖς πολλὰ

(1) C. Deest τελέως.
(2) C. D. αὐτῶς.
(3) C. τὴν τῶν θεῶν ἐτίμων.
(4) C. D. Νικόμαχος.
(5) C. D. in orâ : ὅτι ἡ Ἐλέα τῆς Ἰταλίας ἦν (C. Deest ἦν).

τὰ ὄντα πρεσβεύουσιν. Τοῦ γὰρ Παρμενίδου, φασί, τὸ ὂν ἓν λέγοντος, καὶ ταύτην ὡς ἑαυτοῦ μάλιστα δόξαν ἐκφέροντος, ὅσοι φορτικώτερον ἥπτοντο τῶν τοιούτων λόγων, διέσυρον τὴν δόξαν, ἐρεσχελοῦντες ἄλλα τε πολλὰ, καὶ ὡς εἰ ἓν τὸ ὂν (1), οὐχὶ ἅμα Παρμενίδης ἐστὶ καὶ Ζήνων, ἀλλ' εἰ μὲν Παρμενίδης, οὐχὶ Ζήνων, εἰδὲ Ζήνων, οὐχὶ Παρμενίδης· καὶ ἐπ' ἄλλων δή τινων τοιούτων τὸ δόγμα κατερρύπαινον, οὐδὲν τῆς ἀληθείας εἰδότες. Ὁ δὴ τοῦ Παρμενίδου μαθητὴς Ζήνων αὐτόθεν μέν πως τῷ τοῦ διδασκάλου δόγματι συνηγορεῖν οὐ βουλόμενος, ὡς οὐδὲν τοῦ δόγματος δεομένου πίστεως ἄλλης, βοήθειαν δέ τινα πορίζειν κεκρυμμένην ἐπιχειρῶν, γράφει τι βιβλίον ἐν ᾧ δαιμονίως ἐδείκνυεν οὐκ ἐλάττω ἑπόμενα δυσχερῆ τοῖς πολλὰ τὰ ὄντα τιθεμένοις, ἢ ὅσα τοῖς ἓν τὸ ὂν εἰρηκόσιν ἔδοξεν ἀπαντᾶν· καὶ γὰρ ὅμοιον καὶ ἀνόμοιον ταὐτὸν ἐδείκνυ, καὶ ἴσον καὶ ἄνισον ἐσόμενον, καὶ πᾶσαν ἁπλῶς ἀναίρεσιν τῆς τάξεως τῶν ὄντων καὶ πάντων ἐσομένην σύγχυσιν (2) πλημμελῆ· καὶ οἶμαί γε, εἰ χρὴ προαποφήνασθαι τὸ δοκοῦν, ὅτι εἰκότως. Δεῖ μὲν γὰρ καὶ ἓν εἶναι τὸ ὂν, καὶ πολλά· καὶ γὰρ πᾶσα μονὰς ἔχει τι σύστοιχον ἑαυτῇ πλῆθος· καὶ πᾶν πλῆθος ὑπὸ μονάδος τινὸς περιέχεται τῆς αὐτῷ προσηκούσης. Ἀλλ' ἐπειδὴ πανταχοῦ (3) τὴν τοῦ πλήθους αἰτίαν ἡ μονὰς εἰς ἑαυτὴν ἀνεδήσατο, καὶ οὐδ' εἶναι τὸ πλῆθος δυνατὸν ἄνευ ἐκείνης, εἰς τὴν ἀπερίληπτον καὶ ἐνιαίαν τῆς μονάδος αἰτίαν ἀποβλέποντες οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι τὸ ὂν ἓν

(1) C. Deest τὸ ὄν.
(2) B. C. D. σύγχησιν.
(3) B. Deest πανταχοῦ.

ἐπρέσβευον, πᾶν τὸ πλῆθος ἐν τῷ ἑνὶ θεωροῦντες, καὶ τὸ πρὸ τῶν πολλῶν ἓν ὂν παραδιδόντες· τὸ γὰρ πρώτως ὂν ἕν ἐστι, καὶ ἐκ τούτου τὸ τῶν ὄντων πλῆθος. Ὁ μὲν οὖν Παρμενίδης οὐκ ἠξίου κατιέναι πρὸς τὸ πλῆθος, ὁρμίσας (1) ἑαυτὸν ἐν τῇ τοῦ ἑνὸς ὄντος θεωρίᾳ, καὶ ἀφεὶς πάντα ὅσα πρὸς τὰς μεριστὰς αὐτὸν ἐπέστρεφον νοήσεις· ὁ δὲ Ζήνων, ἅτε τούτου καταδεέστερος ὢν, τέλος μὲν καὶ αὐτὸς ἐποιεῖτο τῆς θεωρίας τὸ ἓν ὄν, χωρίζειν δὲ αὐτὸ (2) τοῦ πλήθους ἔτι βουλόμενος, καὶ συνάγειν τὸ ἓν ἐκεῖνο τὸ οἷον κέντρον τῶν ὄντων ἁπάντων, διήλεγχε τοὺς πολλὰ τὰ ὄντα τιθεμένους, καθαίρων αὐτῶν τὴν διάνοιαν ἀπὸ τῆς εἰς τὸ πλῆθος φορᾶς· καὶ γὰρ ὁ ἔλεγχος κάθαρσίς ἐστι (3), καὶ ἀφαίρεσις ἀγνοίας, καὶ ὁδὸς εἰς ἀλήθειαν. Ἀφελὼν οὖν τὸ ἓν ἀπὸ τοῦ πλήθους τῶν ὄντων, ἐπεδείκνυ πᾶσαν ἐν αὐτοῖς σύγχυσιν καὶ ἀταξίαν. Τὸ γὰρ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἄμοιρον, οὔτε ὅλον εἶναι δυνατὸν, οὔτε πᾶν, οὔτε εἰδοποιημένον· πάντα γοῦν ταῦτα κατὰ μετοχὴν ὑφέστηκε τοῦ ἑνὸς· εἴδους δὲ ἀνῃρημένου καὶ ὁλότητος, οἴχεται πᾶσα τάξις καὶ πᾶς ὁ κόσμος, καὶ οὐδὲν ἔτι ἔστιν, πλὴν τὸ πλημμελῶς καὶ ἀτάκτως κινούμενον. Ταυτὸν οὖν λανθάνει ποιῶν ὁ τὸ ἓν ἀφελὼν, τῷ τὸν Θεὸν χωρίσαντι τῶν πραγμάτων· οὕτως οὖν (4) ἕξειν (5) τὰ ὄντα, ὡς εἰκὸς ἔχειν, ὅταν αὐτῶν ἀπῇ Θεὸς, καθάπερ που φησὶν ὁ Τίμαιος· ἀπὸ γοῦν Θεοῦ, τοῖς μὲν διῃρη-

(1) C. ὁρμήσας.
(2) C. D. ἑαυτὸ.
(3) C. D. in orâ : τί ἐστιν ἔλεγχος.
(4) B. οὕτω γοῦν. C. D. οὕτως γοῦν.
(5) B. ἕξιν.

μένοις ἕνωσις, τοῖς δὲ ἀτάκτοις τάξις, τοῖς δὲ μέρεσιν ὁλότης ἐνδίδοται, καὶ τοῖς μὲν ὑλικοῖς μορφὴ, τοῖς δὲ ἀτελέσι τελείοτης· ἑκάςῳ δὲ τούτων πάντως (1) ἐπιφέρεται τὸ ἕν. Ὁ μὲν οὖν Ζήνων οὕτω διήλεγχε τοὺς πολλὰ τὰ ὄντα τιθεμένους, καὶ ἀνῆγεν ἐπὶ τὸ ἓν ὂν ἑαυτόν. Ἀνάγκη γοῦν, εἰ μὴ πολλὰ (2), ἤτοι μηδὲν ἔτι εἶναι μηδαμοῦ, ἢ ἓν εἶναι τὸ ὄν· ὥςε καὶ αὐτὸς τελευτῶν τον τοῦ πάτρος Παρμενίδου λόγον ἠσπάζετο, τὸ μὲν πλῆθος ἐν τῷ ἑνὶ κατ' αἰτίαν ὁρῶν, τὸ δὲ ἓν ἐν μόνῳ τῷ πλήθει σώζειν οὐ δυνάμενος· τοῦτο μὲν γὰρ καὶ καθ' αὐτὸ πρὸ τοῦ πλήθους ἔςιν, ἐκεῖνο δὲ πάντως ἐκ τοῦ ἑνὸς ἔςιν ὃ ἔςι (3).

Τούτων οὖν πέρι βιβλίον τι γράψας ἀνέγνω τοῖς πᾶσιν. Ὁ δέ γε Σωκράτης ἐπακούσας τοῦ βιβλίου τῆς ἀναγνώσεως, καὶ τῶν ἀτόπων, ὁπόσα παρακολουθεῖν ὁ Ζήνων ἔφατο τοῖς πολλὰ τὰ ὄντα τιθεμένοις, μεταγων ἀπὸ τῆς περὶ τοῦ ἑνὸς καὶ πλήθους τῶν ὄντων ζητήσεως ἐπὶ τὴν ἕνωσιν τῶν εἰδῶν καὶ τὴν διαίρεσιν τὴν θεωρίαν, οὐδὲν ἔφη εἶναι θαυμαςὸν εἰ δεικνύοι τις ταυτὸν ὅμοιόν τε καὶ ἀνόμοιον, καὶ ἴσον καὶ ἄνισον· καὶ γὰρ δεξιὸν καὶ ἀριςερὸν ταυτόν· καὶ πολλά ἐςι τὰ οὕτως ἔχοντα ἐπὶ τῶν αἰσθητῶν, ἅμα τῷ πλήθει καὶ τὰ ἐνίζοντα σύνειληχότα εἴδη, δι' ὧν ἕκαστα ἓν ἅμα καὶ πολλά ἐστιν· ἀλλ' ἠξίου δεικνύειν ὅπως ἐπὶ τῶν νοητῶν εἰδῶν ταυτόν ἐςιν ἴσον καὶ ἄνισον, καὶ ὅμοιον

(1) C. πάντων.

(2) C. D. εἰ μὴ πολλὰ τὸ ἕν.

(3) B. Deest ὃ ἔστι.

καὶ ἀνόμοιον· ἑώρα γὰρ ἐκείνου τὴν ἀμιγῆ καθαρότητα τῶν εἰδῶν (1), καὶ ᾤετο καὶ τὸ πλῆθος τῶν ὄντων σώζεσθαι διακεκριμένον (2). Ἐδόκει τοίνυν αὐτῷ χρῆναι μετάγειν ἀπὸ τῶν αἰσθητῶν ἐπὶ τὰ νοητὰ τὴν σκέψιν, κἀκεῖ τήν τε σύγκρισιν ὁρᾶν καθ' ἕκαστον, καὶ τὴν διάκρισιν· ἐπὶ γὰρ τῶν αἰσθητῶν διὰ τὴν ὑποκειμένην φύσιν εἶναι ταῦτα κατάδηλα· ταῦτα ἐκεῖνα ζητῶν ἃ δὴ (3) ἐν τῷ Φιλήβῳ προήκων ἤδη φιλοσοφεῖ τὴν ἡλικίαν, δεδημευμένον μὲν (4) εἶναι λέγων ἐπὶ τῶν συνθέτων ὅπως ἓν καὶ πολλὰ ταυτόν ἐστιν, ἐπὶ δὲ τῶν εἰδητικῶν μονάδων ἀξίαν εἶναι θαύματος τὴν τούτων ἐπίβλεψιν. Ταυτὰ οὖν τοῦ Σωκράτους εἰπόντος, ὁ Παρμενίδης ἀντελάβετο τῶν λόγων· ἐπανερωτῶν αὐτὸν εἰ τῷ ὄντι πέπεισται νοητὰ ἄττα εἴδη εἶναι, καὶ ὑφ' οἵων πεπίστευται λόγων. Τοῦ δὲ Σωκράτους εἰπόντος καὶ σφόδρα τῆς ὑποθέσεως ἀντέχεσθαι ταύτης, ὁ Παρμενίδης ἀπορεῖ περὶ αὐτῶν· εἴτε πάντων ἐστὶν εἴδη τῶν ὄντων, εἴτε μὴ, καὶ πῶς μετέχεται ὑπὸ τῶν αἰσθητῶν, καὶ ὅπως ἔχει πρὸς ἡμᾶς· καὶ οὕτω μὲν αἱ περὶ τῶν ἰδεῶν ἀπορίαι κεκίνηνται βαθέως ὑπὸ τοῦ Παρμενίδου. Τοῦ δὲ Σωκράτους ἰλιγγιάσαντος πρὸς αὐτάς, ὁ Παρμενίδης συμβουλεύει τῷ Σωκράτει πρὸ τῆς ὅλης θεωρίας γυμνάσασθαι περὶ τὴν διαλεκτικὴν, εἴπερ ἐστὶν ἐραστὴς τῆς τῶν ὄντων ἀληθείας, διαλεκτικὴν ἐκείνην καλῶν περὶ ἧς καὶ ἐν

(1) B. Deest Ταυτὸν ἔστιν ἴσον καὶ ἄνισον, καὶ ὅμοιον καὶ ἀνόμοιον· ἑώρα γὰρ ἐκείνου τὴν ἀμιγῆ καταρότητα τῶν εἰδῶν.

(2) C. διακεκριμμένον. D. διακεκρυμμένον.

(3) C. D. ἃ δὴ καὶ ἐν.

(4) B. Deest μὲν.

ἄλλοις ἡμᾶς ἐδίδαξεν (1) αὐτὸς ὁ Σωκράτης, ὡς ἐν Πολιτείᾳ, ὡς ἐν Σοφιστῇ, ὡς ἐν Φιλήβῳ. Τοῦ δ' ἐπανερομένου τίς ἡ τοιαύτη μέθοδος (2), καὶ ἑαυτὸν ἐπιδόντος τῇ τῶν ἀνδρῶν θεωρίᾳ, παραδίδωσιν ὁ Παρμενίδης τὴν μέθοδον ἣν πολλαχοῦ καὶ ὁ Σωκράτης ἐξύμνησεν. Καὶ γὰρ (3) ἐν Φαίδωνι διορίζων αὐτῆς τὸ ἔργον ἀπὸ τῆς ἀντιλογικῆς, φησὶν ὅτι δέοι μὲν ἀεί τινα θεμένους ὑπόθεσιν οὕτω ποιεῖσθαι τὴν ζήτησιν, ἕως ἂν ἀπὸ τῶν πολλῶν ὑποθέσεων ἐπί τι ἱκανὸν, αὐτὸ λέγων τὸ ἀνυπόθετον, ἀναδράμωμεν (4), ὑποθεμένους δέ τι περὶ οὗ ὁ λόγος, διαίρειν τῇ ἀντιφάσει ταύτην τὴν ὑπόθεσιν, ὡς καὶ ὁ Παρμενίδης παρακελεύεται, εἶναι τὸ πρᾶγμα ἢ μὴ εἶναι, λέγοντας, καὶ λαβόντας ὅτι ἔστιν, ζητεῖν τί ἕπεται αὐτῷ, καί τί οὐχ ἕπεται, καί τί ἕπεται ἅμα καὶ οὐχ ἕπεται· τὰ μὲν γάρ ἐστιν ἑκάστου παντελῶς ἀλλότρια πράγματος (5), τὰ δὲ ἐξ ἀνάγκης αὐτῷ παρόντα, τὰ δὲ οἷον ἐνδεχόμενα (6) ὑπάρχειν αὐτῷ καὶ μὴ ὑπάρχειν· ἔπειτα τῶν τριῶν τούτων ἕκαστον τετραπλασιάζειν. Σκοπητέον γὰρ (7), εἶναι μὲν αὐτοῦ τεθέντος, τί ἕπεται αὐτῷ (8) πρὸς ἑαυτὸ, καὶ αὐτῷ πρὸς τὰ ἄλλα, καὶ τοῖς ἄλλοις πρὸς ἄλληλα, καὶ τοῖς ἄλλοις πρὸς αὐτό· καὶ πάλιν, τί οὐχ ἕπεται αὐτῷ πρὸς ἑαυτὸ (9),

(1) C. D. ἀνεδίδαξεν.

(2) C. D. in orâ: ὅρα ὁποία τις ἐστὶν ἡ διαλεκτική.

(3) A. B. Deest γὰρ.

(4) B. ἀναδράσωμεν.

(5) A. B. πράγματα.

(6) C. D. ἐνδεχόμενα καὶ ὑπάρχ.

(7) C. D. deest γὰρ.

(8) C. D. Αὐτῷ τε.

(9) C. D. αὐτὸ.

καὶ αὐτῷ πρὸς τὰ ἄλλα, καὶ τοῖς ἄλλοις πρὸς ἄλληλα, καὶ τοῖς ἄλλοις πρὸς αὐτό (1)· καὶ τρίτον, τί ἕπεταί τε (2) καὶ οὐχ ἕπεται, καὶ αὐτῷ πρὸς ἑαυτὸ, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα (3), καὶ τοῖς ἄλλοις πρός τε ἄλληλα καὶ πρὸς αὐτό· καὶ οὕτω κατὰ δώδεκα τρόπους ποιεῖσθαι τὴν ζήτησιν, κατὰ τοσούτους δὲ ἄλλους (4), μὴ εἶναι τεθέντος, ὥστε ἐκ μιᾶς ὑποθέσεως δύο γίνεσθαι τὴν πρώτην, ἔπειτα καθολικοτέρας (5) τρεῖς ἄλλας ἀναφύεσθαι ὑποθέσεις, ἔπειτα καθ' ἑκάστην τῶν τριῶν τέτταρας, ὥστε καθ' ἑκατέρας (6) δώδεκα (7) γίνεσθαι τὰς ὅλας ὑποθέσεις, εἰ δὲ καὶ (8) ἑκάστην αὐτῶν κατακερματίζειν ἐθέλεις, παμπόλας (9) δή τινας ὑποθέσεις, καὶ οὐδὲ εἰπεῖν ὅσας, ἀναφαίνεσθαι· διὰ δὴ τούτων ὑποθέσεων ὁδεύειν χρῆναι κατὰ τοὺς εἰρημένους ἀριθμοὺς, δυάδας, τριάδας, τετράδας, δωδεκάδας, μέχρις ἂν εἰς αὐτὸ τὸ ἀνυπόπτον (10) ἀναδράμωμεν, ὃ πρὸ πάσης ἔστιν ὑποθέσεως (11).

Τῆς δὴ μεθόδου ταύτης εἰρημένης, ὁ Σωκράτης θαυμάσας τὴν ἐπιστημονικὴν αὐτῆς ἀκρίβειαν, καὶ τὴν νοερὰν τῶν ἀνδρῶν ἀγασθεὶς διδασκαλίαν, ἐξαίρετον οὖσαν τοῦ

(1) C. D. Καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, καὶ τοῖς ἄλλοις πρός τε αὐτὰ καὶ πρὸς ἐκεῖνο· καὶ τρίτον ..

(2) D. Deest τε.

(3) D. Καὶ αὐτῷ καὶ πρὸς αὐτὸ καὶ πρὸς τὰ ἄλλα.

(4) D. ἄλλως.

(5) C. καθεκάτερα. D. καθεκάτερον.

(6) C. D. καθεκατέραν.

(7) A. B. C. δεκατέτταρας.

(8) C. D. Deest καὶ.

(9) D. ἐθέλοις, παμπόλλας.

(10) B. ἀνυπόθετον.

(11) C. D. διαιρέσεως.

Ἐλεατικοῦ διδασκαλείου, καθάπερ ἄλλοτι τοῦ Πυθαγορείου λέγουσιν, ὡς τὴν διὰ τῶν μαθημάτων ἀγωγὴν, καὶ ἄλλο τοῦ Ἡρακλειτείου, τὴν διὰ τῶν ὀνομάτων ἐπὶ τὴν τῶν ὄντων γνῶσιν ὁδόν· θαυμάσας δ' οὖν, ἠξίωσεν ἐπὶ παραδείγματός τινος αὐτῷ βεβαιωθῆναι τὴν μέθοδον, ὑπόθεσίν τινα τοῦ Ζήνωνος παραλαβόντος, καὶ ἐπὶ ταύτης ἔργῳ τὰ ῥηθέντα δείξαντος· ὃ δὴ καὶ ἐν Σοφιστῇ γέγονε, τοῦ ἐκεῖ ξένου τὴν μέθοδον τὴν διαιρετικὴν (1) ἐν τῇ τοῦ ἀσπαλιευτοῦ καὶ σοφιστοῦ ζητήσει φανερὰν ποιήσαντος. Ὁ δὲ Ζήνων μεῖζον μὲν ἢ καθ' ἑαυτὸν φησὶν εἶναι τὸ ἔργον, καὶ αὐτοῦ θεῖσθαι τοῦ Παρμενίδου· παρακαλεῖ δὲ τὸν ἡγεμόνα τῶν λόγων ἐπὶ τὴν τοιαύτην ὑφήγησιν. Κἄπειτα παραλαβὼν ὁ Παρμενίδης τὸν λόγον, καὶ ζητήσας ἐπὶ ποίας ὑποθέσεως γυμνάσει τὴν μέθοδον· βούλεσθε, ἔφη, τὸ ἓν ὑποθώμεθα τὸ ἐμὸν εἴτε ἔστιν, εἴτε μή· τίνα τε αὐτῷ ἕπεται, καὶ τίνα οὐχ ἕπεται, καί τίνα ἕπεταί τε καὶ οὐχ ἕπεται ἅμα, αὐτῷ τε πρὸς ἑαυτὸ, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, καὶ τοῖς ἄλλοις πρός τε ἄλληλα, καὶ πρὸς αὐτό. Τῶν δὲ συγχωρησάντων, οὕτως ἐκεῖνος κατὰ τοὺς δώδεκα τρόπους ἑκατέραν γυμνάζει τῶν ὑποθέσεων· πρὸς οὓς καὶ ἀπιδόντες τινὲς, τέσσαρας καὶ εἴκοσι περιγίνεσθαι τὰς ὅλας ὑποθέσεις ᾠήθησαν· ἀλλὰ πρὸς μὲν τούτους, ὅταν περὶ τῶν ὑποθέσεων λέγωμεν, διαγωνιούμεθα καὶ διακρινοῦμεν τούς τε τρόπους τοὺς διαλεκτικοὺς, καὶ τὰς καλουμένας ὑποθέσεις· νυνὶ δὲ τοῖς προκειμένοις ἐπεξέλθωμεν (2).

(1) C. D. τὴν διαιρετικὴν μέθοδον.

(2) D. ὑπεξέλθωμεν.

Γενομένης γὰρ, ὡς εἴρηται, τοιαύτης συνουσίας Παρμενίδου τε καὶ ζήνωνος πρός τε Σωκράτη νέον ὄντα καὶ εὐφυᾶ καὶ ἄλλους τινάς, Πυθόδωρος Ἰσολόχου, Ζήνωνος ὢν ἀκροατὴς, ὡς καὶ ἐν Ἀλκιβιάδῃ μεμαθήκαμεν, εἷς τῶν παρόντων τῇ συνουσίᾳ καὶ αὐτὸς γεγονὼς, εἰ καὶ πάντη σιωπῶν ἐν αὐτῇ παρῆν, καὶ οὐδὲν τοῖς λόγοις συνεισφέρων, ὥσπερ ὁ Σωκράτης, τὰ μὲν ἐρωτῶν διετέλεσεν, τὰ δὲ ἀποκρινόμενος· ἀκούσας δ' οὖν τῶν εἰρημένων λόγων, ὥσπερ ὁ ἐν Συμποσίῳ τῶν ἐρωτικῶν λόγων διαμνημονεύσας Ἀριστόδημος, ἀπαγγέλλει τοῖς περὶ Ἀντιφῶντα τὴν συνουσίαν. Ἀθηναῖος δὲ οὗτος ὁ Ἀντιφῶν, τῶν ἐπ' εὐγενείᾳ φρονούντων· καὶ διὰ τοῦτο καὶ περὶ ἱππικὴν σπουδάζων, ὡς τοῖς γενναίοις ἦν Ἀθηναίων πάτριον, Πλάτωνος ἀδελφὸς ὁμομήτριος, ὥς φησιν αὐτός. Παραλαβὼν δὲ ὁ Ἀντιφῶν τοὺς λόγους, διηγήσατο καὶ αὐτὸς ἄλλοις Κλαζομενίοις ἀνδράσι τὸ (1) φιλοσοφεῖν ἔργον (2) ποιουμένοις, ἐκ τῆς τοῦ (3) Ἀναξαγόρου διδασκαλίας Ἀθήναζε ἀφικομένοις· καὶ ἔστιν αὕτη θηλαδὴ τρίτης τῆς συνουσίας ἔκθεσις. Ταύτῃ τοίνυν παρών τις Κέφαλος, Κλαζομένιος καὶ αὐτὸς ἀνὴρ, καὶ παραδεξάμενος παρὰ τοῦ Ἀντιφῶντος τοὺς λόγους ἀφηγηματικῶς, καὶ οὐδὲ πρὸς ὡρισμένα πρόσωπα λοιπὸν τοὺς λόγους διατιθεὶς, κατά γε (4) τὴν ἔκθεσιν παραδίδωσι τὴν συνουσίαν· οὐδὲ γὰρ ἔτι λέγεται τίνες εἰσὶ πρὸς οὓς ὁ Κέφαλος οὗτος ποιεῖται τὴν ἀφήγησιν, ἀλλ' ἀφηγεῖται μόνον οὓς ἤκουσε παρὰ Ἀντιφῶντος λόγους, ἀκούσαντος παρὰ Πυθοδώρου, ἐκείνου τοῦ-

(1) C. D. Deest τὸ.
(2) C. φιλόσοφον ἔργον.
(3) C. D. Deest τοῦ.
(4) C. D. κατά γε γὰρ τὴν.

τῶν Παρμενιδείων (1) ἀκροασαμένου λόγων. Πρώτη τοίνυν ἐστὶν συνουσία, ἡ αὐτὰ περιέχουσα τὰ κύρια πρόσωπα καὶ τὴν πρώτην σκηνὴν τῶν λόγων· δευτέρα δὲ, ἡ παρὰ Πυθοδώρου διαμνημονεύοντος τῆς πρώτης συνουσίας καὶ οἷον ἱστοροῦντος τὰ κατ' ἐκείνην πάντα· τρίτη δὲ ἡ παρὰ Ἀντιφῶντος, οὗς ὁ Πυθόδωρος διηγήσατο λόγους, ἀπαγγέλλοντος τῷ τε Κεφάλῳ, καὶ τοῖς ἐκ Κλαζομενῶν, ὡς εἴρηται, φιλοσόφοις· τετάρτη δὲ ἡ παρὰ τοῦ Κεφάλου τῶν ὑπ' Ἀντιφῶντος αὐτῷ λόγων παραδεδομένων ἀφήγησις, εἰς ἀόριστον τελευτήσασα Θέατρον.

Τούτων δὴ οὖν τῶν τεσσάρων συνουσιῶν (ῥητέον γὰρ ἤδη περὶ τῆς περὶ τὰ πράγματα αὐτῶν ὁμοιότητος, λαβοῦσιν ἐν τῷ παρόντι τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τῆς περὶ τῶν ἰδεῶν ἐν τῷ διαλόγῳ ζητήσεως, πᾶσιν ὑπ' ὄμμασι(2) κειμένης, ὡς καὶ τὸν διάλογον ἐπιγράψαι τινὰς περὶ ἰδεῶν), ῥητέον δ' οὖν ὡς ἡ μὲν ἐσχάτη μιμεῖται τὴν εἰς τὰ αἰσθητὰ προελθοῦσαν εἰδοποιΐαν· καὶ γὰρ ὁ Κέφαλος πρὸς οὐδὲν ὡρισμένον πρόσωπον ποιεῖται τὴν ἀφήγησιν· διότι καὶ τὸ ὑποδεχόμενον τοὺς αἰσθητοὺς λόγους ἀόριστόν ἐστι, καὶ ἄγνωστον, καὶ ἀνείδεον· ἡ δὲ πρὸ αὐτῆς, τὴν ἐν ταῖς φυσικαῖς οὐσίαις τῶν εἰδῶν ὑπόστασιν· πρὸ γὰρ τῶν αἰσθητῶν αἱ φύσεις τε ὅλαι καὶ αἱ μερικαὶ, τοὺς ἀπὸ τῶν νοητῶν παρεδέξαντο λόγους, καθ' οὓς καὶ τὰ αἰσθητὰ ποδηγετοῦσι καὶ γεννῶσιν ἀϊδίως, καὶ ζωοποιοῦσι, καὶ συνέχουσι, αἷς ἀνάλογόν εἰσι οἱ φυσικοὶ φιλόσοφοι ἐκεῖνοι, οἱ τῆς Ἀναξαγόρου διάδοχοι φιλο-

(1) C. D. Παρμενιδίων. (2) B. ὄμμα.

σοφίας· ἡ δὲ ἔτι καὶ πρὸ ταύτης, τὴν εἰς τὰς ψυχὰς ἄνωθεν προελθοῦσαν ἀπὸ τῆς δημιουργίας ποικιλίαν τῶν εἰδῶν· εἰσὶ γὰρ οἱ λόγοι καὶ ἐν ταύταις ψυχικῶς, οἷς συνεπλήρωσεν αὐτῶν τὴν οὐσίαν ὁ δημιουργὸς, ὥσπερ ὁ Τίμαιος ἡμᾶς ἀνεδίδαξεν, οἷς εἰκότως ἀπεικάζοιντ' ἂν οἱ εἰς τὸν Ἀντιφῶντα προελθόντες λόγοι (1)· καὶ γὰρ αἱ ψυχαὶ εἰσὶν ἀπεικαζόμεναι τοῖς ὑποπτέροις ζεύγεσι τῶν ἵππων καὶ ἡνιόχων· ἡ δέ γε πρωτίστη τὴν ἐν αὐτοῖς τοῖς ὄντως οὖσι τῶν εἰδῶν διακόσμησιν· ἐκεῖ γὰρ καὶ ἡ πρώτη (2) τετρακτὺς, καὶ πᾶς ὁ τῶν θείων εἰδῶν ἀριθμὸς, τῶν τε νοητῶν καὶ τῶν νοερῶν· καὶ ἐξ ἐκείνων πεπλήρωνται μὲν αἱ ψυχαὶ τῶν λόγων τῶν αὐταῖς προσφόρων, πεπλήρωνται δὲ αἱ φύσεις τῶν θραςηρίων εἰδῶν, πεπλήρωνται δέ οἱ τῶν σωμάτων ὄγκοι τῆς αἰσθητῆς εἰδοποιΐας. Καὶ ὥσπερ οἱ αὐτοὶ λόγοι κατὰ τὰς τέσσαρας διαδέδονται συνουσίας, ἀλλ' οἰκείως (3) καθ' ἑκάςην· πρώτως (4) μὲν κατὰ τὴν πρώτην· ἐκεῖ γὰρ οἱ πρῶτοι λόγοι· δευτέρως δὲ κατὰ τὴν δευτέραν· μετὰ μνήμης γὰρ καὶ φαντασίας ἡ τούτων πρόοδος· τρίτως δὲ κατὰ τὴν τρίτην· μνήμη γάρ ἐστιν ἐνταῦθα μνήμης· ἐσχάτως δὲ κατὰ τὴν τετάρτην· ἐσχάτη γάρ ἐστιν αὕτη μνήμη· τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὰ εἴδη, πανταχοῦ μὲν πάντα, ἀλλ' οἰκείως καθ' ἑκάστην τάξιν. Τὰ μὲν γὰρ πρώτως ὄντα, καὶ ἔςιν αὐτὰ καθ' αὐτὰ, φησὶν ὁ Σωκράτης, ἐν τοῖς νοητοῖς ἐςιν· καὶ οὐδὲν εἰκονικὸν ἐν

(1) C. D. in orâ : Πυθόδωρος ὄντα· Ἀντιφῶν ψυχή· Κέφαλος φύσις.

(2) C. D. πρωτίστη.

(3) B. οἰκεία καὶ.

(4) B. πρώτην.

ἐκείνοις, ὥσπερ οὐδὲ ἐπὶ τῆς πρώτης συνουσίας διὰ φαντασίας καὶ μνήμης οἱ λόγοι προήεσαν· εἰκὼν γὰρ ἡ μνήμη τῶν μνημονευτῶν ἐστι· τὰ δὲ ἐν ψυχαῖς, δευτέρως ἔχει τὸ εἶναι κατὰ τὴν τελειότητα, καὶ διὰ ταύτα τῶν νοητῶν εἰκόνες· ὥσπερ οὖν (1) καὶ ἡ δευτέρα συνουσία μετὰ μνήμης καὶ φαντασίας· τὰ δὲ ἐν ταῖς φύσεσιν ἔτι μᾶλλον εἰκόνες, καὶ εἰκόνων εἰκόνες· διὰ γὰρ τῶν ψυχικῶν εἰδῶν ἡ γένεσις καὶ τὸ εἶναι τοῖς φυσικοῖς ὑπάρχει λόγοις· τὰ δὲ αἰσθητὰ πάντων ἔσχατα, καὶ μόνως ταύτα εἰκόνες, εἰς τὸ ἄγνωστον καὶ ἀόριστον καταλήξαντα, καὶ οὐδὲν ἔχοντα μεθ' ἑαυτά· πάντων γάρ εἰσι τῶν λόγων ἀποπερατώσεις ἐν τούτοις. Καὶ ὅπερ ἐστὶ θαυμαστὸν ἐν τούτοις, ὁ μὲν τὴν δευτέραν συνουσίαν διατιθεὶς, οὐ τοὺς λόγους ἀπαγγέλλει ψιλοὺς, ἀλλὰ καὶ τὰ πρόσωπα παράγει, καὶ τὰ πράγματα εἰς μέσον· ὁ δὲ τὴν τρίτην τῶν τε ἐν τῇ πρώτῃ πάντων διαμνημονεύει, καὶ τῶν ἐν τῇ δευτέρᾳ· ὁ δὲ τὴν τετάρτην τῶν τε ἐν τῇ πρώτῃ, καὶ τῶν ἐν τῇ δευτέρᾳ, καὶ τῶν ἐν τῇ τρίτῃ πάντων (2) προσώπων τε καὶ πραγμάτων, ἵνα τὰ μὲν πρῶτα παγταχοῦ παρῇ, καὶ μέχρι τῶν ἐσχάτων, τὰ δὲ δεύτερα κατ' αἰτίαν μὲν ἐν τοῖς πρώτοις εἴῃ· ἐκεῖ γὰρ ὁ Πυθόδωρος τῆς συνουσίας τῆς δευτέρας διαθέτης, διήκει δὲ καὶ αὐτὰ διὰ τῶν λοιπῶν· τὰ δὲ τρίτα πάλιν ὁμοίως, κατ' αἰτίαν μὲν ἐν τοῖς δευτέροις ᾖ·

(1) C. D. ἄν.

(2) C. D. μέσον· ὁ. δὲ τὴν τριτὴν τῶν τε ἐν τῇ πρώτῃ πάντων διαμονεύει, καὶ τῶν ἐν τῇ δευτέρᾳ, καὶ τῶν ἐν τῇ τρίτῃ, καὶ τῶν ἐν τῇ πρώτῃ πάντων προσώπων.....

ἐκεῖ γὰρ ἦν ὁ Ἀντιφῶν ὁ τῆς τρίτης συνουσίας κύριος, διατείνει δὲ ἄχρι τῶν τελευταίων τὰς τῶν πρώτων ἐνεργείας.

Τοσαῦτα μὲν τὴν πρώτην ἡμῖν ἀπαρχομένοις τῆς τοῦ διαλόγου θεωρίας εἰρήσθω περὶ τούτων· εἰ δὲ δεῖ καὶ περὶ τῶν προσώπων ἀποδοῦναι τὸν εἰκότα λόγον, ὁ μὲν Παρμενίδης αὐτὸς ἀνάλογον τετάχθαι μοι δοκεῖ τῷ ἀμεθέκτῳ καὶ θείῳ νῷ, τῷ πρὸς αὐτὸ τὸ ὄντως ὂν ἡνωμένῳ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ νόησιν, ἢ καὶ αὐτῷ τῷ ὄντι, περὶ ὃ (1) μάλιστα διατρίβων, ἓν ἔλεγε τὸ ὄν· ὁ δὲ γε Ζήνων τῷ μετεχομένῳ μὲν ὑπὸ (2) τῆς θείας ψυχῆς νῷ, πεπληρωμένῳ δὲ τῶν νοερῶν εἰδῶν ὅσα παρεδέξατο κατ' οὐσίαν ἐκ τοῦ ἀΰλου καὶ ἀμεθέκτου νοῦ· διὸ καὶ αὐτὸς ἀπὸ τοῦ πλήθους ἁρπάζειν ἑαυτὸν ἐπείγεται πρὸς τὸ ἓν ὄν, μιμούμενος τὸν πρὸ αὐτοῦ, καὶ εἰς ὃν ἀναφέρει τὴν ἑαυτοῦ τελείωσιν· εἰ δὲ βούλει καὶ αὐτὴν ἐνεικονίζεσθαι, λέγε τὴν μετὰ τὸ ὂν ζωήν, τὸν ἄνδρα τοῦτον χαίροντα ταῖς τῶν ἐναντίων συναγωγαῖς, καὶ ταῖς ἐφ' ἑκάτερα ἐπιβολαῖς (3), ὥσπερ καὶ ἡ ζωὴ μετὰ τὸ ὂν, πρώτη τῶν ἐναντίων παρέσχετο τὴν ἔκφασιν, στάσεως ἅμα καὶ κινήσεως· ὁ δὲ δὴ Σωκράτης ἐοίκοι ἂν τῷ μερικῷ νῷ ἢ καὶ ἁπλῶς τῷ νῷ· οἷς (4) ἐκείνων ὁ μὲν κατὰ τὴν τοῦ ὄντος ἀναλογίαν, ὁ δὲ κατὰ τὴν τῆς ζωῆς, τετάχατον· διόπερ ὠκείωται μὲν ἄγαν τοῖς ἀμφὶ Παρμενίδην καὶ Ζήνωνα, καὶ μετ' αὐτῶν συμπληροῖ τὴν πρώτην συνουσίαν, ἣν εἰκόνα φέρειν τῶν ὄν-

(1) C. D. ὂν.
(2) D. μὲν καὶ ὑπὸ.
(3) C. ἐπιβουλαῖς.
(4) C. D. εἷς.

τως (1) ὄντων ἐλέγομεν· ὥσπερ δὴ καὶ ὁ νοῦς τῆς ἀμερίστου καὶ αὐτός ἐστιν οὐσίας πλήρωμα, τῇ δὲ τῶν ἰδεῶν ὑποθέσει διαφερόντως ἀποπιστεύων παραδέδοται. Τί γὰρ ἄλλο (2) προσήκει τῷ μερικῷ νῷ, ἢ τὰ εἴδη τὰ θεῖα καὶ ὁρᾶν, καὶ τοῖς ἄλλοις ἐκφαίνειν; Ἀλλ' οὗτοι μὲν οἱ τρεῖς τοιαύτην ἡμῖν φαίνονται διασώζοντες ἀναλογίαν, ὁ μὲν πρὸς τὸ ὄν, ὁ δὲ πρὸς τὴν ζωὴν, ὁ δὲ πρὸς τὸν νοῦν· ἢ ὁ μὲν πρὸς τὸν ὅλον καὶ ἀμέθεκτον νοῦν, ὁ δὲ πρὸς τὸν μεθεκτὸν, ὁ δὲ πρὸς τὸν μερικὸν ἅμα καὶ μεθεκτόν· καὶ μέχρι τούτων ἡ ἀμέριστος φύσις· πᾶς γὰρ νοῦς ἢ ὁλικός ἐστι καὶ ἀμέθεκτος, ἢ ὅλος μεθεκτὸς (3), ἢ μερικὸς καὶ μεθεκτὸς, μερικὸς γὰρ ἀμέθεκτος οὐκ ἔστι. Τῶν δὲ ἀφηγουμένων τὴν συνουσίαν τριῶν ἀνδρῶν, ὁ μὲν Πυθόδωρος ἀνάλογον μέν ἐστι θεία ψυχῇ, πάρεστι δὲ τῇ πρώτῃ συνουσίᾳ, καὶ πληροῦται μακαρίων λόγων, ὥσπερ ἡ θεία ψυχὴ τῶν νοερῶν εἰδῶν· καὶ γὰρ αὕτη, κατάφησιν ὁ ἐν Φαίδρῳ Σωκράτης, ἐπὶ δαῖτά τε καὶ θοίνην ἄνεισιν, ἑπομένη τῷ μεγάλῳ Διΐ, ἀλλὰ σιωπῶν πάρεστιν· ἐπειδὴ πᾶν τὸ εἶδος ἐκεῖνο τῆς συνουσίας προσήκει τῇ ἀμερίστῳ τῶν ὄντων φύσει, τάχα δ' ἂν εἴη καὶ τῇ ἀγγελικῇ τάξει ἀνάλογον, πρώτως (4) ἐκφαῖνον τὴν τῶν θείων ἐκείνων πᾶσαν θεωρίαν· ὁ δὲ Ἀντιφῶν εἰκάζεται μὲν ψυχῇ δαιμονίᾳ, τῆς φύσεως ἐφαπτομένῃ, καὶ τὴν φύσιν ἀναγειρούσῃ, διὸ καὶ αὐτὸς ἱππικός τις εἶναι βούλεται, καθάπερ δὴ καὶ ἡ τοιαύτη ψυχὴ τὸ ἄλογον ἐθέλει ποδηγετεῖν (5)

(1) B. Deest ὄντως.
(2) B. C. D. ἄλλῳ.
(3) C. D. Deest ἢ ὅλος μεθεκτός.
(4) D. πρώτον.
(5) C. D. ποδηγεῖν.

καὶ ἄγειν κατὰ τὴν οἰκείαν βούλησιν· πληροῦται δὲ τῶν λόγων ἐκ τοῦ Πυθοδώρου κατὰ τὴν δευτέραν συνουσίαν, καὶ πληροῖ τοὺς ἐκ Κλαζομενῶν ἥκοντας ἄνδρας, ἐπεὶ καὶ ἡ τοιαύτη ψυχὴ, μέσην ἔχουσα τάξιν, πληροῦται μὲν ἀπὸ τῶν κρεισσόνων, πληροῖ δὲ τὴν φύσιν τῶν ἑαυτῆς εἰδῶν· ὁ δὲ δὴ Κέφαλος καὶ οἱ ἐκ (1) Κλαζομενῶν φιλόσοφοι ταῖς μερικαῖς ψυχαῖς καὶ τῇ φύσει συμπολιτευόμενοι, ἰέναι τὴν ὁμοίαν ἔχοντες ἐν τούτοις χώραν, ἅτε δὴ καὶ αὐτοὶ φυσικοί τινες ὄντες (2). Τὸ γοῦν Ἰωνικὸν πᾶν διδασκαλεῖον τοιοῦτον οὐχ οἷον τὸ Ἰταλικόν. Τοῦτο μέν γε θαμὰ περὶ τὴν τῶν νοητῶν οὐσίαν ἀνῆγεν ἑαυτό (3) .... καὶ ἐνὴ (4)..... ἢ τὰ ἄλλα πάντα κατ' αἰτίαν ἑώρα· τὸ δὲ Ἰωνικὸν, περί τε τὴν φύσιν καὶ τὰς φυσικὰς ποιήσεις καὶ πείσεις ἀνεστρέφετο, καὶ ἐν τούτοις ἐτίθετο τὴν ὅλην φιλοσοφίαν· μέσον δὲ ἀμφοῖν ὂν τὸ Ἀττικὸν, ἐπανορθοῖ μὲν τὴν Ἰωνικὴν φιλοσοφίαν, ἐκφαίνει δὲ τὴν Ἰταλικὴν θεωρίαν (5). Οὕτως ὁ Σωκράτης ἐν Φαίδωνι μὲν αἰτιᾶται τὸν Ἀναξαγόραν, ὡς μηδαμοῦ τῷ νῷ χρώμενον· ἀέρας δὲ

(1) C. D. Deest ἐκ.

(2) C. D. in orâ : Ὁ Παρμενίδης ἀνάλογος τῷ ἀμεθέκτῳ καὶ θείῳ νῷ· ὁ Ζήνων τῷ μεθεκτῷ ὑπὸ ψυχῆς νῷ, ἢ καὶ αὐτῷ τῷ ὄντι, ἢ τῇ μετὰ τὸ ὂν ζωῇ. ὁ Σωκράτης τῷ μερικῷ νῷ καὶ μεθεκτῷ· ὁ Πυθόδωρος θεία ψυχῇ, ἢ τῇ ἀγγελικῇ τάξει· ὁ Ἀντιφῶν ψυχῇ δαιμονίᾳ τὴν φύσιν ἀνεγείρουσῃ· ὁ Κέφαλος ταῖς μερικαῖς ψύχαῖς.

(3) A. B. C. D. inter ἑαυτό et καὶ lacunula.

(4) A. C. D. Ἐνὴ (lacunula) ἢ. B. ἡ ἡ...ἢ. in orâ : λείπει.

(5) C. D. in orâ : τὸ Ἰωνικὸν διδασκαλεῖον περὶ τὰ φυσικά· τὸ Ἰταλικὸν περὶ τὰ νοητά· τὸ Ἀττικὸν μέσον ἀμφοῖν.

καὶ διαθέσεις, καὶ τοιαῦτα ἄττα τῆς τῶν πραγμάτων φύσεως αἰτιώμενον· ἐν δὲ τῷ Σοφιστῇ τὸν Ἐλεάτην παρακαλεῖ σοφὸν μεταδοῦναι καὶ αὐτῷ τῆς ἐκεῖθεν φιλοσοφίας. Ἀλλ' ἐν μὲν τούτοις διῃρημένως, ὅπερ ἔφαμεν, ἐργάζεται· ἐνταῦθα δὲ ἄγει εἰς τὰς Ἀθήνας τοὺς ἐξ Ἰταλίας ἡ ὑπόθεσις, ἵνα μεταδῶσι τοῖς τῇ δὲ τῶν πατρίων δογμάτων αὐτῶν (1)· ἄγει δὲ τοὺς ἐξ Ἰωνίας, ἵνα μεταλάβωσι τῶν Ἰωνικῶν ὑφηγήσεων· αἱ μὲν γὰρ Κλαζομεναί τῆς Ἰωνίας εἰσὶν, ἡ δὲ Ἐλέα τῆς Ἰταλίας· καὶ ὥσπερ αὗται φυσικὰ πάντα μετέχει τῶν νοητῶν διὰ μέσων τῶν ψυχικῶν εἰδῶν, οὕτω δὴ καὶ ἥδε ἡ σκηνὴ τοῖς Ἰωνικοῖς φιλοσόφοις μεταδίδωσι τῆς Ἰταλίας· ἄγει γὰρ αὐτοὺς Ἀθήναζε, καὶ διὰ τῶν Ἀττικῶν τὴν μετουσίαν αὐτοῖς τῶν ἐποπτικῶν λόγων παρέχεται.

Ἀλλὰ περὶ μὲν τῆς διασκευῆς τῶν πραγμάτων καὶ τῶν τεσσάρων συνουσιῶν, καὶ τῆς τῶν προσώπων τάξεως, καὶ ἀναλογίας πρὸς τὰ (2) ἐν τῷ παντὶ τοῖς ἀπὸ τοῦ περὶ τῶν ἰδεῶν λόγου βουλομένοις θεωρεῖν καὶ δυναμένοις τὰ ὄντα κατὰ τὴν αὐτῶν ἕκαστα τάξιν, ἱκανὰ τὰ εἰρημένα· τούτων δὲ ἡμῖν προδιατεταγμένων, ἀναγκαία (3) λοιπόν ἐστιν ἡ τοῦ σκοποῦ ζήτησις, καὶ ἡ θεωρία· πῶς ἅπαντα ταῦτα πρὸς τὸν ἕνα συνήρτηται τοῦ διαλόγου σκοπὸν, ὃν ἂν φήνῃ ὁ λόγος· ὅσα γὰρ προείπομεν, εἰς τὰ προοίμια τοῦ διαλόγου βλέποντες, εἴπομεν (4), καὶ τοὺς περὶ τῶν ἰδεῶν

(1) C. D. αὐτοῖς.
( ) B. τὴν.
(3) B. ἀναγκαῖον.
(4) D. Deest εἰς τὰ .... εἴπομεν.

λόγους, ἀφ' ὧν καὶ ἐπιγράφειν αὐτόν τινες, ὡς εἴρηται, τῶν ἔμπροσθεν, ἠξίωσαν. Δεῖ γάρ, ὥσπερ ἐκ τῶν φαινομένων ἐπὶ τὸ νοητὸν ἡ ἄνοδος, οὕτω καὶ ἡμᾶς ἀπὸ τῶν ὑποκειμένων τῷ διαλόγῳ περιστατικῶν, ἐπὶ τὴν μίαν ἀναδραμεῖν τῶν λόγων πρόθεσιν, καὶ τὸ ἓν τέλος τῆς ὅλης πραγματείας ταύτης, τοῦτῳ δὲ καὶ τὰ ἄλλα συντάττειν εἰς δύναμιν τὰ πρόσωπα, τοὺς καιροὺς, τοὺς τόπους· πάντα ὅσα πρότερον αὐτὰ καθ' αὐτὰ (1) τεθεωρήκαμεν.

Εἰσὶ δέ τινες καὶ γεγόνασι τῶν ἔμπροσθεν, οἳ τὸν τοῦ διαλόγου τοῦδε σκοπὸν εἰς λογικὴν ἀνέπεμψαν γυμνασίαν, καθάπερ ἐν Θεαιτήτῳ πρὸς Πρωταγόραν ἀντέγραψε, πάντων λέγοντα χρημάτων μέτρον τὸν ἄνθρωπον, δεικνὺς οὐ μᾶλλον ὄντα τοῦτον μέτρον πάντων χρημάτων, ἢ ὗν καὶ κυνοκέφαλον· καὶ χαίρειν ἀφέντες τὴν τῶν πραγμάτων θεωρίαν, ἰδόντες ἐφ' ἑκάτερα κρουομένους τοὺς λόγους, τό τε μὲν τῷ εἶναι τὸ ἓν (2), τότε δὲ τῷ μὴ εἶναι τῶν ἑπομένων· καὶ τούτων, λέγω δὴ τῶν λογικὸν ἀποφηναμένων εἶναι τὸν σκοπὸν, οἱ μὲν ἀντιγράφειν αὐτὸν ὑπέλαβον τῷ Ζήνωνι, δεικνύναι πειρώμενον ἐπὶ χαλεπωτέρας ὑποθέσεως, τῆς τῶν νοητῶν, ποικίλας εὑρέσεις ἀσκεῖν· ὃν παρεῖναι, καὶ ταῦτα περὶ τὰ αἰσθητὰ διατρίβοντα, καὶ ἐν τούτοις ἀποφαίνοντα τὴν τῶν ἀντικειμένων συνδρομήν. Καὶ γὰρ εἰωθέναι φασὶν οὗτοι τὸν Πλάτωνα ποιεῖσθαι τὰς ἀντιρρήσεις τὰς πρὸς τοὺς ἄλλους τριχῶς· καὶ τὰς μὲν κατὰ μίμησιν, ὧν ἐκεῖ-

(1) C. D. καθ' ἑαυτά.

(2) C. D. τῷ εἶναι λόγους τῷ εἶναι τὸ ἓν.

νοι γεγράφασιν, ἐπὶ τὸ τελειότερον μέντοι προάγοντα τὴν μίμησιν, καὶ τὰ ἐλλείποντα προστιθέντα τοῖς ἐκείνων λόγοις, ὥσπερ ἀμέλει καὶ πρὸς Θουκυδίδην ἀγωνιζόμενος, τὸν Μενέξενον ἀπειργάσατο, καὶ τὸν ἐκεῖ ῥηθέντα λόγον ἐπὶ τοῖς δημοσίᾳ ἁπτομένοις εἰς ταὐτὸν μὲν ἐκείνῳ καθεὶς, τῇ δὲ τάξει τῶν κεφαλαίων, καὶ τῇ εὑρέσει τῶν ἐπιχειρήσεων, καὶ τῇ σαφηνείᾳ τῆς ἑρμηνείας, πολλῷ δή τινι τὸν λόγον τοῦ παρ' ἐκείνου γραφέντος εὐδοκιμώτερον ἀπειργασμένος· τὰς δὲ, κατ' ἐναντίωσιν πρὸς οὓς (1) ἀγωνίζεται, (τὴν μὲν ἐπιγραφὴν, καίτοι παμπάλαιον οὖσαν, τὴν περὶ τῶν ἰδεῶν ἀτιμάσαντες, ὡς εἰς (2) μικρὸν μέρος τοῦ διαλόγου βλέψασαν, καὶ εἰς ἀπορητικὸν, καὶ οὐχ ἡγητικόν. Εἰσὶ δ' οὖν τινες οἳ λογικὸν εἶναι τὸν σκοπὸν εἰρήκασι τοῦδε τοῦ διαλόγου) καθάπερ ἐνταῦθα πρὸς τὸν Ζήνωνα· πολλαχῶς γὰρ, ἐκείνου καταλαβεῖν ἐγχειρήσαντος τοὺς πολλὰ τὰ ὄντα τιθεμένους, ὡς καὶ μέχρι τετταράκοντα λόγων τὰ ἀντικείμενα συγκρουόντων προελθεῖν αὐτῷ (3) τὸν ἔλεγχον αὐτὸν, πρὸς τὸ ἓν ποιήσασθαι τὴν παντοδαπὴν ταύτην τῶν ἐπιχειρημάτων ἐπίδειξιν, ἀμιλλώμενον (4) πρὸς τὸν κατὰ τοῦ πλήθους τῶν ὄντων γυμνασάμενον, δεικνύντα τὸν ὅμοιον τρόπον ἐκείνῳ τὰ ἀντικείμενα περὶ ταὐτὸν, καὶ ὡς ἐκεῖνος ἤλεγχε τὰ πολλὰ, δεικνὺς αὐτὰ καὶ ὅμοια καὶ ἀνόμοια, καὶ ταὐτὰ καὶ ἕτερα, καὶ ἴσα ὄντα καὶ ἄνισα, κατὰ τὰ αὐτὰ δὴ καὶ αὐτὸν ἀποφαίνειν τὸ ἓν ὅμοιον καὶ ἀνόμοιον, καὶ

(1) B. ἓν.
(2) C. Deest εἰς.
(3) B. αὐτά.
(4) B. ἀμιλλώμενος.

ἀνόμοιον καὶ οὐκ ἀνόμοιον (1), ταὐτὸν οὐ ταὐτόν, ἕτερον οὐχ ἕτερον· καὶ ἐπὶ πάντων ὡς αὕτως, καὶ τιθέντα καὶ ἀναιροῦντα τὰ μαχόμενα, καὶ οὐχ ὡς ἐκεῖνος τιθέντα μόνον· δι' ὧν τὸν πλοῦτον τῶν ἐπιχειρήσεων πολλῷ ποικιλώτερον δεῖξαι τοῦ παρ' ἐκείνῳ τοὺς ἄλλους οὕτως ἐκπλήξαντος, ὥστε καὶ τὸν σιλλογράφον ἀμφοτερόγλωσσον αὐτὸν προσειπεῖν, καὶ τὴν δύναμιν ἀγασθέντα τοῦ ἀνδρὸς, μέγα σθένος φάναι καὶ οὐκ ἀλαπαδνὸν Ζήνωνος· τίνα γὰρ ἂν ἀφῆκε φωνὴν περὶ τοῦ πολλαπλασιάσαντος τὰς μεθόδους τῶν εὑρέσεων, ἐκεῖνον ἀμφοτερόγλωσσον προσειπών· τὰς δὲ ἐκ τρίτων, ὁμοῦ μὲν κατὰ μίμησιν, ὁμοῦ δὲ κατ' ἐναντίωσιν προΐσασθαι τῶν ἀντιγράφων· τοῦτο γὰρ (2) ὑπόλοιπον· ὥσπερ, φασὶν, ἐν τοῖς πρὸς Λυσίαν λόγοις τὸν σοφιστὴν εἰς ταυτὸν ἐπιχειρῶν, ἀντὶ μὲν τῶν χύδην παρ' ἐκείνῳ βεβλημένων ἐνθυμημάτων, τάξιν εἰσήγαγεν ἀναγκαίαν, ἑνὶ ζώῳ τὸν λόγον ἀφομοιοῦσαν· ἀντὶ δὲ τῶν ἀμεθόδων ἀρχῶν, ἐπιστημονικὴν ἐπέδειξεν ὁδὸν ἀπὸ τῶν ὁρισμῶν ἀρχομένην, καὶ τὴν τοῦ ποιοῦ ζήτησιν εἰς τὸ τί ἐστιν ἀνάγουσαν· ἀντὶ δὲ τοῦ καλλωπίζεσθαι πλήθει ῥημάτων καὶ ὀνομάτων (3) τὰ αὐτὰ λεγόντων, ποικιλίαν νοημάτων προσέθηκε καὶ παντοίαν ἐξαλλαγήν· ἃ δὴ πάντα δείκνυσιν ὁπόσον (4) προσῆκον μεταχειρίζεσθαι (5) τὸν ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐρῶντος λόγον τὸν σοφιστήν· εἰς δὲ τὸ

(1) C. D. pro καὶ ἀνόμ. καὶ οὐκ ἀνόμ. hab: καὶ οὐχ ὅμοιον, οὐκ ἀνόμοιον.

(2) B. δὲ.

(3) B. Deest καὶ ὀνομάτων.

(4) B. ὅπως ἦν. C. ὁπόσην. D. ὁπόσον.

(5) C. D. μεταχειρίσασθαι.

ἀντικείμενον πρόβλημα μεταβάς, καὶ τὸν ὑπὲρ τοῦ ἐρῶντος ἀγῶνα πρὸς αὐτὸν ἀγωνιζόμενος, οὐδεμίαν ὑπερβολὴν παρῆκε τῶν ἐλέγχων, ὁριζόμενος (1), διαιρῶν, ἀποδεικνὺς, παντοδαπαῖς χρώμενος πρὸς τὴν ἀντίρρησιν ὁδοῖς, ὅπου καὶ τὸν τῆς ἑρμηνείας τύπον ἐξῆρε παρὰ τὸ εἰωθὸς, ἵνα καὶ τῷ χαρακτῆρι τοῦ λόγου καταβάλῃ τὸν χαρακτῆρα τῶν ἐκείνου λόγων, τῷ ἀδρῷ τὸ ἰσχνὸν, καὶ τὴν ἐξαλλαγὴν εἰς ἔνθεον κατακωχὴν ἀναπέμψας, ἀπεκρύψατο τὴν αἰτίαν τὸν πολὺν ἀκροατήν.

Οὗτοι μὲν οὖν, ὅπερ ἔφην, τοιαῦτα κατατείνουσιν· εἰσὶ δὲ, οἳ τὴν μὲν ἀντιγραφὴν ταύτην ἀπᾴδειν φασὶ καὶ τῶν πραγμάτων καὶ τῶν προσώπων· τῶν μὲν πραγμάτων, διότι καὶ ὁ Ζήνων εἰς τὸν αὐτὸν τῷ Παρμενίδῃ βλέπων σκοπὸν, διήλεγχε τοὺς τὰ μὲν πλήθη τῶν ὄντων εἶναι τιθεμένους, ἀνεννοήτους δὲ ὄντας ἐκείνου τοῦ ἑνὸς, ἀφ' οὗ καὶ τὰ πολλὰ ὄντα, καὶ ἔστιν ὄντα καὶ τὴν ἐπωνυμίαν ἔχει (2), ταυτὸν, ὅμοιον, ὡς εἴ τις τοὺς πολλοὺς ἀνθρώπους αὐτὸ τοῦτο λέγων ἀνθρώπους εἶναι, τὸ ἓν εἶδος τοῦ ἀνθρώπου μὴ καθεωρακέναι (3), δι' ὃ καὶ τούτοις ἀνθρώποις εἶναί τε καὶ λέγεσθαι πάρεστιν· εἰ γὰρ τοῦτο κατανοήσαιεν, τοὺς ἀνθρώπους καθὸ ἄνθρωποι, φήσαιεν ἂν οὐ πολλοὺς εἶναι, ἀλλ' ἑνοειδεῖς (4) ὄντας· τῶν δὲ προσώπων, διότι πολὺ μὲν τὸ ἀπεμφαῖνον, ἐραστὴν καὶ ἐρώμενον εἰπόντα τὸν Παρμενίδην καὶ τὸν Ζήνωνα· καὶ τὸν μὲν καθη-

(1) D. ὁριζόμενος δὲ.

(2) C. D. ἔχοι.

(3) Sic codices. At legendum καθεωράκει, ni mavis servare καθεωρακέναι, legendo τῷ pro τὸ.

(4) C. D. ἓν ὁμοειδεῖς.

γεμόνα, τὸν δὲ ὑπ' ἐκείνου τελειωθέντα (1), ποιεῖν τὸν ἐραστὴν καὶ τὸν καθηγεμόνα, πρὸς τὸν ἐρώμενον καὶ (2) τὸν ὑπ' αὐτοῦ τελεωθέντα, τοσοῦτον πέλαγος διανύοντα (3) λόγων· πολὺ δὲ καὶ τὸ πλημμελὲς, ὡς ἄν τις ἀληθῶς εἴποι, τὸν μὲν βοήθειαν φάναι (4) τῷ Παρμενίδου λόγῳ τὸ γραφὲν αὐτῷ βιβλίον ἐξειργάσθαι, τὸν δὲ πρὸς τὴν βοήθειαν ἀντιγράφειν, ἣν ἐκεῖνος αὐτῷ πορίζων, τὰς πολλὰς κατέτεινεν ἐπιχειρήσεις.

Ταύτην δ' οὖν τὴν ἀντιγραφὴν ἀτιμάσαντες, λογικῶς (5) οἱ μὲν εἶναι φασὶ γυμνασίας τὴν πρόθεσιν· τριῶν γὰρ ὄντων, ὡς κατὰ μεγάλα διελθεῖν, τῶν ἐν τῷ (6) διαλόγῳ κεφαλαίων (οὕτω γὰρ ἐκεῖνοι διαιροῦσιν), ὧν ἓν μέν ἐστι τὰς περὶ τῶν ἰδεῶν ἀπορίας προτεῖνον· ἓν δὲ τὴν τῆς μεθόδου σύντομον παράδοσιν ποιούμενον, δι' ἧς ἀξιοῖ γυμνάζεσθαι τοὺς τῆς ἀληθείας φιλοθεάμονας· ἓν δὲ τὴν μέθοδον αὐτὴν ὡς ἐπὶ παραδείγματος, τοῦ κατὰ Παρμενίδην ἑνὸς, γνώριμον ἀπεργαζόμενον, πάντα πρὸς ἓν βλέπειν ταῦτα, τὴν τῆς γυμνασίας τῆς ἐν τοῖς λόγοις ἄσκησιν. Καὶ γὰρ τὸ πρῶτον, ἀναγκαίαν αὐτὴν ἐπιδεικνύναι τοῖς ἄνευ ταύτης ἐπὶ τὴν τῶν ὄντων τρεπομένοις σκέψιν, καὶ τὰς ἀληθεῖς ὑποθέσεις τρεπομένας ἐπιδεικνύον (7), εἴπερ καὶ ὁ Σωκράτης διὰ τὴν ἀμελετησίαν τῆς μεθόδου ταύτης, παρασῆναι τῇ τῶν εἰδῶν ὑποθέσει μηδὲ δύνηται, καὶ ταῦτα, ὡς φησὶν ὁ Παρ-

(1) C. D. τελεωθέντα.
(2) C. D. Deest καὶ.
(3) A. B. διαλύοντα.
(4) A. B. φάμεν.
(5) B. λογικῆς.
(6) B. αὐτῷ.
(7) D. δεικνύων. C. δεικνύουσιν. Verùm τρεπομένας ἐπιδεικν. videntur malè hìc interposita.

μενίδης, αὐτὸς μὲν θείαν ὁρμὴν ὁρμῶν, τῆς δὲ ὑποθέσεως ἀληθεστάτης οὔσης. Καὶ τρίτον, οὐδὲν ἄλλο παράδειγμά ἐστιν, ὡς καὶ τοῦτο σαφῶς εἴρηται, τὸν τῆς μεθόδου τρόπον ὁποῖός ἐστι παραδηλοῦν, ἵνα καὶ ἐπὶ πάντων ὡσαύτως τῶν πραγμάτων γυμναζώμεθα δι' αὐτῆς, ὅμοιόν τι ποιοῦν τῷ ἐν τῷ (1) Σοφιστῇ παραδείγματι τῆς διαιρετικῆς· ὡς γὰρ ἐκείνην ἐπὶ τοῦ ἀσπαλιευτοῦ γνώριμον ἐποίησεν, οὕτω δὴ καὶ ταύτην ἐπὶ τοῦ Παρμενιδείου (2) ἑνός· καὶ ἐκδὴ τούτων συλλογίζονται τὸν τοῦ διαλόγου διὰ πάντων εἶναι τῶν κεφαλαίων σκοπὸν, περὶ τῆς γυμνασίας ταύτης· τοσοῦτον μέν τοι διαφέρειν τῆς τοπικῆς τῆς (3) παρὰ τῷ Ἀριστοτέλει μεθόδου ταύτην φασὶν (4), ὅτι ἐκείνη μὲν εἴδη προβλημάτων διεστήσατο τέσσαρα, καὶ πρὸς ἕκαστον τούτων εὐπορίαν ἐξεῦρεν ἐπιχειρήσεων, εἰ καὶ ὁ (5) Θεόφραστος τὴν τετράδα συνελὼν, ἐν δύο μόνοις προβλήμασι περιγράφει τὴν μέθοδον, οἷον τὸ μὲν πρὸς ὅρον εἶναι τίθεται, τὸ δὲ πρὸς τὸ συμβεβηκὸς, τὰ μὲν γενικὰ προβλήματα τοῖς πρὸς ὅρον νείμας, τὰ δὲ πρὸς ἴδιον, τοῖς κατὰ συμβεβηκὸς συναριθμῶν (6)· αὕτη δὲ, καὶ ἕκαστον τῶν προβλημάτων, ὑποθέσεων μεμηχάνηται ποικίλην εὕρεσιν, δι' ὧν ἐξεταζομένων καταφανὲς γίνεται ταληθές (7)· τῶν μὲν δυνατῶν

(1) C. D. Deest τῷ.
(2) C. D. Παρμενίδου.
(3) C. D. Deest τῆς.
(4) C. D. φησὶν.
(5) C. D Deest ὁ.
(6) C. D. ἐν τοῖς πρὸς τὸ συμβεβηκὸς ἀριθμῶν.
(7) C. D. in orâ : Τί διαφέρει τῆς περὶ (leg. παρὰ) Ἀριστοτέλει (C. Ἀριστοτέλους) τοπικῆς ἐνταῦθα διαλεκτική (C. διαλεκτικῆς).

τοῖς δυνατοῖς ἐν ταῖς ἀναγκαίαις ἀκολουθίαις ἑπομένων, τῶν δὲ ἀδυνάτων, τοῖς ἀδυνάτοις· ὥστ' οὔτε φιλοσόφων ἐκτὸς ἡ τοιαύτη μέθοδος, καθάπερ ἡ τοπικὴ μόνοις προσήκουσα τοῖς τὸ ἔνδοξον θηρῶσιν, εἰς τὴν τῆς ἀληθείας αὐτῆς συντελοῦσα θήραν· οὔτε ἄλλοτι θεωρεῖν ἀπορρητότερον ἡμᾶς ἀφίησιν ἑαυτῆς, εἴπερ τὰ μὲν ἐπιδεικνύται (1) τῶν ἐν τῷ διαλόγῳ σκεμμάτων αὐτὴν ἀναγκαίαν, τὰ δὲ εἰς σαφήνειαν συμπράττει τῶν καθολικῶν αὐτῇ (2) κανόνων, τὰ δὲ αὐτὴν ὑπαυγάσαι μέσον τούτων ἡμῖν προτίθησι τὴν μέθοδον.

Οὗτοι μὲν δὴ ταῦτα (3) ἀντιφαῖεν, λογικὸν τιθέμενοι καὶ αὐτοὶ τὸν σκοπὸν, ἐκείνους δὲ ἀτιμάσαντες τοὺς εἰς πρόσωπον βλέποντας, ὡς ἀπιθάνοις ἐπιβεβληκότας. Τῶν δὲ πραγματειώδη τὴν πρόθεσιν εἰπόντων, καὶ τὴν μέθοδον τῶν πραγμάτων ἕνεκα γυμνάζεσθαι λεγόντων, ἀλλ' οὐ τὰ ἀπορρητότερα τῶν δογμάτων εἰς τὴν τῆς μεθόδου καταλῆψιν περιαγόντων, οἱ μὲν περὶ τοῦ ὄντος ἔφαντο τὴν ζήτησιν εἶναι· καὶ πῶς ἦν οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι τὸ ὂν ἔλεγον εἶναι, προκεῖσθαι τῷ Πλάτωνι δι' αὐτῶν ἐκείνων καταδήσασθαι τῶν ἀνδρῶν, καὶ τῆς μεθόδου τῆς εἰωθείας ἐκείναις, τοῦ μὲν Ζήνωνος τὰ πολλὰ διελέγχοντος κρατερῶς (4), τοῦ δὲ Παρμενίδου τὸ ἓν ὂν ἐκφαίνοντος· δεῖν γὰρ τοὺς καθαρτικοὺς λόγους προηγεῖσθαι τῶν τελειωτικῶν. Καὶ δὴ καὶ φασὶν αὐτὸν εἶναι τὸν Πλάτωνα τὸν περὶ τοῦ Παρμενίδου βοῶντα, καὶ μαρτυρόμενον περὶ τούτων τῶν ἐνταῦθα λόγων, ὡς ἄρα

(1) C. εστι δείκνυντα.
(2) C. D. ἑαυτῇ.
(3) C. D. τοιαῦτα.
(4) C. D. καρτερῶς.

βάθος ἔχουσι παντάπασι γενναῖον. Φησὶ γοῦν ἐν τῷ Θεαιτήτῳ Σωκράτης Παρμενίδῃ συγγενέσθαι, νέος ὢν μάλα πρεσβύτῃ, καὶ ἀκοῦσαι φιλοσοφοῦντος ἐκείνου περὶ τοῦ ὄντος, οὐχὶ μεθόδους γυμναστικὰς, ἀλλὰ βάθους (1) ἐχούσας ἐπιβολάς· φοβεῖσθαι οὖν μὴ οὔτε τὰ λεγόμενα ξυνῶσι, τί τε διανοούμενος εἶπεν ἐκεῖνα παντάπασιν ἀπολειφθῶσι, δι' ὧν παρέστησεν ἐναργῶς πραγματειώδη τὸν τῶν προκειμένων λόγων σκοπόν· καὶ τὴν μέθοδον εἰς ἐκεῖνον ἄγειν, καὶ προειλῆφθαι τῆς θεωρίας ὡς ἀναγκαίαν, καὶ τὰς περὶ τῶν ἰδεῶν ἀπορίας, ὡς προσανακινούσας εἰς τὴν τοῦ ἑνὸς ὄντος ἡμᾶς κατανόησιν· καὶ γὰρ τὸ πλῆθος τῶν ἰδεῶν ἐν τῷ ἑνὶ ὄντι τὴν ὑπόστασιν ἔχειν, ὡς ἐν μονάδι τὸν οἰκεῖον ἀριθμόν· ὥστε εἰ κατὰ ἀνάλυσιν ἐθέλοι τις τῶν τμημάτων τὴν τάξιν εὑρεῖν, τὸ μὲν σκοπιμώτατον ἂν εἴποι τοῦ διαλόγου τέλος, περὶ (2) τοῦ ὄντος τοῦ κατὰ τὴν Παρμενίδειον (3) δόξαν ἐμφῆναι (4) τὴν ἀλήθειαν. Ἐπειδὴ δὲ καὶ τοῦτο κατὰ τὴν παρ' αὐτοῖς κρατοῦσαν μέθοδον ἔδει καταθήσασθαι τὸν περὶ τῆς γυμναστικῆς μεθόδου λόγον, ἀναγκαίως προληφθῆναι τίς ἐστι, καὶ διὰ ποίων ὁδεύει κανόνων. Ἐπειδὴ δὲ τὴν μέθοδον οὐκ ἄλλως ἦν εἰσόδου τυχεῖν, ἢ διὰ τοῦ παραστῆσαι (5) τὴν χρείαν αὐτῆς, ταύτην δὲ οὐκ ἄλλως ἦν δεῖξαι δυνατὸν, ἢ τοὺς ἄνευ αὐτῆς ὁρμῶντας ἐπὶ τὴν τῶν πραγμάτων θεωρίαν ἀπορίαις περιβάλλοντα περὶ ὧν δοξάζουσιν ἀφύκτοις, διὰ δὴ τοῦτο καὶ τὸν περὶ τῶν ἰδεῶν προληφθῆναι

(1) C. D. βάθος.
(2) B. πρό.
(3) C. D. Παρμενίδιον.
(4) C. D. ἐκφῆναι.
(5) B. παραστῆναι.

λόγον, καὶ τὰς ἀπορίας δι' ὧν, χρείᾳ τῆς μεθόδου, περὶ αὐτῆς εἰσάγειν ἔμελλον λόγον, ἧς ἐδεόμεθα, τῆς τοῦ ὄντος ἕνεκα τοῦ κατὰ τὸν Παρμενίδην θεωρίας. Καὶ γὰρ οὐδέν ἐστιν εὑρεῖν τὸν Πλάτωνα ποῦ τῶν μεθόδων ἐνστησάμενον προηγουμένην πραγματείαν, ἀλλὰ χρώμενον αὐταῖς ἄλλως ἀλλαχοῦ κατὰ τὴν ἑκάστου (1) χρείαν· πανταχοῦ δὲ τῶν πραγμάτων αὐτὰς ὧν προτίθεται ζητεῖν ἕνεκα παραλαμβάνοντα, καθάπερ ἐν Σοφιστῇ (2) τὴν διαιρετικὴν, οὐχ ἵνα διαιρετικὴν διδάξῃ τὸν ἀκροατὴν, εἰ καὶ τοῦτο συμβαίνει πάρεργον, ἀλλ' ἵνα καταδήσηται τὸν πολυκέφαλον σοφιστήν· καὶ τοῦτο πράττει τῇ φύσει τῶν πραγμάτων ἑπόμενος, ἧς ἴδιον, τὰ ἀναγκαῖα τῶν τελῶν χάριν, ἀλλ' οὐ τὰ τέλη τῶν ἀναγκαίων ἕνεκα παραλαμβάνειν. Πᾶσα δὲ μέθοδος ἀναγκαία (3) τοῖς γυμνάσασθαι βουλομένοις περὶ τὴν τῶν πραγμάτων ἐπιστήμην (4), καὶ οὐ δι' ἑαυτὴν ἀξία σπουδῆς· εἰ δὲ καὶ ἐπιβλέψοι τις εἰς τὴν πᾶσαν τῶν ὑποθέσεων διασκευὴν, κυροῖ ἂν ἐναργῶς ὡς οὐκ ἄρα τὴν τοῦ ὄντος θεωρίαν τῆς γυμνασίας ἕνεκα παρειληφε τῆς προεκτεθείσης. Ἐκείνη (5) μὲν γὰρ ἠξίου, καὶ τεθέντος εἶναι τοῦ ζητουμένου, καὶ τεθέντος μὴ εἶναι, σκοπεῖν τά τε ἑπόμενα, καὶ τὰ οὐχ ἑπόμενα, καὶ αὐτῷ πρὸς αὐτὸ τῷ (6) ὑποτεθέντι εἶναι, ἢ μὴ εἶναι, καὶ αὐτῷ πρὸς τὰ ἄλλα, καὶ τοῖς ἄλλοις ὡσαύτως, πρός

(1) C. D. ἑκάστων.
(2) C. D. σοφιστικῇ.
(3) C. D. ἀναγκαῖον.
(4) A. B. C. D. ἐπιῶσι. At cod. antiquus A. habet puncta superposita quæ labem indicare videntur.
(5) B. Deest ἐκείνη.
(6) B. Deest τῷ.

REESE LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF CALIFORNIA.

τε ἑαυτὰ, καὶ πρὸς τὸ ὑποτεθέν· ἡ δὲ τῶν ὑποθέσεων διέξοδος οὐ παντάπασιν ἕπεται τοῖς τῆς μεθόδου τρόποις, ἀλλὰ τοὺς μὲν παραλείπει, τοὺς δὲ ἐξαλλάττει. Καίτοι γε εἰ παραδείγματος ἕνεκα τὸν περὶ τοῦ ἑνὸς ὄντος εἰσῆγε λόγον, πῶς οὐ γελοῖον ἦν μὴ ἕπεσθαι τῇ μεθόδῳ, μηδὲ κατὰ τοὺς εἰρημένους κανόνας αὐτῆς μεταχειρίζεσθαι τὸ παράδειγμα (1); ἀλλ' ὅπως μὲν οὐ παντάπασιν ἕπεται τῇ μεθόδῳ διὰ τῶν καλουμένων ὑποθέσεων προϊών, ἀλλὰ τὰ μὲν ἀφαιρεῖ, τὰ δὲ προστίθησι, τὰ δὲ ἐξαλλάττει, γνωσόμεθα δι' αὐτῶν μέσων (2) ὁδεύοντες.

Νῦν (3) δὲ τοσοῦτον ὑπομεμνήσθω (4) διὰ τῶν εἰρημένων, ὅτι μὴ δεῖ (5) τὴν γυμνασίαν προτίθεσθαι λέγειν αὐτοῖς ὡς σκοπὸν, ἀλλὰ πραγματειώδη πρόθεσιν τινὰ τοῦ (6) διαλόγου ζητεῖν, ἣν οἱ μὲν, ὥσπερ εἴπομεν, περὶ τοῦ ὄντος εἶναι διατείνονται, μαρτυρόμενοι τὸν Παρμενίδην, ὅτι περὶ τοῦ κατ' αὐτὸν ἑνὸς ποιήσεται τὸν λόγον ἐν ἀρχῇ βοῶντα· τοῦτο δὲ εἶναι τὸ ὄν, καὶ δεδημεῦσθαι ταύτην εἶναι Παρμενίδου τὴν δόξαν, καὶ τὸν ἐν Σοφιστῇ τοῦτο (7) ξένον δηλοῦν, ἐλέγχοντα τὸν Παρμενίδην ὡς μήπω λέγοντα τὸ ὡς ἀληθῶς ἕν, ὅταν λέγῃ τὸ ὄν· οἱ δὲ τούτοις ὁμολογοῦντες τῷ πραγματειώδη τίθεσθαι τὸν σκοπὸν, ἀξιοῦσι μὴ μόνον περὶ τοῦ ἑνὸς ὄντος αὐτὸν πραγματεύεσθαι, καθάπερ οὗτοι φασὶν, ἀλλὰ περὶ ἁπάντων τῶν ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ὑποστάντων· καὶ γὰρ τὰς ὑπο-

(1) C. D. παράδειγμα λέγον (C. λέγοι) τὸ μὴ ἑπόμενον τῇ πάσῃ τάξει τῶν τῆς μεθόδου κανόνων. Ἀλλ' ὅπως, κ. τ. λ.

(2) C. D. μέσον.

(3) C. D. Νυνὶ δὲ.

(4) B. ὑπομνήσθω.

(5) B. δεῖν.

(6) B. Deest τοῦ.

(7) B. τοῦτον.

θέσεις ἄρξασθαι μὲν ὄντως (1) ἀπὸ τοῦ κατὰ Παρμενίδην ἑνὸς, ὅπερ ἦν τὸ ἓν ὄν· ἐντεῦθεν δὲ ὁρμηθείσας, τοτὲ μὲν χωρὶς τοῦ ἔστι τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἑνὸς ἀπερειδομένας, ἐκφῆναι τὸ ὡς ἀληθῶς ἓν παντὸς πλήθους καθαρεῦον, καὶ διὰ τοῦτο καὶ τοῦ ὄντος ἐξῃρημένον, καὶ τὴν τοῦ ἔστι κατηγορίαν ἀναιρούμενον· τοτὲ δὲ ἀμφοῖν ὁμοίως ἐπιβαλλούσας τῷ τε ἑνὶ καὶ τῷ ὄντι, πάντα τὸν νοητὸν εἰς φῶς ἀνάγειν διάκοσμον, ἐν ᾧ καὶ τὸ εἶναι ὡς ἀληθῶς ἐστι, καὶ τὸ ἓν αὐτοτελῶς μετέχον τοῦ εἶναι· τοτὲ δὲ τῷ ὄντι χρωμένας, καὶ τὸ ἓν τὸ οὐσιῶδες αὐτῷ μόνῳ (2) συναπτούσας (3), πρῶτον μέν τινα δεῖξαι φύσιν, ὅτι ἔστι διὰ τὸ ἓν, τρίτην δὲ ἀπὸ τοῦ ὡς ἀληθῶς ἑνός· εἶτα μεταβάσας ἐπὶ τὴν τοῦ ἑνὸς ἐξέτασιν, δεῖξαι ταῦτα τῷ μὲν μετέχειν τοῦ ἑνὸς, πάντα συνάγοντα (4) ἑαυτοῖς, τῷ δὲ μὴ μετέχειν, πάντων στερόμενα· τούτων δὲ πάντων οὐ δυναμένων ἐφαρμόσαι τῷ ἑνὶ ὄντι, συνάγουσιν εἰκότως, ὡς ἄρα οὐ περὶ ἐκείνου (5) μόνον ὁ λόγος, ἀλλὰ περὶ τῶν πάντων ἀπὸ τῆς πρώτης αἰτίας, μέχρι τῶν ἐσχάτων, ἐν οἷς ἡ στέρησις τῶν πάντων· ἃ δὴ καὶ ὁμοιῶσθαι πρὸς ἐκείνην ἀνομοίως· τὸ γὰρ ἐστερημένον πάντων, διὰ τὸ μὴ μετέχειν τοῦ ἑνὸς, ὅμοιόν πώς ἐστι τῷ ἐξῃρημένῳ πάντων, διὰ τὸ μὴ μετέχειν τοῦ ὄντος. Ἢ πῶς ἂν ἐφαρμόσειε τῷ ἑνὶ ὄντι τὰ οὕτως ἀντικείμενα ἀλλήλοις; Εἰ γὰρ καὶ (6) ἡ ὑπόθεσις ἀληθὴς, καὶ μάλιστα κατὰ τὸν Παρμενίδην αὐτὸν,

(1) B. οὕτως.
(2) C. D. μόνον.
(3) C. D. συναπτούσας σῶμα, τὸν (C. τὸ) μὲν τινα, κ. τ. λ.
(4) C. D. συνεισάγοντα.
(5) B. ἐκεῖνα.
(6) B. Deest καὶ.

λέγω δὲ τὸ εἶναι τὸ ἓν ὄν, καὶ τὰ ἑπόμενα ἐξ ἀνάγκης, ἑπόμενα δείκνυσι τῇ ἀληθεῖ ὑποθέσει· κατ' αὐτὸν πάντα ἂν εἴη ἀληθῆ ὅσα δείκνυται τεθέντος εἶναι τοῦ ἑνὸς (1), ὥστε καὶ ὅσα ἀποφάσκει, καὶ ὅσα καταφάσκει, τοῦ αὐτοῦ κατηγορηθήσεται τοῦ ἑνὸς ὄντος ἀληθῶς, ὃ δὴ πάντων ἐστὶν ἀδυνατώτατον· εἰδὲ καὶ ὅσα τεθέντος μὴ εἶναι τοῦ ἑνὸς ὄντος, εἰ καὶ πῇ ἀληθῆ, καὶ ἐκεῖνα ὅπου τῷ ἑνὶ ὄντι προσήκοντα ἂν εἴη. Καὶ τί δεῖ (2) λέγειν ὅπου καὶ ὅσα καταφάσκει μόνα τοῦ ἑνὸς; δείκνυσιν ὁ λόγος μὴ ἐνδεχόμενα τῷ αὐτῷ ὑπάρχειν, τῷ ἑνὶ ὄντι λέγω· πῶς γὰρ πλῆθος ἄπειρον ἔσται τὸ ἓν ὄν, αὐτοῦ τοῦ ἑνὸς ἀναινομένου, κατ' αὐτὸν, λέγω, τὸν Παρμενίδην, τὴν κατὰ πλῆθος (3) ἀπειρίαν; πῶς δὲ καὶ ἄπειρος ἀριθμὸς, ὅνπερ (4) οὕτως ἐκεῖνος ἐνίζειν ἐθέλει διὰ πάντων, ὥστε πᾶν πλῆθος τῶν ὄντων δοκεῖν ἐμποδὼν αὐτὸν ποιεῖν; πῶς δὲ χρόνου μετέχον τὸ αἰώνιον; τοιοῦτον γὰρ τὸ κατὰ Παρμενίδην ἓν ὄν, ταυτὸν ἔτ' αὐτὸ (5) μίμνον, ὡς αὐτός φησιν. Εἰ δὴ ταῦτα ἀληθῆ φαμὲν, οὐδεῖ δή που λέγειν περὶ τοῦ ὄντος ἁπλῶς εἶναι τοῦ κατὰ Παρμενίδην τὸν σκοπὸν, ᾧ μὴ ἐφαρμόζει μηδὲ ὅσα καταφάσκεται πάντα, μὴ ὅτι γε ὅσα ἀποφάσκεται, καὶ ᾧ ἄμφω καὶ (6) καταφάσκεται καὶ ἀποφάσκεται· ἀλλὰ περὶ τῶν ὄντων ἁπάντων, ἐν οἷς τὰ μὲν τῶν καταφάσεων ἐστὶ δεκτικὰ, καὶ ἄλλα ἄλλων, τὰ δὲ τῶν συναμφοτέρων, ὥστε εἰκότως καὶ τὸν Παρμενίδην εἰπεῖν, ὅτι ἄρξεται ἀπὸ τοῦ κατ' αὐτὸν ἑνός, καὶ σὺν ἀκριβείᾳ φάναι ἀπὸ τούτου

(1) C. D. τοῦ ἑνὸς ὄντος.
(2) B. δή.
(3) C. D. κατὰ τὸ.
(4) C. D. ὅπερ.
(5) B. C. αὐτὸν.
(6) C. D. Deest καὶ.

ἄρξασθαι· καὶ γὰρ ἄρξασθαι μὲν ἀπὸ τούτου, διὰ δὲ τῶν ἑπομένων τούτῳ πᾶσαν ἐκφῆναι τὴν τῶν ὄντων φύσιν· ὡς εἴ τις ἔλεγε τὴν αὐτὴν μέθοδον ἐθέλων παραλαβεῖν ἐπὶ ψυχῆς, ἄρχεσθαι ἀπὸ τῆς μιᾶς ψυχῆς· ταύτην δ' ὑποθέμενος, ἐδείκνυ καὶ τὰ πλήθη τῶν ψυχῶν, καὶ πάντα τὰ μετέχοντα. Τοῦτον γὰρ ἀρξάμενον ἀπὸ τῆς μιᾶς ψυχῆς, οὐ περὶ ἐκείνης εἴποιμεν (1) ἂν διαλέγεσθαι μόνης, ἀλλὰ καὶ περὶ ἐκείνης ὡς ὑποτεθείσης, καὶ περὶ πάντων τῶν ἑπομένων τῷ ἐκείνην ὑποθεμένῳ. Καὶ γὰρ ὅλως ὅταν ὑπόθεσίς τις παραλαμβάνηται τινῶν, ἀρχῆς ἔχει (2) λόγον ἡ ὑπόθεσις (3)· γίνεται δὲ ἡ ζήτησις οὐ περὶ αὐτῆς, ἀλλὰ περὶ τῶν ἑπομένων τῇ ὑποθέσει, μενούσης καὶ κινηθείσης τῆς ὑποθέσεως.

Οἱ μὲν οὖν παλαιοὶ περὶ τῆς τοῦ Παρμενίδου προθέσεως τοῦτον διέστησαν τὸν τρόπον· ὅσα δὲ συνεισήγαγε ταῖς τούτων ἐπιστάσεσιν ὁ ἡμέτερος καθηγεμὼν (4), ἤδη λεκτέον. Εἶναι μὲν δὴ καὶ αὐτὸς τὸν σκοπὸν πραγματειώδη τοῦ διαλόγου τοῖς οὕτως ἐλομένοις τῶν πρεσβυτέρων ὡμολόγει, τήν τε ἀντιγραφὴν (5) ὡς ἀπίθανον χαίρειν ἀφείς· τὸ γὰρ δεῖσθαι μὲν τὸν Ζήνωνα τοῦ Παρμενίδου τοῖς παροῦσι γυμνᾶσαι τὴν μέθοδον· ἐκεῖνον δὲ ἐν τῷ γυμνάζειν ἀμύνεσθαι τὴν Ζήνωνος πραγματείαν, πρὸς τοῖς ἔμπροσθεν εἰρημένοις, παντελῶς ἀπίθανον, καὶ πρὸς τῇ ἀντιγραφῇ ταύτῃ τῇ ληρώδει, τὸν περὶ τῆς γυμνασίας τῆς ἐκκειμένης σκοπόν· εἰ γὰρ ἔδει τινὸς παραδείγματος

(1) C. D. εἴπομεν.
(2) D. ἔχοι.
(3) D. ἡ ὑπόθεσις· καθ' ἣν γίνεται ἡ....
(4) Syrianus.
(5) B. ἀντιστροφήν.

αὐτῷ πρὸς τὴν τῆς μεθόδου σαφήνειαν, ἄλλο τι τῶν προχείρων ἂν παρέλαβεν ἐξαρκοῦν εἰς παραδείγματος ἰδέαν· ἀλλ' οὐχὶ τὸ σεμνότατον τῶν ἑαυτοῦ δογμάτων πάρεργον ἂν ἐποιήσατο τῆς κατὰ τὴν γυμνασίαν διδασκαλίας, καίτοι (1) νέοις προσήκειν ταύτην ἡγούμενος· ἐκεῖνο δὲ πρεσβυτικῆς εἶναι διανοίας καθορᾶν, καὶ οὐδὲ ἀνθρωπίνης, ὡς ἐν τοῖς ποιήμασι φησὶν, ἀλλὰ νύμφης Ὑψιπύλης τινός. Τοιοῦτον δ' οὖν οἰόμενος εἶναι τὸν σκοπὸν, οὔτε περὶ τοῦ ὄντος, οὔτε περὶ τῶν ὄντων αὐτῶν εἶναι μόνων διετείνετο· συγχωρῶν δὲ εἶναι περὶ τῶν πάντων, ἠξίου προστιθέναι καθ' ὅσον ἑνὸς πάντα ἐστὶν ἔκγονα (2), καὶ εἰς ἓν ἀνήρτηται πάντων αἴτιον, καὶ, ἵνα τὸ δοκοῦν εἴπωμεν, καθ' ὅσον πάντα τεθέωται. Τῷ γὰρ ἑνὸς μετέχειν ἕκαστα κατὰ τὴν ἑαυτῶν τάξιν, εἴποις ἂν τεθεῶσθαι, κἂν τὰ ἔσχατα λέγοις (3) τῶν ὄντων. Εἰ γὰρ θεὸς, καὶ ἓν ταυτόν. Καὶ γὰρ εἰ ἥλιος καὶ θεὸς ἦν ταυτόν, ἦν ἂν τὸ πεφωτίσθαι τῷ τεθεῶσθαι (4) ταυτόν· δίδωσι γὰρ τὸ μὲν ἓν τὴν ἕνωσιν, ὁ δὲ ἥλιος τὴν φώτισιν. Ὥσπερ οὖν ὁ Τίμαιος οὐχ ἁπλῶς φυσιολογεῖ κατὰ τοὺς πολλοὺς φυσιολόγους, ἀλλὰ καθ' ὅσον πάντα ἀπὸ τοῦ ἑνὸς δημιουργοῦ κεκόσμηται διδάσκει, τοῦτον καὶ τὸν Παρμενίδην τὸν τρόπον, κἂν περὶ τῶν ὄντων πραγματεύηται, καθ' ὅσον ταῦτα (5) ἐκ τοῦ ἑνός ἐστιν, αὐτὸν πραγματεύεσθαι φήσομεν· τοῦτο δὲ τὸ ἓν, ἄλλως μὲν εἶναι ἐν τοῖς θεοῖς, ἄλλως δὲ ἐν τοῖς μετὰ

(1) B. τοῖς.
(2) C. D. ἔγγονα.
(3) C. D. λέγεις.
(4) B. C. D. ταυτόν, διότι μήτε θεοῦ τε κρεῖττόν ἐστι, μήτε ἑνὸς, τὸ ἡνῶσθαι τῷ τεθεῶσθαι ταυτόν.
(5) C. D. πάντα.

θεούς· ὅπου (1) μὲν αὐτοτελὲς, οὐχ οἷον ἐν ὑποκειμένῳ ὄν. Πᾶς (2) γὰρ θεὸς κατὰ τὸ ἓν θεὸς, εἰ καὶ ἐκεῖνος μὲν μόνως ἓν ἀπλεόναστος ὢν, ἕκαστος δὲ τῶν ἄλλων ἐπλεόνασεν, ὁ μὲν ἄλλοις, ὁ δὲ ἄλλοις τοῖς ἐξημμένοις· ἐλάσσους μὲν οἱ ἐγγυτέρω τοῦ πλεοναστοῦ (3)· πλείους δὲ οἱ πορρώτερον, ὥσπερ καὶ ἔχει φύσιν συγγενεστέραν αὐτῷ (4), καὶ ἥττονας (5) υγγενῆ γε τὰ πορρώτερον, καὶ τὴν πρόθεσιν καὶ τὸν πλεονασμὸν γίνεσθαι δι' ὕφεσιν· ὅπου μὲν οὖν οὕτως εἶναι τὸ ἓν, ὅπου δὲ ὡς ἕξιν· καὶ γὰρ πᾶν εἶδος καὶ πᾶσαν ψυχὴν, καὶ πᾶν σῶμα μετέχειν ἑνός τινός· ἀλλ' οὐκ ἔτι τοῦτο θεὸν εἶναι τὸ ἓν, εἰ καὶ εἰκὼν, εἰ θέμις εἰπεῖν, ἐστὶ καὶ τοῦτο θεοῦ, καὶ σπέρμα θεῖον, ὡς τὸ εἶδος εἰκὼν τοῦ ὄντος, ὡς ἡ γνῶσις εἰκὼν τοῦ νοῦ, καὶ (6) ἐν τοῖς ἐσχάτοις ὡς (7) ἡ αὐτοκινησία ψυχῆς. Ὡς οὖν πᾶν τὸ αὐτοκίνητον ἡ ψυχή ἐστιν ἢ ψύχωται, καὶ ὡς πᾶν τὸ γνωστικὸν ἢ νοῦς ἐστιν ἢ νενόωται, καὶ ὡς πᾶν εἶδος ἡ οὐσία ἐστὶν, ἢ οὐσίωται (8), οὕτω πᾶν ἓν, ἢ θεός ἐστιν, ἢ τεθέωται. Τὸν μὲν οὖν Τίμαιον, εἰς τὸν δημιουργὸν ἀναφέρειν πάντα, τὸν δὲ Παρμενίδην εἰς τὸ ἓν, καὶ εἶναι ἀναλογον· ὡς ὁ δημιουργὸς πρὸς τὰ ἐγκόσμια, τὸ ἓν πρὸς πάντα· ἁπλῶς δὲ

(1) D. οὔπω.

(2) A. C. D. πᾶσι.

(3) Sic cod. πλεοναστου ἀ πλεόναστης, multiplicans, si vox illa admittitur. Sin minùs, leg. ἀπλεοναστοῦ, suprà omnem numerum.

(4) Sic Cod. subaudi τά ἐγγυτέρω.

(5) Leg. ἧττον minùs affinem.

(6) καὶ ἡ ἓν.

(7) D. ὡς καί.

(8) B. ἢ ἐψύχωται.

οὐχ ἑνός (1)· τίς γὰρ θεὸς καὶ οὗτος; ὁ γὰρ κατὰ τὸ ἓν θεὸς, οὐ τὶς θεὸς, ἀλλ' ἁπλῶς θεός. Τίς δὲ θεὸς ὁ δημιουργός; διότι θεοῦ τίς ἐστιν ἰδιότης ἡ δημιουργικὴ, καὶ ἄλλων οὐσῶν ἰδιοτήτων, θείων μὲν, οὐ μέντοι δημιουργικῶν.

Ταύτην δὲ τῶν διαλόγων πρὸς ἀλλήλους ἐχόντων ἀναλογίαν ἐν ταῖς προθέσεσι, καὶ τοὺς χρόνους τῶν ὑποκειμένων αὐτοῖς πραγμάτων ὁμολογεῖν· τὸν μὲν γὰρ ἐν τοῖς μικροῖς ὑποκεῖσθαι Παναθηναίοις, τὸν δὲ ἐν τοῖς μεγάλοις, ὡς προείπομεν, ἐν οἷς καὶ ὁ πέπλος ἂν εἴη ὁ τῆς θεοῦ τὴν κατὰ τῶν (2) γιγάντων νίκην ἔχων· καὶ τοῦτο ὅπου τοῖς περὶ τῆς διὰ πάντων διηκούσης ἑνότητος θεάμασι πρεπωδέστατον τὸ τῶν γιγάντων· ἐν γὰρ τοῖς μεριστῶς διοικουμένοις (3) καὶ ὑλικῶς, αὕτη νοῦν καὶ ἕνωσιν προστιθεῖσα, κρατεῖν ἐκείνων λέγεται, τὰ νοερώτερα τῶν ἀλογωτέρων, καὶ τὰ ἀϋλότερα τῶν ἐνυλοτέρων, καὶ τὰ ἡνωμένα τῶν πεπληθυσμένων ἐπικρατέστερα ποιοῦσα. Τοῦτο μὲν οὖν σύνθημα τῆς Ἀθηναϊκῆς ἣν δυνάμεως τῆς ἐξηρημένης τῶν ἐγκοσμίων, καθ' ἣν καὶ τῷ πατρὶ σύνεστι, καὶ μετ' ἐκείνου κρατεῖ τῶν γιγάντων· τὰ δὲ δὴ μικρὰ καλούμενα Παναθήναια τὴν ἐγκόσμιον αὐτῆς τιμὴ διαφερόντως τάξιν, καὶ τὴν (4) συντεταγμένην πρὸς τὴν Σεληνιακὴν (5) περίοδον· διὸ δὴ καὶ πρέπειν ἔδοξε τῷ τὴν κοσμικὴν πᾶσαν γένεσιν ἡμῖν ἐκφαίνοντι διαλόγῳ· τὸν μὲν οὖν χρόνον ταύτῃ συμβαίνειν, πρὸς τὸν τοῦ Παρμενίδου σκοπὸν, εἶναι δὲ καὶ τὴν συνουσίαν τετάρτην οὖσαν ἀπὸ

(1) Inter πάντα et ἁπλῶς lacuna trium aut quatuor linearum interjacet, quæ deest in A. B.

(2) B. κατὰ γιγάντων.

(3) B. διηκουμένοις.

(4) B. Deest τὴν.

(5) B. Σεληνικήν.

τῆς πρώτης ταύτην, ἣν ὁ Κέφαλος ποιεῖται πρὸς οὓς δὴ καὶ ποιεῖται συνάδουσαν τῇ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς προόδῳ τῶν πάντων μέχρι τῶν ἐσχάτων. Πάντα γὰρ τὰ ἐκεῖθεν προελθόντα, ἢ ἑνάδες εἰσίν, ἃ δὴ καὶ αὐτόθεν ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ὑφεστᾶσιν, ἢ οὐσίαι ἀπὸ τῶν ἑνάδων προϊοῦσαι τούτων ἀπὸ τοῦ ἑνός, ἢ μεσότητες τῶν οὐσιῶν, καὶ τῶν γενέσεων, ἃς δὴ καὶ οὐσίαι παράγουσι, καὶ πρὸ τῶν οὐσιῶν ἑνάδες καὶ τὸ ἕν· ἢ γενέσεις αἱ ἐκ τῶν πάντων ἐκείνων πρόοδοι. Εἰ τοίνυν εἰς τετάρτην ὕφεσιν προῆλθε πάντα τὰ ὀπωσοῦν τελειότερα καὶ ὁμοιούμενα πρὸς τὸ πάντων τέλος, πῶς οὐχὶ καὶ ἡ συνουσία τετάρτη οὖσα, ἡ περὶ τῆς ἀπὸ τοῦ ἑνὸς τῶν πάντων ὑποβάσεως συμφώνως τέτακται πρὸς τὴν ὑποκειμένην τῷ διαλόγῳ θεωρίαν; εἰ δὲ καὶ ταῖς γενέσεσίν ἐστιν εἰς ὑποδοχὴν καθ' ἑαυτὴν ἀνείδεος, καὶ ταύτῃ εἰκόνα φέροιεν ἂν οἱ τοὺς λόγους ὑποδεχόμενοι τοὺς ἐν τῇ τετάρτῃ συνουσίᾳ, καὶ οὗτοι δήπουθεν ἀκατονόμαστοι ὄντες διὰ τὴν πρὸς τὸ ἀόριστον ἀναλογίαν· τὸ γὰρ ὄνομα σύνθημα τοῦ εἴδους ἐστί. Καὶ δεῖ συναιρεῖν ἐκ πάντων τούτων, ὅτι πᾶσα ὕπαρξις, ἢ οὐσία ἐστὶν, ἢ γένεσις, ἢ οὔτε οὐσία, οὔτε γένεσις· καὶ αὕτη ἡ πρὸ τῶν οὐσιῶν καὶ γενέσεων, ἡ μετ' οὐσίας καὶ γενέσεις· πᾶν γὰρ ὑλικὸν, οὐδέτερόν ἐστι τούτων, ἀνομοίως, φασὶν, ὁμοιούμενον τοῖς πρὸ γενέσεως οὖσι καὶ οὐσίας·

Ἔτι δὴ οὖν τὸν χαρακτῆρα τοῦ διαλόγου (1) πρεπωδέστατον εἶναι τοῖς ὑποκειμένοις πράγμασι καὶ τῇ μεθόδῳ τῶν λόγων. Τὰ μὲν γάρ ἐστι θεῖα καὶ ἐν τῇ

(1) B. λόγου.

ἁπλότητι τοῦ ἑνὸς ἱδρυμένα, τὴν ἀκαλλώπιστον εὐμορφίαν, ὡς φησί τις τῶν τὰ ὅσια σοφῶν, διαφερόντως ἀγαπῶντα, καὶ προτείνοντα τοῖς εἰς αὐτὰ βλέπειν δυναμένοις· ἡ δὲ δι' αὐτῶν τῶν ἀκριβεστάτων πρόεισι τοῦ λόγου δυνάμεων, πᾶσαν ἀφεῖσα χάριν ἐπισκευαστικὴν ἔξω τῶν πραγμάτων φέρουσαν, κόσμου τε παντὸς ἀμελοῦσα, καὶ πρὸς μόνην τεταμένη (1) τὴν διηκριβωμένην θήραν τῶν ζητουμένων, γεωμετρικαῖς ἀνάγκαις καταδουμένη τῶν προκειμένων ἕκαστον. Ἀμφοτέροις δὴ οὖν, καὶ τὸ τῆς ἑρμηνείας εἶδος, εὖτε καὶ καλῶς συνήρμοσται· ταῖς τε γὰρ διαλεκτικαῖς μεθόδοις προσήκει τὸ ἰσχνὸν, καὶ τοῖς περὶ θείων πραγμάτων λόγοις τὸ ἀπέριττον καὶ αὐτοφυὲς καὶ ἀκαλλώπιστον. Εἴ τι οὖν ἐστὶ τῆς Σωκρατικῆς χάριτος ἐξαίρετον, ἢ εἴ τι μέσον εἶδος λόγων ἐμπρέπον φαίνεται (2) τοῖς μέσοις εἴδεσι τῆς ζωῆς, ἢ εἴπου τι τοῖς ἐνθεάζουσιν ὑψηλόν ἐστι, καὶ ἁδρὸν πλάσματος εἶδος, συνεξορμῶν τῇ φαντασίᾳ τῶν κατόχων, τοῦτο πᾶν ἀλλότριόν ἐστιν εἰκότως τῆς παρούσης ἰδέας, καὶ οὐδαμῶς ἀπαιτητέον ἐν τῷδε τῷ διαλόγῳ τῆς παρούσης ἰδέας τοιοῦτον οὐδέν. Καὶ ἔγωγε θαυμάζω μὲν τοὺς τῆς κριτικῆς φρονήσεως τῶν ἔμπροσθεν ἁψαμένους, ὅπως ἐγκεκωμιάκασι τὴν ἑρμηνευτικὴν τοῦ διαλόγου τούτου, πᾶσαν ἰδέαν ἐν τῷ ἰσχνῷ τὸ ἑαυτῶν ὂν θαυμαστῶς διαφυλάττουσαν, καὶ τῷ ἀπερίττῳ τὸ ἀνελλιπὲς ἱκανῶς συγκεραμένην, καὶ τῷ ἀκριβεῖ τὸ σύντονον συνυφάνασαν συμμέτρως· θαυμάζω δὲ ἔτι πλέον τοὺς ἐν τοῖς περὶ τοῦ θεολο-

(1) D. τεταμένην. B. τεταγμένη.

(2) B. ἀκαλλώπιστον φαίνεται τοῖς.... Deest εἴ τι οὖν ἐστὶ τῆς.... ἐμπρέπον.

γικοῦ χαρακτῆρος τύποις ἀποφηναμένους, πολλὰ μὲν εἶναι ἐν τῷ Σοφιστῇ τοῦτον ἑρμηνευθέντα τὸν τρόπον, τὸν δὲ Παρμενίδην ὅλον εἰς ταύτην ἀνάγεσθαι τὴν ἰδέαν, πλὴν τό γε τοσοῦτον ἄξιον προστιθέναι τούτοις, ὅτι τὴν τῶν ὀνομάτων ἐκλογὴν πρέπουσαν εἶναι φαμὲν θεολογίᾳ ταύτῃ, οὐχ ὡς μόνων τῶν τοιούτων αὐτῇ προσηκόντων, καὶ τὴν ἰδέαν ταύτην ἁρμόττουσαν, οὐχ ὡς μόνην τοῖς ἀπαγγέλλειν τὰ θεῖα προθεμένοις οἰκείαν, ἀλλ' ὡς τοῖς διαλεκτικῶς περὶ τῶν θείων διδάσκειν ἐφιεμένοις (1), μάλιστα καὶ ὀνομάτων καθηκόντων τοιούτων, καὶ πλασμάτων τοιῷδε λόγῳ (2) ἐμπρέποντων (3). Τὰ γὰρ θεῖα κατ' ἄλλον καὶ ἄλλον τρόπον ἑρμηνεύειν δυνατόν· τοῖς μὲν φοιβολήπτοις ποιηταῖς, διὰ τῶν μυθικῶν ὀνομάτων καὶ ἑρμηνείας ἁδροτέρας· τοῖς δὲ τῆς τραγικῆς σκευῆς τῆς ἐν τοῖς (4) μυθικοῖς ἀπεχομένοις (5), ἄλλως δὲ ἐν θείῳ στόματι φθεγγομένοις, δι' ὀνομάτων ἱεροπρεπῶν, καὶ εἰς τὸ ὕψος ἀνηγμένης ἰδέας· τοῖς δὲ δι' εἰκόνων αὐτὰ προθεμένοις, ἐξαγγέλλειν δι' ὀνομάτων μαθηματικῶν· ἅπου τῶν ἐν ἀριθμητικοῖς λεγομένων (6), ἢ τῶν γεωμετρικῶν. Τούτων δὴ οὖν πάντων ἐξήλλακται παντελῶς ἡ διὰ τῶν διαλεκτικῶν ὀνομάτων αὐτῶν ἑρμήνευσις (7), προσήκουσα μάλιστα τοῖς ἐκ τοῦ Ἐλεατικοῦ διδασκαλείου, καθάπερ ἐκείνων ἡ μὲν ἐξαίρετός ἐστι τῶν Πυθαγορείων, ὡς ὁ Φιλόλαος δηλοῖ, τοῖς ἀριθμοῖς τὰς

(1) B. προθεμένοις μάλιστα. Deest οἰκείαν, ἀλλ' ὡς . . . . . ἐφιεμένοις.

(2) C. τοίου δὲ λόγῳ. D. τοίου δὲ λόγου.

(3) Cod. ἐμπρέποντος.

(4) B. Deest τοῖς.

(5) B. ἀπεχομένης.

(6) D. γενομένων.

(7) C. D. ἀφερμήνευσις.

τῶν Θεῶν ὑπάρξεις καὶ προόδους ἀφηγησάμενος· ἡ δὲ τῶν ἱερατικῶν, ὀνόματα τῶν Θεῶν κατὰ τὴν ἑαυτῶν μυστικὴν ἑρμηνείαν ἐκδεδωκότων, οἷα τὰ τοῖς Ἀσσυρίοις ὑμνημένα, ζῶναι καὶ ἄζωνοι, καὶ πηγαὶ καὶ ἀμείλικτοι καὶ συνοχεῖς (1)· δι' ὧν ἐκεῖνοι τὰς τάξεις ἑρμηνεύουσι τῶν Θεῶν· ἡ δὲ τῶν Ὀρφικῶν, τῆς Ἑλληνικῆς οὖσα θεολογίας ἰδία, Κρόνον, καὶ Δία, καὶ Οὐρανὸν, καὶ Νύκτα, καὶ Κύκλωπας, καὶ Ἑκατόγχειρας ἐπιφημίζουσα (2) ταῖς ἀκροτάταις τῶν πάντων ἀρχαῖς. Ἡ τοίνυν διαλεκτικὴ τῶν Θείων ἐξήγησις ἀντὶ πάντων, ὡς εἴρηται, τῶν τοιούτων, ὀνόμασι χρῆται διαλεκτικοῖς, ἓν καὶ ὂν καὶ ὅλον, καὶ μέρη καὶ ταυτόν· καὶ ἕτερον, καὶ ὅμοιον καὶ ἀνόμοιον· περὶ ἃ δὴ καὶ διαφερόντως ἡ διαλεκτικὴ διατρίβει, παραλαμβάνουσα πρὸς τὴν τῶν Θείων ἑρμηνείαν· διὸ καὶ χαρακτὴρ προσήκει τοῖς τοιούτοις ὀνόμασιν ἀπὸ τῆς συνηθείας εἰλημμένος (3), οὗτος ὢν ὁ Παρμενίδης μετῆλθε νῦν, οὐχ ὁ μεγαλόφωνος, ἀλλ' ὁ ἰσχνὸς, οὐδὲ ὁ κατεσκευασμένος περιττῶς, ἀλλ' ὁ αὐτοφυής.

Τοσαῦτα καὶ περὶ τῆς ἰδέας εἴχομεν (4) λέγειν τῆς ἑρμηνευτικῆς τοῦ διαλόγου· πολλῶν δὲ ἀκούων τοῦ λόγου τοῦ Πλάτωνος ἐξηγητῶν, τὴν μέθοδον ἣν ἐνταῦθα παραδίδωσιν ὁ Παρμενίδης τῆς ὑμνημένης παρ' αὐτῷ διαλεκτικῆς, ἐπιχειρούντων διϊστάνειν, ἄξιον ἡγοῦμαι καὶ περὶ τούτου τὰ δοκοῦντα προειπεῖν. Εἰσὶ γὰρ δή τινες οἳ λέγουσι ταύτην τρισὶ τούτοις ἐκείνοις ἀποδείκνυσθαι διαφέρουσαν, οἷς αὐτὸς ὁ Παρμενίδης φησίν· ἐνὶ μὲν τῷ τὴν διαλεκτικὴν μηδαμῶς προσήκειν παραδίδοσθαι νέοις, ὡς ὁ Σωκράτης

(1) Sic Cod.
(2) B. εὐφημίζουσα.
(3) εἰλημμένοις.
(4) B. ἔχομεν.

ἐν (1) Πολιτείᾳ φησὶ, μὴ λάθωσιν εἰς παρανομίαν ἐλάσαντες, τῇ δυνάμει τῶν λόγων χρώμενοι πρὸς τὴν τῶν (2) εὐδιαστρόφων ἐννοιῶν ἐν ἡμῖν ἀνατροπήν· ἐπὶ ταύτην δὲ τὴν μέθοδον ἐγείροντα τὸν Παρμενίδην, νέον ὄντα τὸν Σωκράτην, δι' αὐτὸ τοῦτο μάλιστα προτρέπειν, τὸ νέον εἶναι· προσήκειν γὰρ νέοις τὴν περὶ αὐτὴν σπουδὴν, οὓς ἐξείργει τῆς διαλεκτικῆς αὐτὸς νομοθετῶν· ἑτέρῳ δὲ τῷ ταύτην μὲν τὴν μέθοδον ὑπὸ τοῦ Παρμενίδου καλεῖσθαι γυμνασίαν, ὡς ἑφ' ἑκάτερα ταῖς ἐπιχειρήσεσι χρωμένην, οἵαν τὴν Ἀριστοτέλους εἶναι διαλεκτικὴν, ἧς (3) καὶ ἐκεῖνος τὴν χρείαν παραδιδοὺς, συντελεῖν αὐτὴν φησι πρὸς γυμνασίαν· τὴν δὲ Πλάτωνος, τὸ ἀκρότατον παρ' αὐτῷ λέγεσθαι, καὶ καθαρώτατον νοῦ καὶ φρονήσεως, ἐν τοῖς νοητοῖς εἴδεσι τὴν πραγματείαν ἑαυτῆς ἱδρύσασαν, καὶ διὰ τούτων χωροῦσαν ἐπ' αὐτὸ τὸ ἡγούμενον τοῦ νοητοῦ παντὸς, οὐ πρὸς δόξαν βλέπουσαν ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐπιστήμῃ περὶ πάντων ἀνελέγκτῳ χρωμένην· τρίτῳ δὲ ἐπὶ τούτοις ἄλλῳ, τῷ τὴν μὲν ἐνταῦθα λόγου μετέχουσαν μέθοδον ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Παρμενίδου καλεῖσθαι διαῤῥήδην, ἀδολεσχίαν· ἐκείνην δὲ ὑπὸ τοῦ Σωκράτους θριγκὸν τῶν μαθημάτων· καὶ δὴ καὶ ὑπὸ τοῦ Ἐλεάτου ξένου μόνοις λέγεσθαι προσήκειν τοῖς γνησίως φιλοσοφοῦσιν, οὓς οὐ δή που (4) τολμήσομεν ἐν τοῖς ἀδολέσχοις τάττειν τοὺς πρὸς τὸ ὂν ἀμιλλωμένους.

Ταῦτα μὲν οὖν ἐκεῖνοι φαῖεν ἂν, οἷς δοκεῖ διϊσάνειν

(1) D. ἐν τῇ.
(2) D. Deest τῶν.
(3) B. γυμνασίαν, ὡς καὶ ἐκεῖνος τὴν χρείαν? ... Deest ἑφ' ἑκάτερα.... διαλεκτικὴν, ἧς.
(4) B. σῆτα.

τῆς διαλεκτικῆς τὴν μέθοδον ταύτην, ἣν καὶ Σωκράτης, εἰ καὶ νέος ὢν ἐξεμελέτησε κατὰ τὴν τοῦ Παρμενίδου παρακέλευσιν, οὐδαμοῦ φαίνεται παραλαμβάνων εἰς τὴν ἑαυτοῦ φιλοσοφίαν, καίτοιγε ἀεὶ τῇ διαλεκτικῇ πανταχοῦ χρώμενος, καὶ παντὸς μᾶλλον διώκειν λέγων, καὶ μετ' ἴχνιον ὥστε θεοῖο βαίνειν (1), τοῦ δυναμένου τὸ ἓν πολλὰ ποιεῖν, καὶ τὰ πολλὰ συνάγειν εἰς ἕν· ταῦτα γὰρ ἔργα τῆς διαλεκτικῆς τῷ ὄντι εἶναι φησὶν αὐτὸς ἐν Φαίδρῳ, καὶ οὐχὶ ὑποκειμένου εἶναι τὸ ζητούμενον ζητεῖν τὰ ἑπόμενα τούτῳ, καὶ μὴ εἶναι ὡσαύτως· οὐδὲ ὑποθέσεων ὑποθέσεις (2) ἀνευρίσκειν, καὶ ἀκολουθήσεις ἑπομένων, οὐχ ἑπομένων, ὡς ἡ ἐνταῦθα μέθοδος ὑφηγεῖται. Καὶ τί δεῖ τὸν Σωκράτην λέγειν καὶ ἃ φησὶν ὁ Σωκράτης τῷ διαλεκτικῷ προσήκειν; ὡς ἄλλα παντελῶς ἐστὶ τῶν τῆς μεθόδου ταύτης ἔργων, ἣν Παρμενίδης ἐν τῷδε τῷ διαλόγῳ παραδίδωσιν. Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἐλεάτης σοφὸς καὶ τῶν περὶ τὸν Παρμενίδην καὶ Ζήνωνα ἑταίρων καὶ αὐτὸς ὤν, ὅμως τὰ ἔργα τῆς διαλεκτικῆς ἐν τῷ Σοφιστῇ διδάσκων, σκόπει τίνα φησίν. Οὐκοῦν ὅ γε τοῦτο δυνατὸς ὁρᾶν, λέγει δὲ τὸ μήτε ταυτὸν εἶδος ἡγήσασθαι ἕτερον ὄν, μήτε τὸ ἕτερον ταυτὸν, μίαν ἰδέαν διὰ πολλῶν, ἑνὸς ἑκάστου κειμένου χωρὶς, πάντῃ διατεταμένην ἱκανῶς διαισάνεται, καὶ πολλὰς ἑτέρας ἀλλήλων ὑπὸ μιᾶς ἔξωθεν περιεχομένας, καὶ μίαν αὖ δι' ἁπάντων (3) πολλῶν ἐν ἑνὶ ξυνημμένην, καὶ πολλὰς χωρὶς πάντῃ διωρισμένας· μή που

(1) Hom. Odyss. E. 193. Plat. In Phædro. Heindorf. T. I, p. 314.

(2) B. ὑπόθεσιν.

(3) Ἐ Sophist. Edit. ὅλων. Sic infrà. p. 43, lin. 3 à fine.

διὰ τοῦτο (1) εἶπε προσήκειν τὸν διαλεκτικὸν δι' ὑποθέσεων τοιούτων ὁδεύειν, οἵας ἡ Παρμενίδου διέξεισι μέθοδος, καὶ διὰ ζητήσεων τῶν τε πρὸς ἑαυτὸ καὶ τῶν πρὸς τὰ ἄλλα ἑπομένων, ἢ μὴ ἑπομένων, καὶ τῶν ἀντιστρόφων τούτοις ἐπὶ τῶν ἄλλων ἐξετάσεων. Καίτοιγε ταῦτα τὰ τέσσαρα συνᾴδει τοῖς δύο τοῖς ἐν Φαίδρῳ ῥηθεῖσιν· ἐκεῖ μὲν γὰρ θάτερον ἦν τὸ ἓν πολλὰ ποιεῖν· τοῦτο δὲ τῆς διαιρετικῆς ἴδιον, τὰ γένη διαιρεῖν εἰς τὰ ὑπ' αὐτὸ εἴδη, ὧν τὸ μὲν γένος ἐστί, μία ἰδέα διὰ πολλῶν τεταμένη, κειμένων χωρὶς, ἑνὶ ἑκάστῳ ὑπάρχουσα· οὐ γάρ ἐστιν ἄθροισμα τῶν εἰδῶν τὸ γένος, ὡς τὸ ὅλον τῶν μερῶν, ἀλλ' ἑκάστῳ τῶν εἰδῶν πάρεστιν αὐτὸ πρὸ τῶν εἰδῶν ὄν· μετεχόμενον δὲ ὑφ' ἑκάστου χωρὶς κειμένου τῶν τε ἄλλων εἰδῶν καὶ αὐτοῦ τοῦ γένους· τὰ δὲ εἴδη, πολλαὶ ἰδέαι· ἕτεραι δὲ ἀλλήλων, ὑπὸ μιᾶς δὲ ἔξωθεν περιεχόμεναι ἰδέας, ἣν εἶναι τὸ γένος, ἔξωθεν μὲν ὄν, ὡς ἐξῃρημένον (2) τῶν εἰδῶν, περιέχον (3) δὲ τὰ αἴτια τῶν εἰδῶν· τὰ γὰρ ὡς ἀληθῶς γένη, καὶ πρεσβύτερα καὶ οὐσιωδέστερα τῶν ὑπ' αὐτὰ τεταγμένων εἰδῶν εἶναι δοκεῖ πᾶσι τοῖς τὰς ἰδέας θεμένοις, καὶ ἄλλα (4) μὲν εἶναι τὰ προϋπάρχοντα τῶν εἰδῶν, ἄλλα δὲ (5) τὰ ἐν αὐτοῖς ὄντα κατὰ μέθεξιν. Ταῦτα μὲν οὖν τὰ δύο διαισθάνεσθαι τῆς διαιρετικῆς (6) ἐστὶ τοῦ διαλεκτικοῦ δυνάμεως· τὰ δὲ λοιπὰ δύο, τῆς διοριστικῆς. Αὕτη γὰρ μίαν τε ἰδέαν ὁρᾷ διὰ πολλῶν ὅλων ἐν ἑνὶ ξυνημμένην, συνάγουσαν εἰς ἓν ὡρισμένον τὰς πολλὰς ἰδέας, ὅλην ἑκάστην, καὶ συμπλέκουσαν ἀλλήλαις αὐτὰς, καὶ ἐκ πασῶν ὅλων ληφθεισῶν ἀποτελοῦ-

(1) B. διὰ τούτων.
(2) B. ἐξῃρημένων.
(3) B. περιέχων.
(4) B. ἅμα.
(5) B. Deest ἄλλα δὲ.
(6) B. διαλεκτικῆς.

σαν μίαν ἰδέαν, ἐν ἑνὶ συνάψασαν τὰς πολλὰς, καὶ ἔτι τὰς πολλὰς, ἃς συνήγαγεν, ἐπισκοπεῖται χωρὶς κειμένας· καὶ τοῦ ἐξ αὐτῶν ὅλου γιγνομένου, καὶ ἀλλήλων, καὶ εἰκότως. Πῶς γὰρ ἂν ἑκ πολλῶν ποιήσειε μὴ προεπισκεψαμένη τὰ πολλὰ, κείμενα ἀλλήλων χωρίς;

Τῶν δ' οὖν ἔργων τῆς διαλεκτικῆς τοιούτων ὄντων, οὐδενὸς πεποίηται μνήμην ὁ Παρμενίδης, τὴν μέθοδον τὴν διὰ τῶν ὑποθέσεων ἡμῖν ὑπογράφων· καὶ τοῦ Σωκράτους τούτοις μὲν ἐπιτρέχοντος πανταχοῦ σχεδόν (1), ἐκείνης δὲ οὐδὲ μεμνημένου, πῶς ἄν τις παραδέξαιτο τὰς αὐτὰς εἶναι ταύτας ἀλλήλαις; ὅτι μὲν οὖν οὐ διίςησιν αὐτὰς τὸ πρώτιστον τῶν ῥηθέντων· ἦν δὲ ἐκεῖνο, τὸ τὴν μὲν νέοις προτείνειν τὸν Παρμενίδην, τῆς δὲ, τὸν Σωκράτην τοὺς νέους ἐξείργειν, οὐδὲ ἕςι ταὐτὸν, νομοθετικῶς προστάττειν, καὶ ἰδίᾳ τι παραινεῖν. Τὸ μὲν γὰρ εἰς πολλὰς καὶ ἀνωμάλους ἀποβλέπει (2) φύσεις, κἀκείνων στοχαζόμενον, ἀναγκάζεται τὰ κοινῇ καθήκοντα προτιθέναι (3) τῶν ἰδίων· οὐ γὰρ ἑνὸς, ἀλλὰ πολλῶν ὁ νομοθέτης ἡγεῖται, σκοπεῖ δὴ οὖν, οὐχ ὅσα (4) ταῖς ἀρίσταις προσήκει τῶν φύσεων, ἀλλ' ὅσα πρώταις καὶ μέσαις καὶ τελευταίαις· διὸ καὶ τὰς ἀπὸ τύχης ὑφορώμενος, διευλαβεῖται ταῦτα προστάττειν ὑφ' ὧν ἂν βλαβεῖεν τινὲς τῶν ὑπ' αὐτοῦ παιδευομένων· κἂν γὰρ ὅτι μάλιςα τὰς ἀρίστας ἐκλέξηται φύσεις, ἀλλ' οἶδε καὶ (5) ταύταις πολλὴν ἀνωμαλίαν, ὡς εἰκὸς ἐν ἀνθρωπίναις φύσεσιν,

(1) A. Deest σχεδόν.
(2) C. D. ἀποβλέπειν.
(3) D. προστιθέναι.
(4) C. D. ὅσον.
(5) C. Deest καὶ. D. κἂν.

ἐνοῦσαν. Ὁ δὲ ἰδίως συμβουλεύων περὶ ὅτου ἂν τύχῃ τῶν ἐπιτηδευμάτων, εἰς τὴν τοῦ συμβουλευομένου φύσιν ἀποσκοπῶν διαφέρουσαν, ἄλλως τε κἂν ᾖ τοιοῦτος αὐτὸς, οἷος ἱκανὸς κατανοεῖν δύνασθαι τὴν ἐπιτηδειότητα τοῦ δεχομένου τὴν συμβουλὴν, οὕτω δή που συμβουλεύει ἐκλέγεσθαί τι ἢ ἀποικονομεῖσθαι τῶν ἐπιτηδευμάτων· διὸ δὴ Σωκράτει μὲν ἐκεῖνος ἦν ὁ τρόπος προσήκων τῶν περὶ διαλεκτικῆς νομοθετημάτων· Παρμενίδῃ δὲ εἰς μόνην τὴν ἔνθεον ὁρμὴν ἐπὶ φιλοσοφίαν ἀπιδόντι (1), καθάπερ καὶ αὐτὸς φησί, τοῦ Σωκράτους, οὗτος ἥρμοττε τῆς παρακελεύσεως ὁ τρόπος, ὡς μηδὲν πεισομένου τοῦ μέλλοντος περὶ τὴν τοιαύτην μέθοδον ἐκ νεότητος γυμνάζειν ἑαυτὸν, εἰ φύσιν ἔχοι (2) Σωκράτει παραπλησίαν· ἐπεὶ καὶ αὐτὸς, εἰ πάντας ἀκροτάτους ἤδει τὰς φύσεις ὄντας, οἷς νομοθετεῖ, καὶ νέοις ἂν παραδιδόναι τὴν διαλεκτικὴν οὐκ ὤκνησεν, εἰδὼς οὐδὲν βλαβησομένους ἀπ' αὐτῆς· οὐδ' ὅτι (3) πεισομένους τοιοῦτον, οἷον ὑποπτεύων πείσεσθαί τινας (4), ἐξείργει τοὺς νέους, ἀθλίου τῆς τῶν νέων οὔσης ὁρμῆς τῆς τοιαύτης γυμνασίας· καθόλου δὲ ἅπασαν νομοθεσίαν τοῦ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σοχαζομένην ὁρῶμεν· ἀλλ' οὐ τῶν σπανιώτατα συμπιπτόντων, καὶ πρὸς τὸν κοινὸν τῆς φύσεως ὅρον βλέπουσαν, ἀλλ' οὐκ εἰς τὸν ἴδιον· ἔν τε ταῖς τῶν θεῶν τιμαῖς, καὶ ἐν ταῖς τῶν μαθημάτων καὶ ἐπιτηδευμάτων αἱρέσεσι, καὶ ἐν ταῖς τῶν καθηκόντων ἐκλογαῖς, οἷς οὐκ ἀναγκαῖον ἔπεσθαι πάντας (5) τοὺς ἔξω τῆς νομοθεσίας ἐκείνης ὄντας, καὶ φύσιν ἀλλοιοτέραν λαχόντας, καὶ τῆς κοινῆς ὑπεραί-

(1) ἀποδιδόντι.
(2) B. ἔχει.
(3) B. ἔτι.
(4) D. τινος.
(5) B. πάντως.

ροντας φύσεως, ὥστε ἀμφότεροι περὶ τῆς αὐτῆς διαταττόμενοι (1) καὶ μιᾶς ἐπιτηδεύσεως, οὐδὲν κωλύονται διαφέροντα λέγοντες περὶ τῶν ἐπιτηδευόντων (2) αὐτὴν, ἀμφότεροι λέγειν ὀρθῶς, ὁ μὲν, ὡς τῆς κοινῆς, ὁ δὲ, ὡς τῆς ἰδίας σοχαζόμενοι φύσεως· ὅτι δὲ οὐδὲ γυμνασίαν τὴν μέθοδον ταύτην ὁ Παρμενίδης ἀποκαλῶν, ἀλλοτρίοις ὀνόμασιν ἢ οἷς Σωκράτης κέχρηται, παντὶ καταφανὲς τῷ παρακολουθηκότι τοῖς τοῦ Σωκράτους περὶ τῆς διαλεκτικῆς (3) νόμοις· γυμνάζεσθαι γὰρ κἀκεῖνος φησὶ χρῆναι δι' αὐτῆς τοὺς διὰ τῶν μαθημάτων ἠγμένους, οὕτωσί καὶ τῷ ῥήματι λέγων, καὶ γυμναζομένοις τοσόνδε χρόνον ἐξαρκεῖν. Ἡ οὖν κἀκείνην εἰς ταυτὸν (4) ἀκτέον πρὸς τὴν δι' ἐνδόξων γυμνάζουσαν, ἢ οὐδὲ ταύτην, διὰ τὸ τῆς γυμνασίας ὄνομα, καταβιβαστέον εἰς ἐκείνην, καὶ ταῦτα τοῦ Παρμενίδου βοῶντος ὅτι διὰ ταύτης τῆς γυμνασίας μόλις ἄν τις κατίδοι τὸ ἀληθές· ὁ δὴ διὰ τῶν τοπικῶν λεγομένων ἐπιχειρημάτων ἐστὶ τέλος.

Τί δήποτε οὖν ἀμφότεροι τὴν πρώτην μελέτην τῆς μεθόδου ταύτης γυμνασίαν καλοῦσιν, ἐγὼ φράσω. Τρεῖς (5) εἰσὶν, ὡς τὸ ὅλον εἰπεῖν, ἐνέργειαι τῆς ὡς ἀληθῶς ἐπιστημονικῆς μεθόδου ταύτης· μία μὲν προσήκουσα νέοις, καὶ χρήσιμος εἰς τὸ διεγεῖραι τὸν ἐν αὐτοῖς νοῦν, ὥσπερ καθεύδοντα, καὶ ἐρεθίσαι πρὸς τὴν ἑαυτοῦ ζήτησιν· γυμνασία γάρ τις ὄντως οὖσα τοῦ τῆς ψυχῆς

(1) B. φασὶ ταττόμενοι.
(2) C. D. ἐπιτηδευσόντων.
(3) C. D. τοῖς διαλεκτικοῖς.
(4) D. Deest εἰς ταυτόν.
(5) C. In ora: ὅτι τριττὴ ἡ διαλεκτική.

ὄμματος πρὸς τὴν τῶν πραγμάτων θεωρίαν, καὶ τὴν προσβολὴν ὧν ἔχει κατ' οὐσίαν λόγων, διὰ τῶν ἀντικειμένων ἄγουσα θέσεων, καὶ σκοποῦσα μὴ μόνον τὴν οἷον εὐθεῖαν ἀτραπὸν ἐπ' αὐτὸ τὸ ἀληθὲς φέρουσαν, ἀλλὰ καὶ τὰς παρὰ ταύτην ἐκτροπὰς, καὶ βασανίζουσα κἀκείνας εἴ τι πιθανὸν λέγουσι, καὶ κρούουσα τὰς παντοίας αὐτῆς ἐπιβολάς (1)· ἑτέρα δὲ ἀναπαύουσα ἤδη τὸν νοῦν οἰκειοτάτῃ θεωρίᾳ τῶν ὄντων, καὶ αὐτὴν ὁρῶσα καθ' αὑτὴν τὴν ἀλήθειαν ἐν ἀγνῷ βάθρῳ βεβῶσαν, ἣν φησὶν ὁ Σωκράτης ἅπαν τὸ νοητὸν ἀνελίττειν, δι' εἰδῶν ἀεὶ (2) πορευομένων, ὡς ἂν εἰς αὐτὸ καταντήσῃ τὸ πρῶτον, τὰ μὲν ἀναλύουσαν, τὰ δὲ ὁριζομένην, τὰ δὲ ἀποδεικνῦσαν, τὰ δὲ διαιροῦσαν, ἄνωθέν τε κάτωθεν εἰς τὸ ἄναντες χωροῦσαν, ἕως ἂν πᾶσαν πάντη διερευνωμένη τὴν τῶν νοητῶν (3) φύσιν, εἰς τὸ ἐπέκεινα πάντων ἀναδράμῃ τῶν ὄντων· οὗ τὴν ψυχὴν ὁρμίσασα (4) τελέως, οὐκ ἔτι ποθήσεται κρεῖττον ἐφετὸν ἐπὶ τέλος ἥκουσα· καὶ ταύτης ἂν εἴποις ἔργα εἶναι, τά τε ἐν Φαίδρῳ ῥηθέντα, καὶ τὰ ἐν Σοφιστῇ, τὰ μὲν διχῇ διῃρημένα, τὰ δὲ τετραχῇ τῆς διαλεκτικῆς ἔργα· διὸ καὶ τῷ καθαρῶς ἀποδίδοται φιλοσοφοῦντι, μηκέτι δεομένῳ γυμνασίας, ἀλλ' ἐν νοήσεσι καθαραῖς τρέφοντι τὸν νοῦν τῆς ψυχῆς· τρίτη δὲ ἄλλη τις παραστατικὴ κατ' ἀλήθειαν οὖσα, καθαρτικὴ τῆς διπλῆς ἁμαθίας, ὅταν ᾖ πρὸς ἀνθρώπους αὐτῇ λόγος (5), οἰήσεως γέμοντας (6)· εἴρηται δὲ ἐν Σοφιστῇ καὶ περὶ ταύτης· ὡς γὰρ ἄρα τὸν ἔλεγχον

(1) μεταβολάς.
(2) B. ἐκεῖ.
(3) C. D. ὄντων.
(4) B. C. D. ὁρμήσασα.
(5) Cod. λόγοι.
(6) Cod. γέμοντες.

καθάρσεως ὄντα τρόπον ἀναγκάζεται προσάγειν ὁ φιλόσοφος τοῖς ὑπὸ δοξοσοφίας κατεχομένοις, καθὸ καὶ ὁ σοφιστὴς, ἐλεγκτικὸς ὢν, ἐδόκει τὸν φιλόσοφον ὑποδύεσθαι, καθάπερ καὶ κύνα λύκος, φησὶν ἐν ἐκείνοις. Ὁ γὰρ ὡς ἀληθῶς ἐλέγχων, ἀλλ' οὐ φαινομένως, καὶ καθαίρων, ὄντως φιλόσοφός ἐστι· καὶ πῶς γὰρ ἂν (1) ἄλλους καθαίρειν δύναιτό τις, ἀκάθαρτον αὐτὸς ἔχων ψυχήν;

Τρίτης οὖν οὔσης τῆς τοῦ διαλεκτικοῦ εἴδους ἐνεργείας, ἢ ἐφ' ἑκάτερα γιγνομένης, ἢ μόνον τὸ ἀληθὲς ἐκφαινούσης, ἢ μόνον τὸ ψεῦδος ἐλεγχούσης, μόνην τὴν πρώτην γυμνασίαν ἀμφοτέρως καλοῦσι, καθ' ἣν καὶ ὁ Σωκράτης γυμνάζει τοὺς νέους, ὥσπερ θεὸς, τὸν μὲν ἐφ' ἑκάτερα σκοπῶν, εἴτε τὸ δοκοῦν ἑκάστῳ ἔστιν ἀληθὲς, εἴτε καὶ μή· καὶ εἰ ἔστιν ἐπιστήμη αἴσθησις, εἴτε καὶ μή· τά τε ἄπορα σκοπῶν ἐν μέρει τῶν ἀληθῶν δογμάτων, καὶ παρακρούων αὖθις, καὶ σαθρὸν φθεγγόμενα δεικνύων, λύσιν δὲ ἄλλην τούτων τὸν νέον ζητῶν, τί φίλον ἐστί· καὶ τοτὲ μὲν ὅτι τὸ ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ ἀποφαίνων φίλον· τοτὲ δὲ ὅτι τὸ ἐναντίον τῷ ἐναντίῳ· καὶ τοτὲ μὲν, ὅτι τὸ φιλοῦν, τοτὲ δὲ ὅτι τὸ φιλούμενον, διὰ πάντων τὰς ὑποικουρούσας τοῖς δόγμασιν ἀπορίας προβάλλων. Νέοις γοῦν ἡ τοιάδε προσήκει γυμνασία, φιλομαθέσι καὶ ἀνδρικοῖς, ἵνα μὴ ἀποκάμνωσι πρὸς τὰς ζητήσεις, μηδὲ ἀποσκευάζωνται διὰ τὸ μηδὲ (2) τὴν ἀρχὴν, ὡς ὅταν γε πρὸς σοφιστὰς ἀγωνίζηται, πάντας ὑποδυομένους ἐπιστήμονας, πάντας τεχνίτας, οἱ ἐλεγκτικοὶ τρόποι τῆς διαλεκτικῆς αὐτῷ πόχειροι, δεικνύντες

(1) B. Deest γάρ.
(2) Sic Cod. at supplendum aliquod infinitivum; aut delendum διὰ τὸ μηδέ.

αὐτοὺς ἑαυτοῖς τἀναντία φθεγγομένους, ἕως ἂν παρακρουόμενοι πανταχόθεν, εἰς ἔννοιαν καταστῶσι τῆς ἑαυτῶν δοξοσοφίας· καθαρτικοί τινες ὄντες ἀπὸ τῆς περιττῆς οἰήσεως, καὶ πλήρεις τέ εἰσι τῆς τοιαύτης τοῦ Σωκράτους διαλεκτικῆς, Γοργίαι καὶ Πρωταγόραι, καὶ εἴ που τινὲς ἄλλοι διάλογοι τὰς τῶν σοφιστῶν ἀμύνονται προβολὰς, οἷοι δὴ καὶ οἱ ἐν Πολιτείᾳ πρὸς τὸν γενναῖον αὐτῷ συνέστησαν Θρασύμαχον ἀγῶνες. Εἰ δὲ δὴ καθ' ἑαυτὸν ἐνεργοίη πρὸς ἄνδρας ἔχων οὔτε πληγῶν δεομένους, οὔτε γυμνασίων, αὐτὴν μεταχειρίζεται τὴν πρωτίστην ἐνέργειαν, καὶ αὐτὸ τὸ ἀληθὲς εἰλικρινῶς ἐκφαίνουσαν τῆς διαλεκτικῆς, ὥσπερ ὁ μὲν Σωκράτης θέμενος ὑποθέσεων τινὰς ἐν Φαίδωνι, καὶ ταύταις τὰ ἑπόμενα ζητῶν, δείκνυσι τὴν ψυχὴν ἄθεκτον οὖσαν τοῦ ἐναντίου, ὧν ἐπιφέρει τούτοις οἷς ἂν παρῇ· καὶ ἀποδείξας, αὖθις ἀξιοῖ καὶ αὐτὰς τὰς πρώτας ὑποθέσεις ἐπισκοπεῖν εἰ ἀληθεῖς, καὶ κανόνας ὑπογράφει ζητήσεων συναράδοντας τῇ ἐνταῦθα μεθόδῳ, καθ' ἑκάστην ὑπόθεσιν τὰ ἀκόλουθα μόνα θηρᾷν πρὸς ἐκείνην· περὶ αὐτῆς δὲ μὴ ποιεῖσθαι λόγον (1), ἕως ἂν τοῖς ἀπ' αὐτῆς ἱκανῶς ἐπεξέλθοι τις· τότε δὲ περὶ αὐτῆς διδόναι λόγον τῆς ὑποθέσεως, καὶ οὕτω δὴ ποιεῖσθαι κατὰ τρόπον τὴν ζήτησιν, ἄλλην ὑπόθεσιν λαβόντας τῶν ἄνωθεν τὴν βελτίστην, ἕως ἂν διὰ τῶν βαθμῶν τούτων ἀνιὼν, ἐπί τι ἱκανὸν ἔλθοις· αὐτὸ δή που λέγων τὸ ἀνυπόθετον, καὶ ὃ ἐστιν οὐ καθ' ὑπόθεσιν ἀρχὴ τῶν δεικνυμένων, ἀλλὰ κατὰ ἀλήθειαν. Ὁ δὲ Ἐλεάτης σοφὸς, ἐξ ἑνός τε πολλὰ ποιῶν ταῖς διαιρετικαῖς μεθόδοις, καὶ ἐκ πολλῶν ἓν ταῖς ὁριστικαῖς, αὐτὴν καὶ οὗτος

(1) D. λόγον τῆς ὑποθέσεως.

μεταχειρίζεται τὴν ἀκροτάτην τῆς συμπάσης διαλεκτικῆς ἐνέργειαν, ὡς ἂν εἰ καὶ καθ' ἑαυτὸν ἡ διῃρεῖτο τὰ ὄντα, ἢ ὡρίζετο, καὶ πρὸς ἄλλους ὡσαύτως ἐνεργῶν· οὔτε γὰρ ἀγυμνάστοις προσεφέρετο νέοις, ἤδη διὰ τῶν Σωκρατικῶν λόγων γεγυμνασμένοις, καὶ διὰ τῶν μαθημάτων ἠγμένοις καὶ προειργασμένοις εἰς τὴν τῶν ὄντων θεωρίαν, οὔτε σοφισταῖς τισιν, ὑπὸ τῆς διπλῆς ἀμαθίας συμπεποδισμένοις, καὶ τῶν ἐπιστημονικῶν λόγων ἀδέκτοις οὖσι διὰ τὴν οἴησιν.

Δι' ἣν μὲν οὖν αἰτίαν γυμνασίαν ἐκάλεσε (1) τὴν διὰ τῆς (2) διαλεκτικῆς ἀγωγήν, εἴπομεν· ὅτι δὲ καὶ τῆς (3) ἀδολεσχίας τὸ (4) ὄνομα φέρειν ἐπὶ τὴν διαλεκτικὴν εἰώθεσαν οἱ πολλοί, καὶ τούτους ἀδολεσχους ὀνομάζειν, τί ἂν εἴποιμεν (5)· αὐτὸν μὲν τὸν Σωκράτην πτωχὸν ἀδολέσχην καλούντων τῶν κωμῳδοποιῶν, καὶ τοὺς ἄλλους δὲ ἁπαξάπαντας, καὶ τοὺς ὑποδυομένους εἶναι διαλεκτικοὺς ὡσαύτως ὀνομαζόντων·

« Μισῶ δὲ καὶ Σωκράτην τὸν πτωχὸν ἀδολέσχην (6). »
« Ἡ Πρόδικος, ἢ τῶν (7) ἀδολεσχῶν (8) εἷς γέτις (9). »

Διὸ καὶ Παρμενίδης οὐχ ἁπλῶς εἶπεν ἀδολεσχίαν εἶ-

(1) C. D. ἐκάλεσαν.
(2) C. D. Deest διὰ τῆς.
(3) C. D. ταύτης.
(4) C. D. Deest τὸ.
(5) C. D. γράφοιμεν.
(6) Locus Comici cujusdam in Socratem, verisimiliter Eupolidis, quem citat Olympiodorus in illud Phœdonis. Vid. Wittenbach. Annotat. p. 175. Quæ versûs legitima structura sit, aliàs quærendum.
(7) Cod. τὸν.
(8) A. B. C. ἀδολέσχον.
(9) Versus integer ejusd. Eupolidis, aut aliûs.

ναι τὴν τοιαύτην μέθοδον, ἀλλὰ μετὰ προσθήκης, τὴν καλουμένην ὑπὸ τῶν πολλῶν ἀδολεσχίαν· καὶ μέντοι καὶ αὐτὸς ὁ Σωκράτης ἐν Φαίδωνι μὲν ἀπὸ τῆς κωμῳδίας ἥκειν αὐτῷ τὸ ὄνομα τοῦτο τὴν ἀδολεσχίαν ἐν τῷ παρελθόντι (1) βίῳ φησί· νῦν γοῦν οὐδ' εἰ κωμῳδοποιός τις εἴη φάναι ἂν αὐτὸν ἀδολεσχεῖν καὶ μὴ (2) προσηκόντων ποιεῖσθαι τοὺς λόγους, μέλλοντα μὲν ἀποδημεῖν (3) εἰς Ἅιδου, περὶ δὲ (4) τῆς ἀποδημίας διαλεγόμενον τῆς ἐκεῖσε· ἐν Θεαιτήτῳ δὲ πολλάκις ἀνακυκλήσας τὸν Πρωταγόρειον λόγον, καὶ δόξας ἀποδεδειχέναι τὸ προκείμενον, ἔπειτα διαπορεῖν αὖθις πρὸς τὰ δεδογμένα (5) παρασκευαζόμενος, δεινὸν πρᾶγμα, φησίν, ἀδολέσχης ἀνήρ· καὶ πυθομένου τοῦ Θεαιτήτου τὴν αἰτίαν τοῦ προοιμίου τούτου, μέλλω γάρ, φησίν, ἀπορεῖν πρὸς ἐμαυτὸν (6), τοῦτο δή που τῆς διαλεκτικῆς τὸ διαπορητικόν, καὶ τὰ αὐτὰ στρέφον ἄνω καὶ κάτω, καὶ μὴ ἀπαλλαττόμενον, ἀδολεσχικὸν καλῶς· καὶ γὰρ ἀδολέσχους τούτους καθάπαξ εἰώθεσαν ἐπισκώπτοντες ὀνομάζειν τοὺς δυσαπαλλάκτως ἔχοντας τῶν αὐτῶν λόγων.

Ἔστι μὲν οὖν, ὅπερ, ἔφην, ὀνοματοθέτης (7), ὁ πολὺς τοῦ ὀνόματος τοῦδε κατὰ τῆς διαλεκτικῆς· διὸ καὶ ὁ Παρμενίδης οὕτως ἔφατο καλεῖσθαι τὴν ὑπ' αὐτοῦ παραδοθησομένην μέθοδον ὑπὸ τῶν πολλῶν· εἰ δὲ δεῖ καὶ ταῖς ἐν τῷ (8) Σοφιστῇ τῶν τεχνῶν διαιρέσεσιν ἡμᾶς

(1) Wittenbach παρόντι. p. 18, 163.
(2) C.D. μὴ περὶ, ut Edit.
(3) C. D. ἀποδημῶν.
(4) C. D. Deest δὲ.
(5) Theætet. Heindorf. T. II, p. 463.
(6) C. D. δεδομένα.
(7) C. D. ὀνομοθέτης.
(8) C. D. Deest τῷ.

προσέχειν, εὕροιμεν ἂν καὶ τὸν Ἐλεάτην ξένον, ὑπὸ τὸ ἀδολεσχικὸν τάττοντα τὴν διαλεκτικὴν ἐν ἐκείνοις· λέγει γοῦν τῶν ἐπιστημῶν πασῶν, τὴν μὲν εἶναι ποιητικὴν, τὴν δὲ κτητικὴν (1)· ταύτης δὲ, τὸ μὲν ἀγωνιστικὸν, τὸ δὲ ἄλλοτι· καὶ τῆς ἀγωνιστικῆς, τὸ μὲν ἀμιλλητικὸν, τὸ δὲ μαχητικὸν· καὶ τῆς μαχητικῆς, τὸ μὲν βιαστικὸν, διὰ σωμάτων ποιούμενον τὴν μάχην, τὸ δὲ διὰ λόγων, ἀμφισβητικὸν, ὑφ' ὃ δηλαδὴ θήσομεν τὸ διαλεκτικόν· οὔτε γὰρ ποιητικόν ἐστιν, ἀλλὰ κτητικὸν, ὡς καὶ τὸ μαθηματικὸν, οὔτε ὑπ' ἄλλοτι τοῦ κτητικοῦ, ἢ τὸ ἀγωνιστικόν· τοῦ δὲ ἀμφισβητικοῦ διαιρουμένου εἴς τε τὸ μήκεσι λόγων χρώμενον, καὶ εἰς τὸ ἰδίᾳ δι' ἐρωτήσεων καὶ ἀποκρίσεων προϊὸν, δῆλον ὡς ὑπὸ τοῦτο ἂν εἴη τὸ διαλεκτικόν· τοῦ δὲ ἀντιλογικοῦ καλουμένου καὶ διαιρουμένου εἴς τε τὸ περὶ τὰ καθέκαστα συμβόλαια διατρίβον, καὶ εἰς τὸ περὶ τὰ καθόλου λόγον ἐναντίον ἐπιδεχόμενα καὶ ζήτησιν, περὶ αὐτῶν φησι δικαίων καὶ καλῶν καὶ τῶν ἐναντίων, ὑπὸ τοῦτο δήπου τελέσει καὶ τὸ διαλεκτικὸν, ὀνομάζει δὲ αὐτὸ ἐριστικόν· οὕπω τὴν διαβεβλημένην ἔριν, οὐδὲ ἀντιλογίαν παραλαβὼν, ἀλλὰ τὴν ἀντίθεσιν μόνην τῶν λόγων, καὶ τὴν ἐνστατικὴν ἐνέργειαν οὑτωσὶ καλῶν· ἔστι γὰρ καὶ ἀντιλέγειν ὀρθῶς, καὶ ἐρίζειν εὖ, καὶ κακῶς, εἴπερ καὶ τὴν ἔριν διττὴν εἶναι φασίν·

« Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐρίδων γένος (2)· »

τίς λέγει· τοῦ δ' οὖν ἐριστικοῦ, τὸ μὲν εἶναι χρηματιστικὸν, ὃ δὴ τὸν γενναῖον ἡμῖν ἐκεῖνον εἰσάγει σοφιστήν· τὸ δὲ

(1) Λ. Β. διαλεκτικὴν.
(2) Hesiod. Opera et Dies. v. 11.

χρηματοφθορικόν, ὃ δὴ τῶν οἰκείων ἀμελές ἐστι, διὰ τὴν περὶ τοὺς λόγους ἄπληστον διατριβήν, ὑφ' ὧν δηλονότι ταῖζομεν τὸν διαλεκτικόν· οὐ γὰρ δὴ (1) ὑπὸ θάτερον (2), εἴπερ ἐκεῖνο τὸ σοφιστικὸν ἦν, τούτῳ μὴν τῷ χρηματοφθορικῷ τὸ ὄνομα τιθεὶς, οὐκ ἄλλο φησὶν, ἢ ἀδολεσχικὸν αὐτὸ χρῆναι ὀνομάζειν· εἰ δὴ καὶ τῇ διαλεκτικῇ ταύτην αὐτὸς ἀποδίδωσι τὴν τοῦ ὀνόματος φήμην, τίς μηχανὴ τὴν ἐν Παρμενίδῃ μέθοδον διϊσάνειν τῆς διαλεκτικῆς, ὡς ἀδολεσχίαν κεκλημένην, καὶ ἐκείνης οὐ δυναμένης ταύτης τῆς προσηγορίας τυγχάνειν;

Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτου (3), πλείω τῶν ἀναγκαίων εἴπομεν· ἐπανιτέον δὲ εἰς τὰ προκείμενα, καὶ τοσοῦτον προσθετέον, ὅτι τῶν παλαιῶν περὶ τῶν Πλατωνικῶν προοιμίων διαφόρους δόξας ἐχόντων, καὶ τῶν μὲν εἰς τὴν τούτων ἐξέτασιν οὐδ' ὅλως καθιέντων· ἥκειν γὰρ χρῆναι ταῦτα προακηκοότας τοὺς τῶν δογμάτων ἐραστὰς γνησίους· τῶν δὲ οὐδὲ τούτων ὡς ἔτυχεν ἀκροωμένων, ἀλλὰ τὴν χρείαν αὐτῶν εἰς καθηκόντων ὑπογραφὰς ἀναπεμπόντων, καὶ τὴν πρὸς τὰ ζητούμενα ἐν τοῖς διαλόγοις οἰκονομίαν διδασκόντων, τῶν (4) δὲ καὶ ταῦτα πρὸς τὴν τῶν πραγμάτων φύσιν ἀξιούντων τοὺς ἐξηγητὰς ἀνάγειν, ἑπόμενοι καὶ ἡμεῖς τούτοις, προηγουμένην ποιησόμεθα τὴν πρὸς τὰ πράγματα τοῦ προοιμίου τὰ προκείμενα φέρουσαν ἀνάπτυξιν. Οὐ μὴν οὐδὲ τῆς τῶν καθηκόντων ἀμελήσομεν ἐπιστάσεως. Δεῖ γὰρ ἐπὶ τῶν Πλάτωνος διαλόγων, εἰς τὰ πράγματα βλέπειν διαφερόντως τὰ ὑποκείμενα τῷ διαλόγῳ, καὶ σκοπεῖν, ὅπως καὶ τὰ προοίμια ταῦτα ἐνεικονίζεται, κα

(1) B. οὐδὲ δὴ.
(2) A. C. D. ἀποθατερον.
(3) B. τούτων.
(4) C. D. Deest τῶν.

ἓν ἀποφαίνειν ζῷον ἐκ πάντων τῶν μερῶν ἑαυτῷ συμφωνοῦν, ἕκαστον ἀπειργασμένον, ὡς αὐτὸς ἐν Φαίδρῳ φησί, καὶ τούτοις συναρμόττειν, καὶ ὅσα τοῦ τύπου τούτου τῶν καθηκόντων ἐστί· τὸ δὲ παντελῶς ἀλλότρια τὰ προοίμια τῶν ἑπομένων εἶναι, καθάπερ τὰ τῶν Ἡρακλείδου τοῦ Ποντικοῦ καὶ Θεοφράστου διαλόγων, πᾶσαν ἀνιᾷ κρίσεως μετέχουσαν ἀκοήν (1).

(1) C. D. ἀκοῆς.

Nullibi quidem sequens liber secundi nomine inscribitur. At in omnibus codicibus intervallum idem est, quod solet inter libros distinctos; atque hæc verba, Παρμενίδης ἢ περὶ ἰδεῶν, alio colore depicta sunt. Imo in orâ Cod. C. legitur : *Initium, credo, libri II.* Denique, qui subsequitur liber, tertius in omnibus codicibus vocatur.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΣ, Η ΠΕΡΙ ΙΔΕΩΝ.

Ἐπειδὴ Ἀθήναζε οἴκοθεν ἐκ Κλαζομενῶν ἀφικόμεθα, κατ' ἀγορὰν ἐνετύχομεν Ἀδειμάντῳ τε καὶ Γλαύκωνι. »

Οἱ μὲν περὶ τὴν Ἰταλίαν, ὡς πολλάκις εἴπομεν (1), φιλόσοφοι περὶ τὴν τῶν ὄντων εἰδῶν θεωρίαν διέτριβον, ὀλίγα τῆς τῶν δοξασῶν ἐφαπτόμενοι φιλοσοφίας· οἱ δὲ περὶ τὴν Ἰωνίαν, τῆς μὲν περὶ τὰ νοητὰ θεωρίας ἧττον ἐφρόντιζον, ἄνω δὲ καὶ κάτω τὴν φύσιν ἐπεσκόπουν, καὶ τὰ ἔργα τῆς φύσεως· Σωκράτης δὲ καὶ Πλάτων, ἀμφοτέρων μετασχόντες, τελειοῦσι μὲν τὴν καταδεεστέραν φιλοσοφίαν, ἐκφαίνουσι δὲ τὴν ὑψηλοτέραν, καὶ τοῦτο καὶ ὁ Σωκράτης ἐν Φαίδωνι δηλοῖ (2), ὅτι πρότερον μὲν φυσιολογίας ἦν ἐραστὴς, ὕστερον δὲ ἐπὶ τὰ εἴδη καὶ τὰς θείας τῶν ὄντων αἰτίας ἀναδεδράμηκεν. Ὅπερ οὖν ἐπὶ τῆς ἑαυτῶν οὗτοι φιλοσοφίας ἐπεδείξαντο, τὰ ἐξ ἀμφοτέρων ἀγαθὰ συλλαβόντες εἰς μίαν τὴν τελεωτάτην (3) ἀλήθειαν, τοῦτό μοι δοκεῖ καὶ διὰ τῆς προκειμένης παρασάσεως 4) ὁ

(1) A. B. Deest ὡς πολλάκις εἴπομεν·

(2) C. D. ἐν Φαίδωνι λέγων ἐστὶ δῆλος, ὅτι.

(3) B. C. τελειοτάτην.

(4) D. περιστάσεως.

Πλάτων ἐνδείκνυσαι· καὶ ὃ θαυμαστόν ἐστιν ἐν τούτοις, καὶ τῶν πραγμάτων περὶ ὧν ὁ λόγος ἱκανῶς ἐμφαντικόν (1), οἱ μὲν ἐξ Ἰωνίας ἀπαντῶσιν εἰς Ἀθήνας, ἵνα μετάσχωσι τῶν τελεωτέρων δογμάτων, οἱ δὲ (2) ἐκ τῶν Ἀθηνῶν, οὐκέτι κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον, εἰς Ἰταλίαν ἀφικόμενοι, μετέσχον τῆς ἐκείνων φιλοσοφίας· ἀλλ' ἔμπαλιν ἐκεῖνοι ταῖς Ἀθήναις παραγενόμενοι (3), μετέδοσαν τῶν οἰκείων δογμάτων· ὡς καὶ ἐπ' αὐτῶν ἔχει τῶν ὄντων τοῖς δυναμένοις καθορᾶν, τὰ μὲν πρῶτα πανταχῆ πάρεσιν ἀκωλύτως μέχρι τῶν ἐσχάτων διὰ τῶν μέσων· τὰ δὲ ἔσχατα τελειοῦται διὰ τῶν μέσων, τὰ δὲ μέσα, δέχεται μὲν τὴν τῶν πρώτων (4) εἰς αὐτὰ (5) δόσιν, κινεῖ δὲ τὰ ἔσχατα καὶ ἐπιστρέφει πρὸς ἑαυτά, καὶ γίνεται τῶν ἄκρων οἷον κέντρα καὶ δυνάμεις, πληρούμενα μὲν ἐκ τῶν τελειοτέρων, πληροῦσαι (6) δὲ τὰ ὑφειμένα. Ἡ μὲν οὖν Ἰωνία, τῆς φύσεως ἔχω σύμβολον· ἡ δὲ Ἰταλία, τῆς νοερᾶς οὐσίας· αἱ δὲ Ἀθῆναι, τῆς μέσης, δι' ἧς ἄνοδος ἐστὶ ταῖς ἀπὸ τῆς φύσεως εἰς νοῦν ἐγειρομέναις ψυχαῖς. Τοῦτο γοῦν καὶ ὁ Κέφαλος εὐθὺς ἐν προοιμίοις φησίν, ἐκ Κλαζομενῶν οἴκοθεν Ἀθήναζε τῆς τῶν Παρμενιδείων λόγων ἀκροάσεως ἕνεκα ἀφικέσθαι, καὶ ἀφικόμενος ἐντυχεῖν κατ' ἀγορὰν Ἀδειμάντῳ καὶ Γλαύκωνι, καὶ διὰ τοῦτο (7) Ἀντιφῶντι συγγενόμενος, ἀκροάσασθαι τῶν λόγων, οὓς

(1) C. D. ἐκφαντικόν.

(2) B. Deest οἱδὲ... usque ad τῶν οἰκείων δογμάτων.

(3) D. περιγενόμενοι.

(4) C. πραγμάτων.

(5) C. D. ἑαυτά.

(6) C. πληροῦται. Refer πληρούμενα ad κέντρα, πληροῦσαι ad δυνάμεις.

(7) B. C. D. τούτων.

ἐκεῖνος ἀπήγγελλεν ὡς παρὰ Πυθοδώρου πεπυσμένος, ἅπερ ἐκεῖνος ἠκηκόει Παρμενίδου, δι' οὗ δείκνυται (1), ὁποῖον δεῖ (2) εἶναι τὸν ἀναχθησόμενον· ὅτι πρῶτον μὲν ἀνεγείρεσθαι τοῦ σώματος (3), καὶ φεύγειν τὴν πρὸς αὐτὸ κοινωνίαν· οἶκος γὰρ τὸ σῶμα τῆς ψυχῆς (4)· καὶ συνάπτειν ἑαυτὸν πρὸς τὸν τῆς Ἀθηνᾶς κλῆρον ἐν τοῖς ὅλοις· οὗ κλήρου μετασχοῦσαν τὴν ψυχὴν, οὐδὲν ἔτι θαυμαστὸν αὐτῶν (5) γενέσθαι τῶν πρώτων ὄντων θεωρόν, καὶ διὰ τούτων ἐποπτεῦσαι καὶ αὐτὰς τὰς τῶν ὄντων ἑνάδας, καὶ ἔτι καθολικώτερον, τὰ φυσικὰ, ὧν εἰκὼν οἱ ἐξ Ἰωνίας, τῆς πρωτίστης αἰτίας ἐξήρτηνται, καὶ ἐπὶ τὴν μονάδα χωροῦσι τοῦ παντὸς πλήθους. Τῶν μὲν γὰρ φυσικῶν εἰδῶν τὸ πλῆθος τῶν ἀνόμων χεῖρον, μετέχει δὲ τὸ πλῆθος τοῦ συντεταγμένου ἑνὸς τοῦ ἐν τοῖς πολλοῖς, πρὸ δὲ τούτου ἔστι τὸ ἐξῃρημένον ἕν, τὸ πρὸ τῶν πολλῶν, ὃ δὴ ἰδέα ἐστὶ παρὰ Πλάτωνι. Ἔστι γοῦν πλῆθος τὰ ἄτομα· δυὰς, τὸ φυσικὸν καὶ συντεταγμένον εἶδος· μονὰς δὲ τὸ ἐνιαῖον καὶ ἐξῃρημένον εἶδος. Πρώτη (6) γὰρ ἡ δυὰς ἀπὸ τοῦ ἑνὸς προῆλθεν, ὡς ὁ Φίληβος διδά-

(1) C. D. Παρμενίδου σαφῶς ἐν τούτοις δείκνυσιν, ὁποῖον....

(2) C. D. χρὴ.

(3) D. Σωκράτους.

(4) C. D. οἶκος γὰρ σῶμα ψυχῆς.

(5) C. αὐτῷ.

(6) C. D. ἑνάδας. Εἰ δὲ μὴ ταύτῃ μόνον ἐθέλοις λέγειν, ἀλλ' ἔτι καθολικώτερον, πῶς οἱ τὴν φύσιν ποδηγοῦντες θεοὶ, καὶ τὰς παντοίας δυνάμεις τῶν ἑνύλων εἰδῶν (D. εἰδεῖν), καὶ ὅλων τῶν ἀτόμων καὶ αἰσθητῶν λόγων συνέχοντες ἐξήρτηνται τῆς πρωτίστης αἰτίας, ἢ καταλαμπόμενοι μὲν ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ ἀναρπάζοντες ἑαυτοὺς ἀπὸ τοῦ κοσμικοῦ συρήματος· οἶκος γὰρ καὶ τοῦτο λέγεται τῶν ἐν αὐτῷ θεῶν· ἀναγόμενοι δὲ εἰς τὸ πλῆθος τὸ

σκει (1). Οὐκοῦν ἡ μὲν ἀπόςασις τῶν Κλαζομενῶν τὴν ἀπὸ τῶν φυσικῶν λόγων ἐξηρημένην ἐνέργειαν ἐμφαίνει (2)· ἡ δὲ κατ' ἀγορὰν πρός τε Γλαύκωνα καὶ τὸν Ἀδείμαντον ἔντευξις, τὴν ἐν τῷ ἡνωμένῳ πλήθει τῆς δυάδος ἐπικράτειαν· ἡ δὲ διὰ τούτων πρὸς τὸν Ἀντιφῶντα συνουσία, τὴν πρὸς τὸ ἓν αὐτῶν ἀναγωγήν, παρ' οὗ καὶ ἡ τελειότης ἐφήκει τούτοις, καὶ ἡ τῶν θείων ἀγαθῶν ἀποπλήρωσις (3). Ὅρα (4) γὰρ ὅτι πλείους μὲν οἱ Κλαζομένιοι, δύο δὲ ὅτε Ἀδείμαντος καὶ Γλαύκων, καὶ διὰ τούτων ἐκείνοις ἡ πρὸς τὸν Ἀντιφῶντα ἕνα ὄντα κοινωνία γίνεται. Καὶ δῆλον ὡς πανταχοῦ τὸ πεπληθυσμένον διὰ τῆς δυάδος ἀπολαύει τῆς μονάδος· καὶ

ἡνωμένον τῶν ὄντων, καὶ ἐκεῖ διὰ τῆς θείας δυνάμεως ἐπὶ τὴν μονάδα χωροῦντες τοῦ παντὸς πλήθους· τούτων γὰρ εἰκόνα φέρει τὰ εἰρημένα τοῖς μὴ παντάπασι τῶν τοιούτων ἀνηκόοις. Τῶν μὲν γὰρ φυσικῶν ἕκαστον εἰδῶν ἐςι τοῦ πλήθους χεῖρον, τὸ δὲ ὑπὲρ τοῦτο τὸ (C. deest τὸ) πλῆθος ἔςι μὲν, ὥσπερ λέγεται, πλῆθος, μετέχει δὲ καὶ τοῦ ἑνὸς τοῦ συντεταγμένου· πρὸ δὲ τούτου τὸ ἐξηρημένον ἐςὶν ἓν, ἐφ' ὃ διὰ τῆς μέσης δυάδος ἡ ἄνοδος. Πρώτη γάρ...

(1) C. D. ὥς που καὶ ὁ Φίληβος ἡμᾶς ἀνεδίδαξεν.

(2) C. D. ἐμφαίνει τῶν θεῶν· ἡ δὲ.

(3) C. D. ἀποπλήρωσις. Ἐν ἑκάςῃ γὰρ τάξει θεῶν ἔστι καὶ μονὰς καὶ ἡ τῆς δυάδος βασιλεία, καὶ ὁ ταύτῃ (C. ταύτης) προσήκων ἀριθμὸς· καὶ πᾶν τοῦτο τὸ διηρημένον συνάπτεται πρὸς τὴν μονάδα διὰ τοῦ ἡνωμένου πλήθους, καὶ τῆς ἐν αὐτῷ μητρὸς, καὶ οἷον ῥίζης δυάδος. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὅπερ εἶπον, εἰκόνα φέρει τῶν θεῶν αὐτῶν, καὶ τοῖς ἐφέπεσθαι τῇ ἀναλόγῳ (C. ἀναλογίᾳ) βουλομένοις πολλὴν ἀεὶ (C. ἂν) παράσχῃ τὴν εὐπορίαν. Καὶ γὰρ ὅτι....

(4) C. D. Deest Ὅρα.

ὅτι φυσικοί τινες ὄντες ἐκεῖνοι, διὰ τῶν κατὰ φύσιν προσηκόντων ἀλλήλοις ὁδεύουσιν ἐπὶ τὴν μετουσίαν τῶν τελειοτέρων· καὶ ὅτι τὰ μὲν δεύτερα ἐξέχεται ἀεὶ τῶν πρὸ αὐτῶν· πάντα δὲ ἐφ' ἕνα τὸν Παρμενίδειον ἀνατείνεται νοῦν. Οἱ μὲν γὰρ Κλαζομένιοι τοῦ Ἀδειμάντου καὶ Γλαύκωνος δέονται· οὗτοι δὲ ἄγουσι πρὸς τὸν Ἀντιφῶντα τοὺς Κλαζομενίους· ὁ δὲ Ἀντιφῶν πληροῖ τῶν Πυθοδώρου λόγων αὐτούς· ὁ δὲ Πυθόδωρος τῶν Παρμενίδου καὶ Ζήνωνος καὶ Σωκράτους συνουσιῶν ἐστὶν ἄγγελος· οἱ δὲ αὖ πρὸς τὸν Παρμενίδην ἥνωνται, καὶ κατ' ἐκεῖνον ἐθέλουσιν ἵστασθαι· Σωκράτης μὲν εἰς τὸ πλῆθος τῶν εἰδῶν ἀποβλέπων, Ζήνων δὲ ἐνίζων τὸ πλῆθος, καὶ πρὸς αὐτὸ τὸ ἓν ἐπειγόμενος· καὶ οὗτοι μὲν τοιάνδε τάξιν ἐχέτωσαν (1). Δύναιο δὲ καὶ οὕτω θεωρεῖν, ὅτι Παρμενίδου καὶ Ζήνωνος καὶ Σωκράτους εἰκόνα σωζόντων τῆς (2) θείας ὅλης διακοσμήσεως, οἱ ἑξῆς τοῖς δευτέροις ὁμοιοῦνται γένεσι (3). Καὶ ὁ μὲν Πυθόδωρος ταττέσθω σοι (4), κατὰ τὸ ἀκρότατον τῶν δαιμόνων, τὸ ἐξαγγέλλον καὶ διαπορθμεῦον τοῖς δευτέροις τὰ ἐκ τῶν πρώτων· τούτῳ γὰρ προσῆκεν ἀμφότερα, τὸ μὲν ὡς πληρουμένῳ, τὸ δὲ ὡς πληροῦντι, καὶ ἔμμετρον ποιοῦντι τοῖς ἄλλοις δι' ἑαυτοῦ τὴν ἀκρόασιν τῶν πρώτων λόγων· ὁ δὲ Ἀντιφῶν, κατὰ τὸ δαιμόνιον, ἐκεῖνο τὸ καὶ (5) ὀρέξει χρώμενον καὶ ὁρμαῖς, καὶ ὅλως τὴν δευτέραν ζωὴν

(1) C. D. ἐχέτωσαν. Δύναιο δ' ἂν μὴ μόνον, ὡς ἔμπροσθεν εἴρηται, ταῦτα θεωρεῖν, ἀλλὰ καὶ ὅτι Παρμενίδου.

(2) B. τῆς ἀληθείας ὅλης.

(3) C. D. γένεσιν· εἰ δὲ ταῦτα συννοήσαις, ὁ μὲν Πυθόδ.

(4) B. deest σοί.

(5) C. Deest καὶ.

προσλαβόν· ἱππικὸς γὰρ ὑπόκειται (1)· οὗτος (2) οὖν πληροῦται μὲν ἀπὸ τῶν πρώτων (3), πληροῖ δὲ τὰ μετ' αὐτὸν τῆς παρὰ τῶν ὑψηλοτέρων ἀναγωγοῦ συνουσίας. Οἱ δὲ Κλαζομένιοι λοιπὸν, ψυχαῖς ἀνάλογον γενεσιουργοῖς, αἳ δέονται μὲν καὶ τῆς ἀπὸ τῶν προσεχῶν δαιμόνων βοηθείας, ἐφίενται δὲ πᾶσαι τοῦ ἄνω καὶ τῆς τῶν θείων λόγων μετουσίας· διὸ καὶ ἀφιᾶσι μὲν τὸν οἶκον τὸ σῶμα, πορεύονται δὲ ἐπὶ φρόνησιν (4) ἀπὸ (5) τῆς ἀγνοίας· τοῦτο γὰρ αἱ Ἀθῆναι (6)· ἐπισ-ραφεῖσαι δὲ, πρῶτον μὲν συνάπτονται τοῖς ὑπὲρ αὐτὰς δαίμοσιν, οἷς καὶ ἡ ἀγορὰ καὶ ἡ δυὰς προσήκει, τὸ μὲν ὅτι φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων, τὸ δὲ ὅτι ἀπὸ τῆς μονάδος εἰσὶ (7) καὶ ἡ διὰ τῆς δυάδος ἐπὶ τὴν μονάδα περιαγωγή· δεύτερον δὲ διὰ τούτων ἐπί τε ἀγγέλους τινὰς καὶ θεοὺς ἀνατείνονται· διὰ γὰρ τῶν δαιμόνων πᾶσα ἐς-ὶν ὁμιλία, καὶ ἡ διάλεκτος τῶν ἀνθρώπων πρὸς θεοὺς, ὥς φησιν ἡ Διοτίμα, καὶ ἐγρηγορότων καὶ καθευδόντων.

Ἔχεις οὖν πάλιν κατ' ἄλλην ἔφοδον τὰς ἀναλογίας τῶν πραγμάτων ἐπὶ τὰ πρόσωπα μεταφέρειν, καὶ δεῖ, πρὸ τῆς τῶν πραγμάτων αὐτῶν μυσικῆς θεωρίας, ἐν τούτοις ὡς ἐν εἰκόσι γυμνάζειν τὴν ἑαυτῶν διάνοιαν· ἐπεὶ καὶ τὸ ἀφικομένους Ἀθήναζε τοὺς ἄνδρας ἀμέσως

(1) C. D. ἱππικὸς γὰρ ἀνὴρ· οὗτος.

(2) B. οὕτως.

(3) C. D. πρώτων δαιμόνων, πληροῖ.

(4) C. D. σῶμα, μεθίστανται δὲ ἐπὶ τὰς Ἀθήνας, ἐπιστρέφουσι γὰρ εἰς αὐτὰς προνοίας Ἀθήνας τυγχάνουσαι, καὶ (C. deest καὶ) ἐπὶ φρόνησιν.

(5) C. D. αντί.

(6) C. D. ἀγνοίας ὁδεύουσιν· ἐπιστραφεῖσαι....

(7) C. D. Deest τὸ μὲν ὅτι,.. usque ad μονάδος εἰσί.

κατ' ἀγορὰν ἐντυχεῖν Ἀδειμάντῳ τε καὶ Γλαύκωνι τοῖς τοῦ Ἀντιφῶντος ἀδελφοῖς ἔμφασιν ἔχει θεολογικῆς ἄλλης ἐπιβολῆς, ὅτι ταῖς ἀναγομέναις ψυχαῖς ὑπάρχει πολλὴ καὶ ἡ ἀπὸ τῆς ἀγαθῆς τύχης βοήθεια, συντάττουσα αὐτὰ (1) οἷς τε δεῖ, καὶ ὅπου δεῖ, καὶ ὡς δεῖ πρὸς τὴν τῆς αὐτῶν σωτηρίας ἀντίληψιν· καὶ ὡς οὐκ ἐν τοῖς ἐκτὸς μόνον δεόμεθα τῶν ἀπὸ τῆς ἀγαθῆς τύχης δώρων, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς αὐτῆς (2) τῆς ψυχῆς ἀναγωγοῖς ἐνεργείαις, ὥς που φησὶ καὶ ὁ ἐν Φαίδρῳ Σωκράτης, ἐπ' εὐτυχίᾳ τῇ μεγίστῃ παρὰ θεῶν δίδοσθαι (3) τῷ ἐρωτικῷ (4) τὴν μανίαν τὴν περὶ τὰ παιδικά (5). Εἰκότως ἄρα καὶ ἐν τούτοις ἀναγόμεναι αἱ ψυχαὶ (6), διὰ τῆς τύχης συνάπτονται πρὸς τὰς τελεσιουργοὺς ἑαυτῶν αἰτίας· καὶ οὐ διοισόμεθα ἡμεῖς, εἴτε τὸ (7) ἐντυχεῖν ταὐτὸν λαμβάνουσιν, εἴτε τὸ μὲν περιτυχεῖν οὐ κατὰ προαίρεσιν γίγνεσθαι λέγοι τις, τὸ δὲ ἐντυχεῖν κατ' οἰκείαν ὁρμήν· ἑκάτερον γὰρ δεῖται τῆς συναγωγοῦ τῶν διεσπαρμένων αἰτίας· ἐπεὶ καὶ ἡ μερικὴ βούλησις, οὐδὲν ἄνευ τῶν ὅλων περαίνειν βούλεται (8). Κατὰ τύχην οὖν τὸ ἐντυχεῖν καὶ τὸ συναφθῆναι ταῖς ἑαυτῶν τελειοτέραις φύσεσι τὰς ἀναγομένας ψυχάς (9).

(1) B. αὐτάς.

(2) C. ἑαυτῆς.

(3) B. δεδόσθαι.

(4) C. ἔρωτι.

(5) B. C. D. παιδικά· καὶ κατάγων δὲ ἀπὸ τοῦ νοητοῦ τὰς ψυχάς, ἄλλως (C. D. ἀλλὰς) κατ' ἄλλας συντυχίας φέρεσθαι φησὶν εἰς τὰ σώματα· καὶ πρὸ τῶν σωμάτων ἄρα συναισθάνονται τῶν ἐκ τῆς τύχης δόσεων, καὶ κυβερνῶνται ὑπ' αὐτῆς καὶ ἄγονται πρὸς τὸ οἰκεῖον. Εἰκότως.

(6) B. ψυχαὶ, καὶ διὰ.

(7) B. τῷ.

(8) C. D. δύναται.

(9) C. D. ψυχάς· καὶ οὐ τῆς τύχης δέονται μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς εἱμαρμένης, πρὶν ἱκανῶς τελειωθῶσι. Καὶ ὅρα....

Καὶ ὅρα πάλιν ὅπως (1) καὶ ἐνταῦθα φυλάττεται τῶν προσώπων ἡ τάξις· ἐντυγχάνουσι γὰρ Ἀδειμάντῳ καὶ Γλαύκωνι· τῶν δὲ ἀνδρῶν τούτων ὅτι τελεώτερος ὁ Γλαύκων, δηλοῖ καὶ ὁ ἐν τῇ Πολιτείᾳ Σωκράτης, ἀεὶ τὴν τοῦ Γλαύκωνος φύσιν τεθαυμακέναι λέγων· ὥστε, εἰ καταδεέστερος ὁ Ἀδείμαντος, εἰκότως Ἀδειμάντῳ τε καὶ Γλαύκωνι φησὶν αὐτοὺς ἐντυχεῖν· τὸ γὰρ ἀτελὲς τῶν ἀτελεστέρων πρῶτον ἐφάπτεται, καὶ διὰ τούτων (2) καὶ αὐτῶν τυγχάνει τῶν τελειοτέρων.

Ταῦτα περὶ τῆς τῶν πραγμάτων τούτων ἀναλογίας εἰρήσθω. Τὸν δέ γε χαρακτῆρα τοῦ διαλόγου δηλοῖ καὶ ἡ πρώτη λέξις, ἀπερίεργος οὖσα καὶ ἀκριβὴς καὶ καθαρά· καὶ γὰρ ἔπρεπε ταῖς νοεραῖς ἐπιβολαῖς ὁ σύντομος καὶ αὐτοφυὴς καὶ καθαρὸς λόγος· καὶ οὐχ ὁ Πλάτων τοῦτο ἐπιτετήδευκε μόνος, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Παρμενίδης ἐν τῇ ποιήσει· καί τοι δι' αὐτὸ δήπου τὸ ποιητικὸν εἶδος χρῆσθαι μεταφοραῖς ὀνομάτων, καὶ σχήμασι καὶ τροπαῖς ὀφείλων, ὅμως τὸ ἀκαλλώπιστον καὶ ἰσχνὸν καὶ καθαρὸν εἶδος τῆς ἀπαγγελίας ἠσπάσατο· δηλοῖ δὲ τοῦτο ἐν τοῖς τοιούτοις·

ἐὸν γὰρ ἐόντι πελάζει (3).

καὶ πάλιν·

ἐπεὶ νῦν ἐστιν ὁμοῦ·

καὶ πάλιν·

οὔτε τι μεῖζον,
Οὔτε τι βαιότερον (4) πελέμεν (5) χρεών (6) ἐστι....

(1) C. οὕτως.

(2) B. τοῦτο.

(3) Fulleborn. Fragm. des Parmenides. - Brandis Commentationum Eleaticarum pars prima. Altonæ, 1813.

(4) B. C. D. βεβαιότερον.

(5) A. B. πέλε. C. D. πέλεν. Full. πελέναι. Brand. πελέμεν.

(6) C. χρεόν.

Καὶ πᾶν (1) ἄλλο τοιοῦτον· ὥστε μᾶλλον πεζὸν εἶναι δοκεῖν, ἢ ποιητικὸν λόγον. Ὅρα δὴ οὖν (2), καὶ ἐν τῷ προοιμίῳ τούτῳ τοῦ Πλάτωνος, πρῶτον μὲν ὅτι τὴν γοργότητα τῶν ἰδεῶν ἐξελέξατο· καὶ γὰρ τοῦτο τοῖς πράγμασιν οἰκεῖον· ἔπειτα τῷ τῆς ἐπιδρομῆς σχήματι, πάνυ καὶ συνδέοντι τὸν λόγον, καὶ ταχέως ἀπαρτίζοντι τὴν διάνοιαν, συντομίας τε ἐπεμελήθη, καὶ δι' αὐτῶν τῶν ἀναγκαιοτάτων ὧδευσεν ὀνομάτων, πάντα τὰ ἄλλα περικόψας (3) τῆς διηγήσεως, ὅσα ἄν τις ὡραϊζόμενος σοφιστικῶς προσέθηκε.

« Καί μου λαβόμενος τῆς χειρὸς ὁ Ἀδείμαντος, χαῖρε, ἔφη, ὦ Κέφαλε· καὶ εἴ του δέῃ τῶν τῇ δε, ὧν ἡμεῖς δυνατοί, φράζε. »

Ὁρᾷς ὅπως (4) οἱ ἐκ Κλαζομενῶν ἥκοντες ἄνδρες προσεχῶς ἀντέχονται τοῦ Ἀδειμάντου, καὶ οὐτός ἐστι τὴν χεῖρα ὀρέγων αὐτοῖς· καί τοι καὶ ὁ Γλαύκων πάρεστιν, ἀλλὰ σιωπῶν, ὅθεν καὶ ἀσπάζεται καὶ ξεναγεῖ τοὺς ἄνδρας. Τίνων οὖν ταῦτα σύμβολα; λεγέσθω μὲν γὰρ καὶ ὅτι καθηκόντων ἐστὶν ὑπογραφὴ πολλῶν ἐν τούτοις, οἷον ὅπως δεῖ περὶ τοὺς ξένους ἕτοιμον εἰς βοήθειαν εἶναι, τὸν ξένιον τιμῶντας δαίμονα καὶ θεόν· καὶ ὅτι δεῖ τὸν ἀστὸν (5) προκατάρχειν τῆς φιλοφροσύνης (6) ἢ τὸν ξένον, καὶ πανταχοῦ τὸν δυνατώτερον πρότερον (7) ἐπιτρέχειν εἰς τὴν θεραπείαν τῶν γνωρίμων· καὶ ὅτι δεῖ τὰς ὑποσχέσεις ἀσφαλεῖς ποιεῖσθαι καὶ κατὰ δύναμιν, ὃ δὴ καὶ ἐνταῦθα δοκεῖ ποιεῖν ὁ Ἀδείμαντος, τοσαῦτα τοῖς

(1) C. καὶ πᾶν ὅ, τι ἄλλο.
(2) C. Deest οὖν.
(3) C. παρακόψας.
(4) B. πῶς.
(5) C. αὐτὸν.
(6) B. φιλοσοφροσύνης.
(7) B. Deest πρότερον. C. D. πρῶτον.

Κλαζομενίοις παρέξειν ὅσα δυνατός ἐστιν ἐπαγγελλόμενος.

Καὶ ὅλως πολλὰ ἄν τις εἴποι τοιαῦτα προσκαθεζόμενος τῇ λέξει· τὰ δὲ (1) εἰς τὴν τῶν πραγμάτων ἡμᾶς ἀνάγοντα τῶν ὅλων θεωρίαν, ἃ καὶ προσήκει τῷ δὲ τῷ διαλόγῳ, ῥητέον, ὅτι τέτακται μὲν καὶ ὁ Ἀντιφῶν καὶ ὁ Γλαύκων καὶ ὁ Ἀδείμαντος κατὰ τὴν δαιμονίαν τάξιν εἰς τρία διῃρημένην· αἱ δὲ ἀναγόμεναι ψυχαί, δέονται μὲν καὶ τῶν προσεχῶν αὐταῖς δαιμόνων εἰς τὴν ἄνοδον, συνάπτονται δὲ διὰ τούτων πρὸς τὴν ὑπερτάτην αὐτῶν τάξιν, καὶ διὰ ταύτης ἀνατείνονται πρὸς θειοτέρας αἰτίας, αἳ καὶ τελέως μὲν ἐξισάμεναι τοῦ σώματος καὶ οἷον τοπικῶς κινοῦνται, καὶ συλλέγουσιν ἑαυτὰς ἀπὸ τοῦ σώματος, καὶ ἀθροίζουσι τὰς ἑαυτῶν δυνάμεις, συνταχθεῖσαι δέ τισι δαιμονίαις τάξεσι ζωτικῶς ἤδη ποιοῦνται τὴν ἐπὶ τὰς ὑψηλοτέρας τάξεις μετάβασιν. Εἰκότως ἄρα ὁ Ἀδείμαντος, ἅτε προσεχέστερος ὢν αὐταῖς, χεῖρά τε ὀρέγει, καὶ μεταδίδωσιν αὐτοῖς φιλοφροσύνης (2) μιμούμενος ἐκείνην τὴν τάξιν, ἣ δύναμιν χορηγεῖ ταῖς ἀνιέναι βουλομέναις ψυχαῖς, καὶ συνάπτει πρὸς ἑαυτὴν τὰς ἀναγωγοὺς ἐκείνων δυνάμεις· αἱ γὰρ χεῖρες σύμβολα δυνάμεως εἰσί· χεῖρα τε οὖν ὀρέγει, καὶ μεταδίδωσιν αὐτοῖς φιλοφροσύνης καὶ τοῦ χαίρειν· ἐπεὶ καὶ ταῖς ψυχαῖς ταῖς ἑαυτὰς σώζειν βουλομέναις, ἥ τε εὐφροσύνη καὶ ὁ μετὰ ῥᾳστώνης βίος ἀπὸ τῶν κρειττόνων, ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τῶν χειρόνων δίδοται. Πῶς γὰρ ἄν τις ἄλλῳ (3) μεταδοίη ῥᾳστώνης, αὐτὸς ἐν δυσκο-

(1) D. λέξει. Ἀλλὰ δὲ εἰς τὴν.

(2) B. C. D. Deest καὶ μεταδίδωσιν αὐτοῖς φιλοφροσύνης.

(3) B. ἄλλος.

λίαις ὢν; πῶς (1) δ' ἄν τις χαρᾷ ἄλλῳ μεταδοίη καὶ εὐφροσύνης, αὐτὸς ἐν δυσθυμίαις ὤν; Μόνως οὖν ἡ εὐφροσύνη καὶ τὸ χαίρειν, πρῶτον μὲν ἀπὸ τῶν θεῶν, ἔπειτα ἀπὸ τῶν θείων γενῶν, ἔπειτα ἀπὸ τῶν σπουδαίων ἀνδρῶν· παρὰ γὰρ τοῖς Θεοῖς πρώτοις τὸ ῥεῖα ζῆν, ἔπειτα δευτέρως ἐν Θείοις γένεσι, καὶ κατὰ τὴν τούτου μετουσίαν ταῖς ἔμφροσι ψυχαῖς, παρ' αἷς τὸ ἴλεων (2) ἀεὶ καὶ τὸ εὐφρόσυνον προβέβληται, καὶ εὐάρεστος τοῖς γιγνομένοις βίος. Ἥκει τοίνυν ταῖς ἀναγομέναις ψυχαῖς ἀπὸ τῶν προσεχῶν (3) αὐταῖς δαιμόνων πρῶτον μὲν δύναμις ἀναγωγός, ἔπειτα ῥαῳδὴ καὶ τὸ εὐφρόσυνον, καὶ τρίτον πρότασις τῶν ἀγαθῶν, ὧν δύνανται (4) κομίζεσθαι παρ' αὐτῶν· ἀνεγείρουσι γὰρ ἂν εἰς τὴν ἑαυτῶν μετουσίαν, καὶ χορηγοῦσιν ἀφθόνως ὅσα πεφύκασιν ἀγαθά, καὶ τελειότερα ὑπερτέρων αὐτὰς δέχεσθαι παρασκευάζουσι. Τὸ γοῦν ἕτοιμον τῆς ὑποσχέσεως, καὶ τὸ ἀγαθουργόν, καὶ τὸ προκλητικὸν τῶν ἀτελῶν εἰς τὴν τελείωσιν, (πᾶσα γὰρ χρεία πάντως ἀτελὲς ποιεῖ τὸ ἔχον αὐτὴν) ἅπαντα ταῦτα μιμεῖται τὴν ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν δαιμόνων καθήκουσαν εἰς τὰς ψυχὰς εὐεργεσίαν.

« Ἀλλὰ μὴν δή, εἶπον ἐγὼ, πάρειμί γε ἐπ' αὐτὸ τοῦτο δεησόμενος ὑμῶν. Λέγοις ἄν, ἔφη, τὴν δέησιν.

Τοιαύτας εἶναι δεῖ (5) καὶ τὰς ἀναχθησομένας ψυχὰς ἑτοίμους (6) πρὸς τὴν μετουσίαν τῶν Θείων ἐν ταῖς

(1) B. πῶς γὰρ ἄν.
(2) B. D. ἵλεον.
(3) B. προσεχῶς.
(4) B. C. D. δύνανται.
(5) B. δοκεῖ.
(6) C. D. ἑτοίμως.

ἐνεργείαις, ἀπολιμπανούσας μὲν τὰ πάτρια αὐταῖς ἔθη καὶ σύμφυλα, τῶν δὲ τελειοτέρων ἀγαθῶν λιπαρῶς ἀντεχομένας, καὶ μὴ πάρεργον ποιουμένας τὴν περὶ τὸ θεῖον διατριβήν, ἀλλ' ἔργον τὸ πρώτιστον καὶ κυριώτατον. Οὕτω γὰρ ἂν τῆς ἀπὸ τῶν (1) κρειττόνων τύχοιεν βοηθείας, ἑαυτὰς ὑποσρώσασαι πρὸς τὴν ἀπ' αὐτῶν ἄφθονον χορηγίαν τῶν ἀγαθῶν· πανταχοῦ γὰρ τὸ ἀτελὲς τῷ τελείῳ συνάπτεται διὰ τῆς ἐπιτηδειότητος, ὥσπερ τὸ τέλειον τῷ ἀτελεῖ διὰ τῆς τελεσιουργοῦ δυνάμεως. Δύο γὰρ αὗται μεσότητες εἰσὶ τῶν ἀτελῶν καὶ τῶν τελείων, τῶν τε (2) μετεχόντων καὶ τῶν μετεχομένων· ἐπιτηδειότης μὲν ἐν τοῖς ἀτελέσι, δύναμις δὲ χορηγὸς τῆς τελειότητος ἐν τοῖς κρείττοσι, δι' ἧς καὶ τὰ ἀτελῆ (3) τελειοῦται, καὶ τὰ μετέχοντα γίγνεται τοιαῦτα δευτέρως, οἷα τὰ (4) μετεχόμενα πρώτως. Τὴν τοίνυν ἐπιτηδειότητα τῶν μεθέξειν ὀφειλόντων καὶ ὁ Κέφαλος ἐνδείκνυται νῦν ὅσην (5) ὑπάρχειν δεῖ, καὶ ὅτι λιπαρῶς αὐτοὺς ἀντέχεσθαι προσήκει τῶν τελειοτέρων· μᾶλλον δὲ καὶ ἔτι κυριώτερον ἐπ' αὐτῶν θεώμεθα τῶν ψυχῶν. Πῶς γὰρ ἂν ἄλλως τῶν κρειττόνων μετάσχοιεν, ἢ δι' ἐπιτηδειότητος; Ἀλλὰ καὶ τὸ πάρειμι ταύταις οἰκεῖον· δεῖ γὰρ αὐτὰς, αὐτοκινήτους οὔσας, ἀνεγεῖραί πως ἑαυτὰς πρῶτον ἀπὸ τοῦ σώματος, ἔπειθ' οὕτωσὶ καὶ τῶν ὑπὲρ αὐτὰς δεῖσθαι βοηθῶν· οὕτω γὰρ αὐταῖς διακειμέναις, ἕτοιμος ἐστὶν ἡ τῶν κρειττόνων δόσις, ἣν καὶ ὁ Ἀδείμαντος ἀπεικονιζόμενος· λέγοις ἂν, ἔφη, τὴν

(1) B. Deest τῶν.
(2) B. Deest τε.
(3) C. D. τέλη.
(4) A. C. D. Deest τά.
(5) C. D. ὅση.

θέησιν (1), πάντα ποιήσειν ὅσα δυνατός ἐσιν ἐπαγγελλόμενος.

« Καὶ ἐγὼ εἶπον· τῷ ἀδελφῷ ὑμῶν τῷ ὁμομητρίῳ τί ἦν ὄνομα; οὐ γὰρ μέμνημαι· παῖς δέ» που ἦν ὅτε τὸ πρότερον ἐπεδήμησα (2) δεῦρο » ἐκ Κλαζομενῶν, καὶ (3) πολὺς (4) ἤδη χρό» νος ἐξ ἐκείνου (5) ».

Τὰ μὲν τῆς ἱστορίας, εἴτῳ μέλλει καὶ ταύτης, ὧδε ἔχει. Περικτιόνη παῖδας Ἀρίστωνι ποιησαμένη Πλάτωνα καὶ Ἀδείμαντον καὶ Γλαύκωνα, τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς (6) τὸν βίον ἀπολιπόντος, ἑτέρῳ συνῴκησεν ἀνδρί· τῷ δὲ ἦν ὄνομα Πυριλάμπης, οὗ καὶ ὁ ἐν Γοργίᾳ διεμνημόνευσε Σωκράτης πρὸς τὸν Καλλικλέα λέγων, ὡς αὐτὸς μὲν ἔρωτι τοῦ τε Κλεινίου καὶ τοῦ φιλοσοφεῖν, ἐκεῖνος δὲ τοῦ τε Ἀθηναίων δήμου καὶ τοῦ Πυριλάμπους παιδός· ἦν γὰρ καὶ (7) ἐκείνῳ τοῦτο τὸ ὄνομα, ἐκ προτέρας τῷ Πυριλάμπει γενομένῳ γυναικός· συνῴκησέ τε οὖν Περικτιόνη τῷ Πυριλάμπει, καὶ ἐποίησε παῖδα τὸν Ἀντιφῶντα τοῦτον, ὃν ἐνταῦθα Γλαύκωνος καὶ Ἀδειμάντου κέκληκεν ὁμομήτριον (8) ἀδελφόν. Ὁρᾷς δὲ ἐκ τούτων οὕτως ἱστορουμένων (9), ὅτι μετὰ τὸν Σωκράτους ὡς εἰκὸς θάνατον, ἡ πρὸς τὸν Κέφαλον γέγονε συνουσία τοῦ Ἀντιφῶντος· Πλάτωνα μὲν γὰρ τέταρτον καὶ εἰκοστὸν ἔτος

(1) D. δόσιν.
(2) C. D. ἐπεδήμουν.
(3) B. C. Deest καὶ, ut Edit.
(4) C. ἐξ ἐκείνοις.
(5) B. C. D. πολὺς δὲ ἤδη, ut Edit.
(6) C. D. αὐτῆ.
(7) C. ἐν ἐκείνῳ.
(8) B. ὁμοπάτριον.
(9) C. D. ἱστορημένων.

ἄγοντα καταλέλοιπεν ὁ Σωκράτης· ἡ δὲ Περικτιόνη μετὰ τοὺς τρεῖς παῖδας ἐγήματο, καὶ τὸν Ἀντιφῶντα ἐγέννησεν· ὃδὲ ἐν ἡλικίᾳ νῦν ἐστιν, ὥστε καὶ πρὸς ἱππικὴ τὰ πολλὰ διατρίβειν.

Ἀλλὰ περὶ τούτων ἀπόχρη ταῦτα. Ἐγὼ δὲ θαυμάζω μὲν καὶ τὸ τῆς ἑρμηνείας εἶδος, ὅπως κατακεκόσμηται τοῖς σχήμασι τῆς καθαρότητος, καὶ ὅπως, ἐξαλλαγέντος τοῦ εἴδους, θαυμάσιον οἷον ἀνεφάνη κάλλος· οὐ γὰρ εἶπε τὴν δέησιν εὐθὺς ὁ Κέφαλος, ἣν ἀπῄτησεν ὁ Ἀδείμαντος, οἷον ὅτι δεόμεθα Ἀντιφῶντος, ἵν' ἡμῖν διηγήσηται τοὺς λόγους, οὓς Πυθοδώρου ἀκήκοεν (1)· ἀλλὰ ἀντὶ τῆς δεήσεως, ἐρώτησιν πεποίηται περὶ αὐτοῦ τοῦ Ἀντιφῶντος. Τοῦτο δὲ ὅσον πεποίηκε κάλλος, ἴσασιν οἱ τῶν τοιούτων ἐπαΐειν δυνάμενοι. Θαυμάζω δὲ ἔτι μᾶλλον τὴν τοῦ Πλάτωνος ἐπιστήμην, οὕτω διὰ πάντων τὴν πρὸς τὰ πράγματα φυλάττουσαν ὁμοιότητα· δεῖ γὰρ τὰς ὑπό τινος τελειωθησομένας ψυχὰς, κἀκείνῳ προσιούσας, διὰ τῆς γνώσεως αὐτῷ καὶ τῆς ἐπιβολῆς συνάπτεσθαι πρῶτον· ἡγεῖται γὰρ ἡ γνῶσις, ἔπειτα ἡ πέλασις, ἔπειτα ἡ ἕνωσις· οὐ γὰρ ἄν τις ἑνωθείη πρὸς τοῦτο, ᾧ μηδὲ πελάσαι δυνατός ἐστιν, ἀλλ' οὐδ' ἂν ἐκείνῳ τις πελάσειεν, ὃ μηδὲ ἔγνωκεν. Ἃ δὴ οὖν ἀπομιμούμενος καὶ ὁ Κέφαλος ἐπερωτᾷ τὸν Ἀδείμαντον τί τὸ ὄνομα ἐστὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῶν (2), τὸν Ἀντιφῶντα βουλόμενος μαθεῖν· οὐ γὰρ μεμνῆσθαι, διότι παῖς ἦν ἐκεῖνος, ὅτε ταῖς Ἀθήναις αὐτὸς πρότερον ἐπεδήμησεν, ὥστε ἧττον αὐτῷ διὰ τοῦτο γνώριμος· εἰώθαμεν γὰρ τὰ ὀνόματα διαμνημονεύειν τῶν ἐμφανῶν ἢ

(1) C. D. διακήκοεν. (2) C. D. αὐτόν.

κατὰ τύχην, ἢ κατὰ ψυχῆς ἕξιν, ἢ κατ' ἄλλο τι τοιοῦτον. Ἵν' οὖν ἐπὶ τὰ πράγματα πάλιν ἀναδράμωμεν, δεῖ τὰς ἀναγομένας ψυχὰς διὰ γνώσεως συνάπτεσθαι πρῶτον τοῖς ἐφετοῖς, καὶ δι' ἐπιβολῆς, ἧς ἐστιν ἡ τοῦ ὀνόματος μάθησις εἰκών· καὶ γὰρ τὰ ὀνόματα τοῦ γνωστικοῦ τῆς ψυχῆς ἐστιν ἔκγονα· συμβαίνει δὲ αὐτὰς ἔτι ἀτελεῖς οὔσας ποτὲ μὲν μὴ καταδράττεσθαι τοῦ γνωστοῦ (1), ἀλλ' ἀτελὲς αὐτὸ καὶ οὐχ ὅλον ὁρᾶν, ποτὲ δὲ ὅλον, ὅτε καὶ τελέως αὐτὸ περιπτύσσονται, καὶ δι' αὐτοῦ καὶ τ' ἄλλα γινώσκουσι τῶν κρειττόνων. Τὸ μὲν οὖν ὄνομα, ὃ ἀπαιτεῖ μαθεῖν ὁ Κλαζομένιος, σύμβολον ἐστὶ τῆς οὐσίας· τὸ δὲ μεμνῆσθαι, τῆς τῶν ψυχῶν λήθης, ἣν ἀπὸ τῆς γενέσεως ἔχουσι· τὸ δὲ, παῖς γὰρ ἦν ὅτε πρότερον ἐπεδήμησα, τῆς ἀτελοῦς ἐπιβολῆς, δι' ἣν οὐχ ὅλον οὐδὲ τέλεον (2) ὁρᾶται τὸ γνωστὸν ταῖς ψυχαῖς· τὸ δὲ, πολὺς γὰρ ἤδη χρόνος (3), δῆλωμα (4) ἐν τῷ χρόνῳ τῆς ἐκ πολλοῦ πρὸς τὴν γνῶσιν ἐστὶ παρασκευῆς· εἰ δὲ καὶ ὁμομήτριοι διὰ τοῦτο κέκληνται τρεῖς οἱ νῦν, ὅτι δαιμονίαις τάξεσιν ἀναλογοῦσι· πάντες δὲ οἱ δαίμονες ἐκ μιᾶς μητρός εἰσι, καὶ μίαν ἔχουσι δαιμονιοῦχον αἰτίαν· ἴσως ἂν καὶ ταύτῃ τῆς τῶν πραγμάτων ἀληθείας ὁ λόγος ἐφάπτοιτο.

« Τῷ μὲν γάρ πατρὶ, δοκῶ, Πυριλάμπης ὄνομα.
» Πάνυγε, ἔφη· αὐτῷ δέ γε Ἀντιφῶν. Ἀλλὰ τί
» μάλιστα πυνθάνει; »

Τὸ μὲν ἀκριβῶς οἶδεν ὁ Κέφαλος, τὸ δὲ ἀγνοεῖ μὲν,

(1) B. γνωστικοῦ.
(2) B. τέλειον.
(3) B. γάρ ἦν χρόνος.
(4) D. δῆλον.

αἰτεῖ δὲ τούτων μαθεῖν· τοιοῦτος δὲ καὶ (1) ὁ τῶν αὐτοκινήτων οὐσιῶν τῆς ἐνεργείας τρόπος· τὰ μὲν γὰρ παρ' ἑαυτῶν ὁρῶσι, τὰ δὲ παρὰ τῶν τελειοτέρων ὑποδέχονται, ἃ δὲ πρόχειρα περὶ τὴν δόσιν ἐςὶν, ὅταν καὶ ταῦτα περὶ τὴν (2) ὑποδοχὴν ἑαυτὰ παρασκευάσῃ· διὰ γὰρ τοῦτο καὶ ὁ Ἀδείμαντος ἰδὼν αὐτὸν ἀκριβῆ περὶ τὴν γνῶσιν ἣν εἶχε, προσέθηκεν εὐθὺς καὶ (3) ἣν οὐκ εἶχε, ταύτην (4) δὲ προσθεὶς, ἐπανήρετο τὴν τῆς ἐρωτήσεως αἰτίαν· δεῖ γὰρ καὶ δέχεσθαι τὰ παρὰ (5) τῶν κρειττόνων, καὶ ἐφίεσθαι (6) μετὰ τὴν ὑποδοχὴν μείζονως αὐτῶν ἢ πρότερον. Καὶ μὴ θαυμάσῃς εἰ τὸ κρεῖττόν τις εἰδὼς (7) αἴτιον, ἀγνοεῖ τὸ καταδεέςερον· πολλάκις γὰρ αἱ ψυχαὶ δι' εὐφυΐαν, ἢ διὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν πρώτων εἰκόνων (8) ἐννοίας ἔχουσαι, τῆς τῶν καταδεεςέρων παρῄρηνται γνώσεως.

« Ὅιδε, εἶπον ἐγὼ, πολῖταί (9) μοί εἰσι μάλα » φιλόσοφοι, ἀκηκόασί τε ὅτι οὗτος ὁ Ἀντιφῶν » Πυθοδώρῳ τινὶ Ζήνωνος ἑταίρῳ πολλὰ ἐντετύ- » χηκε, καὶ τοὺς λόγους οὓς ποτε Σωκράτης καὶ » Ζήνων καὶ Παρμενίδης διελέχθησαν, πολλάκις » ἀκούσας τοῦ Πυθοδώρου ἀπομνημονεύει. »

Τῶν Κλαζομενίων ἀνδρῶν, πῇ μὲν κρειττων (10) δόξειεν ὁ Κέφαλος, πῇ δὲ καταδεέςερος· καθόσον μὲν γὰρ οἱ φιλό-

(1) B. Deest καὶ.
(2) B. Deest τὴν.
(3) B. Deest καὶ.
(4) B. τὴν δὲ. C. D. τὸ δέ.
(5) C. D. περί.
(6) B. ἐμφίεσθαι.
(7) C. D. εἰδὼς καὶ τὸ αἴτιον.
(8) B. C. D. ἐκείνων.
(9) C. D. πολῖταί τέ μοι.
(10) C. D. κρείττων ἁπάντων ἂν εἶναι δόξειεν.

σοφοι τῶν λόγων ἤκουσιν ἀκροασόμενοι (1), προηγουμένως ταύτῃ καταδεέστερος ἐστί· τούτων γὰρ ἕνεκα καὶ αὐτὸς ἐλήλυθε· δοκεῖ δὲ ἐν τῇ τάξει τῶν ὄντων κρεῖττον εἶναι τὸ οὗ ἕνεκα τῶν ἕνεκά του (2) γιγνομένων· καθόσον δὲ οὗτος μὲν ὀνόματος ἔτυχεν, ἐκεῖνοι δὲ ἀνωνύμως φέρονται, ταύτῃ δὴ οὗτος, ὡς ἔοικε, τὴν ἀκροτάτην ἔχει τάξιν ἐν αὐτοῖς· εἴωθε γοῦν ὁ Πλάτων τοὺς ἀτελεστέρους, ἀνωνύμους (3) παραδιδόναι, ὡς ἐν Τιμαίῳ τὸν τέταρτον, ὡς τὸν τοῦ Κριτοβούλου πατέρα, ὡς τὸν ἀπορήσαντα φαύλως ἐν Φαίδωνι· καὶ οὐ ταύτῃ μόνον σεμνότερος, ἀλλὰ καὶ καθόσον ὁ συνάπτων αὐτοὺς τοῖς περὶ Ἀδείμαντον, ὁ Κέφαλος ἐστί· καὶ ἴσως αὐτὸς μὲν ἂν εἴη τὸ κυριώτατον (4)· οἱ δὲ λεγόμενοι μᾶλλα φιλόσοφοι, κατὰ τὰς δευτέρας αὐτῶν δυνάμεις, αἳ διὰ τοῦ ἡνιόχου τυγχάνουσι τῆς τῶν πρώτων μετοχῆς· διὸ καὶ πολῖται μὲν τοῦ Κεφάλου λέγονται, μᾶλλα δὲ φιλόσοφοι· καὶ γὰρ ἐκ τῆς αὐτῆς ἑστίας καὶ τῆς αὐτῆς πατρίδος πᾶσαι τῆς ψυχῆς αἱ δυνάμεις· πᾶσα γὰρ ἐκ τοῦ νοητοῦ προελήλυθε. Καὶ ἔτι τὸ ζητητικὸν καὶ ἐρευνητικὸν τῶν ὄντων ταῖς τοιαύταις ὑπάρχει δυνάμεσιν. Ἐπεί ὄγε ἡνίοχος ἡνῶσθαι μᾶλλον ἐθέλει τοῖς κρείττοσιν, ἢ ζητητικῶς (5) αὐτοῖς προβάλλειν καὶ διῃρημένως. Ἔχονται τοίνυν αἱ μὲν πολλαὶ δυνάμεις τῆς ἑαυτῶν ἀκρότητος, πᾶσα δὲ ψυχὴ τῶν προσεχῶς ἀναγόντων αὐτὴν δαιμόνων, οὗτοι δὲ τῶν πρώτων καὶ θείων ὄντως αἰτίων.

(1) A. C. D. ἀνακροασάμενοι.

(2) D. ἐν ἑκάστου.

(3) D. ἀνωνύμως.

(4) C, D. κυριώτερον τῶν ἀναγομένων ψυχῶν, καὶ ὁ ἐν αὐταῖς, εἰ βούλει λέγειν, ἡνίοχος· οἱ δέ.

(5) B, C. ζητικῶς.

Καὶ ὅρα πάλιν ὅπως τοῖς προσώποις αὐτῶν (1) τὴν πρέπουσαν τάξιν ἀποδέδωκε· τὸν μὲν γὰρ Ἀντιφῶντα ὑποτάττει τῷ Πυθοδώρῳ, τοῦτον δὲ τῷ Ζήνωνι· καὶ πάλιν τῆς πρὸ τούτων τριάδος, τὸν μὲν Σωκράτην τίθησιν ὡς ἐγγυτέρῳ τῶν περὶ τὸν Κέφαλον, δεύτερον δὲ τὸν Ζήνωνα, τρίτον δὲ τὸν Παρμενίδην· ὅπως δὲ ταῦτα ἐπὶ τὰ πράγματα ἀνενεκτέον, οὐκ ἄδηλον ἐκ τῶν εἰρημένων· οὐ δεῖ δὲ θαυμάζειν εἰ τοὺς ἐκ Κλαζομενῶν φιλοσόφους, καὶ ταῦτα φυσικοὺς ὄντας, μᾶλλα φιλοσόφους προσείρηκεν· εἴωθε γὰρ τοὺς θεωρητικοὺς τῶν θείων οὕτω καλεῖν, ὡς ἐν Σοφιστῇ τὸν Ἐλεάτην ξένον. Καὶ γὰρ ἐκεῖνον οὕτω προσείρηκεν ἑταῖρον τῶν ἀμφὶ τὸν Παρμενίδην καὶ Ζήνωνα, μᾶλλα δὲ ἄνδρα φιλόσοφον· καὶ τούτους οὖν, ὡς μὴ ἐμμένοντας τοῖς φυσικοῖς λόγοις, ἀλλὰ ἀνατρέχοντας εἰς τὴν τῶν ὄντων θεωρίαν, δόξῃ μετ' αἰσθήσεως ληπτῶν, καὶ ὡς δι' ἐπιτηδειότητος ἀκροτάτης τῶν τελειοτέρων ἀντεχομένους, μᾶλλα φιλοσόφους προσηγόρευκε· μᾶλλα γὰρ φιλόσοφος λέγεται, καὶ ὁ καθ' ἕξιν καὶ ὁ κατ' ἐπιτηδειότητα τοιοῦτος.

Ἀλλὰ τοῦτο μὲν τοιοῦτον· ὅρα δὲ ὅπως πάλιν εἰς τὰ παραδείγματα ἀποβλέπων, καὶ τὸν Πυθόδωρον πολλάκις ἐντετυχηκέναι τῷ Ζήνωνι φησί, καὶ τὸν Ἀντιφῶντα τοῦ Πυθοδώρου πολλάκις ἀκηκοέναι· καὶ γὰρ οἱ θεῖοι λόγοι καθ' ἕνωσιν μὲν εἰσὶν ἐν τοῖς θεοῖς, πληθύνονται δὲ ἐν τοῖς δαίμοσι, καὶ ὅσῳ (2) προΐασιν ἀπὸ τῶν θεῶν, τοσούτῳ μᾶλλον αὐτοῖς ἡ ἔκτασις ὑπάρχει, καὶ ἡ εἰς πλῆθος ἀπόβασις· ὅθεν καὶ τὸ οὗτος μὲν ἐπὶ τοῦ Ἀντιφῶντος προσέθηκε, τὸ τινὶ δὲ ἐπὶ τοῦ Πυθοδώρου· μερικωτέρων γάρ εἰσι τάξεων εἰκόνες,

(1) C. D. αὐτός. (2) D. ὅσον.

καὶ οὐ τοιοῦτοι, οἷον ὁ Σωκράτης καὶ Ζήνων καὶ Παρμενίδης αὐτὸς, οὓς ἁπάσης τοιαύτης προσθήκης χωρὶς, ἀνηγόρευσεν.

« Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις· τούτων τοίνυν, εἶπον » ἐγὼ, δεόμεθα διακοῦσαι (1)· ἀλλ' οὐ χαλεπὸν, » ἔφη· μειράκιον γάρ ὢν, αὐτοὺς εὖ μάλα διε- » μελέτησεν, ἐπεὶ νῦν γε κατὰ τὸν πάππον τε » καὶ ὁμώνυμον, πρὸς τῇ (2) ἱππικῇ τὰ πολλὰ » διατρίβει. Ἀλλ' εἰ (3) δεῖ, ἴωμεν παρ' αὐτόν· » ἄρτι γὰρ ἐνθένδε οἴκαδε (4) οἴχεται· οἰκεῖ » δὲ ἐγγὺς ἐν Μελίτῃ. »

Τὰ μὲν ὁ Ἀδείμαντος ἀγνοοῦντας ἀναδιδάσκει τοὺς Κλαζομενίους, τὰ δὲ τὴν προϋπάρχουσαν ἐν αὐτοῖς γνῶσιν βεβαιοτέραν ποιεῖ ταῖς ἑαυτοῦ συγκαταθέσεσι· καὶ γὰρ ὅτε τὸν πατέρα τοῦ Ἀντιφῶντος ὁ Κέφαλος ὠνόμασε, πάνυ γε ἔφη ὁ Ἀδείμαντος· καὶ νῦν, ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις, εἰπόντος ἐκείνου τὸν Ἀντιφῶντα διὰ Πυθοδώρου τῆς Σωκράτους καὶ Ζήνωνος καὶ Παρμενίδου συνουσίας ἀκηκοέναι· ταῦτα μὲν οὖν αὐτῷ προεγνωσμένα βεβαιοῖ· τίς δὲ οὗτος ὁ Πυριλάμπους υἱὸς, καὶ τίνα ἔχει νῦν ζωὴν, καὶ ποῦ ποτε οἰκῶν ἐστιν, οὐκ εἰδότα τὴν ἀρχὴν αὐτὸν ἀναδιδάσκει, καὶ τέλος ἡγεμὼν αὐτῷ γίγνεται τῆς ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν πορείας, καὶ δείκνυσι τὴν καταγωγὴν, καὶ συνάπτει τοὺς ἄνδρας ἐκείνῳ,

(1) C.D. ἀκοῦσαι, ut Edit.

(2) C. D. τῇ deest, ut in Edit. D. πρὸς ἱππικήν.

(3) Heindorf. δοκεῖ. Vid. infrà, p. 78.

(4) Sic Cod. et Heindorf. In Bekkero deest οἴκαδε.

καὶ καταβάλλεται τῆς συνουσίας ἀρχήν. Ὅρα δὴ οὖν τὰ αὐτὰ ταῦτα καὶ ἐπὶ τῆς τῶν ὅλων φύσεως· αἱ ψυχαὶ τὰ ἑαυταῖς σύμφυλα καὶ σύντροφα καταλείπουσαι σπουδάσματα, μεθίστανται πρὸς τὴν ἀμείνω καὶ νοερωτέραν ζωήν, ἀπὸ φύσεως ἐπὶ νοῦν, καὶ ἀπὸ αἰσθήσεως ἐπὶ νόησιν ἐγεῖραι τὴν ἑαυτῶν διάνοιαν. Αὗται δὴ οὖν προσεχῶς (1) ἀπολαύουσι τῶν δαιμόνων, ὡς εἴρηται καὶ πρότερον, οἳ τὸν ἐν γενέσει βίον αὐτῶν κατευθύνουσι· καὶ τὰ μὲν νοοῦσι παρ' ἑαυτῶν, τὰ δὲ παρ' ἐκείνων πληρούμεναι (2) θεωροῦσι· καὶ ὅσα μὲν παρ' ἑαυτῶν ὁρῶσι, βεβαιότερον ὁρῶσι, τῆς παρ' ἐκείνων ἀπολαύουσαι συμπνοίας· οἰκειώσασαι (3) δὲ αὐτὰς τοῖς τοιούτοις δαίμοσι, καὶ οἷον δαίμονες γινόμεναι διὰ τῆς ὁμοιότητος, ὁρῶσι διὰ τούτων τὰς ὑψηλοτέρας τάξεις τῶν δαιμόνων καὶ θειοτέρας, δι' ὧν αὐταῖς ἡ πρὸς τοὺς θεοὺς λοιπὸν (4) ἐστὶν ἄνοδος. Ἄλλοι γάρ εἰσιν οἱ τὸν ἐν γενέσει βίον κοσμοῦντες τῶν ψυχῶν, καὶ ἄλλοι οἱ συνάπτοντες αὐτὰς πρὸς τοὺς θεούς, καὶ πληροῦντες τῶν ἐκεῖθεν ἀγαθῶν, οὓς καὶ θείους δαίμονας καλεῖν εἰώθαμεν· τούτοις οὖν προσήκει καὶ τὸ τῆς ἱππικῆς ἔργον, καθόσον ἐπιμελοῦνται τῶν δευτέρων καὶ συνέχουσι τὴν φύσιν, καὶ προτρέχουσι τῶν θεῶν, ἢ δορυφοροῦσιν, ἢ ἔπονται· καὶ γὰρ ἡνίοχοί τινές εἰσι, καὶ ἐν τούτοις ἵπποι, καθὰ (5) δὴ καὶ ἐν θεοῖς, ὃ (6) καὶ ὁ Πλάτων εἰδὼς, μιμεῖσθαι ἔφη τὸν (7) Ἀντιφῶντα τὸν

(1) A. B. προσεχῶν.
(2) C. πληρούμενα.
(3) B. οἰκειώσασθαι.
(4) C. D. λοιπὸν αὐτοῖς ἐστίν.
(5) C. D. καθάπερ.
(6) C. D. Deest ὃ.
(7) C. D. τὸν τοῦ Ἀντιφῶντος.

ἑαυτοῦ πάππον καὶ ὁμώνυμον· προσεχῶς γὰρ ὑπὲρ τούτους (1), οἱ ἄγγελοι, πατέρες οἷον οὗτοι τῶν δαιμόνων, προπάτορες δὲ οἱ Θεοὶ καὶ ὁμώνυμοι τούτοις· ὅτι δὴ καὶ οὗτοι Θεοὶ προσαγορεύονται πολλάκις ὡς ἐν δαίμοσιν, ἀλλ' ὁμωνύμως (2) κατὰ τὴν ἐκείνων μετουσίαν. Ὡς γὰρ ὁ Ἀντιφῶν κατὰ μνήμην τοῦ ἑαυτοῦ πάππου ταύτην ἔλαχε τὴν ἐπωνυμίαν, οὕτω δὴ καὶ ἐκεῖνοι, κατ' εἰκόνα τῶν Θεῶν ἐσῶτες, ἀποκαλοῦνται πολλάκις θεοὶ τοῖς (3) δυναμένοις διακρίνειν τὰς τῶν κρειττόνων ἰδιότητας· εἰσὶ δ' οὖν ἵπποι καὶ ἐν Θεοῖς καὶ ἱππικὴ πρώτως ἐν ἐκείνοις· ἀλλ' ἐκεῖ μὴν ἄγαν ἥνωνται πρὸς τὸν ἡνίοχον οἱ ἵπποι, παρὰ (4) δὲ τούτοις διακέκριται (5), καὶ πλείων ἡ ἑτερότης, ὥστε ἄλλον μὲν εἶναι καὶ φαίνεσθαι τὸν χρώμενον, ἄλλους δὲ τοὺς ἵππους. Ἀλλὰ μὴν καὶ (6) ὁ τῆς Μελίτης τόπος οἰκεῖος τῇ τάξει τῶν δαιμόνων, διότι τὴν ἐπωνυμίαν ἔσχεν ἡ Μελίτη, καθά φασιν (7), ἐκ Μελίτης τῆς τῷ Ποσειδῶνι φίλης, Μελίτην δὲ Ποσειδάωνος ἑταίρην φησί τις ποιητής. Οἰκεῖοι δὲ πρὸς τὴν τάξιν τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν μεσότητα τὴν ἑαυτῶν οἱ δαίμονες· τὸ γὰρ μέσον καὶ οὗτος ἔχει τῶν πατέρων, ὥσπερ οἱ δαίμονες τῶν ὑπὲρ ἡμᾶς γενῶν. Καὶ μὴν καὶ τὸ ἐγγὺς οἰκεῖν οὐκ ἀλλότριον ἐστὶ προειρημένων· δαίμονες γὰρ ἐγγὺς δαιμόνων, καὶ πάντες τὴν αὐτὴν τάξιν πληροῦσι (8), καὶ σώζουσι μίαν ἰδιότητα τὴν δαιμονίαν μετὰ

(1) C. D. τούτου.
(2) D. ὁμωνύμως τούτοις κατά.
(3) B. Θεοὶ καὶ δυναμένοις.
(4) C. περί.
(5) D. διακρίνεται.
(6) B. Deest καὶ.
(7) C. D. καθάπερ φησιν.
(8) C. D. συμπληροῦσι.

τῆς αὐτῆς πρεπούσης ἐξαλλαγῆς· τοσαῦτα καὶ ἐκ τούτων λεκτέον, ἀνάλογον ἐκ (1) τῶν μερικῶν ἐπὶ τὰ ὅλα, καὶ ἀπὸ τῶν φαινομένων ἐπὶ τὰ ἀφανῆ μεταβαίνουσιν· ἐπεὶ καὶ τὸ μειράκιον ὄντα τὸν Ἀντιφῶντα μεμαθηκέναι τοὺς λόγους, οἰκείως ἔχει πρὸς ἐκείνους, οἳ προελθόντες εὐθὺς ἐπεγράφησαν εἰς τὰς αὐτῶν αἰτίας, καὶ συνήφθησαν ἐκείναις· ψυχῶν γὰρ ἴδιον ἐστὶ μερικῶν, τὸ ἀορίστως προϊέναι, καὶ εἰς τὸ ἀφεγγὲς καὶ σκοτεινὸν χωρεῖν ἀπεγραμμένας τὸ θεῖον. Καὶ γὰρ ὅλως οὐ δεῖ παρέργως τῶν (2) τοιούτων ἀκροᾶσθαι, μάλιστα τῷ Πλάτωνι πειθομένους, ὃς οὐδὲν ἄλλο φησὶν οὕτως ὠφέλιμον εἶναι ταῖς ψυχαῖς, ὡς τὸ ἕλκον (3) ἀπὸ τῶν φαινομένων ἐπὶ τὸ ὄν, καὶ τὸ εὔλυτον καὶ εὐφάνταστον ἀπὸ τούτων τῆς τῶν ἀσωμάτων φύσεως· τοιοῦτος γὰρ ὁ ἐρωτικὸς, τοιοῦτος ὁ φιλόσοφος, τοιοῦτος πᾶς ὁ ἀναγόμενος· ὥστε εἰ μὴ καὶ ταῦθ' οὕτως σύγκειται πρὸς αὐτοῦ τοῦ Πλάτωνος, ἀλλ' ἡμῖν γε τὸ πρᾶγμα λυσιτελὲς· γύναμα γάρ ἐστι τῆς εὐφυοῦς ψυχῆς (4) ἀπὸ τῶν εἰκόνων ἐπὶ τὰ παραδείγματα μεταβαίνειν δυναμένης, καὶ τὰς ἀναλογίας τὰς πανταχοῦ διατεινούσας κατανοεῖν φιλούσης. Παραιτήσομαι δὲ τοὺς τοῦ Πλάτωνος ἐξηγητὰς, μὴ κατατείνειν ἐνταῦθα λόγους μακροὺς, δεικνύντας ἐκ τούτων ὅτι καὶ Πλάτων δοκιμάζει τὴν ἀρχὴν τῆς ἀγωγῆς ἀπὸ τῶν λογικῶν ποιεῖσθαι, καὶ μειρακίοις τούτων μεταδιδόναι, πρώτως νέοις πρεπόντων, δι' ὀξύτητα παρακολουθεῖν αὐτῶν τῇ λεπτουργίᾳ δυναμένοις,

(1) C. D. ἀπό.
(2) B. Deest τῶν.
(3) B. ἕλκειν.
(4) B. C. D. ψυχῆς, καὶ ἀπὸ.

ἄνευ ὕλης ὑποκειμένης (1) διδασκομένων· οὐ γὰρ μόνον οἱ λόγοι τὴν λογικὴν εἶχον μέθοδον, οὓς τὸν Ἀντιφῶντα μειράκιον ὄντα μελετῆσαι φησὶν, ἀλλὰ καὶ (2) τὰς περὶ τῶν ἰδεῶν βαθυτάτας ἀπορίας, ἵνα τ' ἄλλα παρῶ τὰ ἐν ταῖς ὑποθέσεσιν ἐξεταζόμενα, περὶ τῶν ἀκροτάτων ἀρχῶν ὄντα θεάματα, πρὸς τῷ καὶ τὸν ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτην παρακελεύεσθαι νέοις οὖσι μὴ παραδιδόναι τοὺς διαλεκτικοὺς λόγους, μήπως (3) λάθωσιν εἰς παρανομίαν ὑπ' αὐτῶν προαχθέντες, ὃ δὴ φιλοῦσιν οἱ νέοι πάσχειν ἄρτιγευσάμενοι τῶν λογικῶν θεωρημάτων· σπάνιοι γὰρ οἱ μὴ ἁλισκόμενοι τῇ τοιᾷδε παραφορᾷ, καὶ ὅσοι τοιαύτην ἔλαχον φύσιν οἵαν ὁ Σωκράτης, καὶ ὡρμημένοι θείαν οὕτως ἐπὶ φιλοσοφίαν ὁρμὴν, ἣν ὁ Παρμενίδης ἰδὼν ἐπὶ τὴν ὅλην αὐτὸν κινεῖ διαλεκτικήν. Οὐκ ἔδει τοίνυν κοινὸν τὸν κανόνα ποιεῖν πάντων τῶν νέων τῆς ἀγωγῆς, οὐ τῶν αὐτῶν καθηκόντων τῇτε σπανιωτάτῃ φύσει, καὶ τῇ κοινῇ πάντων τῶν νέων, οἷς ἱκανὰ (4) συνετός (5) ἐστι φροντιστὴς, ὡς εἴρηταί μοι πρότερον ἀλλ' ἐπὶ τὰ ἑπόμενα μέτιμεν (6).

« Ταῦτα εἰπόντες ἐβαδίζομεν, καὶ κατελάβο-
» μεν τὸν Ἀντιφῶντα οἴκοι, χαλινόν τινα χαλ-
» κεῖ ἐκδιδόντα σκευάσαι· ἐπειδὴ δ' ἐκείνου
» ἀπηλλάγη, οἵτε ἀδελφοὶ ἔλεγον αὐτῷ ὧν ἕνεκα
» παρείημεν, ἀνεγνώρισέ τέ με ἐκ τῆς προτέ-
» ρας ἐπιδημίας καὶ ἠσπάζετο ».

(1) C. ὑποκειμένων.
(2) B. καὶ περὶ τὰς τῶν. D. καὶ τὰς [ἐν ταῖς ὑποθέσεσι] περί.
(3) B. C. D. μήπω.
(4) B. ἱκανός.
(5) C. D. συνετῶς.
(6) μέτειμι

Τὸ σύντομον τοῦ λόγου καὶ σαφὲς καὶ καθαρὸν ἕξει καὶ διὰ τούτων ὁρᾶν· οὐ γὰρ ἐκαλλώπισε τὸν λόγον εἰπὼν, ταῦτα εἰπόντες καὶ ἀκούσαντες, ὡς εἴωθεν, ἡδύνων τὴν συγγραφὴν, ἢ τι ἄλλο προσθεὶς, ἀλλ' ἀμέσως ταῦτα εἰπόντες· αὐτοὶ γὰρ ἦσαν οἵτε εἰπόντες καὶ ἀκούσαντες. Καὶ τὸ σχῆμα δὲ οἰκειότατον ἐστὶ πρὸς τὸν σαφῆ καὶ καθαρὸν τύπον· αἱ γὰρ συμπληρώσεις διορίζουσαι τὰ προειρημένα τῶν ἐπιφερομένων, σαφῆ ποιοῦσι τὸν λόγον. Ἔχει τοίνυν προσφόρως πρὸς μὲν τὴν καθαρότητα τὸ σχῆμα· πρὸς δὲ τὸν ἀφηγηματικὸν τοῦ διαλόγου τύπον ἡ καθαρότης· ἵνα καὶ ἐνταῦθα πάλιν ἐπακολουθῇ τὰ μέρη τοῖς ὅλοις, καὶ τῷ ἑνὶ τὸ πλῆθος. Καὶ τοῦτο μὲν ἀπὸ τῆς λεκτικῆς δυναμέως ἂν θεωρήσειας, ἀπὸ δὲ τῆς ἠθικῆς λάβοις ἄν, ὅτι τοῖς λόγοις παντάχοῦ συμφώνους (1) εἶναι προσήκει τὰς πράξεις τῶν σπουδαίων ἀνδρῶν, καὶ μὴ λέγειν μὲν τὰ σεμνὰ καὶ τὰ τῆς ἀρετῆς, ἀναβάλλεσθαι δὲ τὰ ἔργα τὰ τοῖς λόγοις οἰκεῖα· διὸ καὶ οὗτος, ταῦτα εἰπόντες, φησὶν, ἐδαδίζομεν· καὶ ὅτι δέοι (2) προηγεῖσθαι τῶν μὲν πράξεων τὰς κρίσεις, τούτων δὲ τὸ ἀγαθόν· οὕτω γὰρ ὁ μὲν Ἀδείμαντος φησὶν, ἀλλ' εἰ δεῖ ἴωμεν, ὁ δὲ Κέφαλος, ταῦτα εἰπόντες ἐδαδίζομεν· καὶ ὅτι διὰ φιλίας καὶ κοινωνίας τῶν σπουδαίων ἠθῶν ἡ τελειότης προσγίγνεται ταῖς ψυχαῖς, περὶ ἣν οἱ Πυθαγόρειοι διαφερόντως ἐσπούδαζον, τέλος ποιούμενοι τῆς ἑαυτῶν ζωῆς τὴν καθαρωτάτην (3) φιλίαν· καὶ ὅτι δεῖ τὰς ἀναγκαίας τῶν ἐνεργειῶν συλλέγειν, ἐπιτρέχειν δὲ ταῖς

(1) C. συμφώνως.
(2) D. δεῖ.
(3) C. καθαρωτάτην ζωὴν φιλίαν.

ἀρεταῖς. Τοῦτο γοῦν ποιεῖ καὶ ὁ Ἀντιφῶν, τὸν χαλινὸν ἐκδιδοὺς εὐθὺς, καὶ τοῖς παροῦσιν ἑαυτὸν ἐπιδιδοὺς, διὸ καὶ ὁ Κέφαλος οὕτως εἶπεν. Ἐπειδὴ δὲ ἀπηλλάγη ἐμφήνας τὴν τῆς τοιαύτης συνουσίας ἀσμενεςάτην ἐπιφοίτησιν, ἐπὶ τὴν ἀςειοτέραν καὶ αὐτῷ πρέπουσαν κοινωνίαν· καὶ μὴν καὶ ἐκ τούτων λάβοις ἂν, ὅτι τῆς αὐτουργούσης τέχνης, ἡ χρωμένη τῷ ἐκείνης ἀποτελέσματι κρείττων· ἐφέστηκε γὰρ ὁ Ἀντιφῶν τῷ χαλκεῖ τῷ σκευάζοντι τὸν χαλινὸν ὁ χρησόμενος, καὶ ἐπιτάττει τούτῳ τὸ (1) ἑαυτοῦ πρόσφορον· καὶ ὅτι πανταχοῦ τὰ ἄκρα συνδεῖται διά τινος μέσου συνδέσμου πρὸς ἀμφότερα οἰκείως ἔχοντος· οὕτω γὰρ δὴ καὶ οἱ περὶ τὸν Ἀδείμαντον ἡγοῦνται τῆς ἐντεύξεως καὶ τῆς συνουσίας τοῖς Κλαζομενίοις πρὸς τὸν Ἀντιφῶντα, τούτου μὲν ὄντες ἀδελφοὶ, γνώριμοι δὲ καὶ συνήθεις ἐκείνοις· καὶ ὅτι μᾶλλον μὲν ἀλλήλων ἀφέςηκε τὰ ἄκρα, ἢ τὸ μέσον ἀμφοῖν, οὐ μὴν οὐδὲ ταῦτα συναπτά· τοῦτο γοῦν ἐνδείκνυται καὶ ὁ ἀναγνωρισμὸς καὶ ὅλως ἡ κοινωνία πρὸς τὸν Ἀντιφῶντα τῶν Κλαζομενίων.

Ἔτι τοίνυν φυσικῶς ἐπισκεψώμεθα τὸν τῶν καθηκόντων τρόπον (2) τὰ προκείμενα, καὶ θεωρήσωμεν ὅπως οἱ μὲν ἄνδρες ὡς φυσικοὶ καὶ ταῖς φύσεσιν ἀναλογοῦντες, μετέχουσι τῆς δυάδος τῆς ψυχικῆς (3), εἴτε δόξαν αὐτὴν, εἴθ' ὅπως οὖν ἐθέλοις καλεῖν, διὰ δὲ ταύτης συνάπτονται πρὸς τοὺς τὴν φύσιν κινοῦντας εἴτε δαίμονας, εἴτε θεοὺς, παρ' οἷς καὶ ἡ χαλκεία καὶ σφύρα καὶ ἄκμων. Πῶς γὰρ ἡ τρίτη γίγνεται τῶν εἰδῶν ἔκφασις (4), ἡ τῶν ψυχικῶν λόγων

(1) D. ἐπιτάττει τὸν τῷ ἑαυτοῦ.

(2) C. D. τόπον.

(3) B. D. ψυχῆς.

(4) B. ἔκφανσ.

οἷον χεομένων εἰς τὰς γνώσεις (1), τὰς δὲ τελειοῦσι πάντως οἱ τῆς φύσεως προςάται καὶ αἱ χρώμεναι ταῖς φύσεσιν· Εἰ δὲ δεῖ τούτων ἀποςάντας ἅψασθαι τῶν βαθυτέρων ἐννοιῶν, πάλιν ἡμῖν ἐπὶ τὰς προειρημένας ἀναλογίας ἰτέον. Οὐκοῦν συνάπτονται μὲν αἱ ἀνιοῦσαι ψυχαὶ τοῖς δαίμοσι τοῖς τὸν τῇδε βίον αὐτῶν κεκληρωμένοις, καὶ διὰ τοῦτο οἱ Κλαζομένιοι κατ' ἀγορὰν ἐνέτυχον τοῖς περὶ Ἀδείμαντον, ἀνατρέχουσι δὲ διὰ τούτων ἐπὶ τοὺς Θείους δαίμονας, καὶ συνάπτονται αὐτοῖς (2) πρὸς τὸ νοητὸν, καὶ οὐ θεωροῦσιν αὐτοὺς ὅπως μετροῦσι τὰς δευτέρας αὐτῶν ζωὰς, ὅσαι σωματικαὶ, ὅσαι αὐτῶν εἰσι προβεβλημέναι. Τὸν γὰρ χαλινὸν μέτρον οἰητέον (3) εἶναι τὸ καθῆκον ἐπὶ τὰς ἐξηρημένας δυνάμεις ἀπὸ τῶν κρειττόνων· εἰσὶ γὰρ ἐν αὐταῖς (4), αἱ μὲν κοσμητικαὶ τῶν ὑφειμένων δυνάμεις, αἳ τάτε σχήματα αὐτῶν καὶ τὰς δοξαστικὰς δυνάμεις τάττουσιν, αἷς ἀνάλογον ὁ χαλκεὺς ὁ τὸν χαλκὸν ἐργαζόμενος· αἱ δὲ χρώμεναι καὶ τῇ δόξῃ, καὶ τοῖς ἄλλοις πᾶσι μεμετρημένοις, ὥσπερ ὁ Ἀντιφῶν· καθ' ἃς καὶ μάλιςα ἀφορίζεται τὸ εἶναι αὐτῶν, εἴτε ἡνιοχητικὰς (5) οὕτως, εἴτε ἄλλως ὅπως ἂν ἐθελοις (6) ἐπονομάζειν. Αὐτοῖς γὰρ καὶ ὁ ἡνίοχος, καὶ οἱ ἵπποι, καὶ ὁ χαλινοποιὸς, καὶ ὁμοῦ πάντα, καὶ οἷον ἔνδον, ὃ καὶ τὸ οἴκοι προστεθὲν ἐνδείκνυται, τὸ (7) καὶ ἐκείνους εἰς αὐτοὺς ὁρῶντας, τὰς (8) ἑαυτῶν κοσμεῖν. Οὕτω τοίνυν τὴν ἑαυτῶν

(1) B. C. D. φύσεις.
(2) D. συνάπτοντας αὐτάς.
(3) B. ἐκτέον.
(4) C. εἰσὶ γὰρ ἑαυταῖς.
(5) D. ἡνιοχικάς.
(6) B. ἐθέλεις.
(7) B. Deest τὸ.
(8) B. C. D. τὰς

διακοσμήσαντες τάξιν, μετέχονται καὶ ἀπὸ (1) τῶν δευτέρων, τῶν τε οἷον ἀδελφῶν αὐτοῖς ὄντων δαιμόνων (2), καὶ ἔτι τῶν μερικῶν ψυχῶν τῶν ἐπ' αὐτοὺς ἀνατεινομένων, καὶ μετέχονται ὑπὸ τούτων ἀτελῶς, ὥσπερ τὴν πρώτην, ἔπειτα τελείως. Δηλοῖ δὲ τὴν ἀτελῆ μέθεξιν, ὡς προείπομεν, ἡ πρώτη ἐπιδημία· τὴν δὲ τελείαν ἡ ἀνανέωσις ἐκείνης καὶ ὁ ἀναγνωρισμὸς, καὶ ὁ ἀσπασμὸς τελευταῖος, ἕνωσιν καὶ συναφὴν ἀδιαίρετον ἐνδεικνύμενος, καὶ κοινωνίαν τῆς θείας εὐφροσύνης. Καὶ γὰρ αἱ φυσικαὶ πᾶσαι συζύγιαι, καὶ αἱ ψυχικαὶ ζωαὶ, κατὰ μικρὸν καὶ κατά τινα εὔτακτον ἄνοδον ἀποκληροῦνται τῶν κρειττόνων ἀγαθῶν· καὶ πρῶτον μὲν ἀτελῶς καὶ ἀσθενῶς καὶ ἡδονικῶς μετέχουσι τῶν ὑπὲρ αὐτὰς, ἔπειτα τελείως καὶ ἐρρωμένως ἀντιλαμβάνονται τῆς μεθέξεως· οὕτω τοι καὶ ἐν τῇ δημιουργίᾳ, πρῶτον μὲν οἷον ὑπογραφή τις τῶν εἰδῶν ἐωρᾶτο περὶ τὴν ὕλην, ἔπειτα ὄγκος καὶ δύναμις μορφωτικὴ τῆς ὕλης, ἔπειτα σχηματισμοὶ τῶν ὄγκων (3), καὶ μεριστικαὶ ἐπιγραφαὶ, καὶ ἐπὶ πᾶσι παντελὴς διακόσμησις, καὶ χορηγία ζωῆς, καὶ μετουσία νοῦ, καὶ θεότητος ἔλλαμψις. Οὕτως οὖν καὶ αἱ ψυχαὶ πρὸ τῶν μεγάλων καὶ τὰ σμικρὰ μυοῦνται, καὶ πρὸ τῶν τελείων τὰ ἀτελῆ, καὶ ἐπὶ πᾶσιν αὐτοῖς συνάπτονται τοῖς ὄντως τελείοις, καὶ ἐν αὐτοῖς ἱδρυμέναι μετέχουσιν ἀδιαιρέτως καὶ κατὰ ἕνωσιν ἀδιάζευκτον· ἡ δὲ ἕνωσις αὐταῖς καὶ ἡ συναφὴ, διὰ τῶν μέσων καὶ οἷον ὁμογνίων εἰδῶν τοῖς πρὸς ἃ ποιοῦνται τὴν συναφήν.

« Καὶ δεομένων ἡμῶν διελθεῖν τοὺς λόγους,

(1) A. C. D. ὑπό.
(2) C. δαιμόνιων.
(3) C. Deest τῶν ὀγκῶν. D. τῶν ὅλων.

» τὸ μὲν πρῶτον ὤκνει, πολὺ γὰρ ἔφη ἔργον » εἶναι· ἔπειτα μέν τοι διηγεῖτο ».

Ἡ μὲν δέησις τῶν Κλαζομενίων, ἐμφανίζει τὴν λιπαρὰν τῶν ψυχῶν ἀντοχὴν τῶν οἰκείων ἡγεμόνων· οὐ γὰρ ἄλλως αὐταῖς παραγίγνεται τὸ Θεοῖς συναφθῆναι καὶ ἡ μετὰ Θεῶν συμπεριπόλησις (1), ἢ διὰ τούτων τῶν δαιμόνων· ἐξέχονται γὰρ οὗτοι τῶν ἐγκοσμίων θεῶν, ὡς φησιν ὁ ἐν Φαίδρῳ Σωκράτης, αὗται (2) δὲ τῶν δαιμόνων, ἡγεῖται δὲ τῆς δεήσεως (3) πρῶτον μὲν ἡ γνῶσις αὐτῶν· πῶς γὰρ ἂν δέοιντο τούτων, οὓς μὴ εἰδεῖεν οἵτινες εἰσί, καὶ οἷων αὐταῖς ἀγαθῶν ἡγεμόνες· ἔπειτα ἔργα τῆς συνουσίας (4) αὐτῶν. Δεῖ γὰρ καὶ ὀρέγεσθαι τούτων ὧν δεόμεθα· μὴ ὀρεγόμενοι γάρ, οὐδ' ἂν ἐν τῇ τάξει τῶν δεομένων εἴημεν. Ὁδὲ τοῦ Ἀντιφῶντος ὄκνος εἰκόνα φέρει τῆς τῶν Θείων αἰτιῶν ἀποκρύφου καὶ ἀῤῥήτου δυνάμεως· δύσληπτον γάρ ἐςι τὸ Θεῖον ὅπου ποτ' ἂν ᾖ καὶ δυσεπίγνωςον, καὶ μόλις ἐκφαινόμενον ταῖς ψυχαῖς, καὶ ὅταν λιπαρῶς ἀντιλάβωνται (5) τῆς μετουσίας αὐτοῦ, καὶ τῆς πρὸς αὐτὸ κοινωνίας· συνεθισμοῦ γὰρ δέονται πρὸς τὴν Θείαν αὐγήν, ᾗ καὶ οἱ Θεῖοι δαίμονες ἐπιδείκνυνται ταῖς εἰς αὐτοὺς ἀνατεινομέναις ψυχαῖς, δι' αὐτῶν ἅπαν τὸ Θεῖον καθορᾶν ἐπειγομέναις· βεβαίως δὲ καὶ μονίμως ἀντιλαμβανομέναις αὐτῶν ἀναπλοῦσι καὶ ἐκφαίνουσι τὴν Θείαν ἀλήθειαν· καὶ τοῦτο ἐςὶν ἡ διήγησις (6) τῶν κεκρυμμένων καὶ

(1) B. περιπόλησις.
(2) A. οὗτοι.
(3) B. δώσεως.
(4) B. D. μετουσίας.
(5) C. ἀντιλαμβάνονται.
(6) A. B. D. διήγησις ἀνάπλωσις τῶν. C. διήγησις τῶν. Forsan ἀνάπλωσις glossa est ad διήγησις.

ἔκφανσις· καὶ ἡ τελειότης ἀγωγὸς ἀπὸ τῶν θείων δαιμόνων ἐνδεδομένη ταῖς ψυχαῖς.

Ταῦτα μὲν οὖν ἐν τοῖς ὅλοις (1) σκοπῶν εὑρήσεις, καὶ οὐκ ἂν ἄλλως ἔχοι· θαυμάζειν δὲ οὐ χρὴ τοὺς νῦν ἀκούοντας Ἀντιφῶντος λέγοντος, ὡς πολὺ τὸ ἔργον καὶ χαλεπὸν, ἐν δὲ τοῖς πρόσθεν ἀκηκοότας, ὡς οὐδὲν ἄρα χαλεπὸν τοῦ Ἀδειμάντου λέγοντος· ὁ μὲν γὰρ πρὸς τὴν Ἀντιφῶντος ἀποβλέπει δύναμιν καὶ τὴν μνήμην τῶν λόγων, ὁ δὲ πρὸς αὐτοὺς τοὺς ἀκροατὰς, μήποτε οὐκ ἀρκοῦσι πρὸς τὴν τῆς θεωρίας ταύτης ὑποδοχήν. Ἄνδρες γὰρ εἰσιν ἐξ Ἰωνίας ἥκοντες, καὶ πρὸς τοὺς ἐποπτικωτέρους λόγους ἀήθεις· δοκεῖ δέ μοι καὶ ἄλλως ὁ Ἀντιφῶν, μιμούμενος τοὺς Ἐλεάτας σοφοὺς, ἐξαίρειν τὴν ὑπόθεσιν, καὶ πάμπολυ τὸ ἔργον ἀποκαλεῖν· καὶ γὰρ ὁ Ζήνων τοῦτο ποιήσει, προϊόντος τοῦ διαλόγου, καὶ αὐτὸς ὁ μέγας Παρμενίδης. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἐν Σοφιστῇ καὶ (2) Πολιτικῷ ξένος, ἑταῖρος τούτων ὑπάρχων, τὴν πρώτην δύσληπτον καὶ (3) παγχαλεπον εἶναι τὴν ἀπόκρισιν λέγει πρὸς τὴν τοῦ Σωκράτους ἐρώτησιν· καὶ οὐχ οἱ μὲν Ἐλεάται τοῦτον τὸν τρόπον, ὁ δὲ Πλάτων ἄλλως παρακελεύεται (4) ποιεῖν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς παραγγέλλει τοῖς τί τοιοῦτον αἰτοῦσιν, ἐνδείκνυσθαι τὴν χαλεπότητα τοῦ πράγματος· τοῦτο γὰρ ἀκριβὲς γίγνεται δοκίμιον τῆς τῶν προσιόντων (5) ἐπιτηδειότητός τε καὶ ἀνεπι-

(1) C. ἅλλοις.
(2) A. B. καὶ τῷ.
(3) B. Deest καὶ παγχάλεπον.
(4) B. C. D. κελεύεται.
(5) B. C. D. προσόντων.

τηδειότητος. Ὁ μέν τοι (1) τῆς θεωρίας γνήσιος ἐραστὴς οὐκ ἀναδύεται τὸν πόνον, ἀλλ' ὅσῳ χαλεπωτέρα ἡ ἀντίληψις, τοσούτῳ προθυμότερον πρόσεισιν, οὐκ ἀποδειλιῶν πρὸς τοὺς ἄθλους· ὁ δ' ἀτελὴς καὶ ἀγεννὴς ἀκούσας τὸ ἔργον ὡς χαλεπὸν, οἴχεται φυγὰς τοῦ πράγματος, ᾧ, μὴ προσῆκον αὐτῷ προσειή. Ἐνταῦθα δ' οὖν ὄντως, ὅ τε δειλὸς ἀνὴρ, ὅ τ' ἄλκιμος ἐξεφαάνθη, καὶ τοῦτο γίγνεται κριτήριον τῶν εὖ πεφυκότων, καὶ μή.

« Ἔφη δὲ δὴ ὁ Ἀντιφῶν λέγειν τὸν Πυθόδω-
» ρον, ὅτι ἀφίκοιντό (2) ποτε εἰς Παναθήναια
» τὰ μεγάλα Ζήνων τε καὶ Παρμενίδης. »

Εἰσί τινες οἳ φασι τὸν Ἀντιφῶντα τούτους ἀπαγγέλλειν τοὺς λόγους, οὐχ ὡς εἴδησιν αὐτῶν ἔχοντα ἢ (3) ἐπιστήμην, ἀλλ' ἄκραμόνῃ τῇ γλώττῃ καὶ κατὰ μνήμην αὐτοῖς προσφερόμενον, οἷον εἴ τις αὐτὸν τουτονὶ τὸν διάλογον ἐκμαθὼν, ἀποστοματίζειν δυνατὸς εἴη, τὴν ἐν αὐτῷ κεκρυμμένην διάνοιαν ἀγνοῶν. Ἡγοῦμαι δὲ ἔγωγε μήτ' ἂν τὴν τάξιν τῶν πραγμάτων, μητ' ἂν τὸ καθῆκον τοῖς ἀνδράσιν οὕτω διασώσασθαι, ἐπὶ (4) τῆς πρεπούσης διαθέσεως, τὸν ἀγνοοῦντα τὴν τῶν λόγων βαθύτητα, καὶ τοὺς σκοποὺς τῶν τε ἐρωτήσεων καὶ τῶν ἀποκρίσεων· παγχαλεπον γὰρ λόγῳ μιμεῖσθαι τοὺς λόγους τῶν ἐπιστημόνων, ὡς καὶ ὁ Τίμαιος ἡμᾶς ἐδίδαξε· καὶ γὰρ

(1) C. D. ὁ μέν γε τῆς.
(2) C. D. ἀφίκοντο.
(3) B. C. D. ἔχοντα καὶ ἐπιστήμην.
(4) C. D. μετά.

ἔδει τοῖς μιμησομένοις τῆς ὁμοίας ἐκείνοις ἀρετῆς, ἵνα καλῶν ἐπάξιοι γένωνται τῶν λόγων μιμηταί. Τοῦτο μὲν οὖν, οὐ (1) δέομαι κατασκευάζειν, τοῦ Πλάτωνος τοιοῦτον κανόνα παρασχομένου τοῖς τὰ τοιαῦτα βασανίζουσιν, ἀλλ' ἔξει πρώτως μὲν τὴν τῶν λεγομένων ἐπιστήμην ὁ Παρμενίδης, δευτέρως δὲ ὁ Ζήνων, κατὰ δὲ τρίτην τάξιν ὁ Σωκράτης· οὗτος γὰρ αὐτοῖς καὶ συνδιαπλέκει τοὺς λόγους· τετάρτην δὲ ὁ Πυθόδωρος· οὗτος γὰρ καὶ αὐτῶν ἐκείνων, Ζήνωνος ὢν μαθητής, ἀκήκοε· πέμπτην δὲ ὁ Ἀντιφῶν, ὁ παρὰ τοῦ Πυθοδώρου τὸν λόγον παραδεξάμενος (2), ὃς προσεχῶς ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν ὑπεδέξατο τοὺς εἰρησομένους (3) λόγους, καὶ οὕτως ἡμᾶς ἀνήγαγεν ἐπ' ἐκείνους, ὥστε αὐτῶν ἐκείνων ἀκροᾶσθαι (4) δοκεῖν, καὶ αὐτῇ παραβεβηκέναι (5) τῇ πρώτῃ σκηνῇ, καὶ μετεσχηκέναι τῆς πρώτης συνουσίας (6)· τοῦτο δὲ ἡ τοῦ Πλάτωνος ἐργάζεται διασκευὴ, καὶ ἡ τῆς ὑποθέσεως οἰκονομία, μόνον οὐχ ὑπ' ὀφθαλμοῖς ἡμῖν ἐπιδεικνυμένη τὰ πράγματα, τοὺς καιροὺς, τὰ πρόσωπα, τοὺς τόπους, τὰς ἐνεργείας, τὰς διαθέσεις, τοὺς λόγους. Δοκεῖ δέ μοι καὶ ἡ τῶν προσώπων πάντων ἐφ' ἕνα τὸν Παρμενίδην ἀναγωγὴ, πολλὴν ἐνδεικνυσθαι τῶν πραγμάτων ἀλήθειαν· πάντα γὰρ τὰ πλήθη τῶν ὄντων, καὶ πᾶσαι τάξεις (7), ἐνίζονται περὶ τὴν θείαν αἰτίαν, καὶ τοῦτο ἐνδείκνυται τοῖς συνετωτέροις ἑφεξῆς οὕτωσὶ λέγων,

(1) C. D. ἂν.
(2) B. δεξάμενος.
(3) D. ῥηθησομένους.
(4) C. D. ἀκροάσασθαι.
(5) C. περιβεβηκέναι.
(6) B. οὐσίας.
(7) B. πράξεις.

Ἀντιφῶν, Πυθόδωρος, Ζήνων Παρμενίδης. Καὶ ἡ τῶν Παναθηναίων δὲ αὖ μνήμη συντελεῖ πρὸς τὴν ὅλην τοῦ διαλόγου πρόθεσιν, ὡς ἡ ἱστορία λέγει, τὰ Παναθήναια συνοικισθέντων ἐπετελέσθη τῶν Ἀθηναίων. Πάλιν οὖν ἐνίζεται κἀνταῦθα τὸ πλῆθος, καὶ συντάττεται περὶ τὴν πολιοῦχον θεὸν· τοῦτο δὲ ἦν τοῦ διαλόγου τὸ τέλος, ἐξάψαι τὰ πάντα τοῦ ἑνός, καὶ δεῖξαι σαφῶς ὅπως ἕκαστα προελήλυθεν ἐκεῖθεν (1). Ἔχει δὲ οὐκ ὀλίγην καὶ τὴν εἰς τοὺς ἄνδρας εὐφημίαν ὁ λόγος, τῷ εἰπεῖν αὐτοὺς οὐκ εἰς Ἀθήνας ἐλθεῖν, ἀλλ' εἰς τὰ Παναθήναια. Τῆς οὖν θεοῦ ἕνεκα καὶ τῆς ἑορτῆς ἐπεδήμουν, ἀλλ' οὐκ ἐπιδείξεως (2), οὐδὲ τοῦ δημοσίᾳ φιλοσοφεῖν· ὃ δὴ καὶ παρὰ τοῖς Πυθαγορείοις κατέγνωστο· σοφιστικῆς (3) γὰρ τὸ τοιοῦτον, καὶ ἀνδρῶν χρηματιζῶν ἦν τὸ ἔργον.

« Τὸν μὲν οὖν Παρμενίδην εὖ μάλα δὴ (4) » πρεσβύτην εἶναι σφόδρα πολιὸν, καλὸν δὲ » καὶ ἀγαθὸν τὴν ὄψιν, περὶ ἔτη μάλιστα πέντε » καὶ ἑξήκοντα. »

Ταῦτα λεγέσθω μὲν καὶ (5) περὶ τοῦ φαινομένου, καὶ ὅτι πρεσβύτης ἀνὴρ οὗτος, καὶ ὡς εὖ μάλα· τὸν γὰρ πρεσβύτην ἄχρις ἑβδομήκοντα ἐτῶν ἀφορίζονται· μάλα οὖν πρεσβύτης οὗτος, γέρων δὲ ὁ καὶ τὴν δεκάδα ταύτην

(1) B. Deest ἐκεῖθεν.
(2) B. ἐπιδείξεων.
(3) C. σοφιστική. D. σοφιστικῶν.
(4) D. ἦν, ut Edit.
(5) B. Deest καί.

παρελθὼν, καὶ ὅτι τὸ πρόσωπον κατὰ (1) τὴν ζωὴν χαρίεις. Κάτεισι γάρ τις ἀπὸ τῆς ψυχῆς ἐν ταῖς σπουδαίοις, καὶ μέχρι τοῦ σώματος εὐπρέπεια καὶ σεμνότης, ἀλλὰ πολλῷ τελειότερον ἐστὶν, ἐπ' αὐτῆς θεωρεῖν ταῦτα τῆς ψυχῆς, οἷον ὅτι πρεσβυτικῶς μὲν εἶχε κατὰ τὸ νοῦ καὶ ἐπιστήμης (2) εἶναι διακορής· πολιὰ (3) γὰρ μαθήματα τὰ νοερὰ καὶ τὰ τῆς ὅλης ἀντεχόμενα φύσεως καλεῖν εἴωθεν, ὡς ἐν Τιμαίῳ δεδήλωκε νέους ἀποκαλέσας, παρ' οἷς οὐδὲν (4) ἐστι μάθημα πολιὸν· καὶ ἄλλως· τὸ πολιὸν οἰκεῖον (5) ψυχαῖς αἳ κατὰ τὸ ἀκρότατον αὐτῶν μετέχουσι τοῦ νοεροῦ φωτός· τὸ γὰρ μέλαν τῆς (6) χείρονος ἐστὶ συστοιχίας, ὥσπερ τὸ λευκὸν τῆς κρείττονος. Καλὴ δὲ καὶ ἀγαθὴ τὴν ὄψιν, ὡς τὸ ὄμμα αὐτῆς ἐπὶ τὸ νοητὸν ἀνατείνουσα καλλος, καὶ τὴν ἀγαθότητα τὴν πάντων ὑποστατικὴν, καὶ ἧς μετέχοντα (7) πάντα ἀγαθά ἐστιν. Ἔτι δὲ τελεώτερόν ἐστιν ἐπ' (8) αὐτῶν ταῦτα θεωρεῖν τῶν θεῶν, κατὰ τὸ ἀνάλογον μετιόντας. Ποῦ γὰρ τὸ πρεσβυτικὸν καὶ πολιὸν οὕτως, ὡς ἐν ἐκείνοις, καὶ παρὰ τῶν θεολόγων ἐξυμνημένον ἐπὶ τῶν πατρικῶν θεῶν; ποῦ δὲ τὸ καλὸν οὕτω καὶ ἀγαθὸν, ὡς ἐν (9) ἐκείνοις, παρ' οἷς τὸ αὐτὸ κάλλος καὶ τὸ πρώτως ἀγαθόν· ἐπεὶ καὶ τὸ ἡνωμένως εἰρῆσθαι καλὸν

(1) βία Cod. quatuor at in Cod. A. suprascriptum κατὰ.

(2) C. ἐπιστήμης θεκτικὸν εἶναι.

(3) A. C. D. πολιάν.

(4) C. D. μηδέν.

(5) A. B. Deest καὶ ἄλλως, τὸ πολιὸν οἰκεῖον.

(6) B. τοῦ.

(7) C. D. μετέχον τά.

(8) C. ἀπ' αὐτῶν.

(9) A. B. Deest ἐν.

κἀγαθὸν, οἰκειότατον ἐστὶν ἐκείνοις, ἐν οἷς ταυτόν ἐστιν ἓν καὶ ἀγαθόν.

« Ζήνωνα δὲ, ἐγγὺς ἐτῶν τετταράκοντα τότε » εἶναι, εὐμήκη δὲ καὶ χαρίεντα ἰδεῖν, καὶ λέ- » γεσθαι αὐτὸν παιδικὰ τοῦ Παρμενίδου γεγο- » νέναι. »

Τοιοῦτος ὁ Ζήνων ἴσως μὲν καὶ τῷ σώματι χαρίεις καὶ εὐμήκης, πολλῷ δὲ πλέον κατὰ τοὺς λόγους· ὅσα γὰρ ὁ Παρμενίδης ἀγκύλως καὶ συνεσπειραμένως ἀπεφθέγγετο, ταῦτα ἀνελίττων οὗτος, καὶ εἰς παμμήκεις λόγους ἐκτείνων, παρεδίδου· διὸ καὶ ὁ σιλλογράφος (1) ἀμφοτερόγλωσσον αὐτὸν προσεῖπεν, ὡς ἐλεγκτικὸν ἅμα καὶ ὑφηγηματικόν. Εἰ δὲ καὶ παιδικὰ τοῦ Παρμενίδου γέγονε, δῆλον ὅτι πρὸς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν Θεὸν ἀμφοτέροις ἡ ἄνοδος ἦν· τοῦτο γάρ ἐστιν ἴδιον τῆς ὄντως ἐρωτικῆς τέχνης, ὥστε πάλιν καὶ τοῦτο τὸ ἐρωτικὸν μνήμης ἔτυχε, διότι πρὸς τὸν σκοπὸν οἰκείως ἔχει τὸ πλῆθος ἐνίζεσθαι περὶ τὴν τοῦ Θείου (2) μετουσίαν. Εἰ δὲ ἔτι τελειότερον ἐθέλοις λέγειν, ὅτι καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς Θεοῖς, τὰ δεύτερα ἐν τοῖς πρώτοις ἐστὶ, καὶ πάντα ἁπλῶς συννήνωνται πρὸς τὸ ὄν, ἀφ' οὗ καὶ ἡ πρόοδος καὶ ἡ ἔκτασις τοῖς οὖσιν, οὐκ ἄν πως, οἶμαι, πόρρῳ γένοιο τῆς περὶ αὐτῶν ἀληθείας· ἀλλά τί τὸ ἐφεξῆς.

« Καταλύειν δὲ αὐτοὺς ἔφη παρὰ τῷ Πυθο- » δώρῳ ἐκτὸς τείχους ἐν (3) Κεραμεικῷ. »

(1) B. σιλογογράφος. Scilicet Timon. Vid. supra p. 23. — Necnon Brunk. Analecta. T. 2.

(2) B. Θεοῦ.

(3) C. D. ἐν τῷ.

Τὸ μὲν παρὰ τῷ Πυθοδώρῳ καταλύειν αὐτοὺς σύμβολον ἔξω, τοῖς περὶ (1) τὰ παραδείγματα βλέπουσι, τοῦ διὰ τῶν ἀγγέλων καὶ ἐν τῇ τάξει τῶν ἀγγέλων πρώτως ἐκφαίνεσθαι τοὺς· Θεοὺς ὁ γὰρ οἶκος σύμβολον ἐστὶ τῆς ἑκάστου τάξεως· τὸ δὲ ἔξω τείχους, τὸ ἐξῃρημένον ἐμφαίνει καὶ ἀπερίληπτον τῶν Θεῶν. Ὥσπερ οὖν ἐν τῇ Πυθοδώρου οἰκίᾳ πάντες συνειλεγμένοι φαίνονται, οἱ μὲν ἐκ τῆς πόλεως, οἱ δὲ ἔξωθεν, οὕτω δὴ (2) καὶ ἐν τοῖς ἀγγέλοις, οἵτε τὸν κόσμον κυβερνῶντες καὶ οἱ νοητοὶ Θεοὶ ἐκφαίνονται, καὶ διὰ τῆς τούτων οὐσίας ἡμῖν γνωρίζονται· ταῦτα περὶ τῶν πραγμάτων. Τῆς δὲ λέξεως, τὸ μὲν παρὰ Πυθοδώρῳ, πάνυ Ἀττικόν· αὐτὸς γὰρ ὁ Πυθόδωρός ἐστιν ὁ περὶ αὐτοῦ λέγων, ἄλλος (3) δ' ἂν εἶπεν ὅτι παρ' ἐμοὶ κατέλυον· ἴσως δὲ καὶ ὁ Ἀντιφῶν, τὰ μὲν, ὡς Πυθόδωρος λέγει, τὰ δὲ, ὡς αὐτὸς, καὶ τὸ παρὰ Πυθοδώρῳ προσέθηκεν, ὡς ἂν αὐτὸς τοῦτο προστιθείς· τὸ δὲ ἐκτὸς τείχοῦς ἐν Κεραμεικῷ, δῆλόν που (4) πάντως ἀπὸ τῆς ἱστορίας· διττὸς γὰρ ἦν ὁ Κεραμεικὸς, ὁ μὲν ἔξω τείχους, ὁ δὲ ἐντός· οἱ δὲ ἥκοντες ἄνδρες εἰς Ἀθήνας, ἐκτρέπονται τὸ πλῆθος, διὸ καὶ καταλύουσιν ἔξω τείχους· οὐ δεῖ δὲ θαυμάζειν, οὐ γὰρ πολλοῖς συνεσόμενοι πάρεισιν, ἀλλὰ τῆς ἑορτῆς μεθέξοντες· εἰκότως οὖν διὰ τὸν πολὺν ὄχλον, ἔξω τῆς πόλεως ᾤκουν, καὶ τῶν Πυθαγορείων ἐξειργόντων τῶν λεωφόρων ὁδῶν, καὶ τὸ ἀμιγὲς πρὸς τοὺς πολλοὺς τίμιον καὶ σεμνὸν οἰομένων· εἰδὲ καὶ σύμβολον εἴη τὸ τοὺς μὲν ἐξ

(1) C. D. εἰς τά
(2) B. δὲ.
(3) B. ἄλλως.
(4) B. ὅτι.

Ἐλέας ἔξω τείχους εἶναι, κἀκεῖ φοιτᾷν τοὺς μεθέξοντας αὐτῶν, τοὺς δὲ ἐκ Κλαζομενῶν εἴσω τῆς πόλεως ἐν Μελίτῃ συγγενέσθαι τῷ μεταδιδόντι τῆς ἐκείνων αὐτοῖς θεωρίας, τούτων μέσων ἐξῃρῆσθαι τὰ πρῶτα, τὰ δὲ μετὰ ταῦτα περιέχεσθαι ἐν αὐτοῖς, ἔχοι ἂν καὶ ταῦτα τὴν πρὸς τὰ πράγματα οὐκ ὀλίγην ὁμοιότητα συνηρτημένα τοῖς προειρημένοις ἅπασιν.

« Οἱ δὴ καὶ ἀφικέσθαι τόν τε Σωκράτην καὶ
» ἄλλους πολλοὺς μετ' αὐτοῦ ἐπιθυμοῦντας (1)
» ἀκοῦσαι τῶν τοῦ Ζήνωνος γραμμάτων· τότε
» γὰρ αὐτὰ πρῶτον ὑπ' ἐκείνων κομισθῆναι·
» Σωκράτην δὲ εἶναι (2) σφόδρα νέον. »

Ἐνταῦθα θεατέον ὅπως ὁ Σωκράτης δι' εὐφυΐαν ἄκραν, σπουδῇ μεταδιώκει τοὺς θείους τούτους ἄνδρας, καὶ ὅπως οὐ κατὰ τὰς αὐτὰς αἰτίας ἁπαντᾷ πρός τε τοὺς σοφιστὰς καὶ τοὺς σοφούς· πρὸς μὲν γὰρ ἐκείνους, ὡς ἐλέγξων αὐτῶν τὴν ἀμαθίαν καὶ τὸν τύφον, πρὸς δὲ τούτους, ὡς προσκαλεσόμενος αὐτῶν τὴν ἐπιστήμην καὶ τὸν νοῦν· οὕτως ἁπαντᾷ πρὸς Τίμαιον κεκοσμημένος, οὕτως ἐνταῦθα τῶν φιλοσοφίας ἐραστῶν ἡγεμὼν, καὶ οἷον ἀγελάρχης γιγνόμενος. Ἥκουσι μὲν γὰρ ἐπιθυμοῦντες πάντες, ἀλλὰ μετ' αὐτοῦ καὶ δι' αὐτοῦ τυγχάνουσι τῆς ἐπιθυμίας· εἰκόνες δὲ καὶ ταῦτα τῶν θείων ὥσπερ τὰ πρότερα· νέος Σωκράτης νέων (3) ἡγεμὼν, μονονουχὶ τὰ ἐν Φαίδρῳ τοῦ

(1) C. D. ut Edit. ἄλλους τινὰς μετ' αὐτοῦ πολλοὺς ἐπιθυμοῦντας.

(2) Edit. εἶναι τότε.

(3) A. B. νέος.

Πλάτωνος βοῶντος. Ὁ μὲν δὴ μέγας ἡγεμὼν Ζεὺς, πρῶτος πορεύεται, τῷ δὲ ἕπεται στρατιὰ θεῶν καὶ δαιμόνων· ὁ γὰρ νοῦς παντὸς τὴν ἐπιστρεπτικὴν τάξιν λαχὼν, ἀνάγει καὶ ἑαυτῷ συνεπιστρέφει πᾶν τὸ ἐξημμένον αὐτοῦ πλῆθος· ἐπεὶ καὶ τὸ νέον εἶναι τὸν Σωκράτην σύμβολον ἐστὶ τῆς ἐν θεοῖς ὑμνουμένης νεότητος· καὶ γὰρ αὐτὸν τὸν Δία καὶ τὸν Διόνυσον παῖδας καὶ νέους ἡ θεολογία καλεῖ· καὶ περ ὄντε νέω φησὶν ὁ Ὀρφεύς (1)· καὶ ὅλως τὸ νοερὸν παρὰ τὸ νοητὸν καὶ παρὰ τὸ πατρικὸν παραβάλλοντες, οὕτω καλοῦσιν. Ἡ δὲ ἐπιθυμία τῶν τοῦ Ζήνωνος γραμμάτων δηλοῖ συμβολικῶς, καὶ ὅπως ἐν ἐκείνοις τὰ τρίτα τῶν ἐν τοῖς μέσοις προβεβλημένων δυνάμεων μετέχει πρῶτον, ἔπειτα ταῖς ἀκρότησιν αὐτῶν συνάπτεται καὶ κοινωνεῖ τῶν αὐτῶν νοητῶν· τὰ γὰρ γράμματα πολλοστὴν ἔχει τάξιν ἀπὸ τῆς ἐπιστήμης· διὸ καὶ ὁ Σωκράτης ἐν τάξει ποιεῖται τὴν ἄνοδον, πρῶτον μὲν (2) ἀκούει τῶν γραμμάτων, ἔπειτα κοινωνεῖ τῶν λόγων, καὶ τρίτον κατὰ μίαν αὐτοῖς ἐπιστήμην συμφύεται. Καὶ γὰρ ἀπὸ μὲν τῆς ἐπιστήμης πρόεισιν ὁ λόγος, τῶν δὲ λόγων εἰκόνες τὰ γράμματα, τὸ δὲ τότε πρῶτον τὰ γράμματα κομισθῆναι, δηλοῖ τὸ ἱεροπρεπὲς αὐτῶν καὶ θεοπρεπές. Ἐν γὰρ τῇ ἑορτῇ τῶν Παναθηναίων ἐκδιδόμενα, κόσμος γίνεται ἀντὶ τοῦ πέπλου τῶν Παναθηναίων τῇ θεωρίᾳ· καὶ γάρ πως τὸν αὐτὸν ἔχει τῷ πέπλῳ σκοπόν· ὡς γὰρ ὁ πέπλος περιεῖχε τὴν τῆς Ἀθηνᾶς νίκην, ἐν ᾗ κατακρατεῖ πάντων τῶν διηρημένων καὶ περικοσμίων αἰτίων, καὶ ἐξάπτει πάντα

(1) Hermann. Orphica. 507.

(2) C. πρῶτον γὰρ ἀκούει. D, μὲν γάρ.

τοῦ πατρὸς, οὕτω δὴ καὶ ὁ λόγος πᾶν τὸ πλῆθος τῶν ὄντων ἐξαρτᾷν βούλεται τοῦ ἑνὸς ὄντος, καὶ δείκνυσιν ὅπως τοῦ ἑνὸς ἐρημωθὲν, ἀταξίας πληρώσει τὸ πᾶν, καὶ ὄντως Γιγαντικῆς συγχύσεως. Καὶ μὴν ὁ Σωκράτης ὑπόκειται νέος μὲν, ἵνα πρὸς τὴν ἀνάμνησιν εὐκίνητος (1) ᾖ τῶν θείων, εὐφυὴς δὲ, ἵνα πρὸς τὰς ἀπορίας ὀξὺς· λέγει γὰρ αὐτὸν θαῦμα μὲν παρασχεῖν ἑαυτῷ περὶ τὰς πρὸς τοὺς Ζήνωνος λόγους (2) ἀπορίας· εὐκόλως (3) δὲ καὶ ἁπλάστως μετασχεῖν τῆς τῶν ἀνδρῶν ἐπιστήμης. Εἰ δὲ καὶ ὁ Ζήνων ὁ τὸν λόγον ἀναγιγνώσκων, πῶς οὐ δηλοῖ καὶ διὰ τούτων, τοῦ μὲν ἀνδρὸς τὸ εὐποιητικὸν, τῶν δὲ ἐν Θεοῖς μεσοτήτων τὰς δυνάμεις, δι' ὧν ἐκφαίνουσιν ἑαυτὰς τοῖς προσεχῶς ἑαυτῶν ἐξηρτημένοις; αὗται γὰρ ἑαυτὰς ἐκφαίνουσιν ἐκείνοις κατά τε τὰ ἔσχατα ἑαυτῶν καὶ τὰ μέσα καὶ τὰ πρῶτα. Ταῦτα δέ ἐςι συμβολικῶς τὰ γράμματα, οἱ λόγοι, αἱ νοήσεις. Ἐνταῦθα δὴ τοῦ λόγου γενόμενοι, ζητοῦσιν εἰ ἀναγνωςέον τοῖς φιλοσόφοις ἐπί τινων τὰ ἑαυτῶν συγγράμματα καθάπερ ὁ Ζήνων, καὶ ἀξιοῦσιν, εἰ καὶ ποιοῖεν τοῦτο ποτὲ, τοιαῦτα ἀναγινώσκειν οἷα σύμμετρα τοῖς ἀκούουσιν ἐςὶν, ἵνα μὴ πάθωσιν ὅπερ τὸν Πλάτωνα φασὶν ἀκρόασιν ἐπαγγείλαντα περὶ τοῦ ἀγαθοῦ· συλλεχῆναι γὰρ πολὺν καὶ παντοῖον ὄχλον, ὡς δὲ ἀνεγίνωσκεν αὐτὸς, οἱ δὲ οὐ συνίεσαν τῶν λεγομένων, ἀπολιπόντες αὐτὸν κατ' ὀλίγους, σχεδὸν ἅπαντες ἐξεληλύθασιν. Ἀλλὰ Πλάτωνι μὲν τοῦτο συμβέβηκεν, εἰδότι καὶ

(1) B. ἀκίνητος.

(2) B. πρὸς τοῦ Ζήνωνος ἀπορίας.

(3) A. εἰκότως.

προειπόντι τοῖς ἑταίροις, μηδένα τῶν εἰσιόντων διακωλύειν, ἔσεσθαι γὰρ ἐπὶ μόνων τῶν γνωρίμων τὴν ἀνάγνωσιν· Ζήνων δὲ, τούς τε ἄλλους εἶχε προσήκοντας ἀκροατὰς τῷ λόγῳ (1), καὶ διαφερόντως τὸν Σωκράτην· δηλοῖ δὲ αὐτὸς κινήσας τὰς πρὸς αὐτὸν ζητήσεις μόνος ἐκ πάντων μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν.

« Ἀναγινώσκειν οὖν αὐτοῖς τὸν Ζήνωνα αὐ-
» τὸν, τὸν δὲ Παρμενίδην τυχεῖν ἔξω ὄντα καὶ
» εἶναι πάνυ βραχὺ ἔτι λοιπὸν τῶν λόγων ἀνα-
» γινωσκομένων, ἡνίκα αὐτός τε ἐπεισελθεῖν
» ἔφη ὁ Πυθόδωρος ἔξωθεν, καὶ τὸν Παρμε-
» νίδην μετ' αὐτοῦ καὶ Ἀριστοτέλη τὸν τῶν
» τριάκοντα γενόμενον, καὶ σμικρὰ ἄττα ἔτι
» ἐπακοῦσαι τῶν γραμμάτων· οὐ μὴν αὐτός γε,
» ἀλλὰ καὶ πρότερον ἀκηκοέναι τοῦ Ζήνω-
» νος. »

Θαυμαστὴν καὶ διὰ τοῦτον ἔνδειξιν ἡμῖν παρέσχετο τῶν θείων πραγμάτων ὁ Πλάτων· καὶ εἴ τις μὴ καθεύδοι πρὸς τὰς ἀναλογίας, κατίδοι ἂν ὡς ἐν (2) εἰκόσι τούτοις θεωρίαν ὑψηλὴν· πρῶτον μὲν γὰρ, τὸ τὸν Παρμενίδην μὴ παρεῖναι τοῖς λόγοις αὐτοῖς ἐξ ἀρχῆς, ἀλλὰ τελειουμένοις ἤδη καὶ συμπληρουμένοις, σύμβολόν ἐστι τοῦ τὰς θειοτέρας αἰτίας ἐπὶ τῇ τελείᾳ μεθέξει τῶν προσεχῶν ἐκφαίνεσθαι τοῖς καταδεεστέροις, ἀλλὰ μὴ πρότερον· πῶς γὰρ ἂν τὰ τῶν μέσων ἀδυνατοῦντα μετέχειν, ἐπὶ τὴν τῶν ὄντων ἀναδράμοι κοινωνίαν; τελειουμένων οὖν τῶν Ζήνωνος λόγων, ἐκφαί-

(1) C. D. τῶν λόγων. (2) A. B. Deest ἐν.

νεται Παρμενίδης ὁ μέγας· σύνεισι (1) δὲ αὐτῷ καὶ Πυθόδωρος καὶ Ἀριστοτέλης· ὧν ὁ μὲν Πυθόδωρος Ζηνώνειος ἐστιν, ὁ δὲ Ἀριστοτέλης συντάττεταί πως τῷ Παρμενίδῃ· καὶ γὰρ συνδιατίθησιν αὐτῷ τὰς ὑποθέσεις, οὐδὲν ἄλλο ποιῶν ἢ ἀποκρινόμενος. Ὁ γάρ τοι Παρμενίδης τοῦτον ὡς νεώτατον ἐκλέξεται τῶν παρόντων εἰς τὴν συνουσίαν τὴν περὶ τῶν θείων, ἵν', ὡς αὐτὸς ἐρεῖ, μὴ πράγματα παρέχῃ (2), μηδὲ παραποδίζῃ τὸν λόγον, ἀλλ' ὑπέχῃ μόνον ἑαυτὸν εἰς τὴν ἀπόκρισιν τὴν διαλεκτικήν· τίνος οὖν ἕνδειξιν ἔχει (3) τὸ τοιοῦτον, καὶ διὰ ποίαν αἰτίαν ὁ Ἀριστοτέλης τῷ Παρμενίδῃ συντέτακται καὶ ὑπ' ἐκείνου ὠφελεῖται· Πυθόδωρος δὲ τῷ Ζήνωνι πρὸ Σωκράτους· πρότερος γὰρ διακήκοε τῶν λόγων, Σωκράτης δὲ ἀμφοῖν τοῖν σοφοῖν, προκαλούμενος (4) μὲν τὸν Παρμενίδειον νοῦν, ἐπαπορῶν δὲ πρὸς τοὺς Ζήνωνος λόγους. Ὁ μὲν Παρμενίδης, ἀνάλογον ἐστίν, ὡς πολλάκις εἴπομεν, τῷ πανταχοῦ πρώτῳ παρὰ τοῖς θείοις, εἴτε ἓν ὄν, εἴτε νοητόν, εἴτε ὁπωσοῦν αὐτὸ προσονομάζεις· ἔστι γὰρ τοῦτο καὶ ἐν πᾶσι τοῖς θείοις διακόσμοις καὶ ἐν ἑκάστῳ τῶν θεῶν· διὸ καὶ πάντας πληροῖ τῶν ἑαυτοῦ θείων νοημάτων (5), μιμούμενος τὴν τάξιν ἐκείνην τὴν πάντα (6) διακοσμήσασαν τά τε πρῶτα, καὶ τὰ ἔσχατα. Καὶ γὰρ τὸν Ζήνωνα αὐτὸς ἀπετέλεσεν ὡς ἀπ' (7) ἐκείνης

(1) C. συνοίσει.

(2) B. παράσχοι. D. παρέσχοι. C. παρέχει. Ipse Plato: πολυπραγμονοῖ. Bekker. pag. 24, lin. 16.

(3) D. ἔχοι.

(4) B. C. παρακαλούμενος.

(5) B. ὀνομάτων.

(6) D. πάντων. A. B. C. πάντας.

(7) C. D. ὡς ἐξ ἐκείνης.

τῆς ἀκρότητος ἢ μεσότητος ἢ πανταχοῦ, καὶ τὸν Σωκράτην διά τε ἑαυτοῦ καὶ Ζήνωνος· ὥσπερ καὶ ἐκεῖ τῶν τρίτων ἡ πρόοδος ἐστὶ διά τε τῶν πρώτων (1) καὶ τῶν μέσων· καὶ τὸν Πυθόδωρον, ἀλλ' οὐκέτι τοῦτον ἁπλῶς ἀφ' ἑαυτοῦ μόνον, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ Ζήνωνος καὶ τοῦ Σωκράτους συνετέλεσεν (2) αὐτῷ πρὸς ἐπιστήμην, καὶ τὸν Ἀριστοτέλην τελευταῖον· τοῦτον μὲν οὖν καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ μόνον· φθάνει γὰρ ἄχρι τῆς ἐσχάτης ἕξεως ἡ ἀπὸ τούτου δόσις, ἐφ' ἣν οὐ πρόεισιν ἡ τοῦ Ζήνωνος ἐνέργεια καὶ δύναμις· ὥσπερ δὴ καὶ ἡ τοῦ ὄντος ἀπογέννησις ἐπὶ πλέον διατείνειν πέφυκεν, ἤπερ ἡ τῆς ζωῆς. Ὁ δέ γε Ζήνων πεπλήρωται μὲν αὐτὸς τοῦ Παρμενίδου, πληροῖ δὲ ἄλλως μὲν τὸν Πυθόδωρον ὡς μαθητήν, ἄλλως δὲ τὸν Σωκράτην ὡς συνεξεταστήν· καὶ τὸν μὲν πρὸ (3) Σωκράτους, τὸν δὲ εἰσαῦθις. ὅ τε ἐκεῖνος οὐ Ζήνωνος μόνον, ἀλλὰ καὶ Σωκράτους δύναται μετέχειν· καὶ γὰρ ἐν τοῖς θείοις τὸ μέσον (4) ἐνεργεῖ πρὸ τοῦ μετ' αὐτὸ, καὶ χωρεῖ διὰ πάντων, ἐπιτηδειότητα ψιλὴν παρέχον καὶ τοῖς ἐσχάτοις τῶν αὐτοῦ μετεχόντων, ἣν αὖθις τελειοῖ μετὰ τὴν τῶν ἐξηρτημένων (5) αὐτοῦ προσεχῶς, ὥστε ἡ μὲν προτέρα μέθεξις ἔμφασιν ἀτελῆ τῶν πρώτων ἐνδείκνυται, ἣν δίδωσιν ἐνεργοῦντα πρὸ τῶν δευτέρων· ἡ δὲ δευτέρα μέθεξις, τελείωσιν τῆς ἐμφάσεως διὰ τῶν προσεχῶν παραγινομένην. Ὁ δέ γε Σωκράτης τρίτος

(1) B. πρώτων τε καὶ.

(2) A. C. D. συνετέλεσαν. B. διετέλεσαν.

(3) B. πρὸς.

(4) C. τὸ μὲν ἐνεργεῖ.

(5) C. Deest τήν. D. μετὰ τὴν ἐξηρτημένην.

συμπληροῖ τὴν διὰ πάντων ἀριθμῶν περιτηκυῖαν τριάδα, καὶ ἔχει κατὰ τὸν ἐκεῖ νοῦν, ἢ ὅπως οὖν ἄλλως ἐθέλοις ὀνομάζειν, διὸ καὶ τοῦ Ζήνωνος ἀπολαύει πρώτου (1), καὶ συνάπτεται διὰ τούτου πρὸς τὸν Παρμενίδην αὐτόν· ὥσπερ καὶ ὁ ἐν Θεοῖς νοῦς ὁ ἐν ἑκάστῳ, προσεχῶς μὲν πεπλήρωται θείας τινὸς ζωῆς, διὰ δὲ ταύτης καὶ πρὸς τὸ νοητὸν αὐτὸ συνενίζεται καὶ τὴν οἰκείαν ὕπαρξιν. Ὁ δὲ Πυθόδωρος ἅτε κατὰ τὸ ἐκφαντορικὸν τῶν κρειττόνων γένος τεταγμένος, τοῦτε Ζήνωνος ἐστὶ μαθητής, καὶ μετέχει τῶν Σωκράτους γονιμωτάτων ἀποριῶν· ἀπὸ γὰρ τῶν μέσων δυνάμεων καὶ τρίτων ὑφιστᾶσιν οἱ Θεοὶ τοὺς ἀγγέλους, ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τῶν πρώτων· ἐκεῖναι γάρ εἰσι γεννηταὶ Θεῶν. Ὁ δὲ (2) Ἀριστοτέλης ἀνάλογον μὲν τέτακται ψυχαῖς, αἳ δι' ἐνθουσιασμὸν πολλάκις αὐτοῖς συνάπτονται τοῖς θειοτάτοις, ἔπειτα ἀποπίπτουσι τῆς τοιαύτης μακαριότητος. Οὐθὲν γὰρ θαυμαστὸν, τὴν νῦν ἐνθεαστικῶς διακειμένην, αὖθις ἐλέσθαι βίον ἄθεον καὶ σκοτεινόν· πληροῦται δὲ ἀπὸ Παρμενίδου μόνον, ἐπειδὴ καὶ ἐν Θεοῖς τῶν πρωτίστων ἐστὶ, τὸ καὶ ταύταις δι' ὑπερβολὴν δυνάμεως διδόναι τινὰ τοῦ θείου φωτὸς μετουσίαν. Οὕτω καὶ οἱ Θεολόγοι τὴν νοερὰν ζωὴν, Κρονείαν προσειρήκασιν, ἀλλ' οὐ Δίιον· καί τοι διὰ τοῦ μεγάλου Διὸς ἡ ἄνοδος. Ἀλλ' ὥσπερ ὁ Ζεὺς τοῦ ἑαυτοῦ πατρὸς πληρούμενος, καὶ εἰς ἐκεῖνον ὡς ἑαυτοῦ νοητὸν ἀναγόμενος, ἀναγεῖ καὶ τὰ μετ' αὐτὸν, οὕτω δὴ καὶ αἱ ψυχαὶ, κἂν μετὰ Διὸς

(1) C. πρώτου. (2) C. D. ὁ δέ γε.

ποιῶνται τὴν ἄνοδον, (ἀλλ' ὁ βίος αὐτῶν ἐκεῖνος) καὶ τοὺς μέσους καὶ τοὺς τρίτους διακόσμους πληρώσαντος (1), καὶ τελευταῖον καὶ ψυχὰς τὰς περὶ αὐτὸν (2) ἐνθουσιώσας. Καὶ μὴ θαυμάσῃς εἰ τὰ θεῖα τοιαύτην ἔχει πρὸς ἄλληλα τάξιν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς τοὺς φιλοσόφους, εἰ βούλει, θεώρησον, ὅπως καὶ τούτων ὁ τελειότερος καὶ δυνατώτερος ἔστι καὶ πλειόνων (3) εὐποιητικός. Κέβης μὲν γὰρ ἡ Σιμμίας, ἑαυτὸν εὐεργετεῖ μόνον, ἢ καὶ ἄλλον τὸν αὐτῷ παραπλήσιον· Σωκράτης δὲ, καὶ ἑαυτὸν καὶ τούτους καὶ Θρασύμαχον. Καί τοι ποτ' ἂν ὁ Κέβης ἠδυνήθη τὴν ἀπόνοιαν τοῦ σοφιστοῦ τούτου καὶ τὴν ἀναισχυντίαν ἰάσασθαι· ἀλλ' ὅγε Σωκράτης καὶ τοῦτο (4) ἐμμελῶς ἐθεράπευσε, καὶ ἔπεισεν ὡς ἡ δικαιοσύνη τῆς ἀδικίας κρείττων. Οὕτω τοίνυν καὶ ὁ Παρμενίδης ἅτε (5) δυνατώτατος (6) ὢν, καὶ τὸν ἐλαχίστην ἔχοντα τὴν ἐπιτηδειότητα τῶν συλλεγέντων, ὠφέλησε· δηλοῖ δὲ τὴν ἀμυδρότητα τῆς ἐπιτηδειότητος, τό, τε νεώτατον αὐτὸν λέγεσθαι τῶν παρόντων, ὅ ἐστιν ἀτελοῦς ἕξεως σύμβολον, καὶ τὸ προσκεῖσθαι τοῖς (7) αὐτοῦ (8) λόγοις. Ὅτι δὴ τῶν τριάκοντα γέγονεν ὕστερον εἷς, ὅθεν καὶ ἡμεῖς εἰκότως πρὸς τὰς ψυχὰς (9) λαμβάνομεν (10) ἀναλογίαν, αἳ καὶ ἐνθουσιῶσι ποτὲ, καὶ ζῶσιν ὁμοῦ τοῖς ἀγγέλοις, ὥσπερ δὴ καὶ οὗτος ἅμα τῷ Πυθοδώρῳ πεποίηται τὴν εἴσοδον, ἀπο-

(1) D. πληρώσαντο.
(2) B. αὐτῶν.
(3) D. πλεῖον.
(4) C. D. τοῦτον.
(5) B. Deest ἅτε.
(6) B. νεώτατος.
(7) A. C. D. τοῖς περὶ αὐτοῦ.
(8) B. ἑαυτοῦ.
(9) B. C. D. ψυχὰς αὐτοῦ.
(10) B. C. D. παραλαμβάνομεν.

πίπτουσι δὲ τῆς δυνάμεως ταύτης· ὁ μὲν γὰρ Πυθόδωρος ἐμμένει τοῖς οἰκείοις ἤθεσιν, ὥστε καὶ ἄλλοις μεταδιδόναι τῆς συνουσίας, ὥσπερ δὴ καὶ τὸ τῶν ἀγγέλων γένος ὅλον ἀγαθοειδὲς ἀεὶ διαμένει, πληροῦν καὶ τὰ δεύτερα τῆς τῶν θείων μετουσίας· ὁ δὲ Ἀριστοτέλης, ἀντὶ φιλοσόφου γίνεται τύραννος. Αἱ γὰρ κατὰ σχέσιν, καὶ μὴ κατ' οὐσίαν, ἔχουσαι τὴν (1) τοιαύτην ζωὴν, ἀφίστανταί ποτε τῆς τάξεως ταύτης, εἰς τὸν τῆς γενέσεως φερόμεναι τόπον· ἡ γὰρ τυραννὶς σύμβολον παρείληπται τῆς ἐν γενέσει ζωῆς· αὕτη γὰρ ὑπὸ τὸν τῆς ἀνάγκης γίνεται θρόνον, ὑπὸ τῆς ἐμπαθοῦς ἀγομένη καὶ ἀσάτου καὶ πλημμελοῦς ὀρέξεως· ἐπεὶ καὶ αὐτὸ τὸ τοὺς τριάκοντα τυράννους κρατῆσαι τῶν Ἀθηνῶν, ἔμφασιν ἔχει τῆς Γιγαντείου καὶ γηγενοῦς ζωῆς, κρατούσης τῶν Ἀθηναϊκῶν καὶ Ὀλυμπίων ἀγαθῶν· ὁ γὰρ ὄντως Γιγαντικὸς πόλεμος ἐν ταῖς ψυχαῖς ἐστι· καὶ ὅταν μὲν ἡγῆται λόγος ἐν αὐταῖς καὶ νοῦς, τὰ Ὀλύμπια καὶ (2) τὰ τῆς Ἀθηνᾶς κρατεῖ, καὶ ἡ σύμπασα ζωὴ βασιλική τις ἐστι καὶ φιλόσοφος· ὅταν δὲ τὰ πλήθη, ἢ ὅλως τὰ χείρω καὶ γηγενῆ (3) δυναστεύῃ (4), τότε τυραννίς ἐστιν. Εἰ τοίνυν τοῦτον ἕνα τῶν τριάκοντα τυράννων εἶναι φησὶ (5), ψυχαῖς ἐστιν ἀνάλογον· αἱ νῦν μὲν ἐνθουσιῶσι, νῦν δὲ καὶ αὐταὶ γί-

(1) B. Deest τὴν.

(2) C. κατὰ τῆς.

(3) C. D. τὰ χεῖρον, τὰ γηγενῆ.

(4) C. D. δυναστεύῃ, καὶ ἐν αὐταῖς πολιτεία, τότε.

(5) B. C. D. φησὶ, ταυτὸν ἂν ἐμφαίνοιτο (C. D. φαίνοιτο) λέγειν τῷ ὄντι ὡς ἂν ἔλεγεν, ὡς (C. D. Deest ὡς ἂν ἔλεγεν, ὡς) ψυχαῖς.

νονται τῶν γηγενῶν, καὶ τὴν ἑαυτῶν ζωὴν ὑποτάττουσι τοῖς πικροτάτοις τυράννοις, τοῖς πάθεσιν, αὐταὶ ἑαυτῶν γιγνόμεναι τύραννοι· καὶ ἴσως δηλοίη ἂν καὶ διὰ τούτων ὁ φιλόσοφος, ὅτι τὴν αὐτὴν ψυχὴν διαφόρους ἀνελίττειν βίους, οὐκ ἀδύνατον· καὶ τὴν ἄλλοτε φιλοσοφοῦσαν, ἄλλοτε γίγνεσθαι τυραννικὴν, καὶ αὖ ἀπὸ τυραννικῆς εἰς φιλοσοφίας μεθίστασθαι βίον· ὅλως γὰρ αὐτὸ τὸ τυραννικὸν ψυχῶν ἐστι μεγέθους ἀντιποιουμένων καὶ ὕψους καὶ δυνάμεως τινὸς, οὕτω καὶ ὁ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης τὰς ἐξ οὐρανοῦ κατιούσας, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τυραννικόν φησιν αἱρεῖσθαι βίον· ἄνω γὰρ οὖσαι, συμπεριεπόλουν τὸ πᾶν, οὗ δὴ καὶ ἐν ταῖς αἱρέσεσιν φαντασίαν ἴσχουσαι, τὰς δυνάμεις καὶ τὰς τυραννίδας ἀσμένως διώκουσιν· ἀλλὰ ταῦτα μὲν περὶ τούτων, ἤδη δὲ καὶ τὰ ἑξῆς θεωρήσομεν (1).

(1) C. D. τούτων. Συνάγωμεν δὲ ἐν βραχυτάτῳ (D. βραχυτάτοις) τὴν τῶν προειρημένων θεωρίαν, ἔπειτα οὕτως ἀντιλαβώμεθα τῆς τούτων ἐξηγήσεως. Οὐκοῦν ψυχαὶ μέν εἰσιν ἀπὸ τῆς φύσεως ἐπὶ νοῦν ἀνεγειρόμεναι, οὓς ἔφαμέν ποθεν ἐκ Κλαζομενῶν ἥκειν Ἀθήναζε. Δεῖ δὲ αὐτὰς ἑνωθῆναι τοῖς ὄντως οὖσι, καὶ ἕως τῶν θεῶν ποιήσασθαι τὴν ἀναδρομήν· ἐκεῖ γὰρ ὁ τῶν ψυχῶν ὅρμος, καὶ ἡ πλήρωσις τῶν ἀγαθῶν ἐκεῖθεν ἐστίν· ἐπὶ πάντα μὲν τὰ θεῖα γένη, πάσας δὲ ψυχὰς τὰς εἰς νοῦν ἀνατεινομένας, οἰκείως προερχομένη. Πρὶν οὖν αὐτῶν ἐφάψωνται τῶν θείων, τυγχάνουσι τῶν ταύταις (D. αὐταῖς) προσεχῶν· διὰ γὰρ τῶν μέσων, ἀνάγκη γίνεσθαι τὴν ἄνοδον αὐταῖς· οἷς καὶ λέγονται (C. λέγεται. D. λέγεσθαι) μήπω πρὸς τὸ ἐντελὲς ἀναδραμοῦσαι, καὶ ἔξω τῆς πεπληθυσμένης γενόμεναι πᾶσαι ζωῆς ἐντυγχάνειν, ἀλλ' ἔτι (D. ἔξι) κατ' ἀγοράν.

« Τὸν οὖν Σωκράτη ἀκούσαντα, πάλιν τὲ » κελεῦσαι τὴν πρώτην ὑπόθεσιν τοῦ πρώτου » λόγου ἀναγνῶναι· καὶ ἀναγνωσθείσης, πῶς, » φάναι, ὦ Ζήνων, τοῦτο λέγεις; »

Ορᾷς ὅση τῆς ἀναγωγῆς ἡ τάξις; πρῶτον μὲν τὴν ἐν τοῖς γράμμασι θεωρεῖ τοῦ Ζήνωνος διάνοιαν ὁ Σωκράτης, ἔπειτα πειρᾶται τῆς ἐν τοῖς λόγοις αὐτοῦ δυνάμεως, καὶ τρίτον ἐπ' αὐτὴν ἀνατρέχει τὴν τῆς ψυχῆς ἐπιστήμην. Μετὰ τὰ γράμματα οὖν ἀνακινεῖ πρὸς τοὺς λόγους αὐτὸν, ἀνακινεῖ δὲ ἑαυτὸν ἐπιδείξας ἱκανῶς τῶν γραμμάτων ἀντιλαβόμενον· πρὶν γὰρ τῶν δευτέρων μετάσχωμεν τελέως, γελοῖον προσρέχειν τοῖς ὑψηλοτέροις· ἐπιδείκνυσι δὲ πᾶν τὸ γράμμα συνεσπειραμένως θεωρήσας· τοῦτο δὲ ποιήσας,

Ἔπειτα διὰ τούτων συνάπτονται τισὶ θείοις δαίμοσι, δι' ὧν αὐταῖς ἡ πρὸς τὸ νοητὸν ἀποκατάστασις· οὐκέτι διὰ τοῦτο κατ' ἀγοράν, ἀλλ' οἶκοι, καὶ διὰ κοινωνίας τελειοτέρας τῆς συνούσας (forsan συνούσης, vel συνουσίας) γιγνομένης· οὗ (D. οὐ) δὴ γενόμεναι, λιπαρῶς ἀντέχονται τῶν οἰκείων ἡγεμόνων, πληροῦνται δὲ νοερᾶς δυνάμεως παρ' αὐτῶν· καὶ πλήρεις γενόμεναι, καθορῶσι μὲν τὰς τῶν ἀγγέλων τάξεις, αἳ πληροῦνται μὲν ἀπὸ τῶν θεῶν, πληροῦσι δὲ τοὺς δαίμονας τῶν θειωνειδῶν καὶ τῶν νοερῶν λόγων· καθορῶσι δὲ πάλιν διὰ τούτων ρωσθείσαι (C. ρωσθεῖσας), πρῶτον μὲν τὰς τριπλᾶς καὶ παντελεῖς τῶν θεῶν διακοσμήσεις· ἔπειτα μετὰ τῶν ἀγγέλων καὶ ψυχὰς περιχορευούσας τῶν ὄντων, καὶ ἐνθουσιαζούσας· διὸ καὶ αὐταὶ μιμούμεναι κατὰ δύναμιν, ἐξήρτηνται τῶν θεῶν. Ταῦτα μὲν ἐκ προοιμίων ὡς συλλήβδην εἰπεῖν ἐκ τούτων ληπτέα, διὰ ἀναλογίας ποιουμένους αὐτῶν τὴν θεωρίαν· ἤδη δὲ καὶ τῶν ἐφ' ἑξῆς ῥημάτων τὴν δύναμιν θεατέον. « Τὸν οὖν....

οὐδὲν ὀξύῤῥοπον καὶ προπετὲς ὡς νέος πέπονθεν, οὐδὲ εὐθὺς συνῆψε τὰς ἀπορίας, ἀλλὰ πρὸ τούτου τὸν πατέρα τῶν λόγων ἐπερωτᾷ, τίς ἡ πρώτη τοῦ πρώτου λόγου ὑπόθεσις, ἵνα ἀκριβέστερόν τε (1) γνῶ ὃ βούλεται, καὶ μὴ δόξῃ προπετείας ὑπέχειν ἔγκλημα, πρὸς τὸν λόγον εὐθὺς ἰσάμενος· ἵνα πρὸ τῶν ἀποριῶν ἡ εὐπορία, καὶ πρὸ τῶν δοκούντων ἐλέγχων ἡ κοινωνία προλαμβανομένη, τὴν ὅλην συνουσίαν ἐμμελῆ καταστήσηται (2)· πολλῶν δὲ εἰρημένων ὑπὸ τοῦ Ζήνωνος λόγων, καὶ τετταράκοντα τῶν πάντων, ἕνα τῶν πρώτων ὁ Σωκράτης ἀπολαβὼν, ἀπορεῖ πρὸς αὐτὸν ὡς ἀγωνιστικώτερον καὶ φυσικώτερον ἠρωτημένον· ὁ δὲ, ἦν τοιοῦτος· εἰ πολλὰ τὰ ὄντα, τὸ αὐτὸ ὂν ὅμοιόν ἐστι καὶ ἀνόμοιον· ἄλλα μὴν ἀδύνατον, τὸ αὐτὸ ὅμοιον εἶναι καὶ ἀνόμοιον, οὐκ ἄρα πολλὰ τὰ ὄντα. Καὶ οὗτος μὲν ὅλος ὁ πρῶτος λόγος, ἐκ τῶν δύο συνημμένων καὶ τῆς προσλήψεως, καὶ τοῦ συμπεράσματος· ὁ δὲ Σωκράτης ἀξιοῖ τοῦ πρώτου λόγου τὴν πρώτην ὑπόθεσιν ἀκοῦσαι, δηλαδὴ ταύτην, εἰ πολλὰ τὰ ὄντα, τὸ αὐτὸ ὂν, ὅμοιόν ἐστι καὶ ἀνόμοιον. Τρεῖς γάρ εἰσιν αἱ ὑποθέσεις· ὧν αὕτη μὲν μία, δευτέρα δὲ, εἰ μὴ τὸ αὐτό ἐστιν ὅμοιον καὶ ἀνόμοιον, οὐ πολλὰ τὰ ὄντα· καὶ τρίτη μετὰ ταύτην, ἡ πρόσληψις· ἀλλὰ μὴν οὐκ ἔστι ταυτὸν ὅμοιον καὶ ἀνόμοιον· καλοῦνται γὰρ ὑποθέσεις, τάτε δύο συνημμένα, καὶ ἡ πρόσληψις· ἐξ ὧν ὑποκειμένων συνάγεται τὸ προκείμενον. Ζητεῖ δ' οὖν ὁ Σωκράτης ἀκοῦσαι πάλιν τὴν πρώτην ὑπόθεσιν

(1) B. τι.

(2) B. μεταστήσηται.

τῶν τριῶν, καὶ ὅ γε (1) Ζήνων, ἅτε φιλόσοφος ὢν, ἀναγινώσκει αὐτὴν, πάντως που διὰ πολλῶν εἰρημένην (2), καὶ δίδωσιν αὐτῷ τῶν ἑπομένων λόγων ἀφορμήν· οἱ μὲν γὰρ σοφισταὶ κἂν ἐπιδείξωσί τι σύγγραμμα, πρὸς τοὺς βασανίζειν ἐπιχειροῦντας ἀπεχθάνονται (3), καὶ τὴν πρώτην τοῦ συρφετοῦ ἀπαντήσαντος, οὐ βούλονται λόγον ὑπέχειν τῶν λόγων· τῶν δὲ γνησίων φιλοσόφων οὐ τοιοῦτος ὁ τρόπος, ἀλλὰ καὶ δὶς καὶ τρὶς τοὺς αὐτοὺς ἐπαναλαμβάνουσι λόγους ἀσμένως, καὶ ἄλλοις ὑπέχοντες τὰς ἀκοὰς ἀπορεῖν πρὸς αὐτοὺς, βουλομένοις τε καὶ δυναμένοις. Ἀναγνωσθείσης οὖν τῆς πρώτης ὑποθέσεως, ὁ Σωκράτης συναιρεῖ τὸν ὅλον λόγον, καὶ ἐπιδείκνυσι τῷ Ζήνωνι τὸ συνοπτικὸν της ἑαυτοῦ διανοίας καὶ τὸ ὀξὺ, καὶ τὸ σαφηνιστικὸν μέντοι τῶν ἀγκύλως εἰρημένων, καὶ ὅλως τὸ πρὸς ἀναγωγὴν ἐπιτήδειον· τοῦτο γάρ ἐστι τὸ συναιρεῖν τὰς πολλὰς νοήσεις, τὸ καταδράττεσθαι τῆς ἀληθείας, τὸ ἀναπλοῦν τὴν ἀποκεκρυμμένην τῶν θειοτέρων διάνοιαν.

« Εἰ πολλά ἐστι τὰ ὄντα, ὡς ἄρα δεῖ αὐτὰ » ὅμοιά τε εἶναι καὶ ἀνόμοια· τοῦτο δὲ δὴ » ἀδύνατον· οὔτε γὰρ τὰ ἀνόμοια ὅμοια, οὔτε » τὰ ὅμοια ἀνόμοια οἷόν τε εἶναι· οὐχ οὕτω » λέγεις; οὕτω, φάναι τὸν Ζήνωνα. Οὐκοῦν εἰ » ἀδύνατον τάτε ἀνόμοια, ὅμοια εἶναι, καὶ τὰ » ὅμοια ἀνόμοια, ἀδύνατον δὴ καὶ πολλὰ εἶναι· » εἰ γὰρ εἴη, πάσχοι ἂν τὰ ἀδύνατα. »

(1) B. C. ὅτε.
(2) C. εἰρημένων.
(3) B. ἀπολανθάνονται.

Πάνυ καὶ συνῃρημένως καὶ σαφῶς ἐξέθετο τὸν ὅλον λόγον (1), τὴν πρώτην ὑπόθεσιν ἀκριβῶς κατανοήσας, καὶ θεασάμενος τί τὸ τέλος ἐςὶ τοῦ παντὸς λόγου· καὶ εἰ βούλει θεωρεῖν ἕκαςα, τὴν μὲν πρώτην ὑπόθεσιν ἔχεις εὐθὺς ἐν ἀρχῇ· τὴν δὲ δευτέραν μετὰ τὴν συγκατάθεσιν τὴν Ζήνωνος, τὴν δὲ πρόσληψιν, ἐν τῷ, τοῦτο δὲ ἀδύνατον· τὴν δὲ ἐπιφορὰν, ἐν τῷ, ἀδύνατον δὴ καὶ πολλὰ εἶναι· καὶ παρὰ μὲν τῷ Ζήνωνι, τούτων ἕκαςον εἴρηται διὰ πολλῶν, αὐτὸς δὲ κατὰ τοὺς δεινοὺς τῶν διαλεκτικῶν, ἀνάλυσιν ποιεῖται τοῦ συλλογισμοῦ, λαβὼν τὰς κυρίως προτάσεις, καὶ εἰς σχῆμα ἐναρμόσας τὸν λόγον· εἰ δέ τις τοσούτων εἰς ἐξέτασιν προκειμένων εἰς τὴν Στωϊκὴν τεθρείαν ἀπάγοι τὸν λόγον, ζητῶν εἰ δυνατῷ ἀδύνατον ἀκολουθεῖ, τὸ, εἰ τέθνηκε Δίων, εἰς μέσον (2) φέρων· εἰ οὖν τις καὶ τῶν τοιούτων ἀπόρων ἐθέλοι ποιεῖσθαι μνήμην, ἱκανῶς ὑπὸ τῶν Περιπατητικῶν ἐξητασμένων, ῥάδιον ἀπαντᾷν (3)· νυνὶ δὲ τοσοῦτον λαβόντες, ὅτι δείκνυται διά τε τούτων, καὶ τῶν ἄλλων τοῦ Ζήνωνος λόγων, ὡς ἄρα ἀδύνατον εἶναι τὰ πολλὰ, ἐρημωθέντα τοῦ ἑνὸς, ἀπὸ τούτων ὁρμηθέντες, σύντομον εὕρωμεν ἐπὶ τὴν πρώτην ἀρχὴν ὁδόν (4). Ἀνάγκη τοίνυν ἢ πολλὰς εἶναι τὰς ἀρχὰς μὴ μετεχούσας ἑνός τινος οὐδαμῶς (5), ἢ μίαν μόνην ἀπλήθυντον, ἢ πολλὰς ἑνὸς μετεχούσας, ἢ

(1) D. λόγον τὸν πρὸς τὴν ὑπόθεσιν.

(2) D. εἰς μέγα.

(3) B. ἀπαντῶν.

(4) C. εὕρωμεν τὴν πρώτην ὁδόν.

(5) C. D. μηδαμῶς.

μίαν ἐν ἑαυτῇ πλῆθος ἔχουσαν· ἀλλ' εἰ μὲν πολλαὶ εἶεν ἑνὸς ἔρημοι, συμβαίνει πάντα ὅσα ἐπιφέρουσιν ἄτοπα οἱ Ζήνωνος λόγοι τοῖς πολλὰ τὰ ὄντα λέγουσιν ἄνευ τοῦ ἑνός· εἰ δὲ πολλαὶ μὲν εἶεν, μετέχουσαι δέ τινος ἑνὸς, ἐκεῖνο δή που τὸ ἓν μετεχόμενον, ἀπ' ἄλλου τινὸς ἦκεν εἰς αὐτὰς πρὸ αὐτοῦ (1) ὄντως (2)· πᾶν γὰρ τὸ τι ἓν, ἀπὸ τοῦ ἁπλῶς ἐστιν ἑνός· εἰ δὲ μία μὲν ἡ ἀρχὴ πλῆθος ἔχουσα καθ' ἑαυτὴν, ὅλον τι ἔσαι καὶ ἐκ μερῶν τῶν ἐν αὐτῇ πολλῶν, ἢ ἐκ στοιχείων· τοῦτο δὲ οὐχ ὡς ἀληθῶς ἓν, ἀλλὰ πεπονθὸς τὸ ἓν, ὡς ἐν Σοφιστῇ μεμαθήκαμεν· τοῦτο δὲ, αὖπω (3) ἁπλοῦν οὐδὲ αὐτάρκες, ἃ δεῖ τὴν ἀρχὴν ἔχειν· ἀνάγκη ἄρα μίαν ἀπλῆθυντον εἶναι τὴν πάντων ἀρχήν· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἀπὸ πάντων τῶν Ζήνωνος λόγων συλλογιζόμεθα, τὴν δὲ ἀκριβεστέραν τοῦ πρώτου λόγου παραδώσομεν ἐξήγησιν, ὅταν καὶ ὁ Σωκράτης ἀνακινῇ τὰς πρὸς αὐτὸν ἀπορίας· νῦν δὲ τοσοῦτον λεγέσθω μόνον, ὅτι παλιν μιμεῖται τὸ ἑαυτοῦ παράδειγμα ὁ Σωκράτης, ἁπλῶν ἑαυτὸν καὶ τὴν ἑαυτοῦ νόησιν τῷ Ζήνωνι, καὶ προκαλούμενος αὐτοῦ τὴν ἐπιστήμην· καὶ γὰρ ἐκεῖ τὰ καταδεέστερα τὴν ὅλην ἑαυτῶν ἐνέργειαν ἐξάπτει τῶν μέσων, καὶ διὰ τῆς ἁπλώσεως οἰκείων δυνάμεων, πληροῦται τελειοτέρων ἄνωθεν ἀγαθῶν.

« Ἆρα τοῦτο ἐστὶν ὃ βούλονταί σοι (4) οἱ λό-
» γοι, οὐκ ἄλλοτι ἢ διαμάχεσθαι παρὰ πάντα

(1) C. D. πρὸς αὐτόν.
(2) A. B. οὕτως.
(3) C. D. οὔτω.
(4) A. B. σου, ut Edit.

» τὰ λεγόμενα, ὡς οὐ πολλά ἐστι, καὶ τοῦτο (1)
» αὐτοῦ οἴει σοι τεκμήριον εἶναι ἕκαστον τῶν
» λόγων, ὥστε καὶ (2) ἡγῇ τοσαῦτα τεκμήρια
» παρέχεσθαι, ὅσουσπερ λόγους γέγραφας
» ὡς οὐκ ἔστι πολλά. Οὕτω λέγεις, ἢ ἐγὼ οὐκ
» ὀρθῶς καταμανθάνω; οὔκ· ἀλλά, φάναι τὸν
» Ζήνωνα, καλῶς συνῆκας ὅλον τὸ γράμμα ὃ
» βούλεται. »

Συνεχῶς ὁ Σωκράτης ἐπανερωτᾷ τὸν πατέρα (3) τῶν λόγων, εἰ δικαίαν καὶ κατὰ νοῦν, αὐτῷ πεποίηται τὴν ἐξήγησιν, ἅμα καὶ κανόνα παραδοὺς τοῖς πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους ἀπορεῖν (4) βουλομένοις· ὡς οὐ χρὴ τοῦτο ποιεῖν, πρὶν τὴν διάνοιαν αὐτῶν τὴν ἀληθεστάτην ἐκμάθωμεν, μή που καὶ λάθωμεν (5) σοφιστικῶς τοὺς λόγους ψιλοὺς τοῖς λόγοις κρούοντες, τοῦ δὲ νοῦ τῶν παλαιῶν ἡμαρτηκότες (6)· Τηρεῖ δὲ καὶ τοῦ προσώπου καὶ τῶν λόγων τὸ προσῆκον μέτρον· καὶ γὰρ τοὺς (7) λόγους οἰκείως ἐπαινεῖ, καὶ τὸν πατέρα αὐτῶν ὡς ἀγωνιστὴν ἀγαθόν· τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ διαμάχεσθαι, καὶ σφόδρα οἰκείως ἔχον πρὸς τὴν Ζήνωνος ὑπόθεσιν. Παρμενίδης μὲν γὰρ ἱδρύσας ἑαυτὸν ἐν τῷ ἑνί, καὶ τὴν μονάδα τῶν ὄντων ἁπάντων θεώμενος, οὐδὲ ἐπέστρεφεν εἰς τὸ πλῆθος καὶ τὸν σκεδασμὸν αὐτῶν· ὁ δέ γε Ζήνων,

(1) C. τούτου, ut Edit.
(2) B. ὡς καὶ.
(3) B. πρῶτον λόγον.
(4) C. D. ἀπορεῖν τι βουλομένοις.
(5) D. μή πη καί. C. μὴ ἐπιλάθωμεν.
(6) C. ἁμαρτήσαντες.
(7) B. τοῖς λόγοις.

ἀνέφευγεν ἀπὸ τοῦ πλήθους ἐπὶ τὸ ἓν αὐτῷ πλῆθος· ὁ μὲν γὰρ κεκαθαρμένῳ καὶ ἀνηγμένῳ καὶ ἀποθεμένῳ τὸ ἐν αὐτῷ πλῆθος, ὁ δὲ ἀναγομένῳ καὶ ἀποτιθεμένῳ ἐῴκει (1). Τοῦτο δὲ ὑπάρχει τὸ μὴ πάντῃ κεχωρίσθαι τοῦ πλήθους· ὅθεν αὐτῷ καὶ τὸ διαμάχεσθαι οἰκεῖον· οὕπω γὰρ ἤρεμον ἔχει τὴν ζωὴν τὸ τῶν ἐμποδίων ἔτι χωριζόμενον, οὐδὲ τελέαν (2) τὴν ἐν τῷ ἑνὶ μονὴν τὸ τῷ πλήθει μαχόμενον· αὕτη γὰρ ἡ πρὸς τὸ πλῆθος μάχη, πλῆθος ποιεῖ τὸ μαχόμενον, ἅτε τοῦ πλήθους ταῖς ἐννοίαις ἐφαπτόμενον· ἔοικε δὲ καὶ τοῦτο δηλοῦν τὸ διαμάχεσθαι τῷ Σωκράτει, τὸ διὰ πλειόνων λόγων, εἰς ταυτὸν συμπέρασμα καταντᾶν ἀποφαντικόν. Ὡς οὐκ ἄρα ἔστι τὰ πολλὰ τοῦ ἑνὸς χωρὶς, (τὴν γὰρ διὰ τῶν ἀποφάσεων ἀτραπὸν μάχῃ προσείκασεν) οὕτως ἄρα καὶ ἐν Πολιτείᾳ παρακελεύεται περὶ τοῦ ἀγαθοῦ ποιεῖσθαι τὸν λόγον, ὥσπερ ἐν μάχῃ, φησὶν, οὐδὲν ἄλλο ἀξιῶν, ἢ διὰ τῶν ἀποφατικῶν αὐτὸ συμπερασμάτων αἱρεῖν· καὶ δεῖ μηδὲ ἐνταῦθα τὸ (3) διαμάχεσθαι παρέργως ἀκούειν, ἀλλὰ κἀκεῖνο (4) διὰ τούτων γνώριμον ποιεῖν, ὡς τῆς μάχης τὰς ἀποφάσεις αὐτῷ δηλούσης καὶ ἐκεῖ, καθάπερ ἐν τούτοις. Καὶ μὴν καὶ τὸ τῶν λόγων ἕκαστον αὐτὸ τέλος ἔχειν, καὶ δεικτικὸν εἶναι τοῦ συμπεράσματος, ἴδιον ἐστὶ τῆς ἐπιστημονικῆς δυνάμεως· πολλάκις μὲν γὰρ ἐκ πολλῶν λόγων ἓν συμπέρασμα συνάγομεν, καὶ τότε οὐκ αὐτοτελὴς ἕκαστος, οἷον ὅ φησιν ὁ Σωκράτης ἐν Φαίδωνι· συνθέν-

(1) C. D. Deest ἐῴκει.
(2) B. τελέσει.
(3) B. C. D. τοῦ.
(4) B. κἀκείνων.

τες γάρ φησι τοῦτον τε καὶ (1) τὸν ζητούμενον (2), (τὸ (3) γοῦν ἀπὸ τῶν ἐναντίων καὶ τῶν ἀναμνήσεων) δεικνύναι καὶ μετὰ τὸ σῶμα τὴν ψυχὴν (4) διαμένουσαν, καὶ πρὸ τοῦ σώματος ἐξ ἀνάγκης οὖσαν, τὰ δεικνύμενα μερισαμένους (5)· τὸ γὰρ διὰ τῆς συνθέσεως αὐτοῖν (6) δεικνύμενον ἑκάτερος χωρὶς κατασκευάζειν οὐχ ἱκανὸς ἦν. Ἔστι δὲ ὅτε καὶ ἕκαστος λόγος τέλειος ἐστὶν, οἷον ἐν Πολιτείᾳ καὶ Φαίδρῳ καὶ Φαίδωνι τῆς ἀθανασίας τῶν ψυχῶν λόγος ἀποδεικτικός· ἕκαστος γὰρ τέλειος, καὶ οὐ τελοῦσιν εἰς (7) ἀλλήλους. Βούλεται τοίνυν καὶ τοὺς τοῦ Ζήνωνος τετταράκοντα λόγους εἶναι τοιούτους, ἕκαστον αὐτάρκη (8) τοῦ προκειμένου συμπεραντικὸν, καὶ τοῖς τεκμηρίοις ἰσαρίθμους εἶναι τοὺς λόγους. Καὶ εἶμε δεῖ τὸ δοκοῦν εἰπεῖν, πάνυ μοι δοκεῖ καὶ ταῦτα τὴν πρὸς τὰ θεῖα σώζειν ἀναλογίαν· καὶ γὰρ ἐκεῖ μένει μὲν τὸ ὂν ἡνωμένον τῷ ἑνί· πρόεισι δὲ ὁ ζωτικὸς νοῦς, καὶ ἡ νοερὰ τῆς ψυχῆς (9) δύναμις εἰς τὸ πλῆθος· καὶ πάλιν ἀνακαλεῖται τὸ πλῆθος εἰς τὴν ἕνωσιν, καὶ ἔστιν ἐν τῷ μέσῳ διακόσμῳ πλῆθος (10) μὲν ἢ ἐν τῷ πρώτῳ μᾶλλον· πάντα γὰρ ἐκεῖ μοναδικῶς· πάντες δὲ (11) οἱ λόγοι καὶ πᾶσαι αἱ δυνάμεις αὐτοτελεῖς εἰσι, καὶ ἕκαστος λόγος οἰκείου πλήθους ἡγεῖται, ὃ καὶ συνάπτει καὶ

(1) C. D. Deest καὶ.

(2) Phædon. Wittenbach. 35.

(3) C. D. τόν.

(4) C. D. ψυχὴν ἐπεὶ διαμένουσαν.

(5) Sic Codices. Verùm scribendum aut συνθέντας aut μερισαμένοι.

(6) A. αὐτοῖς.

(7) C. Deest εἰς.

(8) C. D. αὐτάρκως.

(9) D. ζωῆς.

(10) B. πλῆθος μὲν ἓν, ἐν τῷ πρώτῳ.

(11) A. B. γὰρ οἱ,

ἑνοῖ πρὸς τὸ ἓν, καὶ ἀναπέμπει πρὸς τὴν ὑποστατικὴν τῶν ὅλων τὴν μονάδα· τὰ δὲ αὐτὰ, καὶ περὶ τοῦ μεθεκτοῦ μὲν, ὁλικοῦ δὲ νοῦ (1), δυνατόν που λέγειν, ὅτι συναγωγός ἐστι τοῦ μερικοῦ νοῦ παντὸς πρὸς τὸν ὅλον καὶ ἀμέθεκτον, πολυειδέστερος ὢν αὐτοῦ, διαφέρων δὲ τοῦ ὁλικοῦ, τῷ ὁλικώτερος ὑπάρχειν· τούτοις δὲ ἦσαν ἀνάλογον οἱ ἄνδρες, ὁ μὲν τῷ ἑνὶ ὄντι· ὁ δὲ τῷ ζωτικῷ διακόσμῳ· ὁ δὲ τῷ νοερῷ· καὶ τῶν νόων (2) ὁ μὲν πρὸς τὸν ὅλον καὶ ἀμέθεκτον, ὁ δὲ πρὸς τὸν ὅλον καὶ μεθεκτὸν, ὁ δὲ πρὸς τὸν μερικόν.

« Μανθάνω, εἰπεῖν τὸν Σωκράτην, ὦ Παρμενίδη, ὅτι Ζήνων ὅδε οὐ μόνον τῇ ἄλλῃ σου » φιλίᾳ βούλεται οἰκειοῦσθαι (3), ἀλλὰ καὶ » τῷ συγγράμματι· ταυτὸν γὰρ γέγραφε τρόπον » τινὰ ὅπερ σὺ, μεταβαλὼν δὲ, ἡμᾶς πειρᾶται » ἐξαπατᾷν ὡς ἕτερόν τι λέγων. »

Πάλιν τὴν τάξιν τῆς ἀνόδου καταθεατέον, πῶς ὁ Σωκράτης εἰς δύναμιν καὶ (4) ἑαυτὸν οἰκειώσας τῷ Ζήνωνι, μεταγει πρὸς τὸν Παρμενίδην τὸν λόγον, καὶ διὰ μέσου (5) τοῦ Ζήνωνος αὐτῷ συνάπτεται, πρόφασιν αὐτὸν τὸν Ζήνωνα ποιούμενος τῆς συναφῆς· ταῦτα γὰρ δὴ μετενήνεκται σαφῶς ἀπὸ τῶν Θεολόγων· ἢ οὐχὶ παρ' ἐκείνοις συνάπτεται τὰ τρίτα τοῖς πρώτοις διὰ (6) τῶν μέσων, καὶ δι' αὐτὰ τὰ μέσα; παρὰ τούτων γὰρ ἔχει τὴν νοητικὴν τῶν

(1) D. ὁλικοῦ δὲ, οὐ δυνατόν.
(2) B. C. τῷ νόῳ.
(3) Edit. ᾠκειῶσθαι.
(4) B. C. D. Deest καὶ.
(5) C. D. διὰ μέσου.
(6) C. D. πρώτοις, ἀλλὰ διά.

πρώτων δύναμιν· καὶ οὐ τοῦτο μόνον, ὅτι διὰ τοῦ ἀτελεστέρου καὶ προσεχοῦς αὐτῷ συνάπτεται (1) πρὸς τὸ τελειότερον, ἀλλὰ καὶ ὅτι πρὸ πάντων τὴν ἕνωσιν αὐτῶν ἐθέλει θεωρεῖν· οὕτω γὰρ καὶ ὁ νοῦς, ὡς ἐνθεᾶται (2) τήν τε ζωὴν καὶ τὸ ὄν, καὶ συνάψας ἑαυτὸν τῇ ζωῇ, κἀκείνης (3) τὴν πρὸς τὸ ὂν ἕνωσιν ὁρῶν, καὶ ἑαυτὸν οὕτω συνάπτει πρὸς τὸ ὄν· οὕτω δὲ καὶ πᾶς μερικὸς νοῦς, τὴν μίαν ἕνωσιν θεώμενος τοῦ μεθεκτοῦ νοῦ πρὸς τὸν ἀμέθεκτον, ἐπιστρέφει διὰ θατέρου πρὸς τὸν ἕτερον· δῆλον δὲ διὰ ποτέρου πρὸς ποτερον. Πῶς οὖν αὐτῶν ὁρᾷ τὴν ἕνωσιν; πρῶτον μὲν, ἐκ τῆς ζωῆς τῆς ἄλλης· παιδικὰ γὰρ ἦν ὁ Ζήνων, ὡς προείρηται, τῷ Παρμενίδει (4)· ἔπειτα καὶ διὰ τῶν λόγων· δεῖ γὰρ ἀπὸ τῆς ζωῆς ἄρχεσθαι τὴν ὁμοιότητα, καὶ τελευτᾷν εἰς τοὺς λόγους· καὶ εἰκότως ἀπ' ἀμφοτέρων τὴν κοινωνίαν αὐτῶν κατεδήσατο. Καὶ γὰρ τῶν ψυχῶν αἱ δυνάμεις διτταί, ζωτικαὶ μὲν ἄλλαι, γνωστικαὶ δὲ ἄλλαι· καὶ δυνατὸν ὁμοδοξίας οὔσης, ὁμοζωΐαν μὴ παρεῖναι, καὶ ὁμοζωΐας οὔσης, μὴ ὑπάρχειν ὁμοδοξίαν· παρὰ δὲ τοῖς ἐπιστήμοσι, κατ' ἀμφότερα πάντως (5) ἡ ὁμοιότης. Τὴν μὲν οὖν ἐρωτικὴν κοινωνίαν ἡ ζωὴ μία οὖσα παρέχεται, τὴν δὲ τῶν δογμάτων κοινὴν αἵρεσιν, τῶν γνωστικῶν ἐπιβολῶν συμφωνία. Διόπερ εἰκότως ὁ Σωκράτης ἀπ' ἀμφοτέρων τοὺς ἄνδρας ἐγκεκωμίακεν. Ἡ οὖν ταυτότης αὕτη τῶν λόγων, καὶ ἡ τῆς ζωῆς ἕνωσις,

(1) B. συνάπτει.
(2) C. ἓν θεᾶται.
(3) C. κἀκείνῳ.
(4) C. D. τοῦ Παρμενίδου.
(5) D. πάντων.

μάλιστα προσήκει τοῖς θείοις (1), ὧν εἰσιν οἱ ἄνδρες εἰκόνες· καὶ ταύτην τὴν ἕνωσιν κεκρυμμένην οὖσαν ἐκεῖ καὶ λελη-θυῖαν νοῦς μόνος καθορᾷ· διὸ καὶ ὁ Σωκράτης, ἐξα-πατᾷν μὲν τοὺς πολλοὺς τὸν Ζήνωνά φησιν ὡς οὐ τὰ αὐτὰ λέγοντα, κατιδεῖν δὲ αὐτὸς τὴν ταυτότητα τῶν λό-γων· καὶ ἴσως πρέποι ἂν καὶ τοῦτο τοῖς νεωτέροις, καὶ εἰ συνηγορεῖν βούλοιντο τοῖς πρεσβυτέροις, τρόπον ἕτε-ρον μετιέναι τὴν ὑπόθεσιν· ὡς γὰρ ἐν τοῖς νόμοις φησὶν αὐτὸς, δεῖν τοὺς ποιητὰς ἀεὶ μὲν τὰ μέτρα τῆς ἀρετῆς τὰ τῶν ψυχῶν ἐνεργητικὰ σώζειν ἐν τοῖς ποιήμασιν, ἐναλλάττειν δὲ τὰς ἁρμονίας καὶ τοὺς ῥυθμοὺς (2)·

Τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλύουσιν ἄνθρωποι
Ἤ τις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται (3)

φησὶν ἡ ποίησις (4)· οὕτω δεῖ (5) δὴ καὶ τούτους ἐπ' ἄλλης διασκευῆς καὶ κατ' ἄλλης ποιεῖσθαι τοὺς λόγους οἰκονο-μίας, ἵνα καὶ τὴν τῶν φιλονεικοτέρων ἐκκλίνωσι δυσ-εριςίαν, καὶ μὴ παρεκβαίνωσι τὴν τῶν δογμάτων ἀλήθειαν. Καὶ διὰ ταῦτα ἄρα ὁ Ζήνων, Παρμενίδου τὸ ὂν ἓν λέγον-τος, αὐτὸς ἀπεδείκνυ ὅτι οὐ πολλὰ, καὶ ἄλλας μὲν αἰτίας λέγων, πρωτίςην δὲ τὴν ἐκ τῶν ἑπομένων, ἀντικειμένων ὄντων ἀλλήλοις, ὅτι ταυτὸν ἔςαι ὅμοιον καὶ ἀνόμοιον. Καὶ ὁ μὲν Παρμενίδης, ἐπὶ τῆς νοερᾶς ἔμενε διαλεκτικῆς

(1) C. θεοῖς.
(2) B. ἀριθμοὺς.
(3) ἀμφὶ καὶ πέληται.
(4) Homer. Odyss. I. 351. Edit. ἐπικλείουσιν.
(5) B. C. D. δὴ δεῖ.

ἐν τῷ ἑαυτοῦ (1) κατὰ τρόπον ἤθει, ταῖς νοεραῖς ἐπιβολαῖς χρώμενος· ὁ δὲ Ζήνων λογικώτερον προσήει (2) τῇ τοῦ ἑνὸς ὄντος θήρᾳ κατά τινα δευτέραν διαλεκτικὴν, ἧς ἔργον τὸ γνῶναι, ποῖαι μὲν (3) τῶν ὑποθέσεων αὐτὰς ἀναιροῦσιν, ὡς ἡ (4) λέγουσα, οὐδεὶς λόγος ἀληθὴς καὶ πᾶσα ὑπόληψις ψευδὴς· ποῖαι δὲ ὑπ' ἄλλων ἀναιροῦνται, καὶ ὅτι ἡ ἐκ τῶν ἑπομένων, ἡ (5) τῷ μὴ συμφωνεῖν τοῖς προϋποκειμένοις, ὥσπερ ὁ γεωμέτρης ἀναιρεῖ τὸν δὲ τὸν λόγον, καὶ ὡς οὐ συμβαίνοντα ταῖς ἀρχαῖς, καὶ τῶν ἐκ τοῦ ἑπομένου ἀναιρουμένων (6)· ποῖαι μὲν τῷ τὰ ἀντικείμενα ἀκολουθεῖν, οἷον ὅτι ταυτὸν ἐστιν ὅμοιον καὶ ἀνόμοιον, ποῖαι δὲ τῷ ἑτέρῳ μόνον, ὅτι ταυτὸν ἵππος καὶ ἄνθρωπος· κατὰ γὰρ τὴν τοιαύτην διαλεκτικὴν συνθέσει λόγων χρωμένην καὶ ἀκολουθίαις καὶ μάχαις, ὁ Ζήνων ἐποιεῖτο τοὺς λόγους· ὁ δὲ Παρμενίδης αὐτῷ μόνῳ τῷ νῷ χρώμενος, αὐτὴν τὴν ἕνωσιν ἐθεᾶτο τοῦ ὄντος, τῇ νοερᾷ διαλεκτικῇ χρώμενος, ἐν ἁπλαῖς ἐπιβολαῖς τὸ κῦρος ἐχούσῃ· διὸ καὶ ὁ μὲν εἰς πλῆθος κατήει λόγων, ὁ δὲ τῆς νοερᾶς ἐπιβολῆς ἀεὶ τῆς αὐτῆς μονοειδῶς ἀντείχετο τῶν ὄντων. Εἰκότως ἄρα καὶ ὁ Σωκράτης εἴρηκε τρόπον τινὰ τὰ αὐτὰ λέγειν αὐτοὺς, καὶ λελῆθέναι τοῦτο ποιοῦντας. Καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν θεῶν ἡ ἑνότης ἄῤῥητός ἐστι, καὶ τοῖς δευτέροις δύσληπτος· καὶ ἐπὶ τῶν σπουδαίων ἡ κοινωνία τῆς νοήσεως λανθάνει τοὺς μὴ

(1) C. αὐτοῦ.
(2) C. προσείη.
(3) D. Deest μέν.
(4) B. ὡς οὐ λέγουσα.
(5) C. D. ἤ.
(6) C. ἀνκιρουμένον.

συνήθεις αὐτοῖς· ἔχει μὴν καὶ (1) τὸ (2) τῆς φιλίας οἰκειότητα πολλὴν πρός τε τὴν Πυθαγόρειον ζωὴν, (τέλος γὰρ ἐποιοῦντο κἀκεῖνοι τῆς ἑαυτῶν ζωῆς τὴν φιλίαν, καὶ πάντα εἰς ταύτην ἀνέτεινον (3)) καὶ πρὸς τὴν ὅλην τοῦ διαλόγου πρόθεσιν· ἡ γὰρ ἕνωσις καὶ ἡ κοινωνία πᾶσι τοῖς οὖσιν ἐκ τοῦ ἑνὸς ἐφήκει, τῶν δευτέρων ἀεὶ συννηνωμένων τοῖς πρὸ αὐτῶν, καὶ τῶν ὄντων περὶ τὰς ἑνάδας αὐτῶν συνταττομένων, τούτων δὲ περὶ τὸ ἓν.

« Σὺ μὲν γὰρ ἐν τοῖς ποιήμασιν ἓν ἔφης (4) » εἶναι τὸ πᾶν· καὶ τούτων τεκμήρια (5) παρ- » έχῃ (6) καλῶς τε καὶ εὖ· ὅδε δὲ οὔ, οὐ πολλά » φησιν εἶναι, τεκμήρια δὲ (7) αὐτὸς πάμπολλα » καὶ παμμεγέθη παρέχεται. Τὸ οὖν τὸν μὲν » ἓν φάναι, τὸν δὲ μὴ πολλὰ, καὶ οὕτως ἑκά- » τερον λέγειν, ὥστε μηδὲν τῶν αὐτῶν εἰρηκέναι » δοκεῖν σχεδόν τι λέγοντας ταῦτα, ὑπὲρ » ἡμᾶς τοὺς ἄλλους φαίνεται ὑμῖν τὰ εἰρημένα » εἰρῆσθαι. »

Ἁπλῶς μὲν τὸ ὂν καὶ ἓν καὶ πολλὰ λέγειν ἔστιν ἀσφαλέστερον. Πᾶν γὰρ τὸ μετὰ τὸ ἓν εὐθὺς ἔχει πλήθους ἔμφασιν· ἀλλ' ὅπου μὲν κρύφιον ἐστὶ καὶ ἐνοειδὲς· ὅπου

(1) B. Deest καὶ.
(2) D. τότε φιλίας.
(3) C. D. συνέτεινον.
(4) Edit. φῂς.
(5) C. τεκμήριον.
(6) C. D. παρέχει, ut Edit.
(7) B. C. D. δὲ καὶ αὐτὸς; ut Edit.

δὲ ἐκφαῖνον (1) ἑαυτοῦ πλῆθος· ὅπου δὲ ἤδη προεληλυθὸς, καὶ ἡ πρόοδος ἄλλως (2) πάλιν καὶ ἄλλως· καὶ οὐχ ὁ αὐτὸς πᾶσι τρόπος τῆς διακρίσεως. Ἐπειδὴ δὲ πανταχοῦ πρὸ τοῦ πλήθους ἔστιν ἡ μονὰς, δεῖ δὴ καὶ πάντα τὰ ὄντα τῆς οἰκείας αὐτῶν ἐξάπτειν μονάδος. Καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν σωμάτων, τὸ ὅλον προηγεῖται τῶν μερῶν, ὃ καὶ περιεκτικόν ἐστι πάντων τῶν ἐν τῷ κόσμῳ διηρημένων, αὐτὸ συνεχὲς ὂν καὶ ὅλον· καὶ ἐπὶ τῶν φύσεων, ἡ μία καὶ ὅλη φύσις πρὸ τῶν πολλῶν ὑφέστηκε· διὰ τοῦτο γάρ τοι καὶ αἱ μερικαὶ φύσεις, ἐναντίως (3) ἔχουσαι πρὸς ἀλλήλας, πολλάκις ὅμως ἐκ τῆς ὅλης εἰς ἕνωσιν περιάγονται καὶ συμπάθειαν· καὶ ἐπὶ τῶν ψυχῶν, ἡ μονὰς τῶν ψυχῶν ἐν πρεσβυτέρᾳ τάξει τέτακται τῶν πολλῶν· καὶ πᾶσαι περὶ αὐτὴν οἷον κέντρον συννεύουσιν, αἱ μὲν θεῖαι πρώτως, αἱ δὲ τούτων ὀπαδοὶ δευτέρως, αἱ δὲ τούτων συνοπαδοὶ, κατὰ τρίτην τινὰ τάξιν, ὡς ἐν τῷ Φαίδρῳ Σωκράτης παραδέδωκε· καὶ ἐπὶ τῶν νόων ὁμοίως, ὁ εἷς καὶ ὅλος καὶ ἀμέθεκτος νοῦς, πρώτως (4) ἐκφανεὶς (5) ἀπὸ τῶν ἡνωμένως ὄντων, ἀπογεννᾷ μεθ' ἑαυτὸν ἅπαν τὸ νοερὸν πλῆθος, καὶ πᾶσαν τὴν ἀμέριστον οὐσίαν. Δεῖ δὴ οὖν καὶ πρὸ τῶν ὄντων ἁπάντων εἶναι τὴν μονάδα τοῦ ὄντος, δι' ἣν τὰ πάντα, ἢ ὄντα, συντέτακται πρὸς ἄλληλα, καὶ νόες, καὶ ψυχαὶ καὶ φύσεις, καὶ σώματα, καὶ πᾶν τὸ ὁπωσοῦν εἶναι λεγόμενον. Ἐχέτω μὲν γὰρ καὶ τὴν ἐξηρημένην αἰτίαν τῆς ἑνώσεως τὸ ἕν, ἀλλὰ καθὸ ἓν ἕκαστον ὑπὸ

(1) D. ἐμφαῖνον.
(2) B. ἄλλως καὶ πάλιν.
(3) D. ἐναντίον.
(4) C. πρῶτος. D. πρότερος.
(5) C. ἐμφανεὶς.

ταύτης ἑνοποιεῖται (1)· ζητοῦμεν δὲ (2) ἡμεῖς, καθόσον ὄντα ἐστί, ποίαν ἔλαχεν αὐτῶν συνεκτικὴν καὶ ἑνοποιὸν μονάδα· πᾶς γὰρ ἀριθμὸς εἰς οἰκείαν αὐτῷ καὶ σύστοιχον ἀνήρτηται μονάδα, ἀφ' ἧς καὶ τὴν ὑπόστασιν ἔχει καὶ τὴν προσηγορίαν, οὔτε συνωνύμως, οὔτε εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχεν, ἀλλὰ ὡς ἀφ' (3) ἑνὸς καὶ πρὸς ἕν, ὥστε καὶ τὰ ὄντα καὶ ἐκ μιᾶς ἐστι μονάδος, ἣ πρώτως καὶ λέγεται ὄν, δι' ἣν καὶ ταῦτα κατὰ τὴν ἑαυτῶν τάξιν καὶ ἔστι καὶ ἐπονομάζεται ὄντα· καὶ ὑπὸ (4) ταύτης πάντα τὰ ὄντα συμπαθῆ ἐστιν ἀλλήλοις καὶ τὰ αὐτά, πως καθόσον ἐξ ἑνὸς ὄντος (5) ἐστί. Καὶ πρὸς ταύτην τὴν ἕνωσιν πάντων τῶν ὄντων ὁ Παρμενίδης ἀποβλέπων, ἓν τὸ πᾶν ἠξίου καλεῖν, κυριώτατα μὲν καὶ πρώτως πᾶν ὃ καὶ ἥνωται πρὸς τὸ ἕν, καὶ ἁπλῶς δὲ τὸ πᾶν· πάντα γὰρ (6), καθόσον μετέχει τοῦ ἑνὸς ὄντος, τὰ αὐτά πως ἐστὶν ἐν ἀλλήλοις· ὁ δέ γε Ζήνων ἑώρα μὲν εἰς τὴν αὐτὴν ἐστίαν (7) καὶ πηγὴν τῶν ὄντων, καὶ πρὸς ἐκείνην ὁρῶν, ἐποιεῖτο (8) τοὺς παμμήκεις ἐκείνους λόγους· οὐ μὴν αὐτόθεν ἐτίθετο τὸ (9) ἓν ὄν, οὐδὲ τοῦτο προηγουμένως ἀπεδείκνυ διὰ τῶν γραμμάτων, ἀλλ' οἷον προτέλεια γράφων τῆς τοῦ καθηγεμόνος ἀκροάσεως, ἀνῄρει μόνα τὰ πολλά· καίτοι αὐτὰ (10) μὴ πολλὰ πάντως τιθεὶς (11), ἄγει τὸν λό-

(1) A. B. ἑνοποιεῖτο.
(2) C. ζητοῦμεν καὶ ὑμεῖς.
(3) D. ἐφ' ἑνός.
(4) B. C. D. ἀπὸ.
(5) D. ὄντως.
(6) A. δέ.
(7) D. αἰτίαν.
(8) C. ἐποίει.
(9) D. Deest τό.
(10) C. D. καὶ τοιαῦτα.
(11) C. D. Deest τιθείς.

γον ἐπὶ τὸ ἕν. Καὶ τὸ σχεδὸν δὲ εἰκότως (1)· ὁ μὲν γὰρ ἐν ποιήμασιν, ὁ δὲ ἐν πεζοῖς λόγοις· καὶ ὁ μὲν κατὰ τὴν τοῦ προκειμένου θέσιν, ὁ δὲ κατὰ τὴν τοῦ ἀντικειμένου ἀναίρεσιν· καὶ ὁ μὲν κατὰ τὴν πρώτην διαλεκτικὴν τὴν ταῖς ἁπλαῖς ἐπιβολαῖς τὰ ὄντα διαλέγουσαν, ὁ δὲ κατά τινα δευτέραν τὴν διὰ συνθέσεως καὶ λόγων ὁδεύουσαν· καὶ ὁ μὲν ὡς νοῦς· νοῦ γάρ ἐστι τὸ (2) ἓν θεωρεῖν, ἐπειδὴ καὶ τὸ πρώτως ὂν, τοῦ πρωτίστου νοῦ, νοητόν ἐστιν· ὁ δὲ, ὡς ἐπιστήμη· ταύτης γὰρ ἔργον ἅμα (3) καὶ τὰ ἀντικείμενα θεωρεῖν, καὶ τὸ μὲν (4) ἀληθὲς ἐγκρίνειν, τὸ δὲ ψευδὲς ἀποδοκιμάζειν· καὶ ὁ μὲν τεκμήρια παρεχόμενος καλῶς τε καὶ εὖ· τὸν (5) γὰρ ἀνηγμένον πρὸς αὐτὸ τὸ ὄντως ὂν ἀνάγκη καὶ τῆς ἐκεῖθεν καλλονῆς, καὶ τῆς ἀγαθότητος εἶναι πλήρη τὴν ψυχήν· καὶ τοῦτό ἐστι τὸ καλῶς καὶ τὸ εὖ· τὰ γὰρ τούτου (6) τεκμήρια νοερὰ μὲν ἦν κατὰ τὴν αὐτῶν ἰδιότητα, ὁλόκληρα δὲ καὶ ἁπλᾶ καὶ ἀτρεμῆ φησιν ἐκεῖνος, ὁ δὲ πάμπολλα καὶ παμμεγέθη· πρόεισι γὰρ εἰς τὰς ἀνελίξεις τῶν λόγων καὶ τὰς συνθέσεις καὶ τὰς διαιρέσεις, ἀναπλῶν καὶ ἀναπτύσσων τὴν ἐνοειδῆ καὶ συνημμένην (7) τοῦ καθηγεμόνος ἐπιβολήν. Εἰκότως ἄρα καὶ μικρῷ πρότερον τοὺς φαινομένους τῶν ἀνδρῶν τούτων χαρακτῆρας λέγοντες, τὸν μὲν Παρμενίδην καλὸν καὶ ἀγαθὸν τὴν

(1) C. D. ἐπὶ τὸ ἕν. Πάλιν οὖν σχεδὸν τὰ αὐτὰ λέγουσι καὶ τὸ σχεδὸν εἰκότως.

(2) B. τὸ ἐνθεωρεῖν. C. D. τὸ ὄν.

(3) D. ἡμᾶς.

(4) A. B. Deest μὲν.

(5) D. τὸ γάρ.

(6) C. τούτων. D. τοῦ τεκμηρίου.

(7) C. D. συνηρημένην.

ὄψιν ἐλέγομεν· τὸν δὲ Ζήνωνα εὐμήκη καὶ τετταράκοντα ἐτῶν, ἐπεὶ καὶ ταῦτα σύμβολα (1) τῶν λόγων ἐστί· τὸ μὲν γὰρ ἐκεῖ καλὸν καὶ ἀγαθὸν μετέλαβεν εἰς τὸ καλῶς τε καὶ εὖ· τὸ δὲ ἐκεῖ εὔμηκες, εἰς τὸ παμμέγεθες· μονονοὺκ ἐκείνου τοῦ Πλάτωνος βοῶντος, ὅτι πάντα παρὰ τοῖς Θεοῖς σύμφωνα καὶ ἐναρμόνια, τὸ εἶδος τῆς ζωῆς, οἱ λόγοι, τὰ φαινόμενα σχήματα· μιμεῖται γὰρ ἕκαστος αὐτῶν τὸ πᾶν, ἐν δὲ τῷ παντὶ τὰ φαινόμενα τῶν ἀφανῶν εἰσιν εἰκόνες· καὶ οὐδέν ἐστιν ἐν τούτοις, ὁ μὴ τῶν νοητῶν εἰκόνα φέρει καὶ σύμβολον. Εἰκότως δὲ καὶ ἡ ἕνωσις τῶν Θείων τούτων ἀνδρῶν λανθάνει τοὺς πολλούς. Πρῶτον μὲν γὰρ καὶ (2) οἱ λόγοι αὐτῶν, πολὺ τὸ κεκρυμμένον ἐπετήδευον καὶ ἄβατον τοῖς πολλοῖς, μιμούμενοι τὸν Πύθιον διὰ τῶν λοξῶν χρησμῶν τοῖς προσιοῦσι διαλεγόμενον· ἔπειτα καὶ ὁ τρόπος τῆς διδασκαλίας αὐτῶν διάφορος ὢν, παραπέτασμα τῆς ἔνδον ὁμοφωνίας καὶ ἑνώσεως ἦν· καὶ τοῦτο αὖ (3) πάλιν εἰκών ἐστι τῶν Θείων πραγμάτων. Εἰ γὰρ ἀπίδοι τις (4) πρὸς τὸ μεριστὸν τῶν ἑνύλων (5) εἰδῶν, καὶ πρὸς τὴν διαίρεσιν αὐτῶν, καὶ τοὺς ὄγκους καὶ τὴν πρὸς ἄλληλα (6) μάχην, οἰηθείη ἂν καὶ τὰ θεῖα εἴδη τὰ ἀφανῆ τοιαύτην ἔχειν διάστασιν καὶ τοσοῦτον μερισμόν· ὑψηλοτέρας οὖν ἐστι καὶ νοερωτέρας ψυχῆς κατιδεῖν, ὅπως ἡ ἀμέριστος οὐσία τὴν μεριστὴν ὑφίστησι, καὶ πῶς

(1) D. σύμβολον.
(2) C. Deest καὶ.
(3) B. ἂν.
(4) C. Deest τις.
(5) B. ἑνύλων καὶ εἰδῶν.
(6) B. ἄλλην.

ἐκ τῶν ἀδιαςάτων τὰ διαςήματα πάντα προελήλυθε. Τὰ δὲ τῶν πολλῶν ὄμματα καρτερεῖν ἀφορῶντα πρὸς τὴν θείαν ἕνωσιν οὐ πέφυκεν· ἐπεὶ καὶ εἴ τις πρὸς τοὺς τῶν θεῶν ἀποβλέποι (1) κλήρους, (2) ὑφ' ὧν ἐν τῷ κόσμῳ μετέχονται, θεώμενος ὠδὶ μὲν ἥλιον, ὠδὶ δὲ σελήνην, ὠδὶ δὲ τὴν γῆν, οἰήσεταί που πάντως, εἰ μὴ πάνυτις εἴη τὰ θεῖα δεινὸς, καὶ αὐτοὺς (3) οὕτω διεςάναι τοὺς θεούς· ἀλλ' οὐκ ἔςι· τῶν γὰρ διαςατῶν ἀδιαςάτως, καὶ τῶν πεπληθυσμένων ἑνοειδῶς, οἱ θεοὶ προεςήκασιν. Ὡς οὖν ἐπὶ τῶν θεῶν ἡ ἕνωσις αὐτῶν ἀφανὴς ἐςι καὶ ἄληπτος, οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν θείων τούτων ἀνδρῶν τὴν τῶν νοημάτων ταυτότητα καὶ ἕνωσιν ὑπὲρ τοὺς ἄλλους εἶναι φησὶν ὁ Σωκράτης. Ἀλλὰ τί τούτοις ἐπήνεγκεν ὁ Ζήνων, ἐπάκουσον.

« Ναὶ, φάναι τὸν Ζήνωνα, ὦ Σώκρατες· » σὺ (4) δ' οὖν τὴν ἀλήθειαν τοῦ γράμματος » οὐ πανταχοῦ ᾔσθησαι. »

Οὔτε τὸ πλῆθος ἀσύντακτόν ἐςιν οὐδαμοῦ τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ ἀφ' ἑαυτοῦ διεσπαρμένου, οὔτε τὸ ἓν ἄγονον καὶ ἔρημον τοῦ προσήκοντος αὐτῷ πλήθους· ἀλλὰ καὶ τοῦτο (5) δευτέρων ἡγεῖται μονάδων, καὶ τὸ πλῆθος ἔχει τὴν αὐτῷ πρέπουσαν ἕνωσιν· πάντα γὰρ τὰ πλήθη τάτε νοητὰ καὶ τὰ νοερὰ, καὶ ὅσα ἐν τῷ κόσμῳ ἢ ὑπὲρ τὸν κόσμον,

(1) B. ἀποβλέπει.

(2) C. Deest ἐπεὶ καὶ usque ad ὑφ' ὧν.

(3) C. D. αὐτός.

(4) B. σὺ οὖν.

(5) D. τούτων.

REESE LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF CALIFORNIA.

μονάδων οἰκείων ἐξήρτηται, καὶ συντέτακται ἀλλήλοις· αἱ δὲ μονάδες ἐκ μιᾶς μονάδος πάλιν, ἵνα καὶ τὸ τῶν μονάδων πλῆθος μὴ ἀφ' ἑαυτοῦ διῃρημένον ᾖ, καὶ πλῆθος μόνον τῆς ἑνώσεως ἔρημον· οὐ γὰρ ἦν θέμις τὰς τῶν ἄλλων ἑνοποιοὺς αἰτίας, αὐτὰς ἀπεσπάσθαι (1) ἀλλήλων· οὐδὲ γὰρ τὰς ζωοποιοὺς ἄζως, οὐδὲ τὰς νοοποιοὺς ἀνοήτους εἶναι, οὐδὲ τὰς καλλοποιοὺς ἀκαλλεῖς, ἀλλ' ἡ ζωὴν ἔχειν καὶ νοῦν καὶ κάλλος, ἢ τούτων τι θειότερον καὶ κρεῖττον· ὥςε καὶ τὰς ἑνοποιοὺς τῶν ἄλλων μονάδας ἀναγκαῖον, ἢ καὶ αὐτὰς ἕνωσιν ἔχειν πρὸς ἀλλήλας, ἢ καὶ τῆς ἑνώσεώς τι κρεῖττον· ἀλλ' οὐδέν ἐςι ταύτης θειότερον πλὴν αὐτοῦ τοῦ ἑνός· ἀλλ' εἴτε τὸ ἓν πρὸ αὐτῶν, ἡνῶσθαι καὶ αὐτὰς (2) ἀναγκαῖον· τὰ γὰρ τοῦ ἑνὸς μετέχοντα ἥνωται· εἴτε ἥνωνται, πόθεν ἡ (3) ἕνωσις; οὐ γὰρ ἄλλοθεν ἢ ἐξ ἑνός. Δεῖ τοίνυν ἐκ τοῦ ἑνὸς εἶναι τὰς πολλὰς ἑνάδας, ἐκ δὲ (4) τούτων, τὰ πλήθη· τά τε πρῶτα καὶ τὰ ἐφεξῆς καὶ ἀεὶ τὰ πορρώτερα τοῦ ἑνὸς πληθύνεσθαι (5) μᾶλλον τῶν πρὸ αὐτῶν· πᾶν δὲ ὅμως πλῆθος ἔχειν (6) ἑνάδα διττὴν, τὴν μὲν συντεταγμένην, τὴν δὲ ἐξῃρημένην. Ἴδε γὰρ αὐτὸ πρῶτον ἐπὶ τῶν εἰδῶν, οἷον ὅπως ὁ ἄνθρωπος διττὸς, ὁ μὲν ἐξῃρημένος, ὁ δὲ μετεχόμενος· καὶ ὅπως τὸ καλὸν διττὸν, τὸ μὲν πρὸ τῶν πολλῶν, τὸ δὲ ἐν τοῖς πολλοῖς· καὶ ὅπως τὸ ἴσον, τὰ δίκαιον· ἥλιος τοίνυν καὶ σελήνη καὶ τῶν ἄλλων ἕκαςον φυσικῶν εἰδῶν, τὸ μὲν ἐν ἄλλῳ, τὸ δὲ καθ' αὐτὸ· τά τε

(1) C. ἀποσπᾶσθαι.
(2) D. ἡνῶσθαι ἑαυτάς
(3) C. Deest ἡ.
(4) C. D. δή.
(5) C. πληθύεσθαι.
(6) D. ἔχει.

γὰρ ἐν ἄλλοις ὄντα καὶ τὰ κοινὰ καὶ μετεχόμενα δεῖ πρὸ αὐτῶν (1) ἔχειν τὸ ἑαυτοῦ (2) ὄν, καὶ ὅλως τὸ ἀμέθεκτον (3)· καὶ αὖ τὸ ἐξηρημένον εἶδος καὶ καθ' αὐτὸ ὄν, ἅτε πολλῶν ὂν αἴτιον, ἑνοῦν καὶ συνδεῖν τὸ πλῆθος· ἐστὶ δὲ αὖ τῶν πολλῶν δεσμὸς τὸ ἐν αὐτοῖς κοινὸν, καὶ διὰ τοῦτο ἄλλος μὲν ὁ αὐτοάνθρωπος, ἄλλος δὲ ὁ ἐν τοῖς καθέκαστα· καὶ ἐκεῖνος μὲν αἰώνιος, οὗτος δὲ πῆ μὲν θνητός, πῆδ' οὔ· καὶ ἐκεῖνος μὲν νοητὸς, οὗτος δὲ αἰσθητός. Οὐκοῦν ὡς ἕκαστον τῶν εἰδῶν διττὸν, οὕτω καὶ ἕκαστον τῶν ὅλων διττόν. Τὰ (4) γὰρ εἴδη μέρη τινός ἐστιν ὁλότητος, καὶ ἄλλο τὸ ἀμέθεκτον ὅλον, ἄλλο τὸ μεθεκτὸν, ἄλλη ἡ ἀμέθεκτος ψυχὴ, ἄλλη ἡ μεθεκτὴ, ἡ μὲν συνδεύουσα τὸ πλῆθος τῶν ψυχῶν, ἡ δὲ ἀπογεννῶσα τὸ πλῆθος· καὶ ἄλλος μὲν ὁ ἀμέθεκτος νοῦς, ἄλλος δὲ ὁ μεθεκτός, ὁ μὲν παράγων τὸ νοερὸν πλῆθος, ὁ δὲ συνέχων· καὶ ὂν (5) τοίνυν ἄλλο τὸ ἀμέθεκτον, ἐφ' (6) οὗ τὰ ὄντα πάντα, καὶ ὁ τῶν ὄντων ἀριθμὸς, ἄλλο τὸ μεθεκτὸν καὶ ἕν, τὸ μὲν ἁρπάσαν ἑαυτὸ πρὸ τῶν ὄντων, τὸ δὲ ὑπὸ τῶν ὄντων μετεχόμενον. Δεῖ τοίνυν ἐπὶ πάσης τάξεως τῶν πραγμάτων νοεῖν ἑνάδα μὲν ἐξηρημένην ἄλλην, ἑνάδα μετὰ τοῦ πλήθους ἄλλην, ἔπειτα οὕτω τὸ πλῆθος καθ' αὐτὸ μηδὲν (7) μετέχον τῆς οἰκείας ἑνάδος, οὐχ ὅτι ἐστί τι (8) τοιοῦτον ἐν τοῖς οὖσιν, ἀλλ' ὅτι καὶ

(1) C. D. πρὸ αὐτοῦ.
(2) A. B. ἑαυτῶν.
(3) C. D. καὶ ὅλον ἀμέθεκτον.
(4) A. B. καὶ γάρ.
(5) B. καὶ ἄν.
(6) B. C. D. ἀφ' οὗ.
(7) C. D. μηδὲ.
(8) B. Deest τι.

τοῦτο πρὸς τὸ παρὸν εἰς νοῦν βαλέσθαι διὰ τὴν τοῦ Ζήνωνος δόξαν ἀναγκαῖον. Ὁ μὲν γὰρ Παρμενίδης αὐτὸ τὸ ὂν ἑώρα, καθάπερ καὶ πρότερον εἴρηται, τὸ πάντων ἐξῃρημένον καὶ τὸ ἀκρότατον τῶν ὄντων, ἐν ᾧ καὶ (1) πρώτως ἐξεφάνη τὸ ὄν, οὐχ ὡς ἀγνοῶν τὸ πλῆθος τῶν νοητῶν, αὐτὸς γάρ (2) ἐστιν ὁ φάς,

« Ἐὸν γὰρ ἐόντι πελάξαι (3). »

καὶ πάλιν·

« ξυνὸν δέ μοι ἐστὶν ὁπόθεν
« Ἄρξομαι. »

τόθι γὰρ πάλιν·

ἵξομαι αὖθις.

καὶ ἐν ἄλλοις

« Μεσόθεν ἰσοπαλὲς·

διὰ γὰρ τούτων ἁπάντων δείκνυσιν, ὅτι καὶ πολλὰ εἶναι τίθεται νοητὰ, καὶ τάξιν ἐν τούτοις πρώτων καὶ μέσων καὶ τελευταίων, καὶ ἕνωσιν ἄφραστον αὐτῶν, οὐχ ὡς ἀγνοῶν οὖν τὸ τῶν ὄντων πλῆθος, ἀλλ' ὡς θεώμενος ὅτι πᾶν τοῦτο τὸ πλῆθος ἐκ τοῦ ἑνὸς ὄντος προῆλθεν· ἐκεῖ γὰρ ἦν ἡ πηγὴ τοῦ ὄντος, καὶ ἡ ἑστία, καὶ τὸ κρυφίως ὄν, ἀφ' οὗ τὰ ὄντα καὶ περὶ τὴν ἕνωσιν ἔλαχε· καὶ γὰρ ὥσπερ αὐτὸς ὁ θειότατος Πλάτων οἶδε μὲν πολλὰ ζῶα νοητὰ, πάντων δὲ ἕνωσιν καὶ περιοχὴν ἄληπτον

(1) C. D. καὶ ἐν ᾧ πρώτως.
(2) C. Deest γάρ. D. γοῦν.
(3) C. D. πελάζει. Vid. p. 62.

πᾶσι περὶ τὸ αὐτοζῶν (1) ὑποτίθεται, καὶ μοναδικὸν ἐκεῖνο καὶ μονογενὲς ὂν, καὶ οὔτε διότι μονογενὲς ἐκεῖνο (2), τὸ πλῆθος ἀναιρεῖται τῶν νοητῶν ζώων, οὔτε αὖ διότι τὸ πλῆθος ἐστὶ, τὸ πρὸ (3) τοῦ πλήθους οὐχ ὑφέσηκεν, οὕτω δὴ καὶ ὁ Παρμενίδης ἔκ τε τοῦ ἑνὸς ὄντος οἶδε τὸ πλῆθος τὸ νοητὸν προϊὸν, καὶ πρὸ τῶν πολλῶν ὄντων τὸ ὂν ἓν ἱδρυμένον, περὶ ὃ τὸ τῶν νοητῶν πλῆθος τὴν ἕνωσιν ἔχειν. Πολλοῦ ἄρα δεῖ τὸ πανταχοῦ (4) πλῆθος ἀνατρέπειν, διὰ τὴν τοῦ ἑνὸς ὄντος θέσιν, ὃς γε καὶ ἐν αὐτοῖς ἐκείνοις δῆλος ἐστὶ πολλὰ τὰ ὄντα τιθέμενος· ἀλλὰ καὶ τοῖς πολλοῖς τὸ εἶναι ὁπωσοῦν ἐκ τοῦ ἑνὸς ὄντος διδοὺς, εἰκότως ἀρκεῖται τῇ αἰτίᾳ ταύτῃ, καὶ οὕτως ἓν ἀποκαλεῖ τὸ ὄν· ὅτι δὲ εἶναι δεῖ τὸ ἓν ὂν (5) πρὸ τοῦ πλήθους, λάβοις ἂν διὰ μιᾶς μὲν (6) ἐφόδου λογικῆς τοιαύτης· ἢ ὁμωνύμως λέγεται τὸ ὂν κατὰ τῶν ὄντων πάντων, ἢ συνωνύμως, ἢ ὡς ἀφ' ἑνὸς καὶ πρὸς ἕν· ἀλλ' ὁμωνύμως ἀδύνατον, εἴπερ τὸ μὲν μᾶλλον ὂν φαμὲν, τὸ δὲ ἧττον· τὸ γὰρ μᾶλλον καὶ ἧσσον οὐκ ἔστιν ἐν τοῖς ὁμωνύμοις· εἴτε δὲ συνωνύμως ἔστιν ἓν ὂν κατὰ πάντων λεγόμενον, εἴτε ὡς ἀφ' ἑνὸς καὶ πρὸς ἕν, ἀνάγκη ἄρα εἶναί τι ὂν πρὸ τῶν πολλῶν ὄντων· ἑτέρας δὲ φυσικωτέρας τοιαύτης ἐφόδου, οἵαν καὶ ὁ Ἐλεάτης ὑφηγήσατο ξένος ἐν Σοφιστῇ, πρὸς τοὺς πολλὰ τὰ ὄντα λέγοντας ἀγωνιζόμενος· ἀνάγκη γὰρ εἰ (7) πολλὰ εἴη τὰ ὄντα, καθὸ μὲν πολλὰ,

(1) C. τῶν αὐτῶν ζῶν.
(2) C. ἐκείνος.
(3) D. πρὸς.
(4) B. πᾶν.
(5) C. Deest ὄν.
(6) B. μεθόδου.
(7) D. Deest εἴ.

διάφορα αὐτὰ ἀλλήλων εἶναι καθὸ δὲ ὄντα, ταυτά (1)· ὅπερ (2) ἀπ' ἄλλου τινὸς ἀναγκαῖον ὑπάρξαι πᾶσιν, ἢ ἀφ' ἑνός τινος αὐτῶν τοῖς ἄλλοις· ἀλλ' εἴτε ἀφ' ἑνὸς τοῖς ἄλλοις, ἐκεῖνο ἂν εἴη πρώτως ὄν, τὰ δὲ ἄλλα δι' ἐκεῖνο (3) τοῦ ὄντος μετέσχεν· εἴτε ἀπ' ἄλλου πάλιν, ἐκεῖνο πρὸ πάντων ὄν, δέδωκε πᾶσι τὴν τοῦ εἶναι μετουσίαν· τρίτης δὲ ἄλλης θεολογικωτέρας ἀρχῆς τοιᾶς δε· πᾶν τὸ μετεχόμενον ἐν ἄλλοις ὂν τοῖς μετέχουσιν, ἐκ τοῦ ἀμεθέκτου πάντως ἔχει τὴν εἰς τὸ εἶναι πάροδον· τοῦτο μὲν γὰρ συμπληθύνεται (4) τοῖς ὑποκειμένοις ἑκάστου γεγονὸς, καὶ τὴν ἰδίαν οὐσίαν ταῖς τῶν μετεχόντων ὑποστάσεσι κοινωνησάμενον, ἱδρύεσθαι (5) τὰ ἄμικτα, καὶ τὰ ἐφ' ἑαυτῶν ὄντα, καὶ τὰ ἁπλῶς, πρὸ τῶν τινῶν καὶ ἐν ἑτέροις ὄντων.

Εἰ δὲ ταῦτα ἀληθῆ, πρὸ τῶν πολλῶν ὄντων ἀνάγκη τὸ ἓν ὂν προϋπάρχειν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἐν τοῖς πολλοῖς ὂν τὴν ὑπόστασιν ἔχει, μετεχόμενον ὑπ' αὐτῶν· ὥσπερ δὲ ὄντος τοῦ μετέχοντος καὶ τοῦ μετεχομένου, πάντως (6) ἀμφοῖν προϋπάρχει τὸ ἀμέθεκτον, οὕτως ἀνάγκη τοῦ ἀμεθέκτου καὶ τῶν μετεχόντων μέσον εἶναι τὸ μετεχόμενον. Ἢ πῶς ἂν εἴη τὰ μετέχοντα τοῦτο ὅπερ λέγεται, μηδενὸς ὄντος μετεχομένου καὶ ἐν αὐτοῖς ὄντος; οὔτ' ἄρα μόνον ἐστὶ τὸ μετεχόμενον ὑπὸ τῶν πολλῶν ὄντων, ἀλλὰ πρὸ τούτου

(1) B. ταῦτα. C. ταὐτόν.
(2) B. ὅπερ ἢ ἀπ'.
(3) B. δι' ἐκείνου. C. ἀλλὰ ἐκείνῳ.
(4) D. συμπληθύεται.
(5) Sic Cod.
(6) C. παντά.

τὸ ἀμέθεκτον· οὔτε μόνον τὸ ἀμέθεκτον, ἀλλὰ μετὰ τοῦτο τὸ μετεχόμενον, καὶ ἐν τοῖς πολλοῖς οὖσι κατατεταγμένον. Ὁ μὲν οὖν Παρμενίδης, ὡς ἔφην (1) πολλάκις (2) ἤδη, τὴν μονάδα ταύτην τοῦ ὄντος ὁρῶν τὴν ἐξῃρημένην τοῦ τῶν ὄντων πλήθους, οὕτως ἐν ἀπεκάλει τὸ ὄν, διαιρῶν ἀπ' αὐτοῦ τὸ τῶν προελθόντων πλῆθος· οἱ δέ γε πολλοὶ τὸν ἐναντίον ἐκείνῳ τρόπον εἰς τὰ πολλὰ καὶ διεσπαρμένα μόνον ὁρῶντες, ἐκωμῴδουν τὸν ἐκείνου λόγον, ξύλα, καὶ λίθους, καὶ ζῶα ἄττα καὶ φυτὰ παραφέροντες, καὶ αὐτὰ τὰ ἐναντιώτατα ἀλλήλοις, θερμὸν, ψυχρὸν, μέλαν, λευκὸν, ξηρὸν, ὑγρόν· ταῦτα γὰρ ὅπως ἓν ἐστιν οὐχ ἑώρων, ἀλλ' εἰς τὴν διάκρισιν αὐτῶν καὶ τὸ πλῆθος μόνον ἔρημον τοῦ ἑνὸς ὁρῶντες, διέσυρον πρεσβεύοντα τὴν ἕνωσιν αὐτῶν· πολλοὶ γὰρ ἕκαστος ὄντες, τῷ πλήθει χαίρουσιν· ὁ δὲ, εἷς ὢν, πρὸς τὴν ἑνάδα τῶν τοιούτων (3) ὠκείωτο. Ζήνων δὲ πρὸς τὴν Παρμενίδειον θέσιν οὐδὲ ἀντιβλέπειν εἶχε· τὴν δὲ τῶν πολλῶν δόξαν διήλεγχε τὰ πολλὰ καὶ διεσπαρμένα θεωροῦσαν, καὶ ταύτην ἐλέγχων, ἀνῆγεν αὐτοὺς ἐπὶ τὸ ἕν, τοῖς πολλοῖς ἐνδεικνύμενος (4) ὡς εἰ μὲν χωρίζοιεν τὰ πολλὰ τοῦ ἑνὸς, πολλὰ καὶ ἄτοπα συμβήσεται τῷ λόγῳ· εἰ δὲ τὰ πολλὰ ταῦτα λέγοιεν, ἃ μετέχει (5) τοῦ ἑνὸς ὄντος τοῦ ἐν αὐτοῖς, τὸν Παρμενίδειον θαυμάσονται λόγον, ὃς τὸ ἐξῃρημένον ἓν ὂν εἰσηγεῖται, διότι τοῦτο τὸ μεθεκτὸν ἐκ τοῦ ἀμεθέκ-

(1) A. C. ἔφη.
(2) B. πολλὴν.
(3) B. D. ἄντων.
(4) B. C. D. ἐνδεικνὺς.
(5) B. μετέχει τῶν τοῦ ἑνὸς.

του, καὶ τὸ συντεταγμένον ἐκ (1) τοῦ ἐξῃρημένου λαγχάνει τὴν ὑπόστασιν· τοῦτο γὰρ ἦν αὐτὸ τὸ καὶ τοὺς πολλοὺς ἀφιστάνον τοῦ Παρμενίδου, τὸ τὴν μεσότητα ταύτην μὴ συνορᾶν, λέγω δὴ τὸ ἓν τὸ ἐν τοῖς πολλοῖς οὖσιν. Αὕτη γοῦν ἡ μεσότης ἐνοφθεῖσα τοῖς οὖσι, πείθειν ἡμᾶς ἐστιν ἱκανὴ ὡς ὁ Παρμενίδειος λόγος ἀληθής· τὰ γὰρ μετεχόμενα δεύτερα τῶν ἀμεθέκτων, ὡς εἴπομεν, ἐστί, καὶ τὰ ὄντα ἐν ἄλλοις, ἀπὸ τῶν ἐν αὐτοῖς ὑφεστηκότων· καὶ οὕτως ἡμᾶς καὶ ὁ Σωκράτης ἀνάγειν εἴωθεν ἐπὶ τὴν τῶν εἰδῶν ὑπόθεσιν, ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς πολλοῖς ὄντων, ἐπὶ τὰς πρὸ τῶν πολλῶν οὔσας αὐτῶν τῶν πολλῶν καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς οὐσῶν κοινοτήτων πρωτουργοὺς αἰτίας. Οὐκοῦν οἱ μὲν πολλοὶ τὴν Παρμενίδειον ἀποδιδράσκοντες δόξαν, ἐπὶ τὴν ἀπειρίαν (2) ὑπάγονται καὶ τὸν σκεδασμὸν τῶν ὄντων· ὁ δὲ Ζήνων ἐλέγχων τὴν τοιαύτην ἀλόγιστον οὖσαν φορὰν, ἀναπέμπει μὲν τοὺς πολλοὺς ἐπὶ τὸ ἐν τοῖς πολλοῖς ἕν, οὗ προσεχῶς μετέχει τὰ πολλὰ, ἐκφαίνει δὲ τὸν Παρμενίδειον νοῦν· ἀπὸ γὰρ τῶν ἐν τοῖς πολλοῖς ἑνάδων ἡ ἄνοδος ἡμῖν ἐπὶ τὰς ἐξῃρημένας ἐστιν, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ Σωκράτης καθ' ὅσον μὲν οἴεται τὸν Ζήνωνα τῷ Παρμενίδῃ τὸν αὐτὸν ἔχειν ἔν τε τῇ ζωῇ καὶ ἐν τοῖς γράμμασι σκοπὸν, ὀρθῶς ὑπείληφε· καθόσον δὲ οἴεται (3) τὸν Ζήνωνα, τῷ οὐ πολλὰ τὸ αὐτὸ λέγειν (4) ὃ καὶ ὁ Παρμενίδης ἓν, οὐκ ὀρθῶς· τὸ γὰρ οὐ πολλὰ τοῦ Ζήνωνος ἐπὶ τὸ ἓν ἐκεῖνο τὸ ἐν τοῖς πολλοῖς

(1) C. ἀπό.
(2) C. D. ἀπορίαν.
(3) C. D. οἴετο.
(4) C. D. λέγει.

ἓν ἡμᾶς ἀνῆγεν, οὐκ ἐπὶ τὸ πρὸ τῶν πολλῶν· ὥςε ὁ μὲν ἐδείκνυ τὸ συντεταγμένον ἓν, ὁ δὲ τὸ ἐξῃρημένον· οὐκ ἄρα ταυτὸν τῷ αὐτοενὶ τὸ οὐ πολλὰ, ἀλλὰ τῷ ἐν τοῖς πολλοῖς ἑνί· τοῦτο γὰρ ἀφελὼν ἔδειξεν ὅτι τὸ (1) πολλὰ, ἄτοπον· εἰπὼν οὖν οὐ πολλὰ, τοῦτο προςίθησιν, ὃ καὶ ἀφελὼν ἤλεγχε τὴν τῶν πολλῶν ὑπόθεσιν. Καὶ ὁ μὲν Ζήνων οὕτω θαυμαςῶς ἔφη (2) τὸν Σωκράτη τὴν ἀλήθειαν τοῦ γράμματος μὴ πανταχοῦ ᾐσθῆσθαι (3)· ὅσοι δὲ τὸν λόγον τοῦ Σωκράτους ἀπεσκοράκισαν, τὴν δυάδα παραφέροντες ὡς καὶ οὐ πολλὰ καὶ οὐχ ἓν οὖσαν, ὄντως παραφέρονται· πανταχοῦ (4) γὰρ ἡ δυὰς ἀρχὴ καὶ μήτηρ ἐςὶ τοῦ πλήθους, ἐν θεοῖς, ἐν νοῖς (5), ἐν ψυχαῖς (6), ἐν φύσεσιν· ἡ δὲ αἰτία τοῦ πλήθους ἐςί πως καὶ αὕτη κατ' αἰτίαν τὸ πλῆθος, ὥσπερ καὶ τὸ ἓν τὸ αἴτιον τῆς ἑνώσεως κατ' αἰτίαν ἐςὶν ἓν· ὅλως δὲ ἡ δυὰς ἔςι μὲν ὅπερ λέγεται δυὰς, ἔρημος δὲ τοῦ ἑνὸς οὐκ ἔςι· πᾶν γὰρ τὸ μετὰ τὸ (7) ἓν μετέχον ἐςὶ τοῦ ἑνὸς, ὥςε ἡ δυὰς αὕτη· καὶ ἕν ἐςι καὶ ἑνὰς ἄρα ἡ δυὰς ἐςι καὶ πλῆθος· ἀλλ' ἑνὰς μὲν, ὡς μετέχουσα τοῦ ἑνὸς, πλῆθος δὲ, ὡς αἰτία τοῦ πλήθους· ἐκεῖνοι μὲν οὖν οὔτε πλῆθος αὐτὴν, οὔτε ἓν εἰρήκασιν· ἡμεῖς δὲ, καὶ ἓν καὶ πλῆθος, καὶ τό τε πλῆθος αὐτῆς (8) ἑνοειδὲς, καὶ τὸ ἓν δυοποιόν.

(1) C. τὸν.
(2) C. D. ἔφατο.
(3) B. αἰσθῆσθαι.
(4) B. πάντων.
(5) C. ἀνθρώποις.
(6) C. ψυχῇ.
(7) C. πᾶν γὰρ τὸ ἓν μετέχον.
(8) B. αὐτῶν.

« Καί τοι ὥσπερ γε (1) αἱ λάκαιναι σκύλα-
» κες, εὖ (2) μεταθεῖς τε καὶ (3) ἰχνεύεις τὰ
» λεχθέντα. »

Φιλόσοφον τοῦτο τὸ θηρίον καὶ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης ὀνομάζειν ἠξίωσε, τὸν κύνα λέγω (4). Προσκειται (5) δὲ ἐνταῦθα καὶ τὸ λάκαιναι, τὸ θηρατικὸν αὐτῷ παρεχόμενον· ὃ δὴ σύμβολον ἐστι τῆς τοῦ ὄντος θήρας· τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ ἰχνεύειν, τὸ ἀπὸ τῶν γραμμάτων ἰχνεύειν, οἷον ἰχνῶν ὄντων τῶν γραμμάτων (6) τῆς τοῦ λέγοντος ἐννοίας, αὐτὴν μεταδιώκειν καὶ θηρᾶν τὴν τοῦ λέγοντος ἀληθεστάτην νόησιν· καὶ τὸ μεταθεῖν δὲ, οἰκεῖον ἐστὶ πρὸς τὴν ὀξύτητα τοῦ νοοῦντος καὶ πρὸς τὴν τῆς μεθόδου εὕρεσιν· ἐκ δὲ ἁπάντων τούτων εὔδηλος ἐστὶν ὁ Ζήνων ἀγάμενος μὲν τὴν ἀγχίνοιαν καὶ τὴν εὐφυίαν τοῦ Σωκράτους καὶ κινῶν αὐτὴν, ὅσον δὲ αὖ (7) παρασφάλλεται τοῦ ἀληθοῦς, ἀπευθύνων. Καὶ ὁρᾷς καὶ ταῦτα πῶς οἰκείως ἔχει πρὸς τὰ παραδείγματα αὐτῶν· ὁ μὲν γὰρ Παρμενίδης μένει κατὰ τὸ ἓν τὸ ἐξηρημένον, ὁ δὲ Ζήνων πρόεισιν ἐπὶ τὸ ἓν τὰ (8) πολλὰ, ὁ δὲ Σωκράτης ἐπιστρέφει καὶ αὐτὰ τὰ πολλὰ ἐπὶ τὸ Παρμενίδειον ἕν, διότι μονὴ μὲν (9) οἰκεῖον τὸ ἐν ἑκάστῃ τριάδι πρῶτον, προόδῳ δὲ τὸ δεύτερον, ἐπιστροφῇ δὲ τὸ

(1) C. καὶ τοι γε ὥσπερ. D. Deest γε.
(2) C. D. Deest εὖ.
(3) C. Deest τε καὶ. D. Deest τε.
(4) B. λέγων.
(5) B. πρόκειται.
(6) C. D. Deest τῶν γραμμάτων.
(7) C. αὐτόν. D. αὐτοῦ.
(8) B. C. D. Deest τὰ.
(9) C. Deest μέν.

τρίτον· ἡ δὲ ἐπιστροφὴ κύκλον τινὰ συνελίσσει τοῦ τέλους πρὸς τὴν ἀρχήν· διὸ (1) καὶ ὁ Σωκράτης ἅμα τῷ οὐ πολλὰ, πρὸς ἓν τὸ (2) Παρμενίδειον ἀναδεδράμηκεν· ὁ δὲ Ζήνων τὴν ἑαυτοῦ μεσότητα τηρῶν, σέβει μὲν τὴν Παρμενίδειον θέσιν, τελειοῖ δὲ τὴν Σωκράτους δόξαν· δηλοῖ οὖν ταῦτα διὰ τῶν ἑπομένων οὑτωσὶ λέγων.

« Ἀλλὰ πρῶτον μέν σε τοῦτο λανθάνει, ὅτι » οὐ παντάπασιν οὕτω σεμνύνεται τὸ γράμμα, » ὥστε ἅπερ σὺ λέγεις διανοηθὲν γραφῆναι· » τοὺς ἀνθρώπους δὲ ἐπικρυπτόμενον ὥς τι » μέγα διαπραττόμενον· ἀλλὰ σὺ μὲν εἶπές τι » τῶν συμβεβηκότων (3). »

Τὸ σεμνὸν καὶ τὸ μέγα καὶ τὸ ἀπόκρυφον ὄντως ἀπονέμει τῷ λόγῳ τοῦ Παρμενίδου, πρὸς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα περὶ οὗ (4) ὁ λόγος ἀποσκοπούμενος· τὸ γὰρ ἓν ὂν τὸ ἐξηρημένον σεμνόν ἐστιν ὄντως ὡς τῷ ἑνὶ κατεχόμενον· μέγα δὲ ὡς δύναμιν ἀκαταλήπτον ἔχον· ἀπόκρυφον δὲ, ὡς ἀνέκφρασον καὶ ἀνέκφαντον (5) ἐν τῷ ἀκροτάτῳ μεμενηκός· ταῦτα οὖν ἃ τὸ πρᾶγμα πρώτως ἔλαχε, καὶ ὁ περὶ αὐτοῦ λόγος ἔχει δευτέρως, ὑψηλὸς μὲν ὢν καὶ διὰ τοῦτο μέγας, ἐκβεβηκὼς δὲ τὸ σημῶδες (6) καὶ διὰ τοῦτο σεμνός, αἰνιγματώδης δὲ καὶ διὰ τοῦτο κρύφιος. Ἀλλ' ὁ μὲν τοῦ Παρμενίδου

(1) B. διότι.

(2) C. D. πρὸς τὸ ἕν.

(3) Edit. τῶν συμβεβηκότων τι.

(4) C. D. περὶ ὧν ὁ.

(5) D. ἀνέκφατον.

(6) C. Lacunula quasi unius vocis. δὲ τὸ.... ἣν καὶ διά. D. Deest δημῶδες.

λόγος τοιοῦτος· ὁ δὲ Ζήνων, ὡς αὐτός φησιν ὁ τοῦ λόγου πατὴρ, οὐχ οὕτω σεμνός ἐστι παντάπασιν ὥσπερ ἐκεῖνος· δευτέρως γὰρ ἔχει καὶ οὗτος τὸ σεμνὸν, ὥσπερ καὶ ἡ ἑνὰς, περὶ ἧς ποιεῖται τὴν διδασκαλίαν, δευτέρα τῆς ἐξηρημένης ἐστίν. Οὐδὲ αὖ οὕτω τι μέγα (1) καὶ αὐτὸς διαπράττεται, φησὶν, ὡς ὁ Παρμενίδης· ἐκεῖνος γὰρ πρὸς αὐτὸ τὸ αἰτιώτατον ἀνατείνεται, καὶ, εἰ βούλει λέγειν, τὸ πατρικώτατον αἴτιον· ἀλλ' οὐδ' οὕτω γέγραπται, φησὶν, ὡς πάντῃ τοὺς πολλοὺς ἐπικρυπτόμενος· μετάγειν γὰρ αὐτοὺς ἐθέλει τοὺς πολλοὺς (2) ἀπὸ τοῦ μεμερισμένου πλήθους ἐπὶ τὰς συντεταγμένας (3) τοῖς πλήθεσιν ἑνάδας. Ἐκ δὴ πάντων τούτων ἔκδηλον (4), ὡς τὸ γράμμα τοῦ Ζήνωνος οὐχ οὕτω θεῖον ἐστιν ὡς τὸ Παρμενίδειον· οὐδ' οὕτως ἀπόῤῥητον καὶ σεμνὸν ὡς ἀπὸ τῶν πολλῶν ἐπὶ τὸ ἓν ὂν τὸ ἐξηρημένον ἀνάγειν τὸν ἀκροατήν· ἀλλ' ἐκφαίνει μέν πως καὶ τοῦτο τὸ ἓν ὄν, προσεχῶς δὲ διαπράττεται τὴν ἐπὶ τὸ συντεταγμένον τοῖς πολλοῖς ἓν ὂν ἀπὸ τοῦ πλήθους μετάστασιν· ἐπεὶ δὲ ἐκφαίνει που (5) κἀκεῖνο τὸ Παρμενίδειον ἓν ὄν, εἰκότως προσέθηκεν. Ἀλλὰ σὺ μὲν εἶπές (6) τι τῶν συμβεβηκότων· οὐ γὰρ καθ' αὐτὸ περὶ ἐκείνου ποιοῦμαι τὸν λόγον, φησὶ, συμβαίνει δὲ τοῖς περὶ τὴν ἐμὴν ὑπόθεσιν διατρίβουσιν, ἀναφαίνεσθαι κἀκείνην τὴν ἄβατον τοῖς πολ-

(1) B. μένει.
(2) C. D. Deest ἐπικρυπτόμενος usque ad ἀπὸ τοῦ μεμερισμένου.
(3) C. D. ἐπὶ πολὺ τεταγμένοις τοῖς.
(4) D. εὔδηλον.
(5) C. D. πῶς.
(6) B. εἶπας.

λοῖς ὕπαρξιν. Διὰ ταῦτα ἄρα καὶ Σωκράτης εἰώθει, καθάπερ καὶ μικρῷ πρότερον (1) εἴπομεν, περὶ τοὺς ὁρισμοὺς διατρίβειν τῶν γραμμάτων (2), ἐπιζητῶν τί δίκαιον, τί καλὸν, τί ὅσιον· οἱ γὰρ ὁρισμοὶ τῶν ἐν τοῖς καθέκαστα (3), κοινωνοί εἰσι καὶ τῶν ἑνάδων τῶν μετεχομένων· περὶ ταύτας οὖν διατρίψαντες, μέτιμεν ῥαδίως καὶ ἐπ' αὐτὰς τὰς ἐξηρημένας τῶν κοινῶν αἰτίας, ὥστε συμβαίνει τὴν μετάβασιν ἀπὸ τούτων ῥαδίαν γίνεσθαι τοῖς ταῦτα πραγματευομένοις. Παντὶ γὰρ ἂν ὑποπέσοι (4) ζητεῖν πόθεν αἱ κοινότητες αὗται, πόθεν αἱ τῶν καθόλου φύσεις· τὸ γὰρ ἐν τῷ δὲ ὄν, οὐχὶ καὶ ἐν ἄλλῳ ἐστί· τί οὖν ἐποίησεν ἐν ἑκάστῳ ταυτὸν, καὶ τίνος ἑνὸς ἡ μέθεξις, ὥστε ἀναφαίνεσθαι προϊοῦσιν ἐφ' ἑαυτῶν οὔσας μονάδας; καὶ ταῦτα μὲν περὶ τούτων. Εἰ δὲ δῆλος ἔστιν ἐν τοῖς ἐκκειμένοις διακρίνων ὁ Ζήνων τὸ καθ' αὐτὸ καὶ τὸ κατὰ συμβεβηκὸς, ποῦ χώραν ἔχει λοιπὸν τὸ, ἀλλὰ τοῦτο Παρμενίδης οὔπω ἑώρα, ὃ δή τις (5) φορτικῶς εἰς αὐτὸν ἀπέῤῥιψεν;

« Ἔστι δὲ τό γε ἀληθὲς βοήθειά τις ταῦτα (6) » τῷ Παρμενίδου λόγῳ, πρὸς τοὺς ἐπιχειροῦν- » τας αὐτὸν κωμῳδεῖν ὡς εἰ ἕν ἐστι (7), πολλὰ » καὶ γελοῖα συμβαίνει πάσχειν ἐν τῷ λόγῳ » καὶ ἐναντία (8) ἑαυτῷ (9). »

(1) C. πρώτως.
(2) D. πραγμάτων.
(3) C. καθ' ἑκαστην.
(4) C. D. ὑποπέση.
(5) Aristoteles.
(6) Edit. ταῦτα τὰ γράμματα.
(7) Vid. Heindorf.
(8) C. D. ἐναντίον.
(9) Edit. Bas. Heindorf. Thomson. αὐτῷ. Bekk. αὑτῷ.

Ταῦτά ἐστι ῥήματα φιλοσόφου ψυχῆς, ταῦτα διανοίας ἀποφθέγματα, σέβειν τὰ πρὸ αὐτῆς (1) εἰθισμένα (2). Ποίαν γὰρ ἐν τούτοις παρῆκεν εὐγνωμοσύνην (3), ἢ ποῖον ὀφειλόμενον τῷ Παρμενίδῃ μέτρον εὐφημίας οὐκ ἀπεπλήρωσε; Πρῶτον μὲν γὰρ τὴν ἐκείνου ποίησιν λόγον ἐκάλεσε· τὴν δὲ ἑαυτοῦ διδασκαλίαν, γράμματα· ἔστι δὲ ὁ μὲν λόγος, ἐνικόν· τὰ δὲ γράμματα ἐν πλήθει· καὶ ὁ μὲν παράδειγματα, τὰ δὲ εἰκόνες· ἢ οὖν τὸ ἓν τοῦ πλήθους καὶ τὸ παράδειγμα τῆς εἰκόνος κρεῖττον, ταύτῃ δείκνυται κρειττων (4) διὰ τούτων καὶ ἡ Παρμενίδειος ποίησις τῆς τοῦ Ζήνωνος διδασκαλίας. Ἔπειτα τοὺς ἐπιτιθεμένους τῷ διδασκάλῳ, οὐκ ἐλέγχειν, ἀλλὰ κωμῳδεῖν ἔφη τὸν λόγον, ὃ δὴ κακῶν ἐστιν ἔσχατον· καὶ τελευτῶντα κωμῳδοποιὸν γενέσθαι φησὶν ὁ Σωκράτης ἐν Πολιτείᾳ· καὶ γὰρ ὅλως οἱ κωμῳδοποιοὶ τοῖς σεμνοτέροις καὶ κλεινοτέροις ἐπετίθεντο τῶν καθ' αὑτοὺς, στρατηγοῖς, φιλοσόφοις, ῥήτορσι. Δείκνυται οὖν πάλιν ἐκ τούτου τὸ σεμνὸν καὶ ὑπερέχον τῶν Παρμενίδου λόγων· ἀλλὰ καὶ ἐν Φιλήβῳ πᾶν τὸ γελοῖον, αἰσχρὸν εἶναί φησι καὶ ἀσθενές (5)· καὶ ἡ αἰσχρότης οὖν ἡ κωμικὴ καὶ ἡ ἀσθένεια προσήκει τοῖς εἰς τὸ πλῆθος ὁρῶσι, καὶ πάντῃ τοῦ ἑνὸς ἀφισαμένοις, καὶ ἁπλῶς ὑπὸ τοῦ μερισμοῦ καὶ τῆς διαστάσεως (6) τῶν ὄντων κατα-

(1) B. αὐτῶν.
(2) A. C. D. εἰθισμένης.
(3) C. συγγνωμοσύνην.
(4) B. κρεῖττον.
(5) A. C. D. φησὶν ἀσθενοῦν.
(6) B. τῶν διαστάσεων.

συρομένοις· καὶ οὐδὲ τοῦτο ἀπέχρησεν αὐτῷ τὸ κωμῳδεῖν, ἀλλὰ προσέθηκε καὶ τὸ ἐπιχειροῦντας, πολλαπλασιάζων αὐτῶν τὴν ἀσθένειαν, οἰκείως καὶ τοῦτο τοῖς ὑπὸ τοῦ πλήθους κατειλημμένοις (1) τὰς διανοίας· ὥστε εἰ τὸ κωμῳδεῖν αὐτὸ ψυχῆς ἐστιν ἀσθενούσης, τὸ ἐπιχειρεῖν κωμῳδεῖν καὶ ἀποπίπτειν καὶ τούτου (2) πολλαπλασιαστὴς ἐστιν ἀδυναμίας, καὶ κατὰ τὴν προαίρεσιν ὁμοῦ καὶ κατὰ τὴν γνῶσιν τῆς ἁμαρτίας γιγνομένης· ἀλλ' οὗτος (3) μὲν ἀπεσέμνυνε τὸν ἑαυτοῦ καθηγεμόνα, τὸν δὲ ἑαυτοῦ λόγον βοήθειαν μετὰ προσθήκης τινὰ προσείρηκε, καὶ τῷ Παρμενίδου λόγῳ βοήθειαν, (4) οὐκ αὐτῷ Παρμενίδῃ· (τί γὰρ ἐκεῖνος ἐδεῖτο τῆς δευτέρας ὑποθέσεως; ἀλλ' εἰς τὴν τοῦ λόγου σαφήνειαν ὁδός ἐστι τὰ τοῦ Ζήνωνος γράμματα)· παραπλήσιον εἰπὼν (5) τῷ λέγοντι βοηθεῖν τοῖς βωμοῖς τῶν θεῶν, ἀλλ' οὐκ αὐτοῖς τοῖς θεοῖς. Ἔπειτα οὐδὲ τοῦτο ἀδιορίζως προσήνεγκεν, ὡς εἴπομεν, ἀλλὰ τὸ τινὰ πρόσθεις, ἐδήλωσεν ὅτι τελείαν μὲν ἔχει παρ' ἑαυτοῦ τὴν βοήθειαν ὁ λόγος (6), ἐκ τῆς ἐπιστήμης τὸ ἀνέλεγκτον ἔχων, γίγνεται δέ τις αὐτῷ καὶ ἀπὸ τῶν τοῦ Ζήνωνος (7) γραμμάτων βοήθεια, καθόσον ἐκ τούτων ποδηγούμεθα πρὸς τὴν ἐκείνου διάγνωσιν· ὡς ἂν εἰ λέγοις (8) τὰ μικρὰ μυρία βοήθειαν εἶναι τινὰ τῶν μειζόνων, οὐχ ὡς τῶν μειζόνων ἀτελῶν ὄντων, ἀλλ' ὡς διὰ τῶν μικρῶν

(1) B. καταλελημμένοις.
(2) C. τοῦτο.
(3) B. οὗτως.
(4) C. D. ἀλλ' οὐκ.
(5) A. C. D. εἰπεῖν.
(6) B. ὅλως.
(7) A. C. D. Deest τοῦ.
(8) B. λέγεις. C. D. λέγοι.

κἀκείνων τελειότερον ἐκφαινομένων. Καὶ ἔοικεν οὐ τοῦ Παρμενιδείου λόγου τὸ Ζήνωνος σύγγραμμα βοήθειά τις οὖσα τυγχάνειν, ἀλλ' ἡ μὲν τῶν προσιόντων τῷ λόγῳ, καὶ αὐτῶν (1) τῶν πολλῶν οὓς ἐλέγχειν ἐπιχειρεῖ· τρόπος γάρ ἐστιν ἰάσεως ὁ ἔλεγχος καὶ ὁδὸς εἰς τὸ ἀληθὲς εἰσφέρουσα· τούτων οὖν βοήθεια τὰ γράμματα Ζήνωνος ἀποκαθαίροντα τὴν ἀλόγιστον αὐτῶν ἐπὶ τὸ διεσκεδασμένον πλῆθος φοράν. Ταῦτα μὲν περὶ ἀμφοτέρων εἴρηται τῶν λόγων· ἃ δὲ ἐπαποροῦσιν οἱ κωμῳδοῦντες τὸν Παρμενίδου λόγον ἄτοπα, πρόδηλα (2) τοῖς ἀκηκοόσι τῶν ἐκ τοῦ Περιπάτου, κύων καὶ ἄνθρωπος ταυτὸν, καὶ οὐρανὸς, καὶ γῆ, καὶ πάντα ἁπλῶς ἕν, λευκὸν (3), μέλαν, θερμὸν, ψυχρὸν, βαρὺ, κοῦφον, θνητὸν, ἀθάνατον, ἄλογον, λογικὸν, ἅμα δὲ καὶ ἕν, καὶ οὐχ ἕν, καὶ ἀποφαίνουσι ταυτὸν· εἴ τε γὰρ οὕτως ἓν ὡς συνεχὲς, τὸ αὐτὸ καὶ πολλά ἐστι· διαιρετὸν γὰρ· εἴ τε ὡς τὰ πολυώνυμα, πάλιν πολλά· τὰ γὰρ ὀνόματα ὄντα τινά ἐστι, καὶ ὅλως ὅσα ἐκείνοις ἠρώτηται φορτικῶς, ἀποφαίνονται τὰ ἐναντία αὐτῷ πάσχοντα τὸν λόγον· καὶ ἀνέθεντο ταῦτα ἀνατρέποντα καὶ εἰς ἀντιφάσεις φαινομένας περιάγοντα τὸν ἐρωτώμενον· ἃ δὴ κωμικὰ μέν ἐστιν ὡς καὶ αὐτὸς εἴρηκεν, οὐ μέν τοι τῆς καθαρωτάτης τοῦ Παρμενίδου νοήσεως ἐπάξια.

« Ἀντιλέγει δὴ οὖν τοῦτο τὸ γράμμα πρὸς » τοὺς τὰ πολλὰ λέγοντας, καὶ ἀνταποδίδωσι

(1) C. D. ἑαυτῶν.
(2) C. D. πρόδηλον.
(3) B. Deest λευκὸν, μέλαν, usque ad ἄ[illegible]

» ταῦτα καὶ πλείω (1), τοῦτο βουλόμενον δη-
» λοῦν· ὥσε (2) γελοιότερα πάσχοι ἂν αὐτῶν ἡ
» ὑπόθεσις εἰ πολλά ἐστιν, ἢ ἡ τοῦ ἓν εἶναι, εἴ
» τις ἱκανῶς ἐπεξίοι.

Τοιοῦτόν ἐστιν ἐν μὲν τοῖς θεοῖς τὸ φρουρητικὸν γένος· ἐν δὲ νοῖς (3) ἄχραντον εἶδος, ἐν δὲ ψυχαῖς τὸ ἀμυντικόν, προβεβλημένον (4) τί τοῦ λόγου μόριον, οἷον καὶ νῦν ὁ Ζήνων ἐπιδείκνυται τῆς διαλεκτικῆς δυνάμεως· κοινὸν γὰρ κατὰ πάντων τῶν εἰρημένων ἡ δύναμις, ἀπὸ θεῶν ἀρχομένη, προϊοῦσα δὲ ἄχρι τῶν ἐσχάτων· ὥσπερ οὖν αἱ τῶν θεῶν δυνάμεις προβεβλημέναι τῶν πρώτων ἐκφαίνουσι τοῖς μετὰ ταύτας τὴν ἐκείνων μοναδικὴν καὶ ἑνοειδῆ καὶ ἄῤῥητον ὕπαρξιν, οὕτω δὴ καὶ ὁ Ζήνων, ἀνάγει μὲν τὸ πλῆθος διὰ τῶν ἐλέγχων εἰς τὸ ἐν τοῖς πολλοῖς ἕν, ὁδὸν δὲ ἀπὸ τούτου παρέχεται πρὸς τὴν ἐπ' αὐτὸ τὸ ἐξῃρημένον μετάσασιν. Καὶ ὁ μὲν τούτου σκοπὸς τοιοῦτος· ὅτι δὲ γελοιότερα (5) πάσχουσιν εἰκότως οἱ τὸ πλῆθος καθ' ἑαυτὸ λαμβάνοντες, δῆλον· ὑποφέρονται γὰρ εἰς τὸ ἀόριστον καὶ ἄτακτον, καὶ ἀναγκάζονται προσομολογεῖν ταυτὸν ὅμοιον καὶ ἀνόμοιον, καὶ οὔτε ὅμοιον οὔτε ἀνόμοιον, ὃ δὴ πάντων ἐστὶ γελοιότατον, καὶ τἀναντία συντρέχειν ἀλλήλοις καὶ τὰς ἀντιγραφάς· εἰ ταῦτ' οὖν (6) ἐζητεῖτο οἷον ἐπικουρία τῷ Παρμενίδου λόγῳ, καὶ οἷον δύναμις ἐκείνου καὶ μεσότης αὐτοῦ

(1) C. D. ἀνταποδίδωσι καὶ πλείω τοῦτο.
(2) Edit. ὡς ετι.
(3) D. τὸ ἄχραντον.
(4) B. προβεβλημένου.
(5) C. τελειότερα. D. γελοιότερα.
(6) Sic Cod.

τε καὶ τοῦ πλήθους ἀναλογοῦσα ταῖς ἐν τοῖς Θεοῖς τοιαύταις τάξεσι.

« Διὰ τοιαύτην δὴ φιλονεικίαν ὑπὸ νέου ὄν» τος (1) ἐμοῦ ἐγράφη· καί τις αὐτὸ ἔκλεψε » γραφὲν, ὥςε οὐδὲ βουλεύσασθαι (2) ἐξεγέ» νετο, εἴτε ἐξοιςέον αὐτὸ εἰς τὸ φῶς, εἴ τε » μή ».

Τὸ μὲν ὅσον (3) ἠθικὸν ἐν τούτοις κατανοῆσαι ῥάδιον· τῶν γὰρ ὄντως ἐπιςημονικῶν καὶ βαθέων γραμμάτων μετὰ πολλῆς (4) τῆς ἀσφαλείας καὶ λογισμοῦ καὶ κρίσεως ποιητέον τὴν μετάδοσιν, ἵνα μὴ δημώδεσιν ἀκοαῖς καὶ ἐπισεσυρμένοις ἤθεσι λάθωμεν παραδόντες τῶν Θεοπρεπῶν ψυχῶν τὰ ἀπόῤῥητα διανοήματα· καὶ γὰρ οὔτε πάντα ὅσα νοῦς ἔχει δυνατὸν ὑποδέξασθαι τὴν ἀνθρωπίνην διάνοιαν, ἀλλ' ἔςι μὲν, ἃ νῷ (5) μέν ἐςι γνώριμα, ἡμῖν δὲ ἄληπτα· οὔτε ὅσα κατὰ διάνοιαν ἔχομεν, διὰ λόγου προβάλλειν δοκιμάζομεν· πολλὰ γὰρ ἐν ἀπορῥήτοις κρύπτομεν, ἐν τοῖς τῆς ψυχῆς ἕρκεσιν αὐτὰ φρουρεῖν ἐθέλοντες· οὔτε ὅσα διὰ λόγου προφερόμεθα, γράμμασι παραδίδομεν, ἀλλὰ γὰρ κατὰ μνήμην ἀγράφως σώζεσθαι βουλόμεθα, καὶ ἐν ταῖς τῶν φίλων ἀποκεῖσθαι φαντασίαις ἢ δόξαις, ἀλλ' οὐκ ἐν τοῖς ἀψύχοις· οὔτε ὅσα γράφομεν, ταῦτα εἰς πάντας ἀκρίτως ἐκφέρομεν, ἀλλ' εἰς τοὺς ἀξίους τῆς τούτων μετου-

(1) C. ὑπονέμοντος. D. ὑπομένοντος.
(2) C. D. βουλεύεσθαι.
(3) C. D. ὡς ἠθικόν.
(4) C. πολλοῦ.
(5) B. ἀλλ' ἔςι μὲν ἔςι γνώριμον, ἡμῖν.

σίας, οἷον τῶν οἰκείων θησαυρῶν μετὰ κρίσεως τὴν (1) πρὸς τοὺς ἄλλους ποιεῖσθαι κοινωνίαν σπουδάζοντες· εἰ δὲ καὶ ταῦτα ἐθέλοις ἀνάγειν ἐπὶ τὰ θεῖα, καὶ θεωρεῖν τὸ ἀνάλογον (2) ἐν ἐκείνοις, οἷον τὴν κλοπὴν τοῦ Ζήνωνος γράμματος, καὶ τὴν διὰ κλοπῆς ἣν ὁ Πλάτων ἐν τῷ Πρωταγόρᾳ παραδέδωκε, καὶ ὅπως ἐν θεοῖς γίγνεται μετάδοσις πρὸ λογισμοῦ καὶ βουλῆς ἐπὶ τὰς κατωτέρῳ (3) τάξεις τῶν ἄνωθεν, ἀθανασίας μὲν εἰς τὸ θνητὸν, λόγου δὲ εἰς τὴν ἀλογίαν· κλοπὴ γάρ ἐστιν ἡ λανθάνουσα τοῦ ἀλλοτρίου μετάληψις. Τὴν οὖν ἀφανῆ καὶ λεληθυῖαν τῶν ὑποδεεστέρων μετάληψιν τῶν θειοτάτων, θείαν (4) ἐκεῖνοι προσειρήκασι κλοπὴν, εἰς φῶς ἄγουσαν τὰ κεκρυμμένα παρὰ τοῖς θείοις. Ταύτῃ μὲν οὖν καὶ ταῦτα ἁρμηνευτέον· τὴν δὲ νεότητα καὶ τὴν φιλονεικίαν, τίνα ποτὲ ῥητέον, εἴ τις (5) ἀναπέμπει καὶ ταῦτα ἐπὶ τὰ παραδείγματα τῶν ἀνδρῶν, ἡ νεότητα μὲν, τὴν δευτέραν ἕξιν, καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ ὁλικοῦ νοῦ καὶ ἐξηρημένου καὶ πρώτως ὄντος ἐπὶ τὸν δεύτερον ὄντα νοῦν καὶ μεθεκτὸν καταβᾶσιν (6)· ταύτης γοῦν ἡ νεότης σύμβολον· καὶ γὰρ ὅλως ἀεὶ τὰ δεύτερα νεωτέρων ἀξίαν ἔχει πρὸς τὰ πρὸ αὐτῶν· ἐπεὶ γὰρ χρόνος ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλέων, ἐκεῖ τὸ κατ' αἰτίαν πρεσβύτερον τῷ κατὰ χρόνον πρεσβυτέρῳ γίγνεται ταυτόν, καὶ τὸ κατὰ τὴν τάξιν δεύτερον τῷ κατὰ χρόνον δευτέρῳ (7)· φιλονεικίαν δὲ, οὐ τὴν ἐριστικὴν,

(1) D. τῆς.
(2) A. C. D. θεωρεῖν τί ἀνάγον.
(3) D. καθωτέρας.
(4) C. D. θείαν καὶ ἐκεῖνοι.
(5) B. ἤ τις.
(6) C. D. καταβᾶσαν.
(7) D. νεωτέρῳ.

οὐδὲ τὴν ἐπισεσυρμένην καὶ μοχθηρὰν, ἀλλὰ τὴν δυνάμει χρωμένην ἀκαταναχήτῳ καὶ δι' ἀκμῆς καὶ εὐτονίας τῶν θείων νοημάτων προϊσαμένην, καὶ τὴν πάντα καταγέλλουσαν τὰ κάτωθεν ἀναφυόμενα, καὶ γηγενῆ δοξάσματα, καὶ τῶν ὀλυμπίων καὶ θείων ἀγαθῶν ἀντεχομένην. Καὶ μὴν καὶ ἡ κατὰ καιρὸν μετάδοσις μίμημα φέρει τῆς ἐν τῷ κόσμῳ κατά τινος τῶν θείων εὐκαιρίας ἐκφάνσεως, οἷον εὐγονίας, ἰατρικῆς, θείας μαντείας, τελεστικῆς, ἢ, εἰ βούλει πρὸ τούτων, τῆς ἐν αὐτοῖς τοῖς θεοῖς ἀπὸ τῶν κρυφίων εἰς τὰ φαινότατα μεταδόσεως τῶν ἀγαθῶν κατὰ τὴν ἀπὸ τοῦ χρόνου πᾶσιν ἐφήκουσαν ἀγαθοποιὸν αἰτίαν.

« Ταύτη οὖν σε λανθάνει, ὦ Σώκρατες, ὅτι » οὐχ ὑπὸ νέου φιλονεικίας οἴει αὐτὸ γεγράφ- » θαι, ἀλλ' ὑπὸ πρεσβυτέρου φιλοτιμίας· ἐπεί, » ὅπερ γε εἶπον, οὐ κακῶς ἀπείκασας. »

Ἀντέθηκε τῷ μὲν πρεσβυτικῷ τὸ νέον· τῷ δὲ φιλονείκῳ τὸ φιλότιμον. Πῶς δὴ καὶ κατὰ τίνα τρόπον, εἰ μὲν τὸν αὐτὸν ἐτιθέμην τῷ Παρμενίδῃ σκοπὸν, ὡς σὺ φὴς, εἰπεῖν περὶ τοῦ ἑνὸς ὄντος, ἀφ' οὗ τὰ ὄντα πάντα, προήκων ἤδη καθ' ἡλικίαν ἐγὼ ὁ Ζήνων, ἐγέγραπτο ἄν μοι τὸ βιβλίον ὑπὸ πρεσβυτέρου φιλοτιμίας; τί γὰρ ἔδει, τοῦ καθηγεμόνος οὕτω θεωρητικωτάτου περὶ αὐτοῦ διελθόντος λόγου, ἐμὲ πρὸς αὐτὸ ποιεῖσθαι τὴν γραφήν; φιλότιμον γὰρ ἀτεχνῶς τὸ τοιοῦτο· τοῦτο δὲ τὸ (1) πάθος πανταχοῦ (2)

(1) C. D. Deest τό. (2) B. πάντω

μὲν αἰσχρὸν, ἐν δὲ πρεσβύτῃ φαινόμενον, αἴσχιστον· ἐπειδὴ δὲ περὶ ἄλλου οὐδὲ (1) ἐγὼ γέγραφα, νέος ὢν καὶ ἀμυνόμενος τοὺς κωμῳδεῖν ἐπεχειροῦντας τὸν τοῦ πατρὸς λόγον, ὑπὸ νέου φιλονεικίας φαίης (2) ἂν γεγράφθαι μοι τὸ βιβλίον· καὶ γὰρ νέος ὢν οὕτω γέγραφα (3) ἀμυντικῶς τοῦ πλήθους, ἀλλ' οὐ πρεσβύτης ὢν, ὡς σὺ οἴει, ὦ Σώκρατες, φαίη ἂν ὁ Ζήνων, καὶ οὐδὲ πρὸς τὸν διδάσκαλον ἀντιφιλοτιμούμενος· φιλοτιμίας γὰρ τὸ μηδὲν προσθήσοντας ὅμως περὶ τῶν αὐτῶν τοῖς πρεσβυτέροις λέγειν τε καὶ γράφειν· δῆλος γὰρ ὁ τοῦτο ποιῶν ἀλλοτρίῳ κόσμῳ κοσμεῖσθαι βουλόμενος, καὶ τὸν (4) παρὰ τῶν ἐπιστημόνων ἔπαινον θηρώμενος. Ὁ μὲν ὅλος νοῦς τῶν ἐκκειμένων γραμμάτων (5) οὗτος (6)· ἐνδείκνυται δὲ καὶ διὰ τούτων ὁ Πλάτων, ὅτι αἱ τῶν πρώτων ἐξημμέναι δυνάμεις πολλὰ μὲν γινώσκουσιν ἃ τοῖς μετὰ θεοὺς ἄληπτά εἰσι (7)· πολλὰ δὲ καὶ διὰ μέσων ἄλλων ὁρῶσιν, ὥσπερ ὑπὸ παραπετάσμασι τισὶν ἄλλοις ἐν αὐτοῖς κρυπτομένων τῶν ἐνικωτάτων αἰτίων. Καὶ μὴν καὶ τὸ τῆς ἀπεικασίας πρὸς μὲν τὸ προκείμενον ὀρθῶς ἔχει, καθόσον ὁ τοῦ Ζήνωνος λόγος ἀφομοιοῦσθαι πρὸς τὸν Παρμενίδειον ἐθέλει λόγον, αὐτὸ, μὲν ἐκεῖνος εἶναι μὴ δυνάμενος, ἀπεικασμένος

(1) C. ὁ δέ.

(2) B. D. φαίη.

(3) C. D. γέγραφα καὶ ἀμυντικῶς.

(4) D. τῶν.

(5) B. Deest γραμμάτων.

(6) B. οὕτως. C. D. τοιοῦτος.

(7) D. ἐστι.

δὲ ἐκείνῳ, καθάπερ οἶμαι καὶ τὸ ἐν τοῖς πολλοῖς ἓν εἰκών ἐστι τοῦ πρὸ τῶν πολλῶν. Οὐ κακῶς μὲν οὖν ἀπείκασεν ὁ Σωκράτης τὸν Ζήνωνος λόγον τῷ Παρμενιδείῳ· ἔστι γάρ τις ἐν αὐτοῖς ὁμοιότης· καὶ οὐκ εἶπεν ὀρθῶς, ἀλλ' οὐ κακῶς, ὅτι μὴ καὶ τὴν ἀνομοιότητα αὐτῶν καὶ τὴν ὑπεροχὴν καὶ τὴν ἔλλειψιν ἐθεώρησε· πρὸς δὲ τὰ παραδείγματα αὐτῶν οἰκείως εἴληπται· διότι καὶ ἐν ἐκείνοις ὁμοιοῦται μὲν τὰ μέσα τοῖς πρώτοις, ἔστι δέ πως καὶ τὰ ἀνόμοια αὐτοῖς, καθόσον ἀπ' αὐτῶν προελήλυθε· τὰ δὲ τρίτα, θεωρεῖ μὲν αὐτῶν τὴν ὁμοιότητα καὶ τὴν ἕνωσιν· γίγνεται γὰρ αὐτοῖς ὥ- .ερ ἓν νοητὸν τὰ πρὸ αὐτῶν· αὐτῷ δὲ τῷ νοεῖν αὐτὰ καὶ θεωρεῖν, ὡς ἓν ἐκφαίνεται αὐτοῖς κατὰ τὴν ἐκείνων ἀγαθοειδῆ βούλησιν, καὶ ἡ διάκρισις τῶν θείων αἰτίων, καὶ ἡ τῶν τάξεων (1) ἑτερότης.

« Ἀλλ' ἀποδέχομαι, φάναι τὸν Σωκράτην· καὶ » ἡγοῦμαι ὡς λέγεις ἔχειν.

Ἀποδέχεται μὲν ὁ Σωκράτης ὅσα περὶ τῆς ὁμοιότητος καὶ ἀνομοιότητος τῶν λόγων εἴρηκεν ὁ Ζήνων· συνήσθετο γὰρ ὅπως τὰ οὐ πολλὰ τοῦ Ζήνωνος οὐ πάντως ἐπὶ τὸ Παρμενίδειον ἓν ἄγει τὸν λόγον τὸ ἐξηρημένον, ἀλλ' ἐπὶ τὸ (2) δεύτερον ἓν καὶ ὑπὸ τῶν πολλῶν μετεχόμενον, ὃ καὶ εἰκών ἐστιν ἐκείνου τοῦ ἑνός. Πανταχοῦ γὰρ ἀπὸ τοῦ ἀμεθέκτου τὸ μεθεκτὸν ὑφέστηκε, καὶ τὸ μεμιγμένον ἀπὸ τοῦ ἀμιγοῦς, καὶ τὸ ἐν τοῖς πολλοῖς θεωρούμενον

(1) D. ἡ κατὰ τάξεων ἑτερότης.

(2) B. D. ἐπί τι δεύτερον.

ἀπὸ τοῦ πρὸ τῶν πολλῶν ἱδρυμένου, καὶ ἁπλῶς τὸ ἐν ἄλλῳ ὂν ἀπὸ τοῦ ἐν ἑαυτῷ διαιωνίως ὄντος. Ἡγεῖται δὲ ταῦθ' οὕτως ἔχειν ἃ φησιν ὁ Ζήνων, ὅσα περί τε τοῦ χρόνου προείρηται τῆς τοῦ βιβλίου συγγραφῆς, περί τε τοῦ τρόπου καὶ περὶ (1) τῆς ἐκδόσεως, ὅτι τε νέος ὢν ἔγραψεν αὐτὸ καὶ οὐ πρεσβύτης, καὶ ὅτι φιλονείκως, ἀλλ' οὐ φιλοτίμως (2), καὶ ὅτι διά τινος κλοπῆς προῆλθεν εἰς φῶς καὶ ἐκδέδοται τοῖς ἐν Ἰταλίᾳ, δηλαδὴ νῦν πρῶτον εἰς τὴν Ἑλλάδα κεκόμισται. Ταῦτα δὲ ὅπως ἀνενεκτέον ἐπὶ τὰ παραδείγματα ἐν θεοῖς, εἴρηται πρῶτον ἱκανῶς· μέλλει δὲ (3) ἄρα ὁ Σωκράτης λοιπὸν ἐπὶ τὰς πρὸς αὐτὸν ἀπορίας μεταβαίνειν· δεῖ δὴ οὖν ἐν τοῖς ῥηθησομένοις ἑξῆς λόγοις ὑπὸ τοῦ Σωκράτους ἡμᾶς μετ' ἐπιστάσεως χωρεῖν διὰ τῶν ἀποριῶν· τοῦ γὰρ Σωκράτους ἐλέγχειν τὸν Ζήνωνα (4) δοκοῦντος, μάλιστα μὲν θεατέον ὅπη (5) καὶ ὁ Σωκράτης ὀρθῶς ἐπαπορεῖ· ὑπόκειται γὰρ εὐφυὴς καὶ ὀξὺς ταῖς θηρατικαῖς κυσὶν ἀπεικασμένος· καὶ ὁ Ζήνων ἔστιν ἀνέλεγκτος· ἢ δὲ ἀναγκαῖον εἴη σφάλλεσθαι τὸν ἕτερον· παρὰ τὸν Σωκράτην μὲν γὰρ ὑπόκειται νέος ἔτι, καὶ ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν τούτων τελειούμενος· Ζήνων δὲ τετταρακοντούτης ἤδη, καὶ τελειῶν τὸν Σωκράτην, καὶ ἀνατείνων ἐπὶ τὸν Παρμενίδειον νοῦν, ὥστε, εἰ χρὴ τὸν ἕτερον παρορᾶν ἐκ τῆς νεότητος καὶ ἐκ (6) τῆς ἀτελοῦς ἕξεως, ἄμεινον τὰ παραράματα ποιεῖν, ἀλλ' οὐκ ἐκ τῆς

(1) B. Deest περὶ.
(2) C. Deest καὶ ὅτι φιλονείκως, ἀλλ' οὐ φιλοτίμως.
(3) C. Deest δέ.
(4) D. Deest διὰ τῶν ἀποριῶν usque ad δοκοῦντος.
(5) C. D. ὅποι.
(6) B. Deest ἐκ.

πρεσβυτικωτέρας καὶ τελειοτέρας (1). Ἄρχεται δ' οὖν ὁ Σωκράτης τῶν ἀποριῶν ἐντεῦθεν (2).

« Τόδε δέ μοι εἰπὲ, οὐ νομίζεις εἶναι αὐτὸ » καθ' αὐτὸ εἶδός τι ὁμοιότητος, καὶ τῷ τοι- » ούτῳ αὖ ἄλλο (3) ἐναντίον, ὃ ἐστιν ἀνόμοιον; »

Πρῶτον εἰπεῖν πάλιν ἡμᾶς χρὴ τίς ὁ τοῦ Ζήνωνος ἦν λόγος, καὶ ὅπως πρόεισι, καὶ τίνα ἔχει τὴν ἀλήθειαν· εἶτα πῶς (4) ὁ Σωκράτης καὶ πόθεν ὁρμώμενος τὰς πρὸς αὐτὸν ἀπορίας κεκίνηκε. Πάλιν δὴ οὖν ἀναληπτέον ὅτι τοῦ Παρμενίδου πρὸς αὐτὸ τὸ ἓν ὂν τὸ ἐξῃρημένον ἀνέλκοντος τὰ ὄντα πάντα, καὶ ἀνασπῶντος τὴν ἑαυτοῦ διάνοιαν ἀπὸ τοῦ πεπληθυσμένου καὶ μεμερισμένου πρὸς τὴν μονάδα τοῦ παντὸς τῶν ὄντων πλήθους, οἱ πλεῖστοι τὴν ἐναντίαν ἐκείνῳ τρεπόμενοι, καὶ τὸ ἑαυτῶν πλῆθος προστησάμενοι τοῦ νοῦ καὶ τῆς ἑνώσεως, καὶ ἐπισπώμενοι τῷ τῆς κάκης ἵππῳ, τὸ μὲν ἓν ὂν οὐδ' εἶναι τὴν ἀρχὴν ἐνόμιζον, ἁπλῶς δὲ ὑφεστᾶναι τὰ πολλὰ καὶ διεσπαρμένα, χωρὶς ἐκείνου τὴν εἰς τὸ εἶναι λαχόντα πάροδον· καὶ ὅτι τοῦθ' οὕτω νομίζοντες ονδιέσυρ τὸν Παρμενίδου λόγον, πρόδηλον· οἰόμενοι γὰρ ἐκεῖνον ἓν μόνον ὑποτίθεσθαι τὸ ὄν, πλήθους ἀνηρημένου, τοὐναντίον αὐτοὶ τὸ πλῆθος ὑπετίθεντο τοῦ ἑνὸς ἐστερημένον· καί τοι τὸ μὲν πλῆθος μὴ μετέχειν τοῦ ἑνὸς

(1) C. Deest καὶ τελειοτέρας.

(2) D. In orâ: μέχρι τῆ δε νομίζω τὸ πρῶτον βιβλίον λαβεῖν τέλος. Vid. p. 54.

(3) Edit. ἄλλο τι ἐναντίον.

(4) C. D. Deest πῶς.

ἀδύνατον· πᾶν γὰρ πλῆθος ἐξ ἑνός ἐστιν· ἄλλο δὲ ἄλλου πλήθους ἔστιν ἕν· πάντα δ' οὖν πλήθη καὶ πάντες οἱ τῶν σωμάτων ὄγκοι τῇ μετουσίᾳ τοῦ ἑνὸς κεκράτηνται. Εἰ τοίνυν τὸ μὲν πλῆθος δεῖται τοῦ ἑνός, τὸ δὲ ἓν ἀπροσδεὲς τοῦ πλήθους, ἄμεινον ἓν λέγειν τὸ ὄν, ἢ πολλὰ μόνον αὐτὰ καθ' αὑτὰ χωρὶς τῆς τοῦ ἑνὸς μετουσίας. Καὶ ὁ μὲν (1) Παρμενίδης ἓν ἀποφαινόμενος τὸ ὄν, καὶ τὸ πλῆθος αὐτῶν ὑφίστατο· καὶ οὐ τῶν αἰσθητῶν μόνον· ταῦτα μὲν γὰρ ἐν τοῖς κατὰ δόξαν παραδέδωκε τὰ αἰσθητὰ (2) προσαγορεύων, ὡς ἄλλος τις Πυθαγόρειος ὁ Τίμαιος· ἀλλὰ καὶ τὸ τῶν νοητῶν· ἐκεῖ γὰρ ὁ θεῖος ἀριθμὸς πάντων ἡνωμένων ἀλλήλοις· ὃ καὶ (3) Ἐμπεδοκλῆς ὕστερον ἑωρακὼς, ἅτε Πυθαγόρειος καὶ αὐτὸς ὤν, σφαῖρον ἀπεκάλει πᾶν τὸ νοητὸν ὡς ἡνωμένον (4) ἑαυτῷ, καὶ εἰς ἑαυτὸν συννεύειν τὸν καλλοποιὸν καὶ ἑνοποιὸν διὰ τοῦ κάλλους Θεόν· πάντα γὰρ ἐρῶντα ἀλλήλων καὶ ἐφιέμενα ἀλλήλων ἥνωται πρὸς ἄλληλα αἰωνίως· καὶ ἔστιν αὐτῶν ὁ ἔρως νοητὸς, καὶ ἡ συνουσία καὶ ἡ σύγκρασις (5) ἄφραστος· οἱ δέ γε πολλοὶ, φυγάδες ἀπὸ τῆς ἑνώσεως ὄντες καὶ τῆς τῶν ὄντων μονάδος, ἐπὶ δὲ τὸ πλῆθος κατασυρόμενοι διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς ζωὴν μεριστὴν οὖσαν καὶ διηρημένην, εἰς δόξας πολυειδεῖς, εἰς φαντασίας ἀορίστους, εἰς αἰσθήσεις ἐμπαθεῖς, εἰς ὀρέξεις ἐνύλους αὐτὰ τὰ πολλὰ κεχωρισμένα τῆς ἑαυτῶν ἑνότητος ἐλάμβανον· καὶ οὐχ ἑώρων ὅπη (6) τὰ πολλὰ

(1) C. D. καὶ ὁ μὲν οὖν Παρμ.

(2) B. αἰσθητὰ, οὕτως προσαγορεύων.

(3) D. ὁ δέ.

(4) B. Deest ὡς ἡνωμέ

(5) D. σύγκρισις.

(6) D. ὅπη.

ταῦτα κρατεῖται διὰ τῶν ἐν αὐτοῖς κατατεταγμένων μονάδων, καὶ ὅπως τὰ ἀόριστα δουλεύει τοῖς ὡρισμένοις μέτροις, καὶ ὅπη (1) τὰ διεσπαρμένα (2) συμπαθῆ καὶ συνημμένα διὰ τὴν τῶν κοινῶν μετουσίαν ὑφέστηκε· ταῦτα δὲ οὐχ ὁρῶντες ἅμα τῆς τε ἀληθείας ἡμάρτανον (3), καὶ τὸν Παρμενίδειον λόγον ἐκωμῴδουν καὶ διέσυρον φορτικῶς. Ταῦτ' οὖν πάσχουσιν αὐτοῖς ὁ Ζήνων ἐπιστὰς, σωφρονιστὴς μὲν γίγνεται τοῦ πλήθους, ἡγεμὼν δὲ ἐπὶ τὸν νοῦν ἀπὸ τῆς ἀνοίας, ἐπίκουρος δὲ τῆς τοῦ διδασκάλου παραδόσεως, καὶ πείθει τὴν πρώτην ἀπὸ τῶν πολλῶν τούτων ἐπὶ τὰς ἐν τοῖς πολλοῖς ἑνάδας ἀναδραμεῖν, καὶ θεωρῆσαι πῶς καὶ τοῦτο τὸ πλῆθος καί τοι γε εἰς τὴν ἀπειρίαν (4) ἀπενεχθὲν, ὅμως ὑπὸ τῆς μονάδος κρατεῖται τῶν ὄντων, καὶ συνέχεται ὑπό τινος ἑνάδος ἐν αὐτῷ γενομένης· πείθει δὲ ὑπόθεσιν λαβὼν ἐκείνοις ἀρέσκουσαν, τὴν τὰ πολλὰ τοῦ ἑνὸς ἄμοιρα τιθεμένην· οὕτω γὰρ ὁ ἐκείνων λόγος εὐεξέλεγκτος· ἐπεὶ εἴγε τὰ πολλὰ τἴθοιντο (5) μετὰ τοῦ ἑνὸς, οὕπω διὰ ταῦτα ἐλέγχοιντο ἄν. Ταῦτ' οὖν πολλὰ παραλαβὼν τὰ ἑστερημένα τοῦ ἑνὸς, ποιεῖται τοὺς ἐλέγχους κατὰ δόξαν τὴν ἐκείνων ἁπάντων· δηλοῖ δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Παρμενίδης ἐν ταῖς ὑποθέσεσι, μὴ ἄλλως τὸ αὐτὸ δεῖξαι δυνηθεὶς ὅμοιον καὶ ἀνόμοιον, ἢ τὰ πολλὰ κεχωρισμένα τοῦ ἑνὸς λαβών· ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἐν (6) ἐκείνοις ἔστω.

(1) D. ὅταν.
(2) B. διεσπαρμένα καὶ συμπαθῆ.
(3) B. ἡμάρτηνται.
(4) D. ἀπορίαν.
(5) B. τίθεντο.
(6) B. Deest ἐν.

φανερόν. Κείσθω δ' οὖν, ὅπερ εἴρηται, ταῦτα πολλὰ, τοῦ ἑνὸς τοῦ ἐπ' αὐτοῖς καὶ ἐν αὐτοῖς ἀπηρημωμένα· καὶ πάλιν μὴ τὰ αἰσθητὰ μόνον, μηδὲ τὰ νοητὰ μόνον, ἀλλὰ πάντα (1) ἁπλῶς ὅσα πολλὰ λέγεται, τὰ ἐν πᾶσιν ὄντα τοιαῦτα νοητοῖς καὶ αἰσθητοῖς διακόσμοις. Οὐ γὰρ δεῖ μερικῶς ἀκούειν, ὃ πεπόνθασι τινὲς, οἱ μὲν ἐπὶ τῶν νοητῶν, οἱ δὲ ἐπὶ τῶν αἰσθητῶν ἠρωτῆσθαι τοὺς λόγους τῷ Ζήνωνι λέγοντες· οὐδ' ἐπ' ὀλίγον συστέλλειν τὰ κοινῇ πᾶσι τοῖς ὁπωσοῦν πεπληθυσμένοις ἐφαρμόζειν δυνάμενα. Τελειοτέρας γοῦν ἐστι καὶ κυριωτέρας ἐπιστήμης τὸ τοιοῦτον, τὸ εἰς πάντα τὰ ὁμοειδῆ τὴν αὐτὴν ἐκτείνειν μέθοδον, καὶ πανταχοῦ (2) θεωρεῖν τὸ ἀνάλογον. Εἴτε οὖν νοητόν ἐστι πλῆθος εἴτε αἰσθητὸν, εἴτε νοερὸν, εἴτε διανοητὸν, τοῦτο πᾶν εἰλήφθω πρὸς τὸ παρόν. Δεῖ δὴ οὖν εὑρεῖν ὅπως (3) πανταχοῦ τὰ πολλὰ καὶ ἕν ἐστι, καὶ ἕρημα τοῦ ἐπ' αὐτοῖς ἑνὸς οὐκ ἔστιν· εἰ γὰρ εἴη, ταὐτὸν ἔσται ὅμοιον καὶ ἀνόμοιον· πῶς δὴ καὶ τίνα τρόπον τὰ πολλὰ ταῦτα, εἰ ἕρημα εἰσὶ (4) τοῦ ἑνὸς, καθὸ οὐ μετέχει τοῦ ἑνὸς, ἀνόμοια ἐστί· τὰ γὰρ ἑνὸς καὶ ταυτοῦ μὴ μετέχοντα, ἀνόμοια ἐστὶν ἀλλήλοις· καὶ (5) πάλιν κατ' αὐτὸ (6) τοῦτο κοινωνεῖ ἀλλήλοις, καθὸ οὐ μετέχει τοῦ ἑνὸς· τὰ δὲ κοινόν τι ἔχοντα καὶ ταυτὸν, ὅμοια ἐστὶν, ὥστε τὰ αὐτὰ καὶ ὅμοια καὶ ἀνόμοια ἐστίν. Εἰ ἄρα πολλά ἐστιν ἑνὸς ἀμέτοχα, καθ' ἓν δὴ τοῦτο, τὴν ἀμεθεξίαν λέγω τοῦ ἑνὸς, καὶ ὅμοια ἔσται καὶ ἀνόμοια· ὡς μὲν κοινὸν αὐτὸ ἔχοντα, ὅμοια· ὡς δὲ μὴ ἔχοντα,

(1) C. πάντες.
(2) B. πάντων.
(3) B. ὅτι.
(4) C. Deest εἰ
(5) B. ἤ.
(6) B. αὐτ

ἀνόμοια· διότι (1) μὲν γὰρ αὐτὸ τοῦτο πέπονθε (2) τὸ ἑνὸς μὴ μετέχειν, ἀνόμοια ἐστι· διότι δὲ κοινὸν αὐτοῖς τὸ μηδὲν ἔχειν κοινὸν, ὅμοια ἐστὶν, ὥστε τὰ αὐτὰ καὶ ὅμοια καὶ ἀνόμοια ἐστὶν (3), ὅλως γὰρ ἂν τὸ (4) μηδὲν ἔχειν κοινὸν, αὐτὸ κοινόν ἐστιν αὐτοῖς, ὥστε αὐτὸς ἑαυτὸν ὁ λόγος ἀνήρηκε· καὶ τί δεῖ λέγειν; ἃ γὰρ δέδεικται ὅμοια καὶ ἀνόμοια, δείκνυται κατὰ τὸ αὐτὸ πάλιν, οὔτε ὅμοια οὔτε ἀνόμοια (5)· εἰ γὰρ μὴ μετέχει τοῦ ἑνὸς (6), κοινὸν αὐτοῖς τοῦτο ἐστὶν, ὧν δὲ ἐστί τι κοινὸν, ταῦτα κατ' αὐτὸ τοῦτο ἀνόμοια οὐκ ἔστιν, ὥστε οὔτε ὅμοια ἐστὶν, οὔτε ἀνόμοια τὰ πολλά (7)· πλῆθος ἄρα τοῦ ἑνὸς ἔρημον ἀλύνατον εἶναι· διότι δὴ τοσαῦτα συμβέβηκεν ἄτοπον (8) τοῖς οὕτω τιθεμένοις· δεινὸν μὲν γὰρ τὸ τὴν ἀντίφασιν συντρέχειν· δεινότερον δὲ καὶ τὸ τὰ ἐναντία, πάντων δὲ δεινότατον τὸ καὶ τὰ ἐναντία καὶ τὰς ἀντιφάσεις ἕπεσθαι τῷ λόγῳ.

(1) A. C. D. Deest τὸ ἑνὸς μὴ μετέχειν, ἀνόμοια ἐστί· διότι δὲ. B. Deest ὅμοια ἐστιν usque ad αὐτὸ κοινὸν ἐστιν αὐτοῖς, ὥς τε αὐτὸς ἑαυτὸν ὁ λόγος.

(2) C. D. Deest πέπονθε.

(3) D. Deest ὥστε τὰ αὐτὰ usque ad ὅλως γάρ.

(4) C. D. αὐτό.

(5) C. Deest οὔτε ἀνόμοια.

(6) C. D. εἰ γὰρ μὴ μετέχει τοῦ ἑνὸς, ὅλως ὅμοιον (D. Deest ὅμοιον) οὐκ ἐστίν· τὰ γὰρ ὅμοια ἑνός τινος μετέχοντα, ὁμοιά ἐστι· καὶ γὰρ ἡ ὁμοιότης ἑνότης τις. (Sic C. Leg. ἑνότης. Vid. pag. 161, l. 16.) ἐστι (D. Deest καὶ γὰρ usque ad καὶ πάλιν)· καὶ πάλιν, εἰ μὴ μετέχοι....

(7) C. D. πολλά· τὸ αὐτὸ ἄρα κατὰ τὸ μὴ μέτεχειν τοῦ ἑνὸς, καὶ ὅμοια καὶ ἀνόμοια, καὶ οὔτε ὅμοια, οὔτε ἀνόμοια ἡμῖν παρέξεται τὰ πολλά· πλῆθος ἄρα.....

(8) B.

Ὅτε μὲν οὖν τὸ αὐτὸ ὅμοιον καὶ ἀνόμοιον ἐδείκνυμεν, τὰ ἐναντία συνήγομεν· ὅτε δὲ τὸ αὐτὸ ὅμοιον καὶ ἀνόμοιον, καὶ οὐδέτερον, τὰς ἀντιφάσεις· ἀντίφασις γὰρ τὸ ὅμοιον πρὸς τὸ οὐχ ὅμοιον, καὶ τὸ ἀνόμοιον πρὸς τὸ οὐκ ἀνόμοιον· καὶ εἰ βούλει καὶ κατὰ τὴν ὕστερον παραδοθησομένην μέθοδον διαλεκτικὴν, τῷ εἶναι πολλὰ τοῦ ἑνὸς ἀμέτοχα ἕπεται τὸ ὅμοιον, καὶ πάλιν οὐχ ἕπεται, ὅταν αὐτὸ οὐχ ὅμοιον λέγωμεν· ἕπεται δ' αὖ πάλιν καὶ οὐχ ἕπεται, ὅταν αὐτὸ καὶ ὅμοιον ἅμα καὶ οὐχ ὅμοιον δεικνύωμεν, καὶ πάλιν ἀνομοιόν (1) τε καὶ οὐκ ἀνόμοιον. Ἀλλὰ τὴν μὲν τοιαύτην μέθοδον ἐν τοῖς ὕστερον γυμνάσομεν· νῦν δὲ τὴν ἀγωγὴν τοῦ Ζηνωνος λόγου καταμαθόντες, τοσοῦτον ἀναμνήσομεν ἡμᾶς αὐτοὺς, ὃ καὶ πρότερον· ὅτι διὰ ταύτης τῆς ἐπιβολῆς δυνησόμεθα δεικνῦναι, καὶ ὅτι πολλὰς εἶναι τὰς ἀρχὰς ἀμήχανον· αὗται γὰρ αἱ πολλαὶ ἀρχαὶ, πότερον (2) μετέχουσιν ἑνός τινος, ἢ οὐδενός· εἰ μὲν γὰρ μετέχουσιν, ἔσται τὸ μετεχόμενον πρὸ (3) αὐτῶν, καὶ οὐκέτι αἱ ἀρχαὶ πολλαί, ἀλλὰ μία· εἰ δὲ μὴ μετέχουσι, κατ' αὐτὸ (4) δὴ τοῦτο, καθὸ τοῦ ἑνὸς οὐ (5) μετέχουσιν, ἔσονται καὶ ὅμοιαι ἀλλήλαις, ὡς κοινόν τι πεπονθυῖαι (6) πάθος, καὶ ἀνόμοιαι, καθόσον ἑνός τινος κοινοῦ οὐ μετειλήχασι· τοῦτο δὲ ἀδύνατον, τὸ τὰ αὐτὰ (7) κατὰ τὸ αὐτὸ, καὶ ὅμοια καὶ ἀνόμοια ὑπάρχειν· ὡσαύτως δὲ ἐπάξο-

(1) C. D. καὶ πάλιν ὅμοιον τε καὶ....
(2) B. πρότερον.
(3) B. πρὸς.
(4) B. C. καθ' αὐτό.
(5) C. Deest οὐ.
(6) C. πεπονθήναι.
(7) B. καὶ αὐτά.

μεν (1) καὶ ὡς (2) οὔτε ὅμοια οὔτε ἀνόμοια τὰ αὐτὰ εἰδ' ἦσαν ἑνὸς μετέχουσαι τινὸς, οὐκ οὖν συνάγειν ὅτι καὶ (3) ἀνόμοιοι εἰσὶ κατὰ τὸ τοῦ ἑνὸς μετέχειν, ἀλλ' ὅτι ὅμοιαι μόνον· καὶ οὕτως ἀναιρήσομεν τὸ πλείους μιᾶς εἶναι τὰς πρώτας ἀρχάς. Τοῦτο μὲν οὖν κατὰ τοὺς γεωμέτρας οἷον πόρισμα ἐκ τοῦ λόγου λάβωμεν, ὡς καὶ πρότερόν που εἴπομεν· οὕτω δὲ, ὡς εἴρηται, τοῦ Ζήνωνος καὶ διὰ τοιαύτης (4) ἀγωγῆς ἀποφαίνοντος, ὅτι τὰ πολλὰ χωρίζειν τοῦ ἑνὸς ἀδύνατον, καὶ τὸ πλῆθος ἀπὸ τοῦ πλήθους ἐπὶ τὰς μονάδας τῶν πολλῶν ἀνατείνοντος, δι' ὧν τὰς ἐξηρημένας ἔμελλεν ἑνάδας τῶν ὅλων, ὡς καὶ τοῦτο διὰ τῶν ἔμπροσθεν ἀπεδείξαμεν, οἷαι εἰσὶ κατόψεσθαι· αἱ γὰρ κατατεταγμέναι μονάδες εἰκόνες εἰσὶ τῶν ἀκατατάκτων· ὁ Σωκράτης τὸν περὶ τῶν ἰδεῶν ἀνακινήσας λόγον, καὶ αὐτὰς καθ' αὑτὰς ὑποθέμενος τὰς κοινότητας, καὶ πλῆθος ἐν αὐταῖς ἄλλο θεωρήσας, ἀξιοῖ τὸν Ζήνωνα ταύτην τὴν ἀγωγὴν καὶ ἐπὶ τὰ εἴδη μετενεγκεῖν, καὶ ποιῆσαι καταφανὲς ὅπως ἐπὶ τῶν εἰδῶν τὸ ὅμοιον καὶ ἀνόμοιον ἐστί, καὶ τὸ ἀνόμοιον ὅμοιον· ταῦτα δὲ αὐτοῦ ζητοῦντος, τινὲς ὑπέλαβον ὡς ἄρα ὁ μὲν Ζήνων παραλογιστικῶς συνέθηκε τὸν λόγον, ὁ δέ γε Σωκράτης διελέγχει τὸν παραλογισμόν· τὸν γὰρ Ζήνωνα συλλογίζεσθαι φησὶν (5), ὅτι εἰ (6) πολλὰ τὰ ὄντα, καθὸ μὲν πολλὰ λέγεται, διαφέρει ὁπουθεν ἀλλήλων· καὶ κατὰ τοσοῦτον ἀνόμοια ἐσ-

(1) B. ὑπάξομεν.
(2) B. Deest ὡς.
(3) B. deest καὶ.
(4) D. ταύτης τῆς.
(5) C. In orâ : τοῦτο ἀληθὲς ἀναντιῤῥήτως ἀπ' αὐτῶν τῶν τοῦ Σωκράτους παρίσταται τοῖς μὴ θέλουσιν ὀνειρώττειν.
(6) B. Deest εἰ.

τι, καθὸ δὲ ὄντα, ὅμοια· τὸ γὰρ ὂν κοινόν ἐστιν αὐτοῖς· οἷς δὲ ἐστί τι κοινὸν, ταῦτα ὅμοια προσήκει λέγειν· κατ' ἄλλο γοῦν (1) καὶ ἄλλο συνάγει (2), τὸ ὅμοιον καὶ τὸ ἀνόμοιον· διὸ καὶ τὸν Σωκράτην καλῶς ἐνίστασθαι φάμενον, ὡς οὐδὲν ἂν εἴη θαυμαστὸν κατ' ἄλλο καὶ ἄλλο δεικνῦναί τι καὶ ὅμοιον καὶ ἀνόμοιον, ἀλλ' αὐτὰ τὰ εἴδη λαβὼν, ἐπιδείξων αὐτὸ τὸ ὅμοιον καὶ ἀνόμοιον, ἢ τὸ ἀνόμοιον ὅμοιον. Οἱ δὲ τοῦτο μὲν ἐφύλαξαν ὡς ἀπαραλόγιστός ἐστιν ὁ τοῦ Ζήνωνος λόγος καὶ ἐπιστημονικὸς, τὸν δὲ Σωκράτην μερικώτερον ἀντιλαμβάνεσθαι τοῦ λόγου φασίν· ἐκείνου γὰρ ἁπλῶς καὶ ἐπὶ τῶν νοητῶν καὶ ἐπὶ τῶν αἰσθητῶν ποιουμένου τὸν ἔλεγχον, ὡς ἄρα ἐν ἀμφοτέροις (3) πλῆθος ἔρημον ἑνὸς οὐκ ἔστιν, οὔτε νοητὸν οὔτε αἰσθητὸν, αὐτὸν ἀσπάζεσθαι μὲν τὸν λόγον ἐπὶ τῶν αἰσθητῶν, ἀξιοῦν δὲ καὶ ἐπὶ τῶν νοητῶν αὐτῶν (4) δειχθῆναι τὸ αὐτὸ καὶ ὅμοιον καὶ ἀνόμοιον· εἴρηται γὰρ ὅτι πᾶν πλῆθος μὴ μετέχον τοῦ ἑνὸς ἀνάγκη πεπονθέναι τὸ εἰρημένον (5) πάθος· ἤδη δέ τις καὶ ἀμφοτέρους ἔφατο κατορθοῦν· τόν τε γὰρ Ζήνωνα συλλελογίσθαι καλῶς, καὶ τὸν Σωκράτην συναισθόμενον τῆς προαιρέσεως· καὶ ὅπως ὁ Ζήνων ἀπὸ τῶν πολλῶν καὶ ἀορίστων ἐπὶ τὰς μονάδας τὰς κατατεταγμένας περιῆγεν αὐτοὺς τοὺς πολλούς (6)· ἐκεῖνον μὲν ἀποδέξασθαι καὶ εἰπεῖν, ἀποδέχομαί τε

(1) B. D. οὖν.
(2) C. D. συνάγειν.
(3) B. D. ἀμφοῖν.
(4) C. D. αὐτῷ.
(5) B. C. D. τοῦτο τὸ πάθος.
(6) C. In orâ : πῶς ἂν εἴη ἐπιστημονικῶς ὁ τοῦ Ζήνωνος λόγος ἐκ συμβεβηκότων συλλογιζόμενος.

καὶ ἡγοῦμαι οὕτως ἔχειν ὡς λέγεις· αὐτὸν δὲ εὐφυῶς καὶ ὀξέως λοιπὸν ἄλλο τι ζητεῖν· ἀπὸ γὰρ τῶν πολλῶν καὶ κατατεταγμένων εἰδῶν ἐπ' ἄλλας μονάδας ἀναδραμόντα (1) τὰς καθ' αὑτὰς οὔσας (2) ἐξηρημένας, ἀπορεῖν πῶς καὶ ἐν ταύταις ἡ ἕνωσις τῶν εἰδῶν ὀφθήσεται, καὶ πόθεν καὶ ἐκ ποίας αἰτίας· ἐφ' ᾧ λοιπὸν κινηθῆναι τὸν Παρμενίδην αὐτὸ τὸ ἓν ἀναφαίνειν (3) τὸ καὶ ἐν τοῖς εἴδεσι τῆς ἑνώσεως αἴτιον, καὶ πᾶσιν ἁπλῶς τοῖς ὁπωσοῦν τὴν εἰς τὸ εἶναι πάροδον λαχοῦσι· καὶ τίνος γὰρ ἐπιλαμβάνεσθαι τὸν Σωκράτη τῶν τοῦ Ζήνωνος· οὔτε γὰρ τοῦ συνημμένου· οὐ γὰρ λέγει ὡς οὐκ ἀνάγκη εἰ (4) πολλὰ τὰ νοητὰ, ταυτὸν ὅμοιον καὶ ἀνόμοιον· οὔτε ὅτι ψεῦδος τὸ μὴ εἶναι ταυτὸν ὅμοιον καὶ ἀνόμοιον· ἔδει γὰρ (5) θατέρῳ τούτων μάχεσθαι τὸν Ζήνωνι μαχόμενον, ἢ τῷ συνημμένῳ μαχόμενον ἢ τῇ προσλήψει· τὸν δὲ Σωκράτη λέγειν ὅτι τὰ μὲν τῇδε πάντα τῶν ἐναντίων εἰδῶν, αὐτὰ δὲ τὰ εἴδη ζητεῖ πῶς ἀλλήλοις συγκρίνεται, πῇ καὶ διακρίνεται· ταῦτα δὲ οὐ Ζήνωνι μάχεται καὶ τοῖς Ζήνωνος ἐλέγχοις τοῦ μὴ εἶναι πολλὰ καθ' αὑτὰ χωρὶς ἑνός, ἀλλὰ τοῦ Ζήνωνος μὲν ἀποδεχομένου τοὺς λόγους, ἐπ' ἄλλην δὲ ζήτησιν ὁρμῶντος τῶν Ζήνωνι δεδειγμένων. Ἑστωσαν γὰρ ἄνθρωποι πάντες ἑνός τινος εἴδους μετέχοντες τοῦ ἐν αὐτοῖς ἀνθρώπου, καὶ ἵπποι τοῦ ἐν αὐτοῖς, καὶ τὰ ὅμοια πάντα κοινὸν ἐχέτω τὸ τῆς ὁμοιότητος εἶδος, καὶ τὰ ἀνόμοια τὸ τῆς ἀνομοιότητος· καὶ τοῦτο ἔστι (6) καλῶς

(1) B. ἐπαναδραμόντα.
(2) D. οὔσας καὶ ἐξηρημένας.
(3) C. D. ἀναφαίνοντα τό...
(4) C. D. εἰς.
(5) C. D. ἔδει δὲ θατέρων τούτων.
(6) C. D. ἔστω.

εὑρημένον, ὅτι δεῖ τὰ πολλὰ κοινωνεῖν ἀλλήλοις διὰ τῶν κατατεταγμένων ἐν αὐτοῖς μονάδων· ἀλλ' ἀναδράμωμεν ἀπὸ τούτων ἐπὶ τὰς ἐξηρημένας καὶ τῶν κοινῶν τούτων αἰτίας, ὑποστάσεις, καὶ πάλιν ταύτας θεωρήσωμεν εἰ μετέχουσιν ἀλλήλων, ἢ οὔ, καὶ πότερον μὲν (1) ἥνωνται τῷ μετέχειν ἀλλήλων, ἢ τῷ εἶναι πρὸ τούτων ἄλλην ἑνοποιὸν αἰτίαν. Ταύτῃ τοίνυν καὶ ἡμεῖς ἑπόμενοι τῇ ὑποθέσει καὶ τοῖς Σωκράτους ῥήμασιν ἐπέλθωμεν, μηδ' ἑτέρους (2) ἁμαρτάνειν λέγοντες, ἀμφοτέρους δὲ κατορθοῦν, τὸν μὲν ἀποδεικτικῶς, τὸν δὲ ἀπορητικῶς· καὶ μετάγεσθαι τὸν λόγον ἀπὸ τῶν κατατεταγμένων μονάδων ἐπὶ τὰς ἐξηρημένας, βουλομένου τοῦ Σωκράτους ἐπὶ τούτων θεάσασθαι τὴν ἀποδεικτικὴν τοῦ Ζήνωνος δύναμιν. Ὁ μὲν οὖν σκοπὸς τῶν λόγων ἔστι τοιοῦτος· πρὶν δὲ τῶν ἀποριῶν ἅψασθαι (3) τῶν ἐπὶ (4) τῆς εἰδητικῆς οὐσίας ἐπανερωτᾷ τὸν Ζήνωνα, πότερον εἶναι τίθεται τὰ εἴδη, καὶ ἔστιν (5) αὐτὸς τῶν ταύτην ἀσπαζομένων τὴν αἰτίαν ὥσπερ αὐτὸς, ἢ οὔ· καὶ ὅλως τίνα ἔχει δόξαν περὶ αὐτῶν· ἦν μὲν γὰρ καὶ παρὰ τοῖς Πυθαγορείοις ἡ περὶ τῶν εἰδῶν θεωρία (6), καὶ δηλοῖ καὶ αὐτὸς ἐν Σοφιστῇ τῶν εἰδῶν φίλους προσαγορεύων τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ σοφοὺς, ἀλλ' ὅ γε μάλιστα πρεσβεύσας καὶ διαῤῥήδην ὑποθέμενος τὰ εἴδη Σωκράτης ἐστὶν, ἀπὸ τῆς περὶ ὁρισμοὺς ζητήσεως τὰ ὁριστά τίνα ποτέ ἐστιν ἀνευρὼν, καὶ ἐπὶ τὰς εἰδητικὰς αἰτίας ἀπὸ

(1) B. Deest μέν.
(2) C. D. ἑτέρως.
(3) A. Deest τῶν.
(4) C. D. περί.
(5) C. D. καὶ ἐστὶ καὶ αὐτός.
(6) C. In ora : περὶ τῶν εἰδῶν.

τούτων ὡς εἰκόνων μεταβάς· ἐρωτᾷ δὴ οὖν πρῶτον εἰ καὶ ὁ Ζήνων τίθεται καὶ αὐτὸς εἶναι τὰ εἴδη καὶ πρεσβεύει ταύτην τὴν (1) οὐσίαν τὴν ἑαυτῆς οὖσαν (2) καὶ ἐν αὐτῇ ἱδρυμένην, καὶ οὐδεμιᾶς ἄλλης (3) ἕδρας δεομένην, ἣν καὶ ἐχαρακτήρισε τῷ αὐτὸ καθ' αὐτό, κυρίως αὐτῇ τοῦτο προσήκειν ὑπολαβών. Δεικνύει γὰρ τὸ ἀμιγὲς καὶ τὸ ἁπλοῦν καὶ τὸ καθαρὸν τῶν εἰδῶν· διὰ μὲν γὰρ τοῦ αὐτό, τὴν ἁπλότητα σημαίνει τῶν πραγμάτων ἐκείνων· διὰ δὲ τοῦ καθ' αὐτό, τὴν ἄμικτον αὐτοῦ (4) πρὸς τὰ δεύτερα καθαρότητα· καὶ (5) διὰ μὲν τοῦ καθ' αὐτό (6), χωρίζει τῶν ἐπὶ τοῖς πολλοῖς κατηγορουμένων τὰ εἴδη· τί γὰρ τούτων καθ' αὐτό ἐστιν, ἐν σχέσει (7) πρὸς τὰ ὑποκείμενα τὴν ὑπόστασιν ἔχον, καὶ ἐκ πολλῶν ἴσων αἰσθήσεων καὶ δοξαστὸν ὑπάρχον, καὶ συμφυρόμενον ταῖς φανταστικαῖς ἐπινοίαις· διὰ δὲ τοῦ (8) αὐτό, χωρίζει τὸ ἐν τοῖς καθ' ἕκαστα κοινόν, ὃ καὶ ὁριστόν (9) ἐστι· τοῦτο γὰρ ἐν ἄλλῳ ἐστὶ καὶ μεθ' ὕλης ὑφέστηκεν, ὅθεν καὶ ἀλλοιώσεως ἀναπίμπλαται, καὶ ἔστι πως θνητὸν διὰ τὴν πρὸς τὸ ἔνυλον κοινωνίαν· καί τοι καὶ τούτοις πολλάκις ἐπάγει τὴν τοῦ αὐτοῦ πρόσρησιν, ἀντιδιαιρῶν ἑκάστην τούτων πρὸς τὸ πλῆθος τῶν ὑπ' αὐτὴν (10) ἀτόμων. Ἀλλ' ὅταν διορίζειν αὐτὸ βούληται μὴ τῶν ἀτόμων, ἀλλὰ τῶν πρώτων

(1) B. Deest τὴν.
(2) D. τὴν ἑαυτὴν οὖσαν.
(3) B. αἴγλης ἕδρας.
(4) C. D. αὐτῷ.
(5) C. D. Deest καί.
(6) C. In orâ : τί σημαίνει τὸ αὐτὸ καθ' αὐτό.
(7) C. σχέσει τῇ.
(8) B. τοῦ, καθ' αὐτό.
(9) B. ὁριστικόν.
(10) C. D. ὑπ' αὐτό.

εἰδῶν, ἐκείνοις τὸ αὐτὸ ἀποδίδωσι, καὶ μήποτε κἀνταῦθα τὸ μὲν αὐτὸ τοῖς χωριστοῖς εἴδεσιν ἀνῆκεν, οὐχ ὡς ἴδιον, ἀλλ' ὡς καὶ τῶν μετεχομένων εἰδῶν σημαντικόν (1).

Τὸ δὲ καθ' αὑτὸ προστεθὲν ἐδήλωσε τὴν ἐκείνων πρὸς τὰ μετεχόμενα διαφοράν· πολλοῦ ἄρα δεῖ τοῖς ὁριστικοῖς καὶ τοῖς κατηγορουμένοις εἰς ταυτὸν λέγεσθαι τὰ εἴδη τὰ καθ' αὑτὰ ὄντα (2) καὶ ἐν ἀγνῷ βάθρῳ βεβηκότα καὶ ἄϋλα καὶ διαιώνια τοῖς ὑστερογενέσι καὶ ἐνύλοις καὶ ποικιλίας καὶ σχέσεως ἀναπεπλησμένοις· ἐκεῖνα γὰρ ἀμιγῆ καὶ ἄχραντα καὶ ἁπλᾶ ἐστιν ἐν τῷ δημιουργῷ διαιωνίως ἱδρυμένα, τὸ μὲν ἄχραντον ἔχοντα καὶ καθαρὸν ἀπὸ τῆς ἀμειλίκτου θεότητος σὺν τῷ δημιουργῷ προελθούσης· τὸ δὲ ἁπλοῦν ἀπὸ τῆς δημιουργοῦ νοερᾶς οὐσίας ἑνιαίας οὔσης καὶ ἀμερίστου, καὶ ὡς ἂν εἴποιεν οἱ βάρβαροι, πηγαίας (3). Λέγοις δ' ἂν ὅτι καὶ τὸ μὲν αὐτὸ χωρίζει τὸ εἶδος ἀπὸ τῶν ἐννοημάτων· οὐδὲν γὰρ τούτων αὐτό· συναναφέρει γὰρ κἀκεῖνα ὧν ἐστιν, ἄλλων

(1) C. Subsequitur in imo fol. litteris miniatis :

Εἰ πολλὰ τὰ ὄντα { Ἔσονται τὰ αὐτὰ ὅμοια καὶ ἀνόμοια· ἐπιλαμβάνεται γοῦν τῆς προσλήψεως ὁ Σωκράτης τῆς λεγούσης, ἀδύνατον τὰ αὐτὰ ὅμοια εἶναι καὶ ἀνόμοια, λέγων ὡς ἐπὶ τῶν αἰσθητῶν οὐκ ἀδύνατον, ἀλλ' ἐνδέχεται τὰ αὐτὰ καὶ ὅμοια εἶναι καὶ ἀνόμοια.

Ἀλλὰ μὴ τὸ ὑπομένει ἀδύνατον { Καὶ τὸ ἡγούμενον ἄρα καὶ ἐστιν ὁ δ' τῶν ὑποθετικῶν.

(2) C. Deest καὶ ἐν ἀγνῷ βάθρῳ usque ad τοῖς ὑστερογενέσι.

(3) Vid. p. 40.

ὄντα καὶ ἀπ' ἄλλων· τὸ δὲ καθ' αὑτὸ, τοῦ ἐν τοῖς καθ' ἕκαστα, ἐν ἄλλῳ ὄντος· ὥστε ἄμφω ἀμφοτέρων τὸ ὡς ἀληθῶς εἶδος διίστησι· περὶ (1) ὃ καὶ ὁ Ἀριστοτέλης διατρίβων, ποτὲ μέν φησι τὸ ζῶον, ἢ (2) οὐδέν ἐστιν ἢ ὑστερογενές, ποτὲ δὲ, ἢ οὐδέν ἐστιν, ἢ ἐν τοῖς καθ' ἕκαστα· ὧν ἐξηρῆσθαι δεῖ τὸ εἶδος δι' ἄμφω τὰ εἰρημένα. Οὔτε ἄρα τοὺς τὰς ἰδέας κεφαλαιώματα λέγοντας τοῦ ἐντρέχοντος κοινοῦ τοῖς πολλοῖς ἡμεῖς ἀποδεξόμεθα· προϋπάρχουσι γὰρ τῶν ἐν τοῖς αἰσθητοῖς κοινῶν (3), καὶ ταῦτα ἀπ' ἐκείνων ἔχει τοῦτο δὴ τὸ κοινόν· οὔτε τοὺς ἐπινοίας ἡμετέρας αὐτὰς τιθεμένους, καὶ διὰ τοῦτο ζητοῦντας, πῶς οὐχὶ καὶ τῶν ἀτόμων καὶ τῶν παρὰ φύσιν εἰσὶν (4) ἰδέαι· καὶ γὰρ τούτων ἐπίνοιαι τῶν πραγμάτων εἰσὶ δεύτερκι πάντως ἀφ' ὧν ἀνακινοῦνται (5), καὶ ἐν ἡμῖν εἰσιν, ἀλλ' οὐκ ἐν τῷ κοσμήσαντι τὸ πᾶν, ἐν ᾧ φαμὲν εἶναι τὰς ἰδέας· οὔτε τοὺς τοῖς σπερματικοῖς αὐτὰς (6) λόγοις συνάπτοντας· οἱ μὲν γὰρ ἐν τοῖς σπέρμασιν ἀτελεῖς εἰσιν· οἱ δὲ ἐν τῇ γεννώσῃ φύσει τὰ σπέρματα, γνώσεως ἄμοιροι καὶ κατωτέρῳ (7) φαντασίας· αἱ δὲ ἰδέαι κατ' ἐνέργειαν ἵστανται τὴν αὐτὴν ἀεὶ, καὶ εἰσὶ νοεραὶ κατ' οὐσίαν.

Ἀλλ' εἴπερ ἐθέλοιμεν τὴν ἰδιότητα αὐτῶν ἀφορίσασθαι διὰ τῶν γνωριμωτάτων (8), ἀπὸ μὲν τῶν φυσικῶν λόγων λάβωμεν τὸ αὐτὸ (9) τῷ εἶναι ποιητικὸν ὧν δὴ καὶ ποιοῦ-

(1) C. περὶ δὲ Ἀριστ.
(2) C. καὶ οὐδέν.
(3) B. κοινῆ.
(4) C. Deest εἰσι. — In ora : περὶ τῶν ἰδεῶν.
(5) D. ἀνακινοῦντος.
(6) A. B. C. αὐτό.
(7) C. ἄμοιροι κατωτέρας φαντασίας.
(8) B. γνωριμωτέρων.
(9) B. τὸ, αὐτῷ.

σιν· ἀπὸ δὲ τῶν τεχνικῶν, τὸ γνωστικὸν ὧν ποιοῦσιν εἰ καὶ μὴ αὐτῷ τῷ εἶναι ποιοῦσι· καὶ ταῦτα ἑνώσαντες, φῶμεν αἰτίας εἶναι τὰς ἰδέας, δημιουργικὰς ἅμα καὶ νοερὰς πάντων τῶν κατὰ φύσιν ἀποτελουμένων, ἀκινήτους πρὸ τῶν κινουμένων, ἁπλᾶς πρὸ τῶν συνθέτων, χωριστὰς πρὸ τῶν ἀχωρίστων τῆς ὕλης ὑφεστηκυίας. Διὸ καὶ ὁ μὲν Παρμενίδης, οὐ παύσεται περὶ αὐτῶν διαλεγόμενος, πρὶν ἐπὶ τέλει (1) τῶν λόγων, καὶ θεοὺς αὐτὰς εἶναι φῇ, διὰ τούτου σημαίνων πάντα ὅσα προειρήκαμεν ἡμεῖς· νῦν δὲ ὁ Σωκράτης διά τε τοῦ αὐτὸ καὶ τοῦ καθ' αὑτό, τὴν κοινὴν αὐτῶν ἰδιότητα συντόμως παρέστησεν, ὁσαχῶς ἐξηγησάμεθα τούτων ἑκάτερον, τοσαυταχῶς ἡμῖν αὐτὴν (2) παρισᾶς. Τοσαῦτα μὲν κοινῇ περὶ πάντων εἰδῶν ἀπὸ τῆς τοῦ Σωκράτους ἐρωτήσεως ἡμῖν εἰρήσθω· προσκείσθω δὲ καὶ ὡς τὸ νομίζειν οἰκείως εἴληπται τοῖς εἴδεσι· τοὺς γὰρ περὶ τῶν εἰδῶν λόγους καὶ τὰ δόγματα τὰ περὶ τῶν ἀκινήτων οἷον νόμους εἶναι προσήκει τινάς, ἀλλ' οὐ δόξας καὶ οἰήσεις ψιλάς· οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνα δοξαστά ἐστιν, ἀλλ' ὑπὲρ πᾶσαν τὴν τοιαύτην ἵδρυται γνῶσιν. Δεῖ δὴ νοήσει μὲν τὰ νοητὰ, δόξῃ δὲ τὰ δοξαστὰ διαγινώσκειν· ἑξῆς δὲ τούτοις περί τε ὁμοιότητος προσήκει διελθεῖν, πρῶτον μὲν εἰ ἔστιν εἶδη καὶ τούτων· ἔπειτα τὴν δύναμιν ἀπ' αὐτῶν δὴ τῶν τοῦ Πλάτωνος ῥημάτων, ὧν ὁ Τίμαιος λέγει, ποιησόμεθα τὴν ἐπιβολὴν περὶ τῆς ὑποστάσεως αὐτῶν· ὁ γάρ τοι Τίμαιος, αἰτίαν τῆς γενέσεως τοῦ κόσμου προελόμενος εἰπεῖν, καὶ ταύτην εἰς τὴν ἀγαθότητα τὴν δη-

(1) C. ἐπὶ τέλους. (2) D. ὁσαχῶς ἡμῖν αὐτήν...

μιουργικὴν ἀναπέμπων· ἀγαθὸς ἦν, φησιν, ἀγαθῷ δὲ οὐδεὶς οὐδέποτε περὶ οὐδενὸς γίγνεται φθόνος· τούτου δὲ ἐκτὸς ὢν, πάντα (1) ὅτι μάλιστα ἠβουλήθη γενέσθαι παραπλήσια (2) αὐτῷ. Εἰ τοίνυν, ὡς φησιν ὁ Τίμαιος, ἑαυτῷ πάντα καὶ βούλεται καὶ δύναται παραπλήσια ποιεῖν, ἔχει δή που τὴν τοῦ ποιητικοῦ (3) δύναμιν ἐν ἑαυτῷ· ὃ γὰρ βούλεται, τοῦτο καὶ δύναται πάντως (4)· ὃ δέ γε δύνατοι, τὴν τούτου προείληφε δύναμιν· δυνάμει γάρ τοι δύναται πᾶν τὸ δυνάμενον· ἔστιν ἄρα ἐν (5) τῷ δημιουργικῷ τις δύναμις καὶ αἰτία τῶν δεδημιουργημένων ἀφομοιωτικὴ πρὸς αὐτὸν, εἰ τοῦτό ἐστιν, ἡ τῆς ὁμοιότητος ἐν αὐτῷ ἰδέα καθ' ἣν ἀφομοιοῖ (6) πρός τε ἄλληλα καὶ πρὸς αὐτὸν τὰ δημιουργούμενα· ἀλλ' εἰ ταῦτα, δεῖ δή που καὶ τὴν τῆς ἀνομοιότητος αὐτῶν τῶν δημιουργουμένων πρὸς αὐτὸν ὁμοῦ παρέχειν αἰτίαν· οὐ δὲ γὰρ ἐνδέχεται ποτὲ γένεσιν εἰκόνος ὑποστῆναι μὴ καὶ τῆς ἀνομοιότητος συνεπινοουμένης, ἧς χωρὶς, δύο, φησίν, ἂν εἶεν Κρατύλοι· καὶ ὁ Κρατύλος καὶ ἡ εἰκὼν Κρατύλου· δεῖ δὴ οὖν ἀνομοιοῦσθαι τὰ παραγόμενα καὶ πρὸς αὐτὸν, αἰσθητὰ γιγνόμενα ἀντὶ νοητῶν· καὶ πρὸς ἄλληλα μέν τοι πάντως ἔχειν ἀνομοιότητα μετὰ τῆς ὁμοιότητος. Καὶ τοῦτο πάλιν κατὰ τὴν τοῦ πατρὸς βούλησιν· ἐκ γὰρ ἡρμοσμένων εἶναι δεῖ τὸν κόσμον· πᾶσα γὰρ ἁρμονία τῶν ἀνομοίων ἐστὶ καὶ

(1) B. πάντας.
(2) B. παραπλήσιον.
(3) B. D. τούτου ποιητικὴν.
(4) D. πάντα.
(5) B. Deest ἐν.
(6) D. ἀφομοιεῖ.

διαφερομένων συνάρτησις, καὶ λόγος εἷς καὶ κοινὸς, καὶ οἷον ὁμοιότης ἐν ἀνομοίοις· ἀνάγκη (1) δὴ οὖν καὶ ἀνομοιότητος ἔχειν τὸν δημιουργὸν εἶδος· αὐτὸς γὰρ ὁ καὶ τὰ ὑπ' ἄλληλα γεννήσας, ἃ δὴ πρὸς ἄλληλα ἐστὶν ἀνόμοια, καὶ τὸν ὅλον κόσμον ἁρμόσας διὰ τῆς ὁμοιότητος. Ἔστι δὴ οὖν ἐν τῷ δημιουργῷ καὶ ὅμοιον καὶ ἀνόμοιον πρώτως, καὶ ἵνα σαφέστερον εἴπω, πηγαίως· ἐπεὶ διαφανέστερόν (2) ἐςι ταῦτα ἐν τοῖς ἀφομοιωτικοῖς Θεοῖς, καὶ μάλιστα τοῖς ἐκεῖ πατράσιν, ὡς ἔσται δῆλον, ὅταν περὶ τῆς δευτέρας ὑποθέσεως λέγωμεν· ἀλλ' ἐπεὶ καὶ τούτων ὁ δημιουργὸς ἔχει τὴν μίαν πηγὴν, ἔστιν ἐν αὐτῷ δή που καὶ τὸ τῆς (3) ὁμοιότητος εἶδος, ἐν τῇ μιᾷ τῶν ἰδεῶν μονάδι προϋπάρχον· μονὰς γοῦν ἐστιν ὁ δημιουργὸς, μονάδων πολλῶν περιληπτικὴ Θείων, καὶ αἱ πολλαὶ μονάδες μεταδιδόασιν ἀλλήλαις τῶν οἰκείων ἰδιοτήτων· ἡ μὲν τῆς καθαρότητος, ἡ δὲ τῆς ἀφομοιωτικῆς οὐσίας, ἡ δὲ ἄλλου τινὸς, καθὸ τὴν οἰκείαν ὕπαρξιν ἔλαχεν· οὐ γὰρ δεῖ νομίζεσθαι (4) ὅτι τὰ μὲν εἴδη προϋφέστηκε ὡς αἰτία τῶν κατὰ ταῦτα γιγνομένων, οὐκ ἔστι δὲ τις καὶ τοῦ ὅμοια γίγνεσθαι πρὸς αὐτὰ καὶ ἀνόμοια διαφέρουσα (5) ἰδέα· συμβαίνει δὲ τοῖς γιγνομένοις ταῦτα, τῶν εἰδῶν τῆς (6) οὐσίας συνισάντων· οὔτε γὰρ τὸ κατὰ συμβεβηκὸς ἐπὶ τῶν

(1) A. ἀναλήψεως. B. ἀνάληψιν. C. ἀνά. D. ἀνάγκη.

(2) C. D. διαφανέστερα.

(3) C. Deest καὶ τὸ τῆς.

At spatium vacuum relinquitur. C. Deest τὸ τῆς, sine lacunâ.

(4) C. οὐ γὰρ δ' ἀνομιζέσθαι.

(5) C. D. τις ἰδέα.

(6) B. τὰς.

αὐτῷ τῷ εἶναι ποιούντων καὶ γιγνομένων ἔχει χώραν, οὔτε τὸ πολλοῖς ὑπάρχον χωρὶς ὑπάρχει μιᾶς τῆς διὰ πάντων διηκούσης αἰτίας, παρ' ἣν ἕκαστον τῶν εἰδῶν ποιεῖ καθ' αὑτὸ τὸ γιγνόμενον ὅμοιον καὶ ἀνόμοιον· ἀνάγκη ἄρα πᾶσιν ὑπάρχειν τὴν τοῦ ποιεῖν ἅμα ὅμοια καὶ ἀνόμοια τὰ γιγνόμενα δύναμιν.. Εἰ δὲ ταυτὸ πᾶσι κοινὸν, οὐδὲν τῶν πάντων ταυτὸν εἴη τὸ ὅμοιον καὶ (1) ἀνόμοιον· ἀλλ' ἔστι διωρισμένα τούτων αἴτια, πάντων κοινὰ πᾶσιν· ὧν ταῦτα μετέχοντα πρὸς τὴν οἰκείαν ὕπαρξιν ἕκαστον τὴν τούτων ἔχει δύναμιν. Ἔστι δὴ οὖν καὶ ὁμοιότης δημιουργικὴ καὶ ἀνομοιότης, ἡ μὲν, ἀνάλογον πρὸς τὴν τοῦ πέρατος αἰτίαν· ἡ δὲ τῷ ἀπείρῳ (2) σύστοιχος· καὶ ἡ μὲν συναγωγὸς, διὸ καὶ τὸ ὅμοιον ᾧ φασιν ὅμοιον· ἡ δὲ διακριτικὴ, προόδῳ δὲ χαίρει καὶ ποικιλίᾳ καὶ κινήσει, καὶ τελευταῖον, ἄχρι τῆς ἐναντιώσεως ἔλαχεν ὑπόβασιν· οὐσία δὲ ἀμφοτέρων ἄϋλος καὶ ἄχραντος καὶ ἁπλῆ καὶ μονοειδὴς καὶ αἰώνιος· καὶ δυνάμεις ἀνάλογον τῇ οὐσίᾳ· τῆς μὲν, ὡς εἴρηται, συναγωγοὶ καὶ ἑνοποιοὶ καὶ περατωτικαὶ καὶ μονοειδεῖς· τῆς δὲ, διαιρετικαὶ καὶ ἀλλοιωτικαὶ (3) καὶ ἀπειροποιοὶ καὶ δυσειδεῖς· τάξεις δὲ (4) αὐτῶν, οὔτε ἐν τοῖς γενικωτάτοις ἐστὶν, οὔτε ἐν τοῖς εἰδικωτάτοις τῶν εἰδῶν· λέγω δὲ, γενικώτατα (5) μὲν, ὅσα ὑπὸ πάντων μετέχεται τῶν ὄντων, ὥστε μηδὲν εἶναι τὸ παράπαν, ὃ μὴ κατὰ τὴν

(1) B. Deest καὶ ἀνόμοιον.

(2) C. τῶν ἀπείρων.

(3) D. Deest καὶ ἀλλοιωτικαί.

(4) C. τάξις αὐτῶν.

(5) C. D. λέγω γενικώτατα. A. B. λέγω δὲ γενικώτατον.

ἐκείνων μετουσίαν ὑφέστηκεν, οἷον αὐτὴ ἡ οὐσία, ταυτότης, ἡ ἑτερότης· ταῦτα γὰρ ἐπὶ πάντα διήκει τὰ ὄντα· τί γὰρ ἄμοιρον οὐσίας; τί δὲ ἑτερότητος; τί δὲ ταυτότητος; οὐχὶ πάντα καὶ ὕπαρξιν ἔχει τινὰ, καὶ διακέκριται κατ' αὐτὸ τὸ εἶναι τῶν ἄλλων, καὶ κοινωνεῖ τοῖς ἄλλοις· εἰ δὲ τοῦτο, πάντων ἐστὶ κοινὴ τῶν ὄντων αἰτία ἡ τριὰς αὕτη, μᾶλλον δὲ, ἢ γε μονὰς, ὡς ἔσται προϊοῦσι δῆλον· εἰδικώτατα δὲ, ὅσα ὑπὸ τῶν ἀτόμων εἰδῶν μετέχεσθαι πέφυκεν, οἷον ἄνθρωπος, κύων, ἕκαστον (1) τῶν τοιούτων· αἱ γὰρ τούτων ποιήσεις προσεχῶς ἀπογεννῶσι τὰς ἐν τοῖς ἀτόμοις μονάδας, τὸν ἐν τοῖς καθέκαστα ἄνθρωπον, καὶ κύνα τὸν ἐν τοῖς πολλοῖς, καὶ ἵππον, καὶ τῶν ἄλλων ἕκαστον παραπλησίως· μέσα δὲ, ὅσα τούτων μὴ ἐπιπλέον ἐκτείνεται, μὴ εἰς πάντα δὲ τὰ ὄντα ἐνεργεῖ· τὸ γὰρ δίκαιον, εἰ βούλει, ψυχαῖς μὲν ὑπάρχει (2), σώμασι (3) δ' οὔ πως καὶ αὐτοῖς τοῖς ἀψύχοις· τίς γὰρ ἐν τῷ λίθῳ δικαιοσύνη καὶ ἐν τῷ ξύλῳ; τὴν μὲν γὰρ δίκην ἐνεργεῖν, καὶ εἰς ταῦτα (4) θετέον αὐτὴν, θεὸν οὖσαν, καὶ ἔχουσαν καὶ τούτων τὴν αἰτίαν· διὸ καὶ ταῦτα κοσμεῖν αὐτὴν ῥητέον· τὸ δὲ δίκαιον ὃ μόνον δίκαιον ἐστὶν, οὐχὶ δὲ καὶ πάντα τ' ἄλλα τὰ εἴδη τοῖς δεκτικοῖς αὐτοῦ μόνον ἐλλάμπει, καὶ οὐ πᾶσιν ἁπλῶς τοῖς οὖσι.

Τούτων τοίνυν τῶν μέσων εἰδῶν, τῆς τε τῶν (5) γενικωτάτων ἐκείνων καὶ τῆς τῶν ἀτομωτάτων ὡς (6) ἐν

(1) B. ἕκαστος.
(2) C. D. ὑπάρχει.
(3) B. σώματι δέ πως.
(4) B. αὐτά.
(5) B. Deest τῶν.
(6) B. Deest ὡς.

ἐκείνοις ὑποστάντων, καὶ τὴν ὁμοιότητα θετέον καὶ τὴν ἀνομοιότητα, περὶ ὧν ὁ παρὼν ἡμῖν ἐστι λόγος· οὔτε γὰρ ἐφ' (1) ἑνὸς εἴδους πάρεστι ταῦτα μόνον, οἷον ἀνθρώπου λέγω, ἢ ἵππου, ἀλλὰ διὰ πάντων χωρεῖ ταῦτα τῶν πεποιημένων· οὔτε ἐπὶ πάντων θεωρεῖται τῶν ὁπωσοῦν ὄντων. Εἰ γὰρ (2) λάβοις αὐτὸ καθ' αὑτὸ τὸ ἄποιον ἐκεῖνο τῶν σωμάτων ὑποκείμενον, ὃ μεταξὺ τῆς ὕλης ἐστὶ καὶ τῶν εἰδῶν τῶν πολλῶν πρώτως (3), εὑρήσεις αὐτὸ καὶ οὐσίαν ἔχον καὶ εἶδος, καὶ ἑτερότητα, καὶ ταυτότητα· πῶς γὰρ ἂν εἴη χωρὶς οὐσίας; πῶς δὲ τρεῖς διαστάσεις ἔχει (4) χωρὶς διαιρέσεως; πῶς δὲ συνέχει (5), ταυτότητος χωρίς; ἀλλ' ὁμοιότητος ἐκεῖ καὶ ἀνομοιότητος οὐκ ἔστιν· ἄποιον (6) γάρ ἐστιν, ταῦτα δὲ ἐν τοῖς ἤδη πεποιημένοις, ἐπεὶ καὶ κίνησιν ἔχει καὶ φασίν, ὡς μὲν γιγνόμενον ἀεί, κίνησιν, ὡς δὲ μὴ ἐξιστάμενον τῆς οἰκείας ὑποδοχῆς, φασίν· ποιοτήτων δὲ καὶ δυνάμεων διαφερουσῶν ἄμοιρον ἔστιν· οὐ γὰρ ἡμεῖς γε τὴν ὁμοιότητα καὶ τὴν ταυτότητα εἰς ταυτὸν ἄξομεν· καὶ γὰρ ὁ Πλάτων διέκρινεν αὐτάς, καὶ ἀλλαχοῦ μὲν ἀπέθετο τὸ ὅμοιον καὶ ἀνόμοιον· ἀλλαχοῦ δὲ ταυτότητα καὶ ἑτερότητα, καθάπερ ἐν ταῖς ὑποθέσεσιν ἔσαι φανερόν· καὶ ἡ μὲν, οὐσιῶν ἐστιν· ἡ δὲ δυνάμεων ἑνοποιός· ὥσπερ τῶν ἐνεργειῶν ἡ ἰσοταχὴς καὶ ἀνισόταχος ἐστὶ καὶ βραδυτὴς ἐν τῷ ἀληθινῷ ἀριθμῷ, μεμαθήκαμεν ἐν Πολιτείᾳ· καὶ

(1) B. ἀφ'.
(2) B. δὲ.
(3) C. D. Inter πρώτως et εὑρήσεις interjacet lacunula.
(4) C. Deest ἔχει.
(5) B.C. συνέχει ταυτότητα.
(6) D. ἄτοπον.

εἶεν ἂν ἐνέργειαι νοεραί, ἰσοταχεῖς μὲν, ὧν διαφερόντως ἑνικώτερον μᾶλλον, ἢ πληθυόμενον τὸ εἶδος τῆς νοήσεως· ἀνισοταχεῖς δὲ, ὧν μᾶλλον πληθυόμενον, ἢ ἑνικώτερον. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ἥπερ (1) ἔφην, τῶν ἐνεργειῶν διαφορότητες· ἐκεῖνα δὲ τῶν οὐσιῶν καὶ δυνάμεων· ταῦτα μὲν οὖν ἐστιν, ὅσα τὴν οὐσίαν ἔχει κοινήν· ὁμοια δὲ, ὅσα ταῖς δυνάμεσιν ἀλλήλοις κεκοίνωκεν (2). Εἰ δὲ μὴ ἔστιν ἡ ὁμοιότης ἡ αὐτὴ πρὸς τὴν ταυτότητα, δῆλον (3) ὅτι καὶ ἡ ἀνομοιότης (4) διακέκριται τῆς ἑτερότητος· καὶ εἰσὶν αὗται δύο δυνάμεις, ἥ τε ὁμοιότης καὶ ἡ ἀνομοιότης, προπομπεύουσαι (5) τῶν δύο τοῦ ὄντος γενῶν, τῆς ταυτότητος λέγω καὶ τῆς ἑτερότητος· καὶ συμπροϊοῦσαι (6) μὲν αὐτοῖς, ἐφ' ὅσον δύνανται, λήγουσαι δέ ποτε, καὶ ἐπὶ πᾶν ἐκτείνεσθαι (7) τὸ ὁπωσοῦν ὂν μετ' ἐκείνων (8) ἀδυνατοῦσαι. Ἀλλ' ἄρα εἰ μὴ ταυτόν ἐστιν ἡ ὁμοιότης πρὸς τὴν ταυτότητα, κρείττων ἐστὶν αὐτῆς· καὶ γὰρ τὴν μὲν ὁμοιότητα καὶ ἐν θεοῖς ὑποτιθέμεθα, δι' ὁμοιότητος αὐτοῖς προσιέναι μυριάκις (9) γράφοντες καὶ λέγοντες· τὴν δὲ ταυτότητα, τοῖς οὖσιν ἀπονέμομεν, καθόσον ὄντα ἐστὶν, ὥστε, κἂν τοῖς θεοῖς ὑπάρχῃ, κατὰ τὰς οὐσίας αὐτῶν ὑπάρχειν καὶ οὐ κατὰ τὰς τῶν οὐσιῶν ἑνάδας· ἢ τὴν ὁμοιότητα ἐν ἐκείνοις ἄλλην λαμβάνομεν, καὶ οὐ τοιαύτην οἵα πρόκειται νῦν, ἀλλ' ἁπλῶς τὴν ἕνωσιν

(1) C. D. ἅπερ.
(2) B. κεκοίνηκεν.
(3) C. δῆλοι.
(4) B. ὁμοιότης.
(5) C. In orâ προπομπεύουσαι. In textu προπέμπουσαι.
(6) C. συμπεριοῦσαι.
(7) B. ἐκτείνουσαι.
(8) C. μὲν ἐκείνων. D. μήτ' ἐκείνην.
(9) B. πολλάκις.

τῶν Θεῶν καὶ τὴν ἐν ἀλλήλοις κοινωνίαν οἰκείοις ὀνόμασι δηλοῦν οὐκ ἔχοντες διὰ τὴν ἄῤῥητον αὐτῶν καὶ ἄληπτον ὕπαρξιν, ὁμοιότητα λαβόντες, ἀπὸ τῶν δευτέρων αὐτὴν προειρήκαμεν, ἀλλ' οὐ ταυτότητα, καὶ τοῦτο εἰκότως· τὸ μὲν γὰρ τῆς ταυτότητος ὄνομα οὐσιῶδες ἦν, τὸ δὲ τῆς ὁμοιότητος οὐκ ἦν τῶν οὐσιῶν· ὅθεν δὴ τοῖς ὑπερουσίοις αὐτὸ προσήκειν ὑπελάβομεν, ὡς οὐ συνεισφέρον ἡμῖν ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν τῆς οὐσίας ἔννοιαν· Ὅλως δὲ εἰ κρείττων ἡ ὁμοιότης τῆς ταυτότητος, ἔδει πάντα μὲν τὰ τῆς ταυτότητος μετέχοντα καὶ ὁμοιότητος μετέχειν· τὰ δὲ τῆς ὁμοιότητος, μηκέτι πάντα καὶ τῆς ταυτότητος· αἱ γὰρ τῶν ὑψηλοτέρων καὶ γενικωτέρων δυνάμεις ἐπιπλέον ἐκτείνονται τῶν καταδεεστέρων· καὶ τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν ἐνταῦθα γενῶν προδήλως ὁρῶμεν· τὰ γὰρ γενικώτερα πλειόνων κατηγορεῖται, μιμούμενα τὴν τάξιν τῶν πρωτουργῶν καὶ δραστηρίων καὶ δημιουργικῶν γενῶν· ἀλλὰ μὴν ταυτότητος μὲν πάντα τὰ ἐν τῷ κόσμῳ μετείληφεν· ὁμοιότητος δὲ οὐ πάντα· ποῦ γὰρ ἐν τοῖς ἀποίοις ἔστιν ὁμοιότης; οὐκ ἄρα κρείττων τῆς ταυτότητος ἡ ὁμοιότης, ἀλλὰ τοὐναντίον ἡ ταυτότης αἰτιωτέρα καὶ δυνατωτέρα τῆς ὁμοιότητος ἐστὶν, ὥσπερ δὴ καὶ ἡ ἑτερότης κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον τῆς ἀνομοιότητος· τοῦτο μὲν δὴ οὐκ ἂν ἄλλως ἔχοι.

Περὶ δὲ αὐτῶν τούτων σκεπτέον πάλιν (1)· πότερον ἡ ὁμοιότης τῆς ἀνομοιότητος κρείττων ἐστὶν ὥσπερ εἴλοντο τινὲς, ἢ τοὐναντίον ἐκείνη τῆς ὁμοιότητος· καὶ γὰρ ἂν δόξειεν ἡ μὲν

(1) C. In orâ : ὅτι ἡ ταυτότης κρείττων τῆς ἑτερότητος, καὶ ἡ ὁμοιότης τῆς ἀνομοιότητος, καὶ ὅρα τούτου κατασκευὴν δι' ὅλου τοῦ χωρίου τούτου.

ὁμοιότης ἐν ταῖς κατὰ κύκλον ἐπισροφαῖς θεωρεῖσθαι τῶν πραγμάτων· ἡ δὲ ἀνομοιότης ἐν ταῖς προόδοις· ὥσπερ οὖν ἡ πρόοδος κρείττων τῆς ἐπισροφῆς, οὕτω δὴ καὶ τῆς ὁμοιότητος ἡ ἀνομοιότης· ὥσε εἰ ταῦτα, καὶ ἡ ἑτερότης κρείττων τῆς ταυτότητος. Ἀλλ' εἰ μὲν ἡ ἀρχὴ πλῆθος ἦν, ἔδει δή που τῇ ἑτερότητι τὰ πρεσβεῖα νέμειν· τὸ γὰρ πλῆθος οἰκεῖον ταύτῃ, καὶ ἡ διάκρισις· εἰ δὲ ἕν ἐστι τὸ τῶν ὅλων αἴτιον, δῆλον ὅτι τὰ ἐνικώτερα συγγενέστερα πρὸς τὴν ἀρχήν ἐστι, τὰ δὲ τῇ ἀρχῇ συγγενέστερα, κρείττω καὶ τιμιώτερα· τὰ ἄρα ἐνικώτερα, κρείττω καὶ τιμιώτερα τῶν μὴ τοιούτων ἐστίν. Εἰ τοίνυν ἡ μὲν ταυτότης ἑνοποιός ἐστιν, ἡ δὲ ἑτερότης ἀλλοποιός, καὶ πλήθους αἰτία πᾶσιν οἷς ἂν παραγένηται, πρόδηλον ὡς ἡ ταυτότης κρείττων τῆς ἑτερότητος· εἰ δὲ τοῦτο, καὶ ὁμοιότης ἀνομοιότητος κρείττων· ἀναλογον γάρ, ὡς ταυτότης πρὸς ἑτερότητα, οὕτως ὁμοιότης πρὸς ἀνομοιότητα· καὶ ἔστιν ἡ ὁμοιότης, ἑνότης τις ἑνοποιὸς καὶ οἷον ταυτότης (1)· ἡ δὲ ἀνομοιότης, διάκρισις καὶ οἷον ἑτερότης· Ἔτι τοίνυν ἀπὸ τῶν μετὰ τὸ ἓν ἀρχῶν τὸ αὐτὸ καταθησόμεθα συντόμως· οὐκοῦν ὁ ἐν Φιλήβῳ Σωκράτης πέρας καὶ ἄπειρον φησὶ μετὰ τὸ ἕν· καὶ τὸ μὲν πέρας ὁρίζειν πάντα καὶ μετρεῖν καὶ συνέχειν· τὸ δὲ ἄπειρον πληθύνειν (2) καὶ εἰς τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον περιάγειν· καὶ εἶναι τοῦ ἀπείρου θειότερον τὸ πέρας· οὕτω γὰρ καὶ τὸν νοῦν κρατεῖν ἔφατο τῆς ἡδονῆς, τοῦ μὲν κατὰ τὸ πέρας ἀφοριζομένου, τῆς δὲ κατὰ τὸ ἄπειρον φερομένης·

(1) B. καὶ [οἷον] ταυτότης οἷον suprascriptum secunda manu. A. C. D. Deest οἷον.

(2) A. C. D. πληθύειν.

εἰ τοίνυν ἡ μὲν ὁμοιότης κατὰ τὴν τοῦ πέρατος ἕξιν συστοιχίαν, ἡ δὲ ἀνομοιότης κατὰ τὴν τῆς ἀπειρίας, δῆλοι δὲ καὶ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον τῆς ἀπειρίας ὄν, δῆλον ὡς ἀνάγκη καὶ τὴν ὁμοιότητα κρείττω τῆς ἀνομοιότητος ὑπάρχειν· ἥπερ δὴ καὶ τὸν νοῦν τῆς ἡδονῆς ὁ Σωκράτης προὔθηκεν. Ἔτι τοίνυν τὸ τρίτον λέγομεν, ὅτι καὶ ἡ πρόοδος αὕτη γίγνεται δι' ὁμοιότητος μᾶλλον ἢ ἀνομοιότητος (1)· οὐ γὰρ ἂν τὸ προϊὸν ἐπεστράφη πρὸς τὸ γεννῆσαν, ἀνόμοιον ὂν αὐτῷ καὶ ἁπλῶς ἕτερον· ἀλλ' ἔστιν ὅπη συνημμένον αὐτῷ καὶ ἡδρασμένον πεποίηται τὴν πρόοδον. Διὸ καὶ ὁ Τίμαιος τὴν ὁμοιότητα τὴν (2) πρὸς τὸν δημιουργὸν ἠτιάσατο τῆς ὅλης κοσμοποιίας· ἐπεὶ γὰρ οὐκ ἦν δυνατὸν οὐδὲ θεμιτὸν τῷ παράγοντι ταυτὸν εἶναι τὸ παραγόμενον, κατὰ τὴν ὁμοιότητα γέγονεν (3) ἡ πρόοδος, ἥ τις ἐξήρτηται προσεχῶς τῆς ταυτότητος· τί δεῖ πολλὰ λέγειν, καὶ τοῦ Πλάτωνος ψῆφον εἶναι ταύτην δημιουργικὴν ἀποφηναμένου, μυρίῳ κάλλιον εἶναι τὸ ὅμοιον τοῦ ἀνομοίου, καθάπερ καὶ τὸ αὐτάρκες τοῦ ἐνδεοῦς; εἰ δὲ κατὰ τὴν νοερὰν τοῦ δημιουργοῦ κρίσιν κρατεῖ τοῦ ἀνομοίου τὸ ὅμοιον, ὡς κάλλιον ὄν, δῆλον (4) ὅπουθεν ὅτι καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς εἴδεσι τὸ μέν ἐστι κρεῖσσον, τὸ δὲ καταδεέστερον· οἷς ὁ δημιουργὸς περιείληφεν.

Ὅτι μὲν οὖν κρειττων τῆς ἀνομοιότητος ἡ ὁμοιότης, διὰ τούτων δῆλον· ἑξῆς δὲ ἡμῖν θεωρητέον, πῶς ἐν-

(1) C. Deest μᾶλλον ἢ ἀνομοιότητος.

(2) A. B. τὴν ὁμοιότητα πρός.

(3) D. Deest τῷ παράγοντι usque ad ἡ πρόοδος.

(4) C. Deest δῆλον.

αντίαν (1) ἐν τούτοις τὴν (2) ἀνομοιότητα τῆς ὁμοιότητος εἴρηκεν ὁ Πλάτων. Δόξειε γὰρ ἂν ἀδύνατον εἶναι νοητὰ ὄντα πρὸς ἄλληλα ἐναντίως (3) ἔχειν. Μήποτε οὖν οὐ ταῦτα δεῖ λέγειν ἐναντία μόνα ὅσα περὶ τὴν ὕλην γίγνεται μαχόμενα ἀλλήλοις καὶ φθείροντα ἄλληλα· ταῦτα γὰρ ἔσχατά εἰσι (4) τῶν ἐναντίων καὶ ἀσθενῆ· Δεῖ δὴ οὐκ ἀπὸ τῶν ἀτελῶν ἄρχεσθαι τὴν φύσιν αὐτῶν· καὶ γὰρ ὅλως ἄλλη μέν ἐστιν ἡ τῶν πραγμάτων καθαρότης, ἄλλη δὲ ἡ σφοδρότης· καὶ τὸ μὲν πληκτικὸν ἴδιον τῆς σφοδρότητος· τὸ δὲ τέλειον καὶ τὸ δυνατὸν τῆς καθαρότητος. Δεῖ τοίνυν καὶ τὰ ἐναντία (5) μετὰ σφοδρότητος ἀλλήλοις ὁμιλοῦντα περὶ τὴν ὕλην εἶναί που, καὶ ἀλλαχοῦ μετὰ καθαρότητος ἀλλήλοις συγγιγνόμενα· τότε γὰρ οὐκ ἀπολέσει ἄλληλα, οὐδὲ φθαρήσεται ὑπ' ἀλλήλων, ἀλλ' ἑκάτερον ὑπὸ τῆς (6) ἰδίας μένει καθαρότητος· ἄλλα οὖν τὰ ἔνυλα ἐναντία, καὶ ἄλλα τὰ ἄϋλα, τὰ μὲν φθαρτικὰ ἀλλήλων καὶ πληκτικά, τὰ δὲ ἀναφῆ καὶ καθαρὰ καὶ συμπνέοντα ἀλλήλοις. Καί, εἰ βούλει, τετραπλῆ νόησον (7) τὴν τῶν ἐναντίων πρόοδον, ἄλλην μὲν ἐναντίωσιν ἐν νῷ θέμενος, ἄλλην δὲ ἐν ψυχαῖς, ἄλλην δὲ ἐν τῷ οὐρανῷ, τελευταίαν δὲ περὶ τὴν ὕλην. Τὰ μὲν γὰρ περὶ τὴν ὕλην ἐναντία φθείρει ἄλληλα καὶ ἐξίσταται ἀλλήλοις τῆς κοινῆς ὑποδοχῆς, καὶ τὸ (8) ἑτέρῳ κεκρατημένον τοῦ

(1) B. ἐναντία.
(2) B. τὴν ὁμοιότητα τῆς ἀνομοιότητος.
(3) C. ἐναντία.
(4) C. D. ἐστί.
(5) C. in orâ : περὶ ἐναντίων.
(6) C. Deest τῆς.
(7) B. νόησιν.
(8) A. B. καὶ τῷ ἑτέρῳ.

λοιποῦ μετέχειν ἀδύνατον· οὔτε γάρ ποτε λελευκασμένον (1) μελαίνεται, μὴ τῆς λευκότητος ἀνῃρημένης, οὔτε τὸ θερμὸν μὴ τῆς θερμότητος παυσαμένης ψυχραίνεται (2). Τὰ δὲ κατὰ οὐρανὸν ὁμοῦ συνυφέσηκεν· ἐναντία γὰρ κίνησις ἡ ταυτοῦ καὶ ἡ θατέρου (3)· κινεῖται δὲ τὸ αὐτὸ κατ' ἀμφοτέρας, καὶ οὐχὶ τὴν ἑτέραν κινούμενον ἀφίσταται (4) τῆς λοιπῆς· ὅθεν καὶ λάθοις ἂν ὡς ἄϋλός ἐσιν ἡ τοῦ αἰθέρος οὐσία· περὶ γὰρ τὴν ὕλην ἐξίσαται θατέρῳ τῷ ἐπεισιόντι τὸ προϋπάρχον· συνυφέσηκε μὲν οὖν καὶ ὅσα κατ' οὐρανόν ἐσιν ἐναντία· λέγω δὲ οἷον αἱ ἀντιπεριφοραί, τὰ κέντρα, καὶ εἴ τινες ἄλλαι τῶν ἐκεῖ δυνάμεων ἐναντιώσεις· ἀλλ' ἐν διασατῷ πράγματι τὴν ὑπόσασιν ἔλαχε. Τὰ δὲ ἐν ταῖς ψυχαῖς, ἀδιάσατα λοιπόν· ὅ τε ταυτοῦ καὶ ὁ θατέρου κύκλος, καὶ ἡ τῶν ἵππων δυὰς, ἀλλ' ἔσι διῃρημένα καὶ πεπληθυσμένα, καὶ ἐν διεξόδοις καὶ ἀνελίξεσι ποιούμενα τὰς ἐνεργείας. Τὰ δὲ ἐν τῷ νῷ, κατ' ἄκραν ὑπερβολὴν ἡνωμένα, καὶ ἀμερῶς καὶ ἀΰλως ἐσί, καὶ ἑνοειδῶς ὑφεσηκότα, καὶ δημιουργικὰ μετ' ἀλλήλων (5) ὑπάρχοντα· καὶ γὰρ ἡ ταυτότης μετὰ τῆς ἑτερότητος ποιεῖ, καὶ ἡ ἑτερότης μετὰ τῆς ταυτότητος. Καὶ τὰ μὲν περὶ τὴν ὕλην ἐναντία φεύγει ἄλληλα· τὰ δὲ οὐράνια σύνεσι (6) μὲν ἀλλήλοις, ἀλλὰ κατὰ συμβεβηκός· τὸ γὰρ ὑποκείμενον ἐσὶ

(1) B. C. D. λελευκωμένον.
(2) C. D. Deest ψυχραίνεται.
(3) C. D. ἡ ταυτὰ καὶ ἡ θατέρα.
(4) B. ὑφίσταται.
(5) B. κατ' ἄλληλα.
(6) B. συνέσται.

τὸ ἀμφοτέρων ἀμαθεκτικόν· τὰ δὲ ἐν ψυχαῖς καθ' αὐτὸ σύνεσιν ἀλλήλοις· αὗται γὰρ αἱ οὐσίαι συνάπτονται ἀλλήλαις· τὰ δὲ ἐν τῷ νῷ καὶ μετέχει ἀλλήλων· ἀπὸ τῆς μετοχῆς οὖν καὶ τῆς συναφῆς καὶ τῆς ἐν τῷ αὐτῷ παρουσίας ἐπὶ τὴν ἀλλήλων φυγὴν ἐτελεύτησεν ἡ τῶν ἐναντίων πρόοδος. Ἀλλ' ὅτι μὲν τὰ ἐναντία καὶ ἐν τοῖς νοητοῖς θετέον καὶ ὅπως, δῆλον διὰ τούτων· καὶ ὅτι καθ' ἑκάστην τάξιν τῶν ὄντων, ἄλλως ἡ ἐναντίωσις. Προσκείσθω (1) δὲ καὶ ὅτι μίμημα φέρει τῶν δύο μετὰ τὸ ἓν ἀρχῶν ἡ ἐναντίωσις· καὶ ὥσπερ ἐκεῖναι ἥνωνται ἀλλήλαις, οὕτω καὶ τὰ ἐν τοῖς εἴδεσιν ἐναντία διὰ τῆς ἐκείνων μετοχῆς μιμεῖται τὴν ἐκείνων ἐξῃρημένην ἕνωσιν· διὸ καὶ πανταχοῦ τὰ ἐναντία μιᾶς ἐξήρτηται κορυφῆς, ὡς ἐκεῖ ἡ δυὰς ἐκ τοῦ ἑνὸς καὶ περὶ τὸ ἓν ὑφέστηκε· καὶ τὸ μὲν κρεῖττον τῶν ἐναντίων μιμεῖται τὸ πέρας, τὸ δὲ καταδεέστερον μιμεῖται τὸ ἄπειρον· ὅθεν δὴ (2) καὶ οἱ φυσικοὶ λέγουσι τὸ χεῖρον τῶν ἐναντίων στέρησιν εἶναι τοῦ πέρατος (3). Ὅτι δὲ καὶ ἡ ὁμοιότης τῇ ἀνομοιότητι ἐναντίον, ὑπομνηστέον μὲν ἐκ τοῦ πρότερον μὲν μηδαμοῦ τὸ ὅμοιον καθὸ ὅμοιον ἀνομοιότητος μετέχειν, μηδὲ τὸ ἀνόμοιον ὁμοιότητος· ἀλλὰ τοῦτο φαίης ἂν ἐπ' ἄλλων ἃ μή ἐστιν ἐναντία, οἷον οὔτε ὁ ἄνθρωπος τῆς ἵππου μετεῖληφεν ἰδέας, οὔτε ὁ ἵππος τοῦ ἀνθρώπου. Προσκείσεται οὖν τῷ εἰρημένῳ, καὶ ὅτι τὸ ἀμφοῖν δεκτικὸν, εἰ μὴ ὅμοιον, ἀνόμοιον· καὶ, εἰ μὴ ἀνόμοιον, ὅμοιον· ὃ δὴ συμβαίνειν ἐπὶ τῶν ἑτεροειδῶν μόνων, ἀδύνατον· οὐ γὰρ τὸ μὴ ἄνθρωπος

(1) C. D. προκείσθω.
(2) B. δὲ.
(3) C. περάσματος.

ἵππος, οὐδὲ τὸ μὴ ἵππος ἄνθρωπος. Ἀλλὰ δὴ (1) φαίης ἂν ὅτι τὸ εἰρημένον ὑπάρχει καὶ ταῖς στερήσεσι· πᾶν (2) γὰρ τὸ δεκτικὸν στερήσεως καὶ ἕξεως, εἰ μὴ τὴν ἕξιν ἔχοι, ἐστέρηται· καὶ εἰ μὴ ἐστέρηται, τὴν ἕξιν ἔχει. Προσκείσθω (3) οὖν καὶ ἀλλότριόν τι, ὅτι μεταβάλλειν εἰς ἄλληλα πέφυκεν· ἀλλὰ τοῦτο φαίης ἂν τῇ (4) ἐνταῦθα ὁμοιότητι καὶ ἀνομοιότητι ὑπάρχειν. Λεγέσθω τοίνυν ὅτι καὶ ἡ ἐκεῖ ὁμοιότης καὶ ἀνομοιότης καθόσον ἐναντίων εἰσὶν ὑποστατικαί, καὶ αὗται ἐναντίαι εἰσίν· εἰ γὰρ τῶν ἐναντίων τὸ μὲν ὑπὸ τῆς δε γίγνοιτο, τὸ δὲ ὑπὸ τῆς δε, καὶ μηδέτερον ὑπὸ τῆς λοιπῆς, δῆλον ὅτι καὶ περὶ τῆς αἰτίας αὐτῶν, ἔστιν ἄλλον μέν τινα τρόπον, ἔστι δὲ ὅμως ἡ ἀντίθεσις. Καθ' ὅσον (5) οὖν τὸ ἑνοποιὸν τῷ διαιρετικῷ, καὶ τὸ συναγωγὸν τῷ διακριτικῷ ἀντίκειται, κατὰ τοσοῦτον καὶ ἡ ἐναντιότης ἐναντίωται πρὸς τὴν ἀνομοιότητα. Εἰ γὰρ ἀεὶ αἱ ἐνέργειαι αὐτῶν καὶ κατ' οὐσίαν ἐναντίαι, καὶ ἐν τῇ οὐσίᾳ, δῆλον ὅτι ἔχουσι τινὰ ἐναντίωσιν· αὐτῷ γὰρ τῷ εἶναι ἐνεργοῦσι, καὶ τὰς ἐνεργείας συνδρόμους ταῖς οὐσίαις εἰλήχασιν· ὅπως δὲ ἐκεῖ τὰ ἐναντία, προείρηται. Δέδεικται οὖν τί ἐστιν ὅμοιον, ἐν ᾧ καὶ ἀνόμοιον, τίς τε ἡ οὐσία αὐτῶν καὶ τίνες αἱ δυνάμεις, τίς τε ἡ τάξις καὶ πῶς ἐν μέσοις τέτακται (6) τοῖς εἴδεσιν· ὅτι τε καταδεεστέρα ταυτότητος καὶ ἑτερότητος· καὶ οὔτε κρείττονα οὔτε ταυτὰ· τὰ ὅμοια γὰρ ἀνόμοια πρὸς

(1) C. D. δηλαδή.
(2) C. πῶς γάρ.
(3) C. D. προκείσθω.
(4) B. τὸ.
(5) C. καθ' ὃ οὖν.
(6) C. Deest τέτακται ταυτὰ τοῖς.

τὰ ταυτὰ καὶ τὰ ἕτερα (1)· πῶς τε ἔχει πρὸς ἄλληλα, καὶ ὅτι θειότερον ἡ ὁμοιότης, καὶ ὅτι καὶ (2) πῶς ἐν τοῖς νοητοῖς ἡ ἐναντίωσις, καὶ πόσαι τάξεις τῶν ἐναντίων, καὶ διὰ ποίας αἰτίας, καὶ τέλος πῶς λέγεται ἐναντία ὅμοιον καὶ ἀνόμοιον. Τούτων οὖν σεσαφηνισμένων ἐπὶ τὰ ἑξῆς μεταβατέον.

« Τούτοιν (3) οὖν ἤδη δυοῖν ὄντοιν καὶ ἐμὲ » καὶ σὲ καὶ τὰ ἄλλα, ἃ δὴ πολλὰ καλοῦμεν, » μεταλαμβάνειν; καὶ τὰ μὲν τῆς ὁμοιότητος » μεταλαμβάνοντα, ὅμοια γίγνεσθαι ταύτῃ τε » καὶ κατὰ τοσοῦτον, ὅσον ἂν μεταλαμβάνοι (4)· » τὰ δὲ τῆς ἀνομοιότητος ἀνόμοια, τὰ δὲ ἀμ» φοτέρων, ἀμφότερα; »

Πρόθεσις μὲν ἦν τῷ Σωκράτῃ, καθάπερ ὑπόκειται, μεταγαγεῖν ἀπὸ τῶν κατατεταγμένων (5) μονάδων τὴν ζήτησιν ἐπ' αὐτὰς τὰς ἐξῃρημένας καὶ ἀμερεῖς αἰτίας τούτων τῶν ἐν ἄλλοις ὄντων εἰδῶν, καὶ θεωρῆσαι μετὰ τοῦ Ζήνωνος πῶς αἱ ἀμερεῖς αὗται (6) οὐσίαι συνήνωνται ἀλλήλαις, καὶ πότερον ἀλλήλων μετέχουσιν, ἢ ἄλλον τινὰ τρόπον ὑπάρχει καὶ ταύταις ἡ ἕνωσις. Τοιαύτης δὲ τῆς προθέσεως οὔσης, πρῶτον ἠρώτησεν εἰ καὶ αὐτός ἐστι τῶν εἰδῶν φίλος, καὶ ὥσπερ ἑαυτῷ ἀποκρινάμενος (7), ὅτι σοφοὺς ὄντας οὐ θέμις πρὸς τὴν τοιαύτην ὑπόθεσιν ἀπιστεῖν, ἐπί τε τῆς ὁμοιότητος καὶ

(1) C. D. οὔτε ταυτὰ ἐκείνοις. Πῶς τε.
(2) A. C. D. καὶ ὅτι πῶς. B. Deest ὅτι. Vid. p. 165, l. 6.
(3) B. τούτοιν δὲ δυοῖν, ut Edit.
(4) Sic Edit. Bekk. μεταλαμβάνῃ.
(5) C. D. τεταγμένων.
(6) A. B. αὐτῶν.
(7) A. B. ἀποκρινόμενος.

ἀνομοιότητος (1) ποιησάμενος τὸν λόγον, διότι καὶ ὁ Ζήνων ἐν τῷ πρώτῳ συμπεράσματι ταῦτα συνῆγεν εἰς ταυτὸν, ἃ καὶ ἐναντία προείρηκεν, ὁ Σωκράτης ἐκείνῳ συμφθεγγόμενος, καὶ ὅτι μέσα πως ἔστι ταῦτα ἐν τοῖς εἴδεσιν, ὡς (2) ὑπέμνησαι, καὶ ὅτι τοῖς ἀναγομένοις οἰκεῖος ὁ περὶ ὁμοιότητος λόγος, καὶ δι' ἄλλας πολλὰς αἰτίας καὶ τὸ τούτων τελειότερον, ὅτι καὶ τὰ εἴδη πάντα δεῖται τῶν δύο τούτων, καθόσον ἔστιν εἰκόνων αἴτια, πάντων τῶν πρὸς αὐτὰ γιγνομένων, νῦν περὶ τῆς μετοχῆς διαλέγεται τῶν εἰδῶν, ὑποθέμενος μεθεκτὰ μὲν εἶναι ἐκεῖνα, μετέχοντα δὲ τὰ τῇδε, καὶ διὰ τῆς μεθέξεως τάυτης ὁμοιοῦσθαι τὰ τῇδε ἐκείνοις· ὅθεν καὶ λάβοις ἂν ἣν εἴπομεν κυριωτάτην αἰτίαν, δι' ἣν περὶ τούτων πρῶτον διαλέγεται τῶν εἰδῶν. Εἰ γὰρ ὅλως ἐκεῖνα παραδείγματα, ταῦτα δὲ εἰκόνες, ὅμοια δήπου καὶ ἀνόμοια τὰ τῇδε τοῖς ἐκεῖ· τοιαύτη γὰρ ἡ εἰκὼν μετὰ τῆς πρὸς τὸ παράδειγμα ὁμοιότητος, καὶ τὴν ἀνομοιότητα παρεμφαίνουσα. Ἥ τε γὰρ ὁμοιότης μόνον παράδειγμα ποιεῖ καὶ τοῦτο ἀντὶ εἰκόνος, ἥτε ἀνομοιότης πάλιν ἀφαιρουμένη τὴν ὁμοίωσιν ἀφανίζει τὴν ὁμοιότητα τῆς εἰκόνος. Δεῖ οὖν, ἵνα γένηται εἰκὼν ἄλλη ἄλλου, καὶ ὁμοίωσιν εἶναι καὶ ἀνομοίωσιν. Δεῖ ἄρα προϋποκεῖσθαι ταῦτα τοῖς περὶ τῶν εἰδῶν διαλεξομένοις· εἰ γὰρ μὴ ταῦτα ἦ, σχολὴ ἄντι εἴη τῶν ἄλλων εἰδῶν· χρὴ γὰρ εἰκόνα γενέσθαι πρῶτον, ἔπειτα οὕτως εἰκόνα τινός· ἀλλ' ἐπειδὴ περὶ τῆς μετοχῆς τῶν εἰδῶν ὁ λόγος ἐν τῷ παρόντι, διαπορητέον, ἆρα τὰ αἰσθητὰ μόνα

(1) B. C. D. Deest καὶ ἀνομοιότητος.

(2) B. ἐν τρίτῳ ὑπέμνησται. Vid. p. 165.

μετέχει τῶν εἰδῶν ὡς παραδειγμάτων, ἢ καὶ τὰ αἰσθητὰ καὶ τὰ νοητὰ πρὸς τούτοις· ἢ καὶ ταῦτα, ἢ ἔτι τὰ νοητὰ, ὅσα δεύτερα τῶν πρὸ αὐτῶν. Καθ' οὓς (1) μὲν γὰρ εἷς ἐστι νοῦς, οὐκ ἂν οὗτοι φαῖεν εἶναι παραδείγματα αὐτὰ νοητὰ νοητῶν· καθ' οὓς (2) δὲ πλῆθος νόων (3), οὗτοι πάντως ἂν ἀπιστήσειαν (4) εἰ τὰ ἐν τοῖς ὑπερτέροις τῶν ἐν τοῖς καταδεεστέροις δεῖ παραδείγματα φάναι· λέγω δὲ οἷον τὰ ἐν τῷ ἀμεθέκτῳ (5) νῷ τῶν ἐν τῷ μετεχομένῳ δευτέρων, τῶν ὄντων (6) εἰδῶν ἀπ' ἐκείνων, ἢ τὰ ἐν τῷ ὁλικῷ τῶν ἐν τοῖς μερικοῖς. Ταῦτα δ' οὖν ἐπισάσεως ἄξια. Καὶ γὰρ ἔχει ζήτησιν δικαίαν, ποῖα δεῖ τῶν ὄντων παραδείγματα καλεῖν, καὶ ποῖα (7) εἰκόνας. Ἀλλ' εἰ, ὥσπερ ἐλέγομεν, εἰκὼν καὶ παράδειγμα ταύτην ἔχει πρὸς ἄλληλα τὴν τάξιν, ὡς τὴν εἰκόνα παρεμφαίνειν ἐξίσης ἐν ἑαυτῇ τὴν ὁμοιότητα καὶ τὴν ἀνομοιότητα τὴν πρὸς τὸ παράδειγμα, ἵνα καὶ γνωρίζηται ὡς (8) εἰκὼν· ἡ γὰρ ἄκρα ὁμοιότης οὐκέτι τὴν εἰκόνα θεωρεῖν ὡς εἰκόνα φησὶν (9), ἀλλ' αὐτὸ (10) παρασκευάζει τὸ παράδειγμα συνάγειν εἰς ταυτὸν καὶ τὴν εἰκόνα· ταῦτα ὀρθῶς εἴρηται· δεῖ δή που νοητὰ νοητῶν εἰκόνας μηδαμῶς ποιεῖν· ἀμέριστος γάρ ἐστιν ἡ νοητὴ πᾶσα οὐσία, καθά φησιν ὁ Τίμαιος· ἀμερίστου δὲ οὔσης αὐτῆς, οὐκ ἔστι τὸ μὲν παρά-

(1) A. καθόσον.
(2) A. καθόσον.
(3) C. Deest νόων.
(4) A. B. ἀπιστήσειεν. C. D. ἐπισήσειεν.
(5) B. ἀμεθέκτῳ νῦν. C. Deest νῷ τῶν ἐν τῷ.
(6) C. D. Deest ὄντων.
(7) C. ποίας.
(8) C. Deest ὡς.
(9) B. ἀφήσιν.
(10) D. ἀλλὰ τό.

δειγμα, τὸ δὲ εἰκόνα λέγειν· πλείστη γὰρ ἡ τούτων διάστασις· οὐδὲ γὰρ ἐν (1) ἑαυτῇ ἐστιν ἡ εἰκὼν, καθόσον ἔστιν, ὡς φησιν, εἰκὼν (2), ἀλλ' ὥσπερ ἄλλου ἐστὶν, οὕτως ἄρα καὶ ἐν ἄλλῳ ἐστὶν· ἀλλ' αἴτιον μὲν καὶ αἰτιατὸν χρὴ καὶ ἐπ' ἐκείνων λέγειν, καὶ μονάδας καὶ ἀριθμούς, παράδειγμα δὲ καὶ εἰκόνα, μηδαμῶς· καὶ γὰρ τὸ ἓν, αἴτιον τῶν νοητῶν, ἀλλ' οὐ παράδειγμα· οὐδὲ θέμις λέγειν οὕτως ἐπ' ἐκείνων. Αὕτη οὖν εἰς (3) ἑαυτὴν προϊοῦσα ἡ νοητὴ οὐσία, οὕτω πρόεισιν ὡς τὸ (4) νοητὸν ἐκ τοῦ ἑνός· ὅλως τε κατὰ τὸν Τίμαιον, πᾶσαν εἰκόνα δεῖ γενέσεώς πη μετέχειν, ἵνα διὰ ταύτης εἰς τὸ εἶναι παριὸν, ἀπεικάζηται πρὸς τὴν ὄντως (5) οὖσαν οὐσίαν. Ἐὰν γὰρ καὶ αὐτὴ (6) τῶν αἰωνίων ᾖ καὶ τῶν ὄντως ὄντων, ἔσαι οὐκέτι εἰκών· τὸ γὰρ ὄντως ὂν, ὡς (7) αὐτὸς εἴρηκεν ἐν Σοφιστῇ, ἡ δὲ εἰκὼν, καθόσον ἐστὶν εἰκὼν, οὐκ ἀληθῶς (8) ἐστιν, οὐδὲ ὄντως, ἀλλὰ μᾶλλον οὐκ ὄντως. Τί οὖν τὰ αἰσθητὰ ταῦτα καὶ (9) φαινόμενα μόνα εἰκόνας ἐροῦμεν; ἀλλ' αὐτὸς ὁ Πλάτων εἰκόνα τὸν χρόνον αἰῶνος εἴρηκεν· ἔστι δὲ ὡς χρόνος πρὸς αἰῶνα, οὕτω ψυχὴ πρὸς νοῦν· μέτρον γὰρ ὁ χρόνος μὲν ψυχικὸν, αἰὼν δὲ νοερόν· ὥστε καὶ ἡ ψυχὴ τὸν (10) εἰκόνος ἕξει λόγον πρὸς τὸν νοῦν. Καὶ ὅλως γένεσις οὐκ ἐν τοῖς αἰσθητοῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς ψυχαῖς· ἅμα γὰρ ἡ ψυχὴ ἀρίστη τῶν γεννητῶν ἐστι καὶ τῶν

(1) B. Deest ἐν.
(2) C. εἰκόνος.
(3) B. πρὸς.
(4) C. τε.
(5) C. D. ὄντων.
(6) C. D. αὐτό.
(7) B. ὡς καὶ αὐτὸς. C. ὡς αὐτὸς εἴρηκεν Σοφιστής.
(8) D. ἀληθινῶς.
(9) C. καὶ τὰ φαινόμενα.
(10) B. τῆς εἰκόνος.

ἀεὶ μὴ ὄντων, ὡς φησιν ὁ Τίμαιος, μεριστή τε ἅμα καὶ (1) ἀμέριστος· ὁ δὲ νοῦς, ἀμέριστος μόνον. Οὐκοῦν οὐδὲ γένεσις παραδέδοται νοῦ καθάπερ (2) ψυχῆς· ὁ μὲν ἄρα νοῦς οὐκ ἔστιν εἰκὼν τοῦ πατρὸς, ἀλλ' ἐκείνου δευτέρα πρόοδος διὰ ταυτότητος γενομένη· ἡ δὲ ψυχὴ, πρώτως εἰκὼν, ἐπειδὴ καὶ πρώτη τῶν γεννητῶν· τὰ δὲ σώματα, μετὰ ψυχὴν μὲν ὡς εἰκόνες, καὶ ἡ ἀμέριστος φύσις παραδειγματικὴ μόνον, ἡ δὲ ἀμέριστος ἅμα καὶ μεριστὴ, παραδειγματική τε ἅμα καὶ εἰκονική, ἵνα καὶ ταύτῃ (3) διασώζῃ τὴν μεσότητα τὴν αὐτῇ προσήκουσαν. Ὅλως δὲ πᾶσα πρόοδος, ἡ καθ' ἕνωσιν γίγνεται, ἡ καθ' ὁμοιότητα, ἡ κατὰ ταυτότητα· καθ' ἕνωσιν μὲν ὡς ἐπ' αὐτῶν τῶν ὑπερουσίων ἑνάδων· οὐ γάρ ἐστιν ἐν ἐκείναις ταυτότης ἡ κατ' εἶδος ὁμοιότης, ἀλλ' ἕνωσις μόνον· κατὰ δὲ ταυτότητα (4), ὡς ἐπὶ τῶν ἀμερίστων οὐσιῶν, ὅπου (5) τὸ προϊὸν τῷ μένοντι ταυτόν πως ἐστί· πᾶσαι γὰρ ὑπὸ (6) τοῦ αἰῶνος φρουρούμεναι καὶ συνεχόμεναι ταυτόν (7) πως ἀποφαίνουσι τῷ ὅλῳ τὸ μέρος· κατὰ δὲ ὁμοιότητα, ὡς ἐπὶ τῶν μέσων καὶ τῶν ἐσχάτων οὐσιῶν· ταῦτα γὰρ κἂν ᾖ μέσα, ἀλλὰ πρῶτα τὴν διὰ τῆς ὁμοιότητος ἠγάπησε πρόοδον, εἴτε ταυτότης εἴη καὶ ἑτερότης, εἴτε ἀνομοιότης τινῶν αἰτία καὶ ὁμοιότης· διὰ δή τινων (8) ἄλλων, ἕτερα ποιεῖ καὶ (9) ταυτὰ (10) καὶ ἀνόμοια καὶ

(1) C. Deest ἅμα.
(2) B. καθὰ.
(3) B. ταύτην.
(4) D. ταυτότητος.
(5) C. ὅπως.
(6) B. ἀπὸ.
(7) C. D. ταυτό.
(8) B. τινων εἰδῶν ἄλλων.
(9) B. Deest καὶ.
(10) C. ταυτόν.

ὅμοια ἀλλήλοις, οἷον λευκότητος ὅμοια καὶ μελανίας ὅμοια. διὰ δὲ ἀμφοῖν, ἀνόμοια· πάντα γὰρ τὰ πρός τι παραφυάσιν ἔοικε, καί ἄλλοις εἴδεσι συμφύεται· καὶ τὰ αἴτια οὖν αὐτῶν μετ' ἄλλων ποιεῖ πάντως εἰδῶν, ὥστ' οὐ δεῖ ζητεῖν αὐτὰ καθ' αὑτὰ τούτων τινὰ ποιοῦντα (1) χωρὶς τῶν ἄλλων εἰδῶν· δεῖ δὲ μεμνῆσθαι κἀκείνων, ὅτι πᾶσαι τῶν (2) ὁπωσοῦν εἶναι λεγομένων αἱ μονάδες, τὰ μὲν παράγουσιν ὡς ἀπὸ ὁλικῶν ἑαυτῶν καθ' ὑπόβασιν μερικώτερα, τῆς ἰδιότητος τῆς αὐτῆς μενούσης, μερικωτέρας δὲ τούτων γιγνομένης· τὰ δὲ κατ' οὐσίας ἐξαλλαγὴν, ὡς ἀπὸ παραδειγμάτων εἰκόνων γίνεσθαι προόδους· πᾶσαι γὰρ εἰκόνες ἐξηλλαγμέναι κατ' οὐσίαν βούλονται εἶναι τῶν παραδειγμάτων (3), καὶ μηκέτι τὸν αὐτὸν λόγον ἔχειν, ἀλλὰ τὸν ὅμοιον τοῖς ἀφ' ὧν προῆλθον. Οὕτω δὴ οὖν ὁ μὲν ὅλος νοῦς ὑφίςησι τοὺς μερικοὺς νοῦς καθ' ὑπόβασιν· τὰς δὲ ψυχὰς, κατὰ πρόοδον· τοὺς μὲν, ἐξ ὅλου ἑαυτοῦ μερικοὺς, τὰς δὲ ἐκ παραδείγματος ἑαυτοῦ εἰκόνας· ἡ δὲ ὅλη ψυχὴ, τὰς μὲν μερικωτέρας ψυχὰς καθ' ὑπόβασιν, πάντως μερικῶς οὔσας ὅσα ἐκείνη ὁλικῶς· τὰς δὲ φύσεις τὰς περὶ τὰ σώματα μεριςὰς, κατὰ πρόοδον ὡς εἰκόνας ἑαυτῆς, οὐκέτι τὸν αὐτὸν ψυχικὸν λόγον ἐχούσας, ἀλλὰ τὸ ὅμοιον πρὸς τὴν ψυχὴν διαζωτικὸν ἰδίωμα μόνον. Δῆλον ἄρα ἐκ τούτων ὅτι τὰς εἰκόνας ἀπὸ τῶν μέσων οὐσῶν (4) ἀρχομένας ὑποθετέον προϊέναι μέχρι τῶν ἐσχάτων·

(1) D. ποιοῦντος.
(2) D. Deest τῶν.
(3) C. D. τῶν οἰκείων παραδειγμάτων.
(4) C. D. οὐσιῶν.

ὥστε τὰ μὲν νοερὰ μετεχόμενα λέγειν ἡμᾶς, τὰ δὲ πρώτως μετέχοντα, ψυχάς, τὰ δὲ δευτέρως (1), ἅπασαν τὴν μεριστὴν οὐσίαν. Καὶ εἰ ταῦτα κρατοίη, τὸ μὲν καὶ ἐμὲ καὶ σὲ μετέχειν ὁμοιότητος καὶ ἀνομοιότητος, τὰς ψυχὰς ἐροῦμεν· αὐτὸς γὰρ ἕκαστος ἡ ψυχὴ κατὰ τὸ ἓν, Ἀλκιβιάδης, Σωκράτης· τὰ δὲ ἄλλα, τὰ αἰσθητὰ παραδείγματα· τούτοις γὰρ μᾶλιστα ταῦτα τὰ ὀνόματα προσήκει, καθάπερ ἔξαι μετὰ ταῦτα καὶ διὰ τῶν αὐτοῦ ῥημάτων ἡμῖν ἐναργές.. Τὰ μὲν οὖν νοερὰ εἴδη, αὐτὰ καθ' αὑτὰ προσωνόμαζε· τὰ δὲ αἰσθητὰ, ἄλλα καλεῖ (2) καὶ πολλὰ, προσηκούσης ἐκείνοις μὲν τῆς ἁπλότητος καὶ τῆς ἀμίκτου (3) πρὸς ὕλην ὑποστάσεως· τούτοις δὲ τῆς ἑτερότητος καὶ τοῦ πληθυσμοῦ. Ταῦτα μὲν οὖν εἰρήσθω, περὶ τοῦ τίνα τὰ μετέχοντα τῶν εἰδῶν παραδείγματα· ἑξῆς δὲ τούτοις, περὶ αὐτῆς διαλέγεται τῆς μετοχῆς· καὶ ὅτι τῶν εἰδῶν ἀμερίστων ὄντων, καὶ ἡνωμένων ἀλλήλοις, καὶ μέτρων ὄντων, καὶ τὸ μᾶλλον καὶ τὸ ἧττον οὐ δεχομένων· τὰ γὰρ ἐν αἰῶνι καθαρῶς ἱδρυμένα πόῤῥω τῆς τοιαύτης ἐστὶν ἀοριστίας· ἐκείνων δ' οὖν τοιούτων ὑπαρχόντων, τὰ τῇδε μετέσχεν ἐκείνων μεριστῶς, καὶ διηρημένως, καὶ κατὰ τὸ μᾶλλον ἠδὴ καὶ ἧττον. Τὸ γὰρ (4), ταύτῃ τε καὶ κατὰ τοσοῦτον ὅσον ἂν μεταλαμβάνοι (5), τούτων ἁπάντων ἐστὶ δηλωτικόν. Τὸ μὲν γὰρ ταύτῃ τὸ μεριστὸν δηλοῖ τῆς μεθέξεως· οὐ γὰρ κατὰ πᾶν ἕκαστον τούτων, ἀλλὰ πῇ καὶ

(1) B. δεύτερα.
(2) C. D. καλεῖται.
(3) C. ἀμυήτου.
(4) B. τὸ γὰρ τὰ τῇδε.
(5) C. D. καταλαμβάνῃ.

Vid. p. 167, not. 4.

ὅμοιά ἐστι καὶ ἀνόμοια· τὸ δὲ καὶ κατὰ τοσοῦτον λέγει πορρώτερον, ἐγγύτερον, καὶ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον· αὐτὸ μὲν γὰρ (1) ὅμοιον ἂν θεωρῇς τὸ νοερὸν εἶδος, ὅλον ὁμόχρουν ἐστὶ πρὸς ἑαυτό, καὶ τὸ οἷον μέρος αὐτοῦ ὁμοιόν ἐστιν, ὅπου καὶ ἐνταῦθα τὸ μέρος τοῦ πυρὸς πῦρ, καὶ τὸ ἀνόμοιον, ὁμοίως ὅτι πέρ ἐστι καθ' ὅλου ἑαυτό, τοιοῦτόν ἐστι· καὶ οὐ τῇ μὲν ἀνόμοιον, τῇ δὲ ὅμοιον· εἶδος γάρ ἐστιν ἁπλοῦν, ὅλον δι' ὅλου τὴν αὐτὴν ἑαυτοῦ φύσιν ἔχον· τὸ δὲ ἐνταῦθα ὅμοιον, οὐ πάντῃ ὅμοιόν ἐστιν· οὐδ' (2) αὖ τὸ ἀνόμοιον, πάλιν τὸ μετέχον ὁμοιότητος, οὐ πᾶν ὁμοίως μετείληφεν· ἀλλὰ τὸ μὲν μᾶλλον, τὸ δὲ ἧττον· καὶ τὸ μετέχον ἀνομοιότητος, οὐ πᾶν ὁμοίως ἐστὶν ἀνόμοιον· ἀλλὰ κατὰ τοσοῦτον ἕκαστον τούτων λέγεται ὅμοιον καὶ ἀνόμοιον, καθ' ὅσον ἂν μεταλαγχάνοι (3) τῆς αὐτοῦ ὁμοιότητος· τὸ μὲν μᾶλλον, τὸ δὲ ἧττον (4)· καὶ τὸ παράδοξον, ὅτι τὰ μὲν ὅμοια, διὰ τὴν τοῦ μᾶλλον καὶ ἧττον παρεμπλοκὴν, εὐθὺς (5) ἐστι καὶ ἀνόμοια (6)· τὰ δὲ ἀνόμοια δι' αὐτὸ τὸ τῆς ἀνομοιότητος εἶδος κοινὸν ὑπάρχον αὐτοῖς, ὅμοια ἐστί· τοσαύτη σύμπνοια τῶν εἰδῶν ἐστι· καὶ γὰρ ταυτότητος καὶ ἑτερότητος ὁμοίως ἔχουσι καὶ ἰσότητος καὶ ἀνισότητος. Διότι πάντα ἤνωνται ἀλλήλοις τὰ πρώτιστα εἴδη, καὶ μετ' ἀλλήλων δημιουργεῖ καὶ ὅσα ὁσκεῖ τὴν πρὸς ἄλληλα ἀντίθεσιν ἔχειν.

(1) B. C. γὰρ τὸ ὅμοιον.

(2) C. D. Deest οὐδ' αὖ usque πάλιν. At spatium vacuum relinquitur.

(3) C. D. μεταλαγχάνῃ.

(4) C. D. ἧττον· δῆλον ὡς ἧττον· καὶ τό.

(5) A. B. αὐθύ. C. εὐθύ. D. αὐθῦς.

(6) A. D. ἀνόμοιον.

« Εἰδὲ καὶ πάντα (1) ἐναντίων ὄντων ἀμφο-
» τέρων μεταλαμβάνοι (2), καὶ ἔςι τῷ (3) μετ-
» έχειν ἀμφοῖν, ὁμοιά τε καὶ ἀνόμοια αὐτὰ
» αὐτοῖς, τί θαυμαςόν; εἰ μὲν γὰρ αὐτὰ τὰ (4)
» ὅμοιά τις ἀπεφαίνετο (5) ἀνόμοια γιγνό-
» μενα ἢ τὰ ἀνόμοια ὅμοια, τέρας ἂν οἶμαι,
» ἦν· εἰ δὲ τὰ τούτων μετέχοντα ἀμφοτέρων
» ἀμφότερα ἀποφαίνει πεπονθότα, οὐδὲν ἐμοί
» γε, ὦ Ζήνων, ἄτοπον δοκεῖ εἶναι (6) ».

Μετέχει μὲν τὰ τῇδε καὶ (7) ὁμοιότητος καὶ ἀνομοιότητος· καὶ ταύτῃ λέγεται ὅμοια καὶ ἀνόμοια τῷ μετέχειν ἐκείνων. Ἔςι δὲ ἐκεῖ μὲν ἑκάτερον εἶδος ἁπλοῦν, καὶ ἡ ὁμοιότης καὶ ἡ ἀνομοιότης· καὶ ἡ μέν, πρὸς τοῦ πέρατος, ἡ δὲ, πρὸς τῆς ἀπειρίας. Ἐνταῦθα δὲ ἡ μὲν ὁμοιότης μοναδικῶς ἐςιν, ἡ δὲ ἀνομοιότης, δυαδικῶς· καὶ ἡ μὲν, ἐκεῖθεν, ἡ δὲ ἀπὸ τῆς ὑλικῆς ἀοριςίας· ἀνόμοιον γὰρ ἄλλο ἔςιν ἄλλῳ καὶ ἑαυτῷ διχῶς, ἢ κατὰ φύσιν, ἢ παρὰ φύσιν· οἷον εἰ Θεαίτητος Σωκράτει (8) ὅμοιον (9) ἀνόμοιος (10) κατὰ φύσιν· οὕτω γὰρ ἐκ τῆς φύσεως δεδημι-

(1) C. D. πάντων.

(2) C. D. μεταλαμβάνει, ut Edit.

(3) C. D. τοῦ.

(4) C. Deest τά.

(5) C. D. ἀπέφαινεν, ut Edit.

(6) C. D. Deest εἶναι, ut Edit. præter Bekk.

(7) B. Deest καὶ.

(8) C. Σωκράτης.

(9) B. Deest ὅμοιον.

(10) B. ἀνόμοιον. C. D. ὅμοιος.

οὐργητο· ταύτην εἰδητικὴν καλεῖ τὴν ὁμοιότητα, (1) καὶ εἰκόνα τῆς ἀνομοιότητος ἐκείνης εἶναι τίθεσο· φύσεως γὰρ ἐςιν ἔργον· ἐὰν δὲ ἴδῃς τό δε τι διὰ τὴν ἐπὶ τὸ παρὰ φύσιν τροπὴν, ἑαυτῷ (2) ἀνόμοιον, ἢ ἄλλῳ τῷ γιγνόμενον, ἀπὸ τοῦ τῆς ἀνομοιότητος πόντου καὶ τῆς ὑλικῆς ἀοριςίας ἐπιγίγνεσθαι φασὶ τὴν ἀνομοιότητα ταύτην. Καὶ ἔδει ταῦτα συνοραῖν τοὺς τὴν ὁμοιότητα λέγοντας εἰδητικὴν, τὴν δὲ ἀνομοιότητα ὑλικήν· καὶ μὴ ποιεῖν τὸν Θεὸν συμμιγῆ πρὸς τὴν ὕλην, καὶ διὰ τὴν μίξιν ταύτην, ὁμοιοῦν μὲν δι' ἑαυτὸν, ἀνομοιοῦν δὲ διὰ τὴν ὕλην, τὰ δημιουργήματα· ἀλλ' ἄμφω δρᾶν δι' ἑαυτὸν ἔχοντα καθ' ἑαυτὸν τὰς ἰδέας ἀμφοῖν· ἐν δὲ τῇ παρὰ φύσιν διαθέσει τὰ γιγνόμενα ἀνομοιοῦσθαι μόνως διὰ τὴν ὕλην· οὐδὲν γὰρ τῶν παρὰ φύσιν, καὶ ὅλως τῶν κακῶν ἐκεῖθεν ἔχει καὶ πρὸς ἐκεῖνα τὴν γένεσιν (3). Οὐδὲ γάρ ἐςι τὸ ὁμοιούμενον τοῖς νοητοῖς αὐτὸ παρὰ φύσιν ἔχειν· οὐδὲ θέμις τὸ εἰς τὴν αἰσχρότητα τῆς ὕλης ὑποφερόμενον εἰς τὴν πρὸς τὰ εἴδη τὰ νοερὰ χωρεῖν ἐξομοίωσιν, ὥςε τὴν ἀνομοιότητα τὴν μὲν ἐκ τοῦ παρὰ φύσιν, γηγενῆ καὶ οὐκ ὀλυμπίαν προσαγορεύειν ἄξιον, τὴν δὲ ἐκ τοῦ παρὰ φύσιν, ἔν τε ὅλοις καὶ μέρεσιν, ἔντε εἴδεσι καὶ ἐν τοῖς ἀτόμοις ὁρωμένην, ἐκεῖθεν ἐφήκειν ἅπασιν οἷς ἂν παρῇ. Τὴν δὲ ὁμοιότητα μίαν αἰτέον· πᾶν γὰρ ἐκ τοῦ κατὰ φύσιν ἔχει τὸ ὅμοιον καὶ πρὸς ἑαυτὸ καὶ πρὸς ἄλλο, ἐκ δὲ τοῦ παρὰ φύσιν, οὐδενί τὸ ὅμοιον συμβῆναι δυνατόν· οὔτ' οὖν πρὸς ἑαυτὸ, οὔτε πρὸς ἄλλο· διότι τὸ παρὰ φύσιν, ἀόριςον

(1) B. ἀνομοιότητα.

(2) C. ἑαυτῶν.

(3) B. γένησιν.

ἐςι, καὶ ἐκβαίνει τοῦ ἑνὸς καὶ τῆς αὐτῷ προσηκούσης ἑνότητος· ἔπρεπε δὲ ἄρα καὶ τοῦτο τοῖς δὲ τοῖς γένεσιν, ὁμοιότητι μὲν τὸ μονοειδὲς καὶ τὸ ἀεὶ ταυτόν, ἀνομοιότητι δὲ τὸ διπλοῦν τοῦτο καὶ ἑτεροειδές· ἐπειδὴ καὶ (1) ἡ μὲν ὁμοιότης, ὡς προείρηται, τῷ πέρατι σύςοιχος, ἡ δὲ ἀνομοιότης τῇ ἀπειρίᾳ. Καὶ γὰρ καὶ (2) ὁ Σωκράτης εἰς ταῦτα βλέπων, ἀεὶ κατὰ τὰς δύο συςοιχίας ποιεῖται τὴν πρόοδον.

Ταῦτα μὲν οὖν τῆς ἀναλογίας ἕνεκεν λελέχθω· πάλιν δὲ ἐπὶ τὴν τοῦ Σωκράτους (3) ἀναδράμωμεν διάνοιαν, καὶ λέγωμεν ὅτι πρόκειται μὲν αὐτῷ μεταγαγεῖν τὴν συνουσίαν ἀπὸ τῶν πολλῶν καὶ κατατεταγμένων μονάδων, ἐφ' ἃς καὶ ὁ Ζήνων ἐπειρᾶτο τοὺς πολλοὺς ἀναγαγεῖν, ἐπί τινας μέσας μονάδας τῆς τε Παρμενιδείου θεωρίας καὶ τῆς τοῦ Ζήνωνος ἐπιδείξεως· καὶ προκαλεῖται (4) τὴν νοεραν τοῦ Ζήνωνος δύναμιν, καθ' ἣν καὶ τελέως ἥνωται (5) πρὸς τὸν Παρμενίδην, τὸ αὐτὸ νοητὸν ἔχων ἐκείνῳ καὶ πρὸς τὸ αὐτὸ τέλος ὁρῶν· τοιαύτης δὲ αὐτῷ τῆς προθέσεως οὔσης, ἐπὶ μὲν τῶν αἰσθητῶν, οὐδὲν εἶναι φησὶ (6) θαυμαςὸν ὅπως δοκεῖ μίγνυσθαι τὰ εἴδη· τὸ γὰρ αὐτὸ ὑποκείμενον, κατ' ἄλλο καὶ ἄλλο μετέχειν τῶν ἐναντίων δυνατόν· ἐπὶ δὲ τῶν νοητῶν, πολλὴν αὐτῷ (7) γίγνεσθαι τὴν ἀπορίαν, ὅπως ἥνωται ἐκεῖνα

(1) C. D. ἐπὶ καί.
(2) C. D. Deest καί.
(3) B. σώματος.
(4) C. προβαλεῖται.
(5) B. ἥνωνται.
(6) C. D. φασί.
(7) C. αὐτῶν.

ἀσυγχύτως, καὶ ὅπως αὖ (1) διακέκριται πάλιν ἀδιαιρέτως· ὃ δὴ καὶ ἄλλοις εἶναι (2) τοῖς μετ' αὐτὸν ἄπορον ἔδοξεν· ὥστε καὶ ἐφεπόμενοι τινὲς ταῖς ἑαυτῶν ἀπορίαις, οἱ μὲν ἀπεφήναντο πάντα εἶναι πάντα (3), καὶ τὴν ὁμοιότητα αὐτὴν ἀνομοιότητα, καὶ τὴν στάσιν κίνησιν· καὶ ἕκαστον παρ' οὐδὲν ἔλαττον εἶναι τοῦ ὅλου (4), καὶ τῶν μερῶν ὁμόχρουν εἶναι πρὸς τὸ ὅλον τὴν ὕπαρξιν· καὶ δὴ καὶ οἴονται ποιεῖν πρᾶγμα ὑπὸ Σωκράτους ἀγασθέν· αὐτὸς γοῦν πρὸς τῷ τέλει τῆς ῥήσεως ἐρεῖ προελθών, ὡς ἄρα εἴ τις αὐτῷ (5) δείξειε πάντα συγκεραννύμενα ἀλλήλοις, ἀγασθείη ἂν θαυμαστῶς τὴν τοιαύτην ἀπόδειξιν, ὡς δὴ τῆς τοιαύτης ἀποδείξεως ἐραστὴς ὑπάρχων· αὐτοὶ δὲ καὶ τὸ ἐν ἀρχῇ τῆς λέξεως τὸ τέρας ἂν εἴη κατὰ τὸ ὑπερφυὲς καὶ ὑπεραῖρον τὴν φυσικὴν διαίρεσιν ἐξηγήσαντο (6), καὶ οὕτως αὐτὸν αὐτῷ τῷ Σωκράτει συμφωνεῖν ἐροῦσι τὸ αὐτὸ καὶ τέρας καὶ ἀγαστὸν ὀνομάζοντα· οἱ δὲ πρὸς τὴν ἄμικτον καθαρότητα τῶν εἰδῶν ἀποβλέψαντες, ἕκαστα (7) διωρίσθαι λέγουσιν ἀπ' ἀλλήλων, καὶ μήτε τὸ ὅμοιον ἀνομοιότητος ἀνάπλεων εἶναι καὶ διαιρετὸν πρὸς τὸ ἀνόμοιον, μήτε τὸ ἀνόμοιον ὁμοιότητος, ἀλλ' ἕκαστον εἰλικρινὲς εἶναι καὶ ἁπλοῦν καὶ (8) μονοειδές· ὅθεν καὶ τὸν Σωκράτην κατ' ἀρχὰς μὲν τῆς ῥήσεως εἰπεῖν, ὡς εἴ τις ἐπιδείξει (9) τὰ εἴδη ταῦτα μετέχοντα ἀλλήλων, καὶ

(1) C. οὖν.
(2) C. D. Deest τοῖς.
(3) D. Deest πάντα.
(4) A. B. τὸν ὅλον. D. τὸ ὅλον. C. ὅλον. Vid. p. 180.
(5) B. αὐτῶν.
(6) C. D. ἐξηγήσονται.
(7) C. ἑκάστην.
(8) C. ἁπλοῦν τὸ μονοειδές.
(9) D. ἐπιδείξῃ.

τὸ ἐκεῖ ὅμοιον καὶ ἀνόμοιον, τέρας ἂν εἴη· δεῖ γὰρ ἕκαστον ἐπὶ τῆς οἰκείας ἰδιότητος ἀσύγχυτον πρὸς τ' ἄλλα τηρεῖν· ἐπὶ τέλει (1) δὲ εἰπεῖν ὅτι ἀγασθείη ἄν, εἴ τις αὐτῷ ταῦτα συγκρινόμενα δείξειεν, οὐχ ὡς ἐπαινέτην τοῦ δεικνύναι ταῦτα σπουδάζοντος, ἀλλ' ὡς κατήγορον τῆς ματαιοπονίας τοῦ ἀνδρός· θαυμάζομεν γάρ φησι καὶ τοὺς ἀδυνάτως (2) ἐπιχειροῦντας, ὅτι μὴ συναισθάνονται τῆς ἑαυτῶν ἀδυναμίας, ἢ τῆς τῶν πραγμάτων φύσεως ἀλήπτων ὄντων αὐτοῖς· οἱ δέ τινες, ἐν μέσῳ τούτων ςάντες, οὔτε ἐγκρίνειν ἔφασαν τὸν Σωκράτην τὴν μίξιν τῶν εἰδῶν ἐν τούτοις, οὔτε ἀπογινώσκειν· ἀλλὰ μόνον ἀπορεῖν καὶ ἐρωτᾶν, προκαλούμενον εἰς τὸ λῦσαι τὰς ἀπορίας τὸν Ζήνωνα· καὶ οὕτω τὸ (3) τέρας ἂν εἴη, καὶ τὸ θαυμάζω, καὶ τὸ ἀγασθείην ἄν, ἀποροῦντος εἶναι ῥήματα, καὶ οὔτε ἐγκρίνοντος, οὔτε ἀποδοκιμάζοντος τὴν μίξιν, οὔτε καταφάσκοντος ἁπλῶς, οὔτε ἀπογινώσκοντος· πολλάκις γὰρ πρὸς τοὺς διδασκάλους χρώμεθα τοῖς τοιούτοις ὀνόμασιν, ἵνα προκαλεσώμεθα (4) τὴν ἀξίαν αὐτῶν.

Ἀλλὰ οἱ μὲν κλεινοὶ καὶ μακάριοι ἐκεῖνοι τοιαῦτα περὶ τούτων εἰρήκασι· δοκοῦσι δέ μοι πάντες τε (5) λέγειν ὀρθῶς, καί τι (6) θειότερον ὁ Πλάτων, ὁ καὶ τάξας ταῦτα τοῦτον τὸν τρόπον, καὶ τὸ προσῆκον ἀπονείμας νέῳ μὲν, εὐφυεῖ δὲ καὶ λεπτῷ ἐν θεωρίᾳ νοητῇ τῷ Σωκράτει· καὶ κατὰ μέτρα τὴν ἐπὶ τὸ ἀληθέστατον

(1) D. ἐπὶ τέλος.
(2) B. C. D. ἀδυνάτους.
(3) D. Deest τό.
(4) C. προκαλέσωμεν.
(5) D. τὸ λέγειν.
(6) C. καί τοι.

αὐτοῦ πρόοδον παρασχόμενος (1), ὅπως καὶ δι' οἵων ἐγένετο λογισμῶν. Ἵνα δὲ τὸ λεγόμενον τελειότερον συλλάβωμεν, φέρε, εἰ δοκεῖ, διασκεψώμεθα περὶ τούτων οὑτωσὶ πρῶτον· ἆρα τὴν ὁμοιότητα αὐτὴν ἀνομοιότητα χρὴ φάναι, καὶ τὴν ἀνομοιότητα ὡσαύτως (2) ὁμοιότητα· καὶ τὴν μὲν ταυτότητα ἑτερότητα, τὴν δὲ ἑτερότητα ταυτότητα· καὶ τὸ μὲν πλῆθος ἕν, τὸ δὲ ἓν αὐτὸ πλῆθος. Καὶ τοῦτο λέγοντες ὀρθῶς ἐροῦμεν, ὡς ἕκαστον ἐστὶ καὶ τὰ λοιπὰ πάντα, καὶ οὐδὲν ὅτι μὴ πάντα, καὶ οὕτω τὸ μέρος ὅτι παρ' οὐδὲν ἔλαττον τοῦ ὅλου (3) ποιήσομεν (4)· ἀλλὰ πότερον ἕκαστον τὰ πάντα ῥητέον μόνον, ἢ καὶ τῶν ἐν τούτῳ πάντων ἕκαστον ὁμοίως τὰ πάντα· καὶ αὖ τῶν ἑκάστῳ (5) τούτων ἕκαστον τὰ πάντα· καὶ (6) οὕτως ἐπ' ἄπειρον προχωρητέον. Εἰ μὲν γὰρ τῶν ἐξ ἀρχῆς μόνον ἕκαστον τὰ πάντα, οὐκέτι δὲ καὶ τῶν ἐν τούτῳ πάντων ἕκαστον (7) τὰ πάντα ἔσται, τίς ὁ λόγος, καὶ πῶς ἑαυτοῖς ἀκολουθήσομεν, τὰ εἴδη τὰ μὲν ἀλλήλων μετέχειν λέγοντες, τὰ δὲ ἀμιγῆ πρὸς ἄλληλα, καὶ οὐκέτι τὰ τῶν μερῶν μέρη τὰ αὐτὰ τοῖς ὅλοις ποιοῦντες; εἰ δὲ ἕκαστον ἀεὶ μεθέξει τῶν ἄλλων, ἄπειρα ἔσται τὰ εἴδη καὶ ἕκαστον ἀπειραχῶς· οὐ γὰρ τὰ πάντα μόνον ἕξει τὴν ἀπειρίαν ταύτην, ἀλλὰ καὶ ἕκαστον. Καί τοι

(1) A. B. παρεχόμενος.

(2) C. ἀνομοιότητα ὁ Σωκράτης ὁμοιότητα.

(3) Cod. τὸ ὅλον. Vid. p. 178.

(4) B. ποιήσωμεν.

(5) B. D. ἑκάστων.

(6) B. Deest καὶ οὕτως... usque ad μόνον ἕκαστον τὰ πάντα.

(7) C. ἕκαστον ὁμοίως τὰ πάντα.

πῶς ἄπειρα δυνατὸν εἶναι τὰ τοῦ ἑνὸς ἐγγύς; τὰ γὰρ ἐνικώτερα, τῷ ποσῷ συνεσταλμένα, τῇ δυνάμει τὸ ἄπειρον ἔχει· πῶς δὲ ἑνὸς αἰσθητοῦ τινος εἴδους ἄπειρα παραδείγματα ἔσονται; παρὰ τὸ εἶναι ἄνθρωποι ἄπειροι ἐν νῷ· τοὐναντίον δὲ (1) τῶν ἀπείρων ἓν χρὴ τὸ εἶδος (2) εἶναι· διὰ γὰρ τοῦτο (3) καὶ ἐπὶ τὴν τῶν εἰδῶν ὑπόθεσιν ἀνατρέχομεν, ἵνα τῶν πολλῶν καὶ διῃρημένων ἔχωμεν ἐν νῷ τὰς μονάδας· ἐπεὶ καὶ (4) δεῖ προηγεῖσθαι κατ' οὐσίαν τὴν μονάδα τοῦ πλήθους, οὐτὸ πλῆθος τοῦ ἑνὸς εἴδους· ὅλως δὲ καὶ εἰ (5) ἓν εἶδος ὑποτιθὲν (6) ἐν νῷ τὰ αὐτὰ ποιήσει, τί δεόμεθα τῆς ἀπειρίας; Βέλτιον γὰρ ἐκ πεπερασμένων ποιεῖν, ἢ ἐξ ἀπείρων· καὶ γὰρ καὶ (7) ἀρχῇ (8), τὸ πεπερασμένον ἔστι συγγενέστερον καὶ πρὸς (9) ἐπιστήμην οἰκειότερον· αἱ γὰρ ἐπιστῆμαι τῶν πεπερασμένων εἰσί, καὶ οὐ τοῖς ἀπείροις τὰ πεπερασμένα γινώσκουσιν, ἀλλὰ (10) τοὐναντίον τοῖς πεπερασμένοις τὰ ἄπειρα. Πολλῷ (11) ἄρα δεῖ τοῖς ἀπείροις εἴδεσιν ὁ νοῦς τὰ πεπερασμένα γινώσκειν ἢ ποιεῖν, ὃς τοσοῦτον ἔστι τῆς ἐπιστήμης ἐνικώτερος, ὃς (12) πᾶσαν αὐτῆς τὴν ποικιλίαν περιέχει (13), καὶ πᾶσαν τὴν ἕλιξιν (14) ἀμερίστως προείληφεν (15).

(1) B. γὰρ.
(2) A. B. Deest τὸ εἶδος.
(3) B. τούτων.
(4) C. ἐπεὶ δέ.
(5) C. D. Deest εἰ.
(6) D. ὑποτιθείς.
(7) C. D. καὶ γὰρ τῇ ἀρχῇ.
(8) B. ἀρχὴ.
(9) B. πρὸς τὴν ἐπιστήμην.
(10) B. ἀλλ' ἀεὶ τοὐναντίον.
(11) C. πολλῶν. D. πολλοῦ.
(12) B. ὡς.
(13) B. περιέχειν.
(14) B. C. D. ἀνέλιξιν.
(15) B. C. D. προειληφέναι.

REESE LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF CALIFORNIA.

Δεύτερον τοίνυν, ὅταν ὁμοιότητα τὴν ἐκεῖ καὶ ἀνομοιότητα λέγωμεν· γιγνέσθω γὰρ ἐπὶ τούτων ἡ σκέψις· ἆρα πρᾶγμα μὲν ἓν ἐστι (1), δύο δὲ αὐτὸ καλοῦμεν ὀνόμασιν, ὡς ἐπὶ τῶν πολυωνύμων λέγειν εἰώθαμεν, ἢ καὶ ἴδιόν τι δηλοῦμεν δι' ἑκατέρου τῶν ὀνομάτων· καὶ τοῦτο πότερον κατ' ἐπίνοιαν ἡμετέραν ψιλὴν, ἢ κατ' αὐτὴν τὴν τῶν πραγμάτων οὐσίαν. Εἰ μὲν γὰρ ὀνόματα δύο καθ' ἑνὸς λέγεται πράγματος, οὔτε ἐναντία ταῦτα ἀλλήλοις ἐστί· τὰ γὰρ ἐναντία τὰ πράγματα ἐστὶν, ἀλλ' οὐ τὰ ὀνόματα τὰ ψιλά· οὔτε ἄλλα μὲν ἀπὸ τῆς ἀνομοιότητος ἔσται, ἄλλα δὲ ἀπὸ τῆς ὁμοιότητος· ἀλλ' ἓν καὶ ταυτὸν ἐξ ἀμφοῖν· ἓν γὰρ ὑπόκειται τὸ πρᾶγμα, τὸ δὲ γιγνόμενον ἐκ τοῦ πράγματος ἔχει τὴν γένεσιν, καὶ πρὸς (2) τὸ πρᾶγμα ὁμοιοῦται, ἀλλ' οὐ πρὸς τὰ ὀνόματα· οὔτε ὅλως πολλὰ τὰ εἴδη, ἀλλ' ἕν τι ἔσται πολλοῖς ὡς ἔοικεν ὀνόμασι καλούμενον· οὐδὲ πέντε τὰ γένη τοῦ ὄντος· εἴπερ ἓν ἐστι πάντα ταῦτα κατὰ τὴν οὐσίαν, καὶ ἡ ταυτότης ἀπαράλλακτος (3) ἑτερότης, καὶ ἡ ἑτερότης ταυτότης, καὶ (4) ἕκαστον τὰ πάντα· ὥστε εἰ πάντα ἐν πᾶσιν, οὕτω καὶ πάντα ἔστι πάντα· καὶ οὐδὲν ἔστιν ἐν οὐδενί· ἓν γὰρ ἔσται μόνον, τὰ δὲ ἄλλα ὀνόματα μόνον. Εἰ δὲ ὅταν λέγωμεν, ὅτι ἡ ὁμοιότης εἶδός τι, καὶ αὖ ὅταν ἐπιφέρωμεν καὶ ἡ ἀνομοιότης εἶδός τι ὁμοίως, ἕτερα σημαίνομεν διὰ τῶν δὲ τῶν ὀνομάτων, (ἢ πόθεν τὸ μὲν κρεῖττον, τὸ δὲ καταδεέστερον φαμὲν, μὴ

(1) C. μὲν ἐστι.
(2) C. D. Deest πρός.
(3) C. D. ἀπαραλλάκτως.
(4) D. Deest καί.

καὶ τὴν διάκρισιν αὐτῶν θεωροῦντες;) πότερον ἐπινοίᾳ μόνον ἕτερα τὰ σημαινόμενα φήσομεν, ἢ κατ' αὐτὴν τὴν τῶν πραγμάτων φύσιν; Εἰ μὲν γὰρ ἐπινοίᾳ μόνον (1), ἀρθείσης (2) τῆς ἐπινοίας (3) ἡμῶν, οἰχήσεται ἡ ἑτερότης τῶν εἰδῶν, ὡς πάλιν ψυχῆς μὴ νοούσης, ἓν εἶδος ἔσται νοητὸν καὶ οὐ πολλά· τὰ γὰρ ἐπινοίαις ἡμετέραις ἔχοντα τὴν διάκρισιν συναναιρεῖται μετὰ τῶν ἐπινοιῶν εἰκότως· καὶ γὰρ τὸ ἐξ ἐπινοίας ἡμετέρας γιγνόμενον πᾶν, καὶ ἐν ταύτῃ μόνῃ ἱδρυμένον, τῆς ἐπινοίας ἀνῃρημένης, οἴχεται καὶ αὐτὸ φροῦδον· ὅτι μηδὲν ὅλως, τῆς πρώτης αἰτίας αὐτοῦ καὶ τοῦ παράγοντος αὐτὸ μὴ ὄντος, δύναται μένειν (4)· εἰ δὲ δὴ καὶ κατ' αὐτὴν διαφέρει τὴν τῶν πραγμάτων οὐσίαν, διακέκριται ἄρα ἀλλήλων ὁμοιότης καὶ ἀνομοιότης (5), καὶ ταυτότης καὶ ἑτερότης, καὶ ἕκαστα τῶν εἰδῶν· καὶ οὔτε ἡ ὁμοιότης ὅπερ ἡ ἀνομοιότης, οὔτε ἡ ταυτότης ὅπερ ἑτερότης· οὔτε ἕκαστον ὅπερ τὰ πάντα.

Τοῦτο μὲν οὖν διὰ τούτων ἔστω φανερόν, καὶ κείσθω δεδειγμένον ὡς οὐκ ἔστιν ἕκαστον τῶν εἰδῶν τὰ πάντα, καὶ τὸ μέρος, ὥς φασιν, οὐκ ἔστι τῷ ὅλῳ ταυτόν· ἀλλὰ τό τε μέρος ὅλον καὶ οὐχ ὅλον, τότε ὅλον κρεῖττον τῇ οὐσίᾳ τῶν μερῶν· ἀλλ' ἄρα πάντα (6) τὰ εἴδη ἄμικτα φήσομεν καὶ ἀμέτοχα ἀλλήλων·

(1) D. θεωροῦντες αὐτῶν, πότερον ἐπινοίᾳ μόνον α...εἰσης.

(2) C. ἀείσης. D. ἀ...εἰσης [sic].

(3) C. In orâ : περὶ ἐπινοίας.

(4) C. μίαν. D. μ...[sic].

(5) C. Deest καὶ ἀνομοιότης.

(6) B. C. πάντη.

ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἄτοπον· ὁρῶμεν γὰρ ὅτι καὶ τὰ τῶν αἰσθητῶν μέρη συμπαθῆ εἰσιν (1) ἀλλήλοις καὶ συνεχῆ πρὸς ἑνὸς εἴδους ὑπόςασιν καὶ συμπλήρωσιν παρειλημμένα. Δεῖ δὴ οὖν πολλῷ πρότερον ἐν ἐκείνοις τὰ εἴδη μέρη ὄντα τοῦ ἑνὸς νοῦ χωρεῖν δι' ἀλλήλων καὶ εἶναι ἐν ἀλλήλοις (2). Τὰ μὲν γὰρ αἰσθητὰ τόπων (3) δεόμενα, τὴν συνέχειαν ἀντὶ τῆς ἑνώσεως ἠγάπησε· τὰ δὲ νοητὰ τὴν ἕνωσιν ἔχει τὴν αὐτοῖς πρέπουσαν, καὶ τὴν ἀσύγχυτον δι' ἀλλήλων δεῖξιν (4)· ἐν ἀμερεῖ γάρ ἐστι· τὰ δὲ ἐν ἀμερεῖ ὄντα (5), ἀδιακρίτως ἀλλήλοις σύνεςιν· οὐ γὰρ τὰ μὲν αὐτῶν ὧδέ, τὰ δὲ ἐν ἄλλῳ ἔςαι, μεριςοῦ τοῦ ἐν ᾧ ἐςιν οὐδαμῶς ὄντος. Ἀλλὰ μὴν καὶ ἐπὶ τῶν σπερμάτων τὸ τοιοῦτον· ἐν ἑνὶ γὰρ οἱ λόγοι πάντες· καὶ ὅτι ἂν τοῦ σπέρματος λάβοις, πάντας εὑρήσεις ἐν αὐτῷ τοὺς λόγους. Τὸ μὲν οὖν σπέρμα (6), δυνάμει τοὺς λόγους ἔχον, δυνάμει καὶ ἐν ἑκάςῳ πάντας ἔχει τοὺς λόγους. Δεῖ δὲ εἶναι πρὸ τούτου τὸ κατ' ἐνέργειαν ἐν ἑκάςῳ (7) πάντα ἔχον· οὐδαμοῦ γὰρ ἀπὸ τῶν ἀτελῶν ἡ φύσις ἄρχεται· οὐδὲ γὰρ ἂν τὰ ἀτελῆ προῆλθεν ἐπὶ τὸ τέλος (8), μὴ τῶν τελείων προϋπαρχόντων, ὧν καὶ ταῦτα φέρει τινὰ ὁμοίωσιν

(1) C. D. ἐστι.

(2) C. συμπλήρωσιν· τὰ εἴδη μέρη ὄντα...

(3) C. αἰσθητὰ τὰ τόπου δεόμενα.

(4) B. δίιξιν. C. δῆξιν. D. διάζευξιν.

(5) C. δῆξιν ἐν ἀμερεῖ ὄντα.

(6) B. Deest τὸ μὲν οὖν σπέρμα.... usque ad λόγους.

(7) C. ἐνέργειαν καὶ ἑκάστῳ·

(8) B. τῷ τέλει.

ἀμυδρὰν, ἀτελῆ τὴν εἰκασίαν παραδεξάμενα· τί οὖν ἄλλο ἡ νοῦς ἐστιν ἐν ᾧ πάντα μετέχει πάντων; καὶ πᾶν ὅπερ ἂν λάβοις, καὶ τῶν ἄλλων εὑρήσεις κεκοινωνηκός· καὶ γὰρ εἰ ἀμέριστον οὐσίαν ἐκείνην λέγομεν, πῶς μερίσομεν αὐτὴν (1) οὕτως ὡς ἄμικτον εἶναι καὶ ἀκοινώνητον πρὸς ἑαυτήν; Τὰ γὰρ ἄμικτα πρὸς ἄλληλα, καὶ μηδεμίαν ἔχοντα κοινωνίαν, ἀσυμπαθῆ πάντως ἐστὶν ἀλλήλοις, καὶ οὔτε ἐρᾷ (2) ἀλλήλων, οὔτε εἰς ἑνὸς ἐκπλήρωσιν τελεῖν πέφυκεν· ἀλλὰ τοὐναντίον, μεμερίσθαι καὶ διεσπάσθαι ἀλλήλων. Εἰ γὰρ ἐν τῷ ἀμιγεῖ πρὸς τὰ ἄλλα τὴν ἑαυτοῦ φύσιν σώζει ἕκαστον, φεύξεται τὴν πρὸς ἐκεῖνα κοινωνίαν ἵνα σώζηται. Ποῦ (3) οὖν ὁ ἀμέριστον ἕξει χώραν τῶν θείων εἰδῶν; ποῦ δὲ ἡ φιλία διὰ τῶν νοητῶν, καὶ ὁ ἔρως ἐκεῖνος, ὃν ὑμνεῖν εἰώθαμεν; ποῦ δὲ ἡ ἕνωσις ἡ ἐκ τοῦ ἑνὸς ἐφήκουσα, καὶ ὅσα ἄλλα τὴν φύσιν ἐκείνην ὑμνοῦντες λέγομεν; Οὐκ ἄρα ἄμικτα πάντη τὰ εἴδη θετέον καὶ ἀκοινώνητα ἀλλήλοις· ἀλλὰ μὴν, οὐδὲ ἕκαστον τὰ πάντα ῥητέον, ὡς δέδεικται. Πῶς οὖν, καὶ τίνα τρόπον περὶ αὐτοῦ διαλεκτέον; Ἕκαστον μὲν εἶναι ὅπερ ἐστὶ, σῶζον τὴν ἰδιότητα τὴν ἑαυτοῦ καθαράν· μετέχειν δὲ καὶ τῶν ἄλλων (4) ἀσυγχύτως, οὐχ ὡς ἐκείνων γιγνόμενον, ἀλλ' ὡς τῆς ἰδιότητος τῆς ἐκείνου μεταλαμβάνον καὶ μεταδιδὸν ἐκείνῳ τῆς οἰκείας (5), οἷον ὁ λέγων τὴν ταυτότητα μετέχειν

(1) B. αὐτὸν.
(2) B. ὁρᾷ.
(3) C. D. ποῦ δὴ οὖν.
(4) B. μετέχειν δὲ κατὰ τῶν λλων. A. Deest τῶν.
(5) C. In orâ : πῶς ἀλλήλοις κοινωνοῦσι τὰ εἴδη.

πη καὶ τῆς ἑτερότητος (1), μὴ οὖσαν ἑτερότητα· πλῆθος γὰρ ἔστι καὶ ἐν ταύτῃ· καὶ οὐ μόνον ἐστὶν ἀνομοιότητος ἕτερον, ἀλλὰ καὶ ἑαυτῆς· καὶ τὴν ἑτερότητα ὁμοίως ταυτότητος (2) μετέχειν, καθόσον καὶ κοινωνεῖ πρὸς τὰ ἄλλα, καὶ ἑαυτῇ ταυτόν ἐστιν ἄλλῃ· μήτε τὴν ταυτότητα ἑτερότητα εἶναι, μήτε τὴν ἑτερότητα ταυτότητα· τοῦτο γὰρ ἐνήλεγκται διὰ τῶν προειρημένων λόγων· καὶ αὖ παλιν ὁμοιότητος τὴν ἀνομοιότητα μετέχειν· καθόσον γὰρ ἑνός τινος ἰδιώματος μετέχει πάντα τὰ εἴδη, ὡμοίωται ἀλλήλοις· καὶ τὴν ὁμοιότητα ἀνομοιότητος· ὅλως γὰρ εἰ μεταδίδωσι τοῖς ἄλλοις ἡ ὁμοιότης ἑαυτῆς (3), ἀνομοίωται αὐτοῖς· οὐ γὰρ ἂν ἡ μὲν μετεδίδου, τὰ δὲ μετελάμβανε· καὶ εἰ μεταδίδωσιν ἡ ἀνομοιότης τοῖς (4) ἄλλοις ἑαυτῆς, ὁμοιοῦται αὐτοῖς· μᾶλλον δὲ αὕτη τε καὶ ἐκείνη, ὅμοια γίγνεται· ἀλλὰ μήτε τὴν ὁμοιότητα ἀνομοιότητα εἶναι, μήτε τὴν ἀνομοιότητα, ὁμοιότητα αὐτήν· μηδὲ καθ' ὃ ὁμοίοτης, ἀνόμοιον εἶναι· μηδὲ καθ' ὃ ἀνομοιότης, ὁμοιότης (5). Τὸ γὰρ καθ' ὃ, διττόν ἐστιν· ἢ γὰρ οὕτω τὸ καθ' ὃ λέγομεν, ὡς ὅτι περ ἂν λάβοις τοῦ ἑτέρου ἑνός, ὥσπερ εἴ λέγοι τις, καθὸ ἀὴρ, κατὰ τοῦτο καὶ φῶς· καὶ καθὸ φῶς, κατὰ τοῦτο καὶ ἀήρ (6). Ἔστω δὲ πεφωτισμένος ἀὴρ, καὶ οὔτε

(1) C. ἰδιότητος.

(2) D. αὐτότητος.

(3) D. Deest ἑαυτῆς.

(4) D. Deest τοῖς.

(5) B. C. D. ὅμοιον.

(6) C. καὶ καθὸ τοῦτο καὶ ἀήρ. D. Deest κατὰ τοῦτα usque ad ἔστω.

ὁ (1) ἀὴρ φῶς, οὔτε φῶς ὁ ἀὴρ (2), ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ φωτὶ ὁ ἀὴρ, καὶ ἐν τῷ ἀέρι τὸ φῶς· διότι παρακειμένων ἀλλήλοις τῶν μορίων τοῦ τε ἀέρος καὶ τοῦ φωτὸς, οὐδέν ἐστι (3) θατέρου τούτων καθ' ὃ μὴ θεωρεῖται καὶ τὸ λοιπόν. Ἢ καθ' ἕτερον τρόπον, οὕτω τὸ καθὸ (4) λέγομεν, ὡς τὸ ᾗ αὐτὸ λέγειν εἰώθαμεν, οἷον ᾗ ἄνθρωπος, ἐπιστήμης δεκτικόν· οὐκ ἔστι γὰρ ἀληθὲς τὸ, ὅτι (5) ἐν τῷ ἀέρι ᾗ ἀὴρ τὸ φῶς κατὰ τοῦτο τὸ σημαινόμενον, οὐ πάντως τοῦ ἀέρος συνεισάγοντος τὸ φῶς, ὡς τὸν ἄνθρωπον τὸ ἐπιστήμης φαμὲν δεκτικὸν συνεισάγειν· ἄλλη γὰρ ἀέρος οὐσία καὶ ἄλλη φωτός. Οὕτω τοίνυν καὶ ἡ ὁμοιότης, καθὸ μὲν ὁμοιότης, μετέχει καὶ ἀνομοιότητος· οὐδὲν γὰρ αὐτῆς ἐστὶν ὃ μὴ μετέχειν κἀκείνης ἡ ὁμοιότης· ἄλλο γὰρ αὐτῆς τὸ εἶναι καὶ ἄλλο ἐκείνης· καὶ ἡ ἀνομοιότης τοίνυν, καθὸ ἀνομοιότης, μετέχει τῆς ὁμοιότητος. Οὐ γὰρ τὸ μὲν αὐτῆς μέρος μετέσχεν ἐκείνης, τὸ δὲ ἀμέτοχον ἔμεινεν· οὔτε γὰρ κωλύει τις τὴν (6) ἐκείνης διϊξιν, οὔτε τὸ αὐτῆς ἀμέριστον τοιοῦτον ἐστὶν, οἷον τῇ μὲν μετέχειν, τῇ δὲ μένειν ἄμικτον πρὸς αὐτήν. Ὅλη ἄρα δι' ὅλης χωρεῖ καὶ ἡ ὁμοιότης διὰ τῆς ἀνομοιότητος, καὶ ἡ ἀνομοιότης διὰ τῆς ὁμοιότητος. Οὐ μέν τοι ᾗ ἑκάτερα ἐστὶ, ταύτῃ μετέχει τῆς λοιπῆς, ἀλλὰ φυλάττουσα τὴν ἑαυτῆς οὐσίαν καθαρὰν, μετέχει καὶ ἐκείνης. Καὶ οὔτε ἡ ὁμοιότης

(1) C. Deest ὁ.

(2) B. οὔτε τὸ φῶς ἀὴρ. C. οὔτε φῶς ἀὴρ.

(3) C. D. ἐστι λαβεῖν θατέρου.

(4) C. καθ' ὃν. D. ἓν.

(5) C. τῷ ὄντι.

(6) C. τῆς.

ἀνομοιότης ἐστὶν, οὔτε καθ' αὑτὸ ἡ ὁμοιότης· οὔτε πρώτως μὲν ὁμοιότης, κατ' ἐπακολούθησιν δὲ ἀνομοιότης· οὔθ' ὅλως ὁμοιότης, ἀλλὰ μετέχει τῆς ἀνομοιότητος καθ' ὅλην ἑαυτήν· καὶ ἔστιν ἀνόμοιον, ἀλλ' οὐκ ἀνομοιότης, τῇ δὲ μετουσίᾳ, ἀνόμοιον. Οὕτω γὰρ καὶ ὁ Πλάτων ἐν Σοφιστῇ δείξας τὴν κοινωνίαν ταυτότητος καὶ ἑτερότητος, οὐ προσείρηκε τὴν ταυτότητα καὶ ἑτερότητα, ἀλλ' ἕτερον καὶ διὰ τοῦτο μὴ ὄν· τῇ γὰρ μετουσίᾳ γέγονεν ἕτερον, τῇ οὐσίᾳ (1) μένουσα ταυτότης· ὁμοίως δὲ καὶ ἡ ἑτερότης (2), τῇ μὲν οὐσίᾳ ἑτερότης· τῇ δὲ μετουσίᾳ ταυτόν. Καὶ ὅλως ἕκαστα τῇ μὲν οὐσίᾳ ἔστιν ἃ ἐστι (3)· τῇ δὲ μετουσίᾳ καὶ τῶν ἄλλων ἀπολέλαυκεν· οὕτω καὶ τοῦ καλοῦ πάντα μετασχόντα καλὰ τὰ εἴδη, καὶ τοῦ δικαίου, δίκαια· οὐ μὴν αὐτὸ καλὸν ἕκαστον καὶ αὐτὸ δίκαιον. Καὶ ἤνωται ἄρα ἀλλήλοις τὰ εἴδη, καὶ διακέκριται ἀπ' ἀλλήλων· ἴδιον γοῦν ἐστι τοῦτο (4) τῶν ἀσωμάτων εἰδῶν, τὸ καὶ χωρεῖν δι' ἀλλήλων ἀσυγχύτως, καὶ διακεκρίσθαι ἀπ' ἀλλήλων ἀδιακρίτως· καὶ μᾶλλον μὲν ἡνῶσθαι τῶν συνεφθαρμένων διὰ τὴν ἀμέριστον αὐτῶν φύσιν, μᾶλλον δὲ διακεκρίσθαι τῶν ἐνταῦθα διεζώτων διὰ τὴν ἄμικτον αὐτῶν καθαρότητα.

Τούτων δὴ οὖν (5) οὕτω προδιατεταγμένων, ἐπανελθόντες εἰς τὴν τῶν προκειμένων (6) Θεωρίαν, εἴπωμεν· ὁ Σωκράτης πρὸς μέν τι τῶν εἰρημένων ἀποβλέπων, ἀπο-

(1) C. ἀλλ' ἕτερον τῇ οὐσίᾳ μένουσα.

(2) D. ἑτερότης, τῇ δὲ μετουσίᾳ τοὔτον.

(3) C. Deest ἃ ἐστι.

(4) B. ἐπὶ τοῦτο.

(5) B. Deest οὖν.

(6) B. πραγμάτων.

γιγνώσκει τὴν μίξιν ἐπὶ τῶν εἰδῶν, καὶ τέρας ἀποκαλεῖ τὸν ταύτῃ (1) τρεπόμενον λόγον· αὐτὸ γὰρ τὸ ὅμοιον εἶναι ἀνόμοιον, τέρας αὐτόθεν ἐκάλεσε· πρὸς δέ τι πάλιν ἀπιδὼν, καθυπονοεῖ μὴν, θαυμάσειν (2) δέ φησιν (3) εἴ ποι (4), τοῦτο δειχθείη· τὸ δὲ τρίτον, ἐπιβάλλων τῷ ἀληθεστάτῳ λόγῳ, ἀγαστὸν ἀποκαλεῖ τὸν τοῦτο δεῖξαι δυνάμενον. Ἀπορῶν οὖν (5) εἰ μετ' ἀλλήλων τὰ εἴδη, καὶ πρὸς τὴν τούτου διάλυσιν βοηθὸν τὸν Ζήνωνα καλῶν, καὶ ὑπολαβὼν μὴ ἄρα οὕτω μέμικται τὰ εἴδη ὡς αὐτὸ (6) τὸ ὅμοιον εἶναι ἀνόμοιον, τέρας ἀπεκάλεσε τὸ τοιοῦτον δόγμα, καὶ ἀπέγνω τὴν τοιαύτην μίξιν· πάλιν δὲ ὑπονοήσας (7) μὴ ἄρα διὰ τὴν ἕνωσιν τῶν νοητῶν μετέχει πως ἀλλήλων ἐκεῖνα, οὕτω 8) δὴ θαυμάσειν ἔφη, τοῦ δεικνύντος φωνῇ χρησάμενος, ὑπονοοῦντος ἤδη τἀληθές, τέλος δὲ ἐπιβάλλων ὅτι δύνανται καὶ (9) ἡνῶσθαι καὶ διακεκρίσθαι, τὸν τοῦτο ἀποδεικνύντα τὸν ἀγαστὸν ἐπωνόμασε. Καὶ ὁρᾷς ὅση τῆς ἀνόδου τάξις· ἀπέγνω γάρ πρῶτον, δεύτερον εἰς ὑπόνοιαν κατέστη τοῦ ἀληθοῦς, ἔπειτα τελευταῖον εἰς αὐτὸ τὸ διὰ τῶν ἀποδείξεων βεβαιωθὲν, κατήντησε. Καὶ οὔτε ἡ ἀπόγνωσις τῆς μίξεως ἐπταισμένη· κατὰ γὰρ ἐκεῖνον τὸν τρόπον ἄμικτα τὰ εἴδη· οὔτε ἡ (10) ὑπόνοια ψευδής·

(1) D. ταύτης.

(2) Cod. θαυμάζειν. At Vid. l. 12.

(3) A. C. D. ὅτι εἴ.

(4) B. C. D. εἴ πη.

(5) D. αὖ.

(6) D. ὡς αὖ τό.

(7) C. ὑπομνήσας. At punc ta labem indicant.

(8) C. D. τοῦτο.

(9) C. D. δύνασθαι.

(10) C. Deest ἡ.

πῶς μὲν γὰρ μετέχειν ἀλλήλων δύναται; πῶς δὲ ἀκοινώνητα ἔςιν ἀλλήλοις; καὶ ἡ τελευταία ψῆφος ἀληθεςάτη· καὶ γὰρ ἥνωται καὶ διακέκριται, καθάπερ δέδεικται διὰ τῶν προειρημένων· καὶ πάντα σύμφωνα ἀλλήλοις τὰ τοῦ σώματος κρίματα, τὸ τέρας ἂν εἴη, τὸ θαυμάσαι, τὸ ἀγασθείην ἄν, ἥ τε ἀπόγνωσις, καὶ ἡ ὑπόνοια, καὶ ἡ ἐλπίς (1). Ἥ τε μίμησις παρὰ τῷ Πλάτωνι τῆς εὐφυοῦς ψυχῆς ὅση, δῆλον καὶ ἀπὸ τούτων· ἴδιον μὲν γὰρ τῶν ἀναγομένων τὸ μετὰ τὴν ἀπόγνωσιν ὑπονοεῖν τἀληθὲς, ἔπειτ' αὐτοῦ πέρι δράττεσθαι καὶ ἀεὶ προσωτέρω χωρεῖν· τῇ δὲ εὐφυεῖ ψυχῇ καὶ τοῦτο πρόσεςι, τὸ μήτε τὴν ἀπόγνωσιν εἶναι διάκενον, μήτε τὴν ὑπόνοιαν πλασματώδη, διὰ τὸ πρὸς ἐκείνους ἀφορᾶν τοὺς τρόπους, (2) καθ' οὓς τὸ πρᾶγμα οὐκ ἔςιν· ἢ πῇ μέν ἐςι, πῇ δὲ οὐκ ἔςι. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα, εἰσαῦθις ἐπισκεψόμεθα· νῦν δὲ περὶ τῶν ἐκκειμένων εἴπωμεν ῥημάτων. Τὸ τοίνυν αὐτὸ ὅμοιον καὶ ἀνόμοιον ἐν τοῖς αἰσθητοῖς εἶναι (3) συγχωρεῖ, περὶ ἓν ὑποκείμενον ἀμφοτέρων θεωρουμένων, (4) κατ' ἄλλο μὲν τῆς ὁμοιότητος, κατ' ἄλλο δὲ τῆς ἀνομοιότητος· ἀπορεῖ δὲ εἰ καὶ ἐπὶ τῶν εἰδῶν αὐτῶν (5) τὸ ὅμοιον ἀνόμοιον, καὶ τὸ ἀνόμοιον ὁμοιόν ἐςι· καὶ ἀπορήσας, τέρας αὐτὸ προσηγόρευσεν· οὐ γάρ ἐςιν οὗτος ὁ τρόπος τῆς μίξεως τῶν εἰδῶν, ὃς ποιεῖ ἕκαςον ὅπερ ἕκαςον διὰ τοὺς προειρημένους λόγους.

(1) C. Deest καὶ ἡ ἐλπίς.
(2) C. D. καὶ καθ' οὕς.
(3) B. Deest εἶναι.
(4) C. D. καὶ κατ' ἄλλο.
(5) C. D. αὐτὸ τό.

Καὶ μή μοι Θαυμάσῃς, εἰ (1) περὶ αὐτοῦ τοῦ εἴδους ποιούμενος λόγον, πάλιν αὐτὸ προσηνέγκατο πληθυντικῶς εἰπών· εἰ μὲν αὐτά τις ἀπέφηνεν ὅμοια (2)· καὶ γὰρ τὸ ὅμοιον (3) ἓν, πολλά ἐστιν, ὥστε αὐτὸ καὶ ὅμοιον ἔστι καὶ ὅμοια. Ὡς γάρ φασιν οἱ ἀριθμητικοὶ τὰ μέρη τοῦ ἀρτιάκις ἀρτίου καὶ αὐτὰ ἄρτια, οὕτω καὶ ἡμῖν ῥητέον· καὶ τὸ πλῆθος τοῦ ὁμοίου, ὅμοια· καὶ τοῦ ἀνομοίου, ἀνόμοια· καὶ γὰρ ὁ ὅλος νοῦς ἐκ νοῶν· οὐ γὰρ ἐξ ἀνοήτων ὁ νοῦς, οὐδὲ ἐξ ἀνομοίων τὸ ὅμοιον. Εἰ καὶ πλῆθος ἡ ὁμοιότης, καὶ μὴ αὐτὸ ἕν, οὐχ ὁμοιό της μόνον ἐστὶν, ἀλλὰ καὶ ὁμοιότητες· καὶ γὰρ ἔχει πολλὰς, μᾶλλον δὲ ἁπάσας δυνάμεις ὁμοιωτικὰς, ἡ τῶν εἰκόνων πρὸς τὰ παραδείγματα, ἡ (4) τῶν εἰκόνων πρὸς ἀλλήλας, ἡ τῶν μερῶν (5) πρὸς τὰ ὅλα, ἡ τῶν μερῶν πρὸς ἄλληλα· καθ' ἑκάστην δὲ τῶν δυνάμεων ὁμοιότης τις (6) οὖσα καὶ ὅμοια ποιεῖ τὸ αὐτόμοιον. Εἰ μὴ ἄρα καὶ οὐ (7) τοῦτο ζητεῖ ὁ Σωκράτης· εἰ τὸ ὅμοιον καὶ τὸ ἀνόμοιον ἀλλήλων μετεῖληχεν· ἀλλ' εἰ καὶ τὰ νοητὰ πάντα εἴη (8) ἀλλήλοις ὅμοια, ἔστι πάντα καὶ ἀνόμοια τῷ μετέχειν ὁμοιότητος καὶ ἀνομοιότητος· ὥσπερ καὶ τὰ τῇδε τῷ μετέχειν τῆς ἐν αὐτοῖς ὁμοιότητος καὶ ἀνομοιότητος ἔστιν ὅμοια καὶ ἀνόμοια δι' ἀλλήλα (9). Εἰ δὲ βούλει καὶ ἕτερος, τὴν αἰτίαν ὅρα τοῦ πληθυντικῶς εἰπεῖν τὰ ὅμοια καὶ

(1) C. Θαυμάσῃς καὶ περί.
(2) Cod. ἀνόμοια.
(3) A. B. τὰ ὁμοιά.
(4) C. εἰ.
(5) B. νοερῶν.
(6) D. Deest τίς.
(7) B. Deest οὐ.
(8) A. C. D. εἴδη.
(9) A. C. ἀλλήλας. B. D. ἀλλήλους.

ἀνόμοια· τοῦτο γὰρ τὸ ὅμοιον (1) αὐτὸ τὸ εἶδος ἔστι μὲν καὶ ἐν τῷ δημιουργῷ τοῦ παντὸς, ἔστι δὲ καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις νοῖς, τοῖς τε ὑπερκοσμίοις καὶ τοῖς (2) ἐγκοσμίοις. Θητείτω τοίνυν ὁ λόγος περὶ πάντων τῶν αὐτὸ ὁμοίων· εἰ ταυτά ἐστι τοῖς ἀνομοίοις, καὶ οὐδὲν οὕτω θαυμαστὸν ὅμοια λέγειν αὐτὸ (3), ἀλλὰ μὴ ὅμοιον. Οὐ γὰρ ἔστι μοναχῶς, ἀλλ' ὅσαι νοεραὶ τάξεις ἀπὸ τοῦ δημιουργοῦ προηλθόσι, τοσαυταχῶς ἡμῖν θεωρηθήσεται (4) καὶ τοῦτο τὸ εἶδος ἐν (5) ἑκάστῳ τῷ (6) νῷ θεωρούμενον οἰκείως· ὑπερκοσμίως μὲν ἐν τοῖς ὑπερκοσμίοις· ἐγκοσμίως δὲ ἐν τοῖς ὑπὲρ τοῦ κόσμου μετερχομένοις. Ἀλλ' ἆρα πάντῃ ψευδὴς ὁ λόγος οὗτος, καὶ οὐδαμοῦ ταυτὸν ἡ ὁμοιότης καὶ ἡ ἀνομοιότης ἐστὶν, ἢ καὶ τοῦτο ἀληθές πως ἐστί. Δεῖ γὰρ δὴ πρὸ τῆς δυάδος αὐτῆς εἶναι τινὰ μονάδα πάντως τὴν τούτων συναγωγόν· πᾶσα γὰρ δυὰς ἀπό τινος μονάδος πρόεισιν, ἢ τὴν ταύτης δύναμιν ἐνιαίως προείληφεν· εἰ δὲ τοῦτο, δεῖ τούτων εἶναι τινὰ μίαν μονάδα, ἢ καὶ ὁμοιότητος ἐστὶν αἰτία καὶ ἀνομοιότητος, ἐνοειδῶς. Εἰ τοίνυν λέγεις ἐν ταύτῃ κρυφίως εἶναι τὰς τούτων αἰτίας, καὶ ἀδιακρίτως πάντῃ καὶ ἐνιαίως, ὥστε ἐκεῖ καὶ τὴν ὁμοιότητα ἀνομοιότητα εἶναι, διακρίσεως οὐκ οὔσης, ἀλλὰ μιᾶς ἑνότητος· καὶ τὴν ἀνομοιότητα ὁμοιότητα, τάχ' οὐκ ἂν πόρρω βάλλοις τἀληθοῦς· πάντα γὰρ διακεκριμένα ἀπὸ τῶν ἡνωμένων ἐστὶ, καὶ ἔστι πρῶτον ἓν πάντως καὶ ἀνεκφάντως (7)

(1) C. τὸ αὐτό.
(2) B. C. D. καὶ ἐν τοῖς.
(3) C. D. αὐτόν.
(4) B. θεωρήσεται.
(5) C. εἰ.
(6) C. D. Deest τῷ.
(7) C. πάντα καὶ ἀνέκφαντα. D. πάντα καὶ ἀῤῥήτως.

καὶ ἀῤῥήτως ἐν ταῖς αὐτῶν (1) αἰτίαις· ἔπειτα διηρημένως καὶ διακεκριμένως ἀπ' ἀλλήλων, ἵνα καὶ τάξις ᾖ κατὰ τὴν πρόοδον μετὰ τὸ μόνον ἓν εἶναι τὸ κρυφίως ἕν, ἐν ᾧ πᾶν ἐστι πᾶν, καὶ μετὰ τοῦτο τὸ διακεκριμένως ἕν, ἐν ᾧ μετέχει (2) τὰ πάντα ἀλλήλων· ἕκαστον δὲ τὰ λοιπὰ οὐκ ἔχει, ἀλλ' ἔχει μετὰ τῆς κοινωνίας καὶ τὴν ἀμιξίαν.

« Οὐδέ γε εἰ ἓν ἅπαντα ἀποφαίνει τις τῷ » μετέχειν τοῦ ἑνός, καὶ ταὐτὰ ταῦτα (3) » πολλὰ (4) τῷ πλήθους αὖ μετέχειν. Ἀλλ' εἰ » ὃ ἔστιν ἓν, αὐτὸ (5) τοῦτο πολλὰ δείξει (6), » καὶ αὖ τὰ (7) πολλὰ δὴ ἓν, τοῦτο δὴ (8) θαυ- » μάσομαι. »

Μετὰ τοὺς περὶ ὁμοιότητος καὶ ἀνομοιότητος λόγους, ἐπὶ τὸ ἓν καὶ τὸ πλῆθος μεταβέβηκε πάλιν, καὶ ταῦτα ἀπὸ τῶν Ζήνωνος λόγων λαβών. Ἐκεῖνος δὴ γὰρ καθάπερ τὸ αὐτὸ δεικνὺς ὅμοιον καὶ ἀνόμοιον διήλεγχε τοὺς τὰ πολλὰ χωρίζοντας τοῦ ἑνός, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς καὶ ἀπὸ τοῦ πλήθους ἐπιχειρῶν, διηγωνίζετο πρὸς αὐτοὺς, ἀποφαίνων ὅτι τὸ αὐτὸ (9) πλῆθος ἔστι καὶ ἓν τὰ πολλὰ χωρὶς τοῦ ἑνός. Τὰ γὰρ οὕτως ἔχοντα πλήθη κατ' αὐτὸ τὸ μὴ μετέχειν ἑνάδος, καὶ πολλά ἐστι· τὸ γὰρ μὴ κρατούμενον ὑπὸ τοῦ ἑνὸς, πολλά ἐστι. Καὶ ἐπεὶ

(1) B. αὐταῖς.
(2) B. ἐν ᾧ μὴ τάχα.
(3) Sic B. et Edit. A. C. D. ταῦτα πάντα.
(4) B. πολλὸν.
(5) B. ταυτό.
(6) Edit. ἀποδείξει.
(7) D. αὐτά, ut Heindorf.
(8) B. ἤδη, ut Edit.
(9) D. τὸ αὐτὸ καὶ.

κοινὸν ἔχει τὸ μὴ ἓν, πάλιν ἔστιν ἓν κατὰ τοῦτο. Τὸ γὰρ κοινοῦ τινος μετειληχὸς, ἓν ἐστι κατ' αὐτὸ (1) τοῦτο τὸ κοινόν· ὥστε εἰ κοινὸν αὐτοῖς τὸ οὐχ ἓν ἔσται, ἓν τὰ πολλὰ κατὰ τὸ οὐχ ἓν. Καὶ πάλιν τὸ οὐχ ἓν ὡσαύτως ἐν τῷ ἓν πᾶσιν εἶναι ταυτόν.

Ὁ μὲν δὴ Ζήνων, οὕτωσί πως καὶ ἀπὸ τούτων μετήει τὸν λόγον· ὁ δέ γε Σωκράτης (2) πρὸς μὲν τοὺς πολλοὺς ἱκανῶς αὐτὸν διαγωνίσασθαι (3) συγχωρεῖ, μηδὲ τὰς ἐν τοῖς αἰσθητοῖς μονάδας ἀπολείποντα (4), ἀξιοῖ δὲ ἐπ' ἄλλας μονάδας μετελθόντα (5) αὐτὸν τὰς νοερὰς, τὸ ἐκεῖ ἓν καὶ τὸ ἐκεῖ πλῆθος ἰδεῖν, καὶ ἐπιδεῖξαι ὅπως καὶ ἐκεῖ ἥνωται ταῦτα ἀλλήλοις· καὶ εἰ κατὰ μέθεξιν, καὶ τίς ἡ μέθεξις· οὗ δὴ καὶ εὕροις ἂν ἥδη τὸν Σωκράτην σαφῶς εἰς ὑπόνοιαν καθιζάμενον τῆς κοινωνίας τῶν εἰδῶν. Τὸ γὰρ, τοῦτο θαυμάσομαι, διανοίας ἐστὶν ὑπονοούσης μὲν τἀληθὲς, οὔπω (6) δὲ τἀσφαλὲς ἐχούσης, ὡς ἔτι γε προελθὼν καὶ πρὸς τὸ πρᾶγμα ἀτενίσας, ἀφήσει φωνὴν ἐπιβεβηκότος (7) ἤδη τῷ ἔργματι (8), καὶ τὸν τρόπον τῆς μίξεως ἑωρακότος. Ὁ μὲν δὴ τρόπος τῶν λόγων, τοιοῦτος· ἐνταῦθα δὲ ἡμῖν γενομένοις ἐπισκεπτέον τί τὸ ἓν τοῦτο καὶ τὸ πλῆθος, καὶ ὅπως ἔχει πρός τε ἄλληλα, καὶ πρὸς τὰ εἰρημένα γένη· καὶ ῥητέον ὅτι

(1) B. αὐτὸν.

(2) C. In orâ : οὐ ταῦτα οἱ τοῦ Σωκράτους βούλονται λόγοι.

(3) D. διηγωνίσθαι.

(4) B. C. D. ἀπολείποντας.

(5) C. D. μετελθόντα.

(6) C. οὕτω.

(7) D. ἐπιβεβληκότος.

(8) B. C. D. δόγματι.

καὶ ἡμῶν τῶν ἀτόμων ἕκαστος ἕν ἐστι καὶ πλῆθος (1)· ἢ τῷ μὲν ὑποκειμένῳ ἕν, τοῖς δὲ συμβεβηκόσι πλῆθος· ἢ τῷ μὲν ὅλῳ ἕν, τοῖς δὲ μέρεσι πλῆθος· ἢ κατὰ μὲν τὸ εἶδος ἕν, κατὰ δὲ τὴν ὕλην πλῆθος· Πολλαχῶς γὰρ ἐπινοεῖν τήν τε ἕνωσιν ἡμῖν καὶ τὸ πλῆθος δυνατόν, πολλαχοῦ τῆς ἑνώσεως κατὰ τὸ κρεῖττον ὁρωμένης τοῦ πλήθους· τὸ γὰρ ὅλον τῶν μερῶν, καὶ τὸ εἶδος τῆς ὕλης, καὶ τὸ ὑποκείμενον τῶν συμβεβηκότων, καὶ ἡ οὐσία τῶν δυνάμεων κρείττων. Ἔστιν οὖν ἕκαστος ἡμῶν καὶ ἓν καὶ πλῆθος· ἀλλὰ δῆλον ὅτι κατὰ τὴν ὁμοιότητα τὴν πρὸς τὸ πᾶν, ὑπάρχει τοῦτο τοῖς ἀτόμοις ἐν αὐτῷ καὶ μερικοῖς· πολλῷ γὰρ πρότερον ὁ κόσμος οὗτος ὁ πάμμεγας εἷς ἐστι καὶ πολύς· πολὺς μέν, οὐ κατὰ τὸ σωματικὸν μόνον· καὶ κατὰ τοῦτο μὲν γὰρ τοσαύτην ἔχον ἐξαλλαγὴν, ὅσην τὸ ἀΐδιον πρὸς τὸ φθαρτὸν, καὶ τὸ ἄϋλον πρὸς τὸ ἔνυλον, καὶ τὸ αὐτόζωον πρὸς τὸ ζῶν, ἀπὸ τῆς οἰκείας συςάσεως· ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς ἐν αὐτῷ ζωὰς τὰς ἀσωμάτους· Θεοὶ γὰρ ἐν αὐτῷ δαίμονες, ἄνθρωποι, ζῶα, φυτὰ, καὶ ὁ τῆς ζωῆς διάκοσμος πρὸς τοῦ φαινομένου ποικίλος· εἷς δὲ αὖ πάλιν ὁ κόσμος διὰ τὴν ἁρμονίαν τὴν σωματικὴν, διὰ τὴν συμπάθειαν τὴν φυσικὴν (2), διὰ τὴν ἀπὸ τῆς ψυχῆς τῆς ὅλης χορηγίαν τῆς μιᾶς ζωῆς, διὰ τὸν ἕνα νοερὸν σύνδεσμον· ἀπὸ γὰρ πάντων τούτων μία σύμπνοια τοῦ παντός ἐστι, καὶ μία ζωὴ, καὶ μία διακόσμησις ἄλυτος ἀπὸ νοῦ γενομένη· πόθεν δὴ οὖν ὁ κόσμος

(1) B. C. D. πλῆθος· ἢ τῷ μὲν οὐσίᾳ ἕν, ταῖς δὲ δυνάμεσι πλῆθος· ἢ τῷ.

(2) A. ψυχικήν.

οὗτος τοιοῦτος, εἷς, λέγω, καὶ πολύς; ἆρ' οὐκ ἀπὸ τοῦ δημιουργήσαντος αὐτὸν καὶ ἁρμόσαντος Θεοῦ; πόθεν δὲ ἐκεῖνος ἥρμοσεν, ἢ (1) πόθεν καὶ τὴν ἕνωσιν αὐτῷ καὶ τὸ πλῆθος δέδωκεν; ἆρ' οὐκ ἀπὸ τῆς οἰκείας οὐσίας; ἢ καὶ ἀνάγκη τοῦτο φάναι, καὶ ἔστιν οὕτως ἔχον. Αὐτῷ γὰρ τῷ (2) εἶναι δημιουργεῖ· τὸ δὲ αὐτῷ τῷ εἶναι ποιοῦν, τοῦτο ποιεῖ (3), καὶ τοῦτο τῷ ποιουμένῳ δίδωσιν ὃ ἔχει, καὶ ὃ ἔστιν ἐν αὐτῷ, μᾶλλον δὲ ὃ ἔστιν ἐν αὐτῷ (4) πρώτως· εἰ οὖν ὁ δημιουργικὸς (5) νοῦς ἕνα καὶ πολὺν ὑπέστησε τὸν (6) κόσμον, εἴη ἂν ἐν αὐτῷ τὸ πλῆθος καὶ τὸ ἕν· καὶ ὥσπερ ὁ κόσμος οὐχὶ τῇ μὲν εἷς ἐστι, τῇ δὲ πολύς, ἀλλ' (7) ὅλος δι' ὅλου καὶ εἷς ἅμα καὶ πολύς· ὅτι γὰρ ἂν λάβοις, καὶ ἑνός ἐστι καὶ πλήθους μετέχον· οὕτω δὴ καὶ ὁ δημιουργικὸς νοῦς, καθ' ὅλον ἑαυτὸν, καὶ εἷς ἐστι καὶ πολύς· καὶ γὰρ τὸ πλῆθος αὐτοῦ πᾶν ἑνοειδές ἐστι, καὶ τὸ ἓν πεπληθυσμένον· καὶ οὐδέν ἐστιν αὐτὸ λαβεῖν, ὃ μὴ καὶ ἕν ἐστι καὶ πλῆθος. Ἔκαστον γοῦν τῶν εἰδῶν καὶ ἥνωται καὶ πολλά ἐστι· καὶ ἄλλως οὐ πολλὰ μόνον ἦν δυνατὸν εἶναι τὸν νοῦν ἐκεῖνον· οὐ γὰρ ἦν ἂν (8) εἷς οὐδὲ ἀμέριστος· οὐδὲ ὅλως ἐστὶ πλῆθος μὴ ἕν, οὔτε ἓν μόνον· οὐ γὰρ ἂν ἦν δημιουργὸς, οὐδ' ὅλως νοῦς, ἀλλ' ἐπέκεινα τῆς τάξεως ταύτης. Ἀλλ' ὅτι μέν ἐστιν ἐκεῖ καὶ τὸ ἓν καὶ τὸ πλῆθος, δῆλον διὰ τούτων·

(1) B. Deest ἢ πόθεν.
(2) B. τὸ εἶναι.
(3) B. Deest τοῦτο ποιεῖ.
(4) A. B. C. αὐτό.
(5) B. δημιουργός.
(6) B. Deest τὸν.
(7) B. ἀλλ' ὅλως.
(8) D. ἂν ἦν.

τίνα δέ ἐστιν ἐξῆς ἡμῖν σκεπτέον· τὸ μὲν οὖν ἓν, οὔτε τὸ πρώτως ἓν ληπτέον· ἔστι γὰρ πάντων ἐξηρημένον· οὐ γάρ ἐστι γένος ἐκεῖνο τὸ ἓν ἢ εἶδος· τότε γὰρ γένος τινός (1) ἐστι γένος, ἐκεῖνο δὲ οὐδενός· καὶ τὸ εἶδος οὐσία πάντως καὶ πλῆθος, καὶ τοῦ γένους δεύτερον· ἐκεῖνο δὲ ὑπὲρ οὐσίαν, ὑπὲρ πᾶν πλῆθος (2), οὐδενὸς ὅλως δεύτερον· οὔτε αὖ τὴν θεότητα τοῦ νοῦ καθ' ἣν καὶ ἔστι πατὴρ καὶ δημιουργὸς τῶν ὅλων· οὐδὲ γὰρ ταύτην μετέχειν πλήθους δυνατόν· γεννητικὸς (3) γοῦν ἐστι παντὸς τοῦ ἐν αὐτῷ πλήθους· θέμις δὲ οὐκ ἔστι μεθεκτὸν γίνεσθαι τῷ γεννῶντι τὸ γεννηθέν. Ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο ληπτέον τὸ ἓν, ὅ ἐστιν οἷον ὁλότης τῶν εἰδῶν· πάλιν γὰρ ἐπὶ βραχὺ τὴν δύναμιν αὐτοῦ συσέλλομεν, οὕτω λέγοντες· ἔστι μὲν γὰρ καὶ τοῦτο ἓν καὶ πλῆθος τὸ ὅλον πλήρωμα τῶν εἰδῶν, ἀλλ' οὐ τοῦτο ἐστὶ τὸ ἐπὶ πᾶσαν τοῦ δημιουργοῦ τὴν φύσιν ἐκτεινόμενον. Ἐκεῖνο τοίνυν ῥητέον τὸ ἓν, ὅ ἐστιν ὁλότης παντὸς τοῦ δημιουργικοῦ νοῦ· εἰς ὃ καὶ ὁ θεολόγος ἀποβλέπων, ἓν ἐγένετο φησίν· ἔχει γὰρ πάντα καὶ αὐτὸς νοερῶς· καὶ ἔστιν εἷς νοῦς πολλῶν νόων περιληπτικὸς, καὶ κόσμος νοερῶς αὐτοτελῶν νόων μονάς· οὐ γὰρ μόνη (4) τῶν ἰδεῶν ὁλότης ἐν αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ ἄλλαι πολλαί, καθάπερ οἱ θεολόγοι παραδεδώκασι. Τὴν οὖν ὁλότητα τὴν μίαν τὴν διὰ πασῶν διήκουσαν, ἑνάδα προσρητέον, ἵνα καὶ τὸ οὐσιῶδες αὐτῆς φυλάξωμεν· τὸ γὰρ ὅλον οὐσία ἐστὶ, τὸ δὲ αὖ πλῆθος· τάξ

(1) C. Deest τινος.

(2) C. Deest οὐσία, πάντως usque ad οὐδενὸς ὅλως.

(3) C. D. γεννητική.

(4) A. B. D. μόνον ἡ.

τε μερικωτέρας τάξεις αἱ περιέχονται μὲν ὑπὸ τῆς ὁλότητος· οὐδὲν ὃ ἑαυτῶν ἀμέτοχον ἐπιδείκνυται τοῦ ὅλου, πᾶν γὰρ ὅτιπερ ἂν αὐτῶν λαβοις, μετέχει τοῦ ὅλου, καὶ τῆς νοερᾶς ἰδιότητος, εἰ βούλει λέγειν· ταῦτα πάντων (1) ἐστὶ γενικώτατα τῶν ὁπωσοῦν ὄντων· ἢ καὶ αὐτὸς ὁ δημιουργικὸς νοῦς αἴτιος ἁπάντων τῶν εἰδῶν (2). Εἰ δὲ ἐν Σοφιστῇ τὰ πάντα γένη τοῦ ὄντος μέγιστα προσείρηκεν, οὐ θαυμαστόν· τῶν γὰρ ἐν τῷ δημιουργῷ πολλῶν γενῶν καὶ εἰδῶν ἐπεζήτει τὰ μέγιστα· τὸ δὲ ἓν τοῦτο καὶ (3) τὸ πλῆθος οὐκ ἐν τῷ νῷ ἐστιν· ἀλλ' αὐτὸς ὁ νοῦς· ἓν γὰρ ἡ ὁλότης αὐτοῦ καὶ τὸ εἶδος καθ' ὃ προνοεῖται τῶν οἰκείων ἀδιάκριτός ἐστι· πλῆθος δὲ τὰ ἰδιώματα πολλὰ, καὶ αἱ μερικαὶ ὁλότητες· διὸ καὶ ἕκαστον τῶν δημιουργικῶν εἰδῶν, ἓν καὶ πλῆθος ἐστὶν ὥσπερ ὁ πᾶς δημιουργικὸς νοῦς. Καὶ ἔστι διὰ τοῦτο τὸ μὲν ἓν τοῦτο εἶδος, ἑνοποιὸν τοῦ τε ὅλου καὶ τῶν ἐν αὐτῷ παντοίων εἰδῶν, τό τε πλῆθος ἓν πρὸ πάντων, καθ' ὃ καὶ ὁ ὅλος πεπλήθυται νοῦς· καὶ ἕκαστον τῶν νοερῶν εἰδῶν πολλὰ καθ' (4) αὐτό ἐστιν, ὡς' εἶναι ταῦτα γενικώτατα τῶν γενῶν, ἀφ' ὧν ἑκάστοις ὑπάρχει καὶ ἑνὶ εἶναι καὶ πολλοῖς, ἀναλογον ὑποστάσεσι (5) πρὸς τὸ πέρας τὸ πρῶτον καὶ τὴν πρωτίστην ἀπειρίαν· Καὶ γὰρ τὸ ἑνοποιὸν τοῦ (6) πλήθους πέρας ἐστὶν, ἀλλ' οὐκ ἀνάπαλιν. Τί γὰρ εἰ ἄπειρον ποιεῖ κατὰ μέγεθος ἢ κατὰ δύναμιν·

(1) A. B. πάντα.

(2) D. Deest ἡ καὶ αὐτὸ usque ad εἰ δὲ ἐν Σοφιστῇ.

(3) B. Deest τὸ.

(4) B. καθ' αὐτά.

(5) C. D. ὑποστάσιν.

(6) C. Deest τοῦ.

εἴ τι ἄρα πληθοποιὸν, καθ' ὃ τοιοῦτον, ἀπειροποιόν (1) ἐστιν· οὐ πᾶν δὲ ἀπειροποιὸν πληθοποιόν. Εἰ δὲ ἐν Σοφιστῇ τούτων οὐκ ἐμνημόνευσεν, ὡς ἔφαμεν ἐν τοῖς μεγίστοις γένεσι, τί θαυμαστόν; Μή (2) ποτε γὰρ, ἐπειδὴ πλῆθος καὶ ἓν οὐ μόνον οὐσιώδες ἐστὶν, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ οὐσίαν, ταυτὸν δὲ καὶ ἕτερον ἐν οὐσίαις, εἰκότως γένη τοῦ ὄντος προχειριζόμενος, ταῦτα μὲν μνήμης ἐν ἐκείνοις ἠξίωσε, τὴν δὲ ἑνοποιὸν τῶν πεπληθυσμένων, καὶ τὴν πληθοποιὸν τῶν ἡνωμένων σεσιώπηκε· διότι δὴ (3) καὶ τὸ ὂν μέγιστον ἐκεῖ καὶ ἀρχηγικὸν (4) ἐτίθετο τῶν γενῶν· τούτῳ γὰρ οἰκεῖον τὸ ταυτὸν καὶ ἕτερον. Οὐ μέντοι τὸ ἓν ἁπλῶς καὶ τὸ πλῆθος, ὧν ἦν καὶ πρὸ τοῦ ὄντος ὑπόστασις. Πάντα γοῦν καὶ ὅσα διηπόρησεν ἐν ἐκείνοις, καὶ ὅσα ἐξηπόρησεν ὡς περὶ τὸ ὂν διατρίβων, μνήμης ἕκαστα τῆς προσηκούσης τῷ ὄντι πλείονος ἢ ἐλάσσονος ἔτυχεν. Εἰ δὲ ὅπη ταῦτα, ἓν λέγω καὶ πλῆθος, ταὐτοῦ (5) καὶ ἑτέρου διέστηκε σκοποίης (6), εὑρήσεις τὰ μὲν ὄντα τῶν καθ' αὐτὸ, τὰ δὲ τῶν πρός τι πάντως ὄντα· οὔτε γὰρ τὸ ἓν πρὸς ἄλλο τι λέγεται τῶν ὄντων, οὔτε τὰ πολλά· ταυτὸν δὲ καὶ ἕτερον κἂν ἐν ἑαυτῷ (7) λέγηται, κἂν ἄλλῳ (8), ὡς πρός τι λέγεται, καὶ οὐχ ὡς καθ' ἑαυτὸ πάντως· διὸ καὶ πρότερα τῇ φύσει.

(1) C. ἄπειρον.
(2) C. D. πῇ ποτε.
(3) C. Deest δή.
(4) D. ἀρχηγόν. C. prima manus ἀρχηγόν. Secunda ἀρχηγικόν.
(5) C. D. ταῦτα.
(6) C. σκόπον καὶ εὑρήσεις. D. σκοποίης· εὑρήσεις.
(7) C. D. κἂν ἑαυτῷ.
(8) C. ἄλλως.

τὸ ἓν καὶ τὸ πλῆθος ταυτοῦ καὶ ἑτέρου, τὸν τρόπον τοῦτον ὃν τὰ καθ' αὑτὸ τῶν πρός τι προηγεῖται κατὰ φύσιν. Ἔοικε δὲ τὸ ἐν τούτοις ἓν καὶ τὸ πλῆθος, ἔν τε τῷ δημιουργικῷ νῷ καὶ ἐν ἑκάστῳ τῶν εἰδῶν θεωρούμενον, ὡς ἀπ' αἰτίων παλιν ἠρτῆσθαι πρωτουργῶν (1) τοῦ πέρατος καὶ τῆς ἀπειρίας· ἑνοποιὸν γὰρ τὸ πέρας, ἡ δὲ ἀπειρία τὸ ἐν ἑκάστῳ πλῆθος ὑφίσησιν. Ὅτι δὲ (2) οὐ χρὴ τὸ ὑπερούσιον ἓν λαμβάνειν, ἀλλὰ τὸ οὐσιῶδες καὶ τὸ οἷον ὅλον καὶ τὸ παντελὲς τοῦ νοῦ, δηλοῖ καὶ ὁ Πλάτων εἰπὼν, ἀλλ' εἰ ὅ ἐστιν ἓν αὐτὸ τοῦτο πολλὰ ἀποδείξει. Τοῦτο γὰρ ζητεῖ τὸ ἓν ἀποδειχθῆναι καὶ πλήθους μετέχον ᾧ τὸ ἔστι προσάγομεν, ἀλλ' οὐ τὸ κρεῖττον τοῦ ἔστι.

« Καὶ περὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων ὡσαύτως·
» εἰ μὲν αὐτὰ τὰ γένη τε καὶ εἴδη ἐν αὐτοῖς
» ἀποφαίνοι (3) τἀναντία ταῦτα πάθη (4) πάσ-
» χοντα, ἄξιον θαυμάζειν· εἰ δέ με ἔν τις
» ἀποδείξει ὄντα (5) καὶ πολλὰ, τί θαυμαστόν,
» λέγων (6) ὅταν μὲν βούληται πολλὰ ἀπο-
» φαίνειν, ὡς ἕτερα μὲν τὰ ἐπὶ δεξιά μου ἐστὶν,
» ἕτερα δὲ (7) τὰ ἐπ' ἀριστερὰ, καὶ ἕτερα μὲν
» τὰ πρόσθεν, ἕτερα δὲ τὰ ὄπισθεν, καὶ ἄνω
» καὶ κάτω ὡσαύτως; πλήθους γάρ, οἶμαι, μετ-

(1) B. Deest πρωτουργῶν.
(2) C. Deest δέ.
(3) D. ἀποφαίνει.
(4) C. Deest πάθη.
(5) C. Deest ὄντα.
(6) B. C. D. λέγων, ut Edit. A. λέγω.
(7) D. ἕτερα ὃ τά.

» ἔχω· ὅταν δὲ ἓν, ἔρει (1) ὡς ἑπτὰ ἡμῶν ὄν-
» των, εἰς ἐγώ εἰμι ἄνθρωπος μετέχων καὶ τοῦ
» ἑνὸς, ὥσε ἀληθῆ ἀποφαίνει (2) ἀμφότερα.
» Ἐὰν οὖν τις τοιαῦτα ἐπιχειρῇ (3) πολλὰ καὶ
» ἓν ταῦτα ἀποφαίνειν (4), λίθους καὶ ξύλα
» καὶ τὰ τοιαῦτα, φήσομεν αὐτὸν πολλὰ καὶ
» ἓν ἀποδεικνύναι, οὐ τὸ ἓν πολλά, οὐδὲ τὰ
» πολλὰ ἕν, οὐδέ τι θαυμαστὸν λέγειν, ἀλλ'
» ἅπερ ἂν πάντες (5) ὁμολογοῖμεν (6). »

Κοινὸς ἐν τούτοις παραδίδοται κανὼν περὶ τῆς κοινωνίας τῶν εἰδῶν, ἀνατείνων ἡμᾶς ἀπὸ τῶν αἰσθητῶν καὶ τῆς ἐν τούτοις συμπλοκῆς τῶν ἀντικειμένων γενῶν τε καὶ εἰδῶν ἐπ' αὐτὰς τὰς ὑπερφυεῖς καὶ νοερὰς οὐσίας· οὐδὲν μὲν θαυμαστὸν ὁ τούτοις θεωρεῖσθαι τοῖς μεριστοῖς καὶ ἀδιαχάτοις πράγμασιν ἀποφαινόμενος, εἰ ταυτὸν ἓν εἶναι δοκεῖ καὶ πολλά· προσάγων δὲ ἡμᾶς ἐπὶ τὴν ἡνωμένην καὶ ἀμέριστον ὑπόστασιν καὶ τὴν τῶν αἰωνίων καὶ καθαρῶν εἰδῶν κατανόησιν, ἃ ἐστιν αὐτὰ καθ' αὑτά, καὶ οὐδὲν ἔδρας δεῖται καὶ ὑποδοχῆς, ὁποίας δεόμεθα. Τὰ αἰσθητὰ καὶ ἓν ὁρᾶται καὶ πολλά· ἓν μὲν τῇ οὐσίᾳ, τῇ ὁλότητι, τῷ ὑποκειμένῳ, τῷ εἴδει· πολλὰ δὲ τοῖς συμβεβηκόσι, τοῖς μέρεσι, ταῖς δυνάμεσι, τῇ ὕλῃ, καὶ πᾶσιν ἁπλῶς ἐξ ὧν τὸ μεριστὸν καὶ πεπληθυσμένον τῶν

(1) C. D. ἔρει, ut Edit. A. B. ἐρῇ.

(2) C. D. ἀποφαίνειν.—Bas. Thoms. Heind. ἀποφαίνοι.

(3) C. D. ἐπισχῇ.

(4) C. D. ἀποφαίνοι.

(5) B. πάντες, ut Edit. A. C. D. πάντως.

(6) Sic conjecerat Heind. pro ὁμολογῶμεν.

αἰσθητῶν ἀπελέγχειν εἰώθαμεν· ἡ οὐ ταῦτά ἐστιν ἃ καὶ ταῖς σχέσεσι ποικίλλεται, καὶ τοῖς τόποις διΐστανται (1), καὶ ὅλως φαινόμενον ἔχειν τὸ ἕν· τὸ δὲ πλῆθος ἐπικρατοῦν τῆς ὅλης αὐτῶν ὑποστάσεως. Μεριστὴ γὰρ αὐτῶν ἐστι καὶ ἔνυλος ἡ φύσις· ἀλλ' ἐν μὲν τοῖς αἰσθητοῖς, οὐ θαυμαστὸν, ὥς φησι καὶ ὁ Σωκράτης, εἰ (2) τὸ αὐτὸ καὶ ἕν ἐστι καὶ πλῆθος ἄλλως μὲν ἕν, ἄλλως δὲ πλῆθος, ἐπ' αὐτῶν δὲ (3) τῶν νοητῶν, θαυμαστὸν, εἰ τὸ αὐτὸ ἓν μετέχει πλήθους, καὶ εἰ τὸ πλῆθος ἑνὸς, ἃ καὶ ὁ Σωκράτης ὑπονοεῖ μὲν, θαυμάζει δὲ εἰ ἀποδεικτά (4) ἐστι. Καὶ εἴρηται παρ' ἡμῶν, ὅπως καὶ αὕτη ἡ ὑπόνοια τοῦ Σωκράτους, ἀληθής. Οὐ γὰρ πάντα τρόπον ἡ κοινωνία γίγνεται τῶν εἰδῶν, ἀλλὰ κατὰ τὸν προσήκοντα αὐτοῖς· τίς δὲ οὗτος ἐστιν, εἴρηται πρότερον. Ἀλλ' ἐπὶ τὴν λέξιν ἐπανιτέον, καὶ θεατέον ἕκαστον (5) τῶν ἐκκειμένων (6) ῥημάτων. Τῷ (7) μὲν τοίνυν εἰπεῖν καὶ περὶ πάντων, τὴν παντελῆ διακόσμησιν ἐδήλωσε τῶν θείων εἰδῶν, καὶ τὴν ἕνωσιν αὐτῶν καὶ τὴν (8) σύμπνοιαν. Τῷ δὲ προσθεῖναι καὶ περὶ τῶν ἄλλων, τὴν διάκρισιν καὶ τὸ ἀσύγχυτον αὐτῶν πλῆθος ἐνεδείξατο· διὰ δὲ τῶν γενῶν αὖ καὶ τῶν εἰδῶν, τάς τε ἁπλουστέρας καὶ ὁλικωτέρας αἰτίας, καὶ τὰς μερικωτέρας ἐκεῖ καὶ οἷον συνθετωτέρας (9) ὑποστάσεις ἡμᾶς ἐδίδαξε. Τὰ γὰρ εἴδη τὰ περιληπτικώτερα καὶ ἐνοειδέστερα καὶ αἰτιώτερα, γένη προσεί-

(1) D. διίσταται.
(2) A. B. εἰ δέ.
(3) A. B. δή.
(4) C. ἀποδεικτικά.
(5) C. D. ἕκαστα.
(6) B. ἀναγκαίων.
(7) D. τῶν.
(8) C. Deest τήν.
(9) C. Deest αἰτίας usque ad ὑποστάσεις.

ρηκεν. Ἄλλα δή τινα καὶ οὐχ οἷα τὰ ὑστερογενῆ, καὶ τὰ ἐν τοῖς καθ' ἕκαστα φησί. Ταῦτα γὰρ ἐνδάλματα τούτων (1) ἐστί· καὶ ἡ διαιρετικὴ πρώτως τὸ νοερὸν πλῆθος θεᾶται τῶν εἰδῶν καὶ τῶν γενῶν, καὶ τὴν ἐν ἐκείνοις τῶν προόδων τάξιν, καὶ τὰς σειρὰς τὰς νοεράς. Διὰ δὲ, τοῦ ἐν αὐτοῖς, ἔδειξεν ὁποίαν ζητεῖ κοινωνίαν ἐπὶ τῶν εἰδῶν μὴ ἐπίκτητον, μηδὲ ἔξωθέν ποθεν (2) ὑπάρχουσαν αὐτοῖς, ἀλλ' ἀπὸ τῆς οὐσίας τῆς (3) αὐτῶν καὶ τῆς φύσεως. Καὶ μὴν διὰ τῶν ἀντιθέσεων ὧν παρέλαβε τὸ πλῆθος τῶν αἰσθητῶν ἀπελέγχων, ἱκανῶς, οἶμαι, τὸ πλῆθος (4) καὶ τὸ μεριστὸν αὐτῶν ἐνέφηνεν. Αἱ γὰρ σχέσεις ἄπειροί εἰσι, καὶ διὰ τὸ μᾶλιστα ἀνούσιον, εἰς τὸ ἀμέριστον ὑποφερόμεναι (5) καὶ ἄπειρον. Τί δὲ οἱ ἀριθμοί, ὅ τε τῆς ἑξάδος καὶ ὁ τῆς ἑπτάδος; ἆρα μάτην παρελήφθησαν, ἢ πρὸς μὲν τὴν τοῦ πλήθους ἔνδειξιν ἡ ἑξὰς (6) προσήκουσα ἦν διὰ τὸ ἄρτιον, καὶ ὅλως τὸ τέλειον· οὐ γὰρ ἀτελὲς εἶναι δεῖ τὸ πλῆθος τὸ μέλλον μεθέξειν τοῦ ἑνός· πρὸς δὲ τὴν τοῦ ἑνὸς (7) ἡ ἑπτάς· μοναδικὴ γάρ ἐστι καὶ μόνης μονάδος γεγονός· καὶ ὅλως τὸ περιττὸν πρὸς τοῦ ἑνός ἐστι. Καὶ εἰ βούλει καὶ ἐπ' αὐτοὺς ἀνιέναι τοὺς θεοὺς τοὺς (8) ἀναλογον τοῖσδε τοῖς ἀριθμοῖς, ὄψει καὶ ἐκεῖ τὸ αἴτιον (9) τῆς τε κοινωνίας καὶ τῆς διακρίσεως τῶν εἰδῶν. Ἡ μὲν γὰρ ἑξὰς Ἀφροδίτης (10)

(1) D. Deest τούτων.
(2) B. ἔξωθέν τινα. C. Deest ποθεν.
(3) D. τῶν.
(4) C. D. Deest τὸ πλῆθος.
(5) B. ὑποφαινόμεναι.
(6) C. καὶ ἑξάς.
(7) C. D. Deest πρὸς δὲ τὴν τοῦ ἑνός.
(8) C. D. τοῖς.
(9) B. τὸν αἴτιον.
(10) C. Ἀφροδίου.

ἐστὶν ἱερὰ, φασὶ Πυθαγορείων παῖδες· ἡ δὲ ἑπτὰς, τῆς δεσποίνης ἡμῶν Ἀθηνᾶς· ἔστι δὲ ἡ μὲν ἀναγωγὸς ἀπὸ τοῦ πλήθους εἰς ἕν· ἡ δὲ τὴν ἐν τῷ πλήθει κοινωνίαν παρεχομένη τοῖς τε νοητοῖς καὶ πᾶσι τοῖς οὖσιν. Εἰ τοίνυν λέγεις τὴν ἑπτάδα τὴν Ἀθηναϊκὴν ἑνοποιὸν, τὴν δὲ ἑξάδα τὴν Ἀφροδισιακὴν μετὰ τῆς κοινωνίας φυλάττειν τὸ πλῆθος, οἰκείως (1) εὑρήσεις ἑκατέραν, τὴν μὲν εἰς τὴν τοῦ πλήθους, τὴν δὲ εἰς τὴν τῆς ἑνώσεως ἀπόδειξιν παρειλημμένην.

Πάλιν τοίνυν (2) τὸ λίθους καὶ ξύλα καὶ τὰ τοιαῦτα ἀποφαίνειν ἓν καὶ πολλὰ θαυμαστῶς ὅπως ἐνδείκνυται· πῶς τὸ ἓν ἐνταῦθα καὶ τὸ πλῆθος, καὶ ὅτι διῃρημένα (3) ἀπ' ἀλλήλων καὶ δεόμενα συνδέσμου τινός· πῶς γὰρ τὸ εἶδος ἓν ὂν συνάπτεται τῇ ὕλῃ, θεῖον ὡς διὰ τῆς φύσεως· αὕτη γάρ ἐστι συναγωγὸς ἀμφοῖν, ἐκεῖ δὲ ἄνευ συνδέσμου προσθέσεως, τὸ ἓν πολλὰ, καὶ τὰ πολλὰ ἕν· αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ ὅλος νοῦς ἓν πολλά ἐστι· αἱ δέ γε ἐν αὐτῷ μερικώτεραι τάξεις, πολλαὶ ἑνοειδεῖς· πάλιν οὐκ εἰσὶν ἕτεραι παρ' αὐτὸν ἁπλῶς· συμπληροῦσι γὰρ αὐτοῦ (4) τὴν μίαν ὁλότητα.

« Ἐὰν δέ τις ὧν δὴ (5) ἐγὼ ἔλεγον, πρῶ-
» τον μὲν διαιρῆται (6) χωρὶς αὐτὰ καθ' αὑτὰ τὰ
» εἴδη, οἷον ὁμοιότητά τε καὶ ἀνομοιότητα (7),
» καὶ πλῆθος καὶ τὸ ἕν, καὶ φάσιν, καὶ κίνη-

(1) C. οἰκεῖα. D. οἰκείαν.

(2) C. Deest πάλιν τοίνυν.

(3) C. D. διῃρημένου ἀπ' ἄλλων.

(4) C. αὐτῇ.

(5) B. ὧν νῦν δέ. Bas. Thoms. Heind. ὧν νῦν δή. Bekk. ὃ νῦν δή.

(6) C. D. διαιρεῖται αὐτὰ

(7) D. οἷον ὁμοιότητος καὶ ἀνομοιότητος.

» σιν, καὶ πάντα τὰ (1) τοιαῦτα· εἶτα ἐν αὐτοῖς (2)
» ταῦτα δυνάμενα συγκεράννυσθαί τε καὶ δια-
» κρίνεσθαι ἀποφαίνῃ, ἀγαίμην ἂν ἔγωγε θαυ-
» μαστῶς, ἔφη, ὦ Ζήνων ».

Ἐπ' αὐτὴν τὴν τελευτάτην ὁ Σωκράτης ἀναδεδράμηκεν ὑπόθεσιν περὶ τῆς κοινωνίας τῶν εἰδῶν, καὶ συγκρίνεσθαι πάντα εἰπών· ταῦτα γὰρ ὑπάρχειν ἅμα, ἄμφω δὲ τοῖς θείοις ἐκείνοις πράγμασιν, ἕνωσίν τε ἀσύγχυτον καὶ διάκρισιν ἀδιαίρετον, ἵνα (3) καὶ ἐν ἀλλήλοις ᾖ καὶ (4) σώζῃ τὴν καθαρότητα τὴν ἑαυτῶν. Τοῦτον οὖν ἄγαται τὸν τοῦτο δεῖξαι δυνάμενον, ὅπως καὶ ἥνωται καὶ διακέκριται τὰ εἴδη τὰ νοητά, καὶ ὅπως οὔτε τὴν ἄμικτον ἀπόλλυσι καθαρότητα διὰ τὴν ἕνωσιν, οὔτε τὴν κοινωνίαν τὴν θείαν διὰ τὴν διάκρισιν, ἀλλὰ καὶ διακέκριται ἅμα καὶ συγκέκριται δεσμῷ ἔρωτος ἀγητοῦ κατὰ τὸ λόγιον·

ὃς ἐκ νόου ἔκθορε (5) πρῶτος
Ἐσσάμενος (6) πυρὶ πῦρ συνδέσμιον, ὄφρα κεράσῃ
Πηγαίους κρατῆρας, ἐοῦ πυρὸς ἄνθος ἐπισχών·

ταύτην οὖν ζητεῖ τὴν σύγκρασιν (7) ὁ Σωκράτης μετὰ τῆς διακρίσεως ἰδεῖν ἐπὶ τῶν ἀμερῶν καὶ νοητῶν ὑποσάσεων, καὶ ἐπὶ ταύτην προκαλεῖται τοὺς ἄνδρας· καὶ

(1) B. πάντως.
(2) B. ἑαυτοῖς, ut Edit.
(3) B. ἵνα δὲ καί.
(4) C. Deest σώζῃ.
(5) Cod. quatuor : ἔθορε.

At vid. Procl. in Alcibiad. T. 2, p. 177.

(6) Ἐστόμενος. Thoms. p. 12, not. 2.
(7) B. σύγκρισιν.

ταύτην ἄγαται τὴν θεωρίαν τὴν ἐνίζουσαν ἅμα καὶ διακρίνουσαν τὰς νοερὰς δυνάμεις τῶν αἰσθητῶν, ὁμοιότητα ἐκείνην καὶ ἀνομοιότητα, πλῆθος τὸ ἐκεῖ καὶ τὸ ἕν, φάσιν τὴν θείαν καὶ κίνησιν· προσέθηκε γὰρ δὴ ταῦτα ταῖς εἰρημέναις συζυγίαις· ἐπεὶ κἂν (1) ὁ Ζήνων, οὐ μόνον ἐξ ἐκείνων, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς τούτων ἀκολουθίας ἀπήλεγχε τὴν ἀτοπίαν τῶν τὰ πολλὰ τοῦ ἑνὸς χωριζόντων· οὐ γὰρ μόνον ἐκ τοῦ ὁμοίου καὶ ἀνομοίου πεποίητο τὴν ἐπιχείρησιν, οὐδὲ αὖ μόνον ἐκ τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ πλήθους, ἀλλ' ἤδη καὶ ἀπὸ φάσεως καὶ κινήσεως· τὸ γὰρ αὐτὸ καὶ κατὰ τὸ αὐτὸ καὶ ἑστάμενον καὶ κινούμενον ἀπέφηνεν, εἰ τὰ πολλὰ μὴ μετέχοι τοῦ ἑνός, πᾶν τὸ ἑστάμενον ἕν τινι (2) ἐστὶν ἑνί, καὶ πᾶν τὸ κινούμενον ἑξίσταται (3) τοῦ ἑνός, ὥστε τὰ πολλὰ εἰ μὴ μετέχοι τινὸς ἑνός, ἄστατά ἐστι· καὶ πάλιν εἰ αὐτὸ τοῦτο ἔχοι κοινὸν τὸ μὴ μετέχειν τινός, ἕν τινι ἕστατ· ταύτῃ οὖν πάλιν ἀκίνητα· τὰ αὐτὰ ἄρα καὶ κινούμενα ἕστατ καὶ ἑστῶτα. Οὐκ ἄρα πολλά ἐστιν ἕρημα πάντῃ τοῦ ἑνός, ἀλλ' ὁ μὲν Ζήνωνος λόγος καὶ ἐνταῦθα τοιοῦτος· ὁ δέ γε Σωκράτης, ὡς τούτων ἱκανῶς δεδειγμένων δεῖν (4) πανταχοῦ μετέχειν ἑνώσεως, χαίρειν ἐάσαντα τὸ δεικνύναι τὰ τῇδε πολλὰ μὴ διῃρημένα μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡνωμένα ἀλλήλοις, ἀξιοῖ δεικνύειν αὐτὸν, μὴ ὅπως τὸ αὐτὸ κινεῖται καὶ ἕστηκεν ἐν τοῖς αἰσθητοῖς, ἀλλὰ μεταβαίνειν ἐπὶ τὰς νοερὰς μονάδας, καὶ ἀποφαίνειν ὅπως ἥνωνται καὶ

(1) C. συζυγίαις· οὐκ ἂν ὁ Ζήνων μόνον...

(2) ἕν τι ἐστιν.

(3) B. εἰ τὰ πολλὰ μετέχειν ἐξίσταται τοῦ ἑνός.

(4) C. δεῖ.

ἐκεῖναι, καὶ ὅπως μετέχουσιν ἀλλήλων. Ὅτι μὲν γὰρ τὰ ἐνταῦθα πλήθη (1) μετέχει τινῶν μονάδων, καὶ διὰ τούτων τὸ μεριστὸν αὐτῶν καὶ διεσπαρμένον εἰς ἕνα περιάγεται σύνδεσμον, ἱκανῶς δέδεικται· πρὶν δὲ ἐπ' αὐτὴν ἐπανέλθωμεν τὴν ἀκροτάτην ἕνωσιν τὴν Παρμενίδειον, τὰς πολλὰς θεωρήσωμεν καὶ ἀφανεῖς καὶ ἀκατατάκτους (2) μονάδας πῶς ἐν ἀλλήλαις εἰσί, πῶς κοινωνία τε αὐτῶν ἐστιν ὁμοφυὴς, καὶ καθαρότης ἀσύγχυτος· πῶς ἡ ὁμοιότης συγκέκραται πρὸς τὴν ἀνομοιότητα· πῶς τὸ ἓν καὶ τὸ πλῆθος χωρεῖ δι' ἀλλήλων· πῶς ἡ στάσις καὶ ἡ κίνησις μετειλήφασιν ἀλλήλων· ὁ γὰρ τὴν τοιαύτην μίξιν καὶ διαπλοκὴν τῶν εἰδῶν τεθεαμένος, οὗτος ἐστὶν ἀγαστὸς ὄντως τῷ Σωκράτει· καὶ οὐχ ὡς ἔτυχεν ἀγαστός· τὸ γὰρ, θαυμαστῶς (3), βεβαιοτέραν ποιεῖ τὴν εὐφημίαν, καὶ οὐδὲν ἄλλο ἐμφαίνει, ἢ τὸ ὄντως καὶ ὡς ἀληθῶς καὶ ἐπαξίως τοῦ θαύματος. Πάντα ἄρα τὰ πάθη (4) τοῦ Σωκράτους εὔστοχα· ἡ ἀπόγνωσις, ἡ ὑπόνοια, ἡ ἐλπίς· ἡ μὲν, εἰς τὴν πρὸς ἄλληλα σύγχυσιν ἀποβλέψαντος αὐτοῦ καὶ τὴν σύμφυρσιν τῶν θείων εἰδῶν· ἡ δὲ, εἰς τὴν κοινωνίαν ἁπλῶς· ἡ δὲ, εἰς τὴν ἕνωσιν ἅμα καὶ διάκρισιν, ἣν καὶ τελευταίαν ἐπέθηκεν, οἷον ἐκ πυρείων ἀνάψας ἑαυτῷ φῶς, διὰ τῆς πρὸς τὸ πρᾶγμα ἐνατενίσεως καὶ τῆς πρὸς αὐτὰ τὰ εἴδη συνεχοῦς ἀνατάσεως. Ταῦτα μὲν οὖν εἰρήσθω περὶ τοῦ τρόπου τῶν λόγων τούτων, καὶ τῆς ὅλης προθέσεως· πάλιν δὲ ἡμῖν αὐτὰ τὰ πράγματα σκεπτέον· τίς ἡ στά-

(1) C. Deest ἐνταῦθα πλήθη.
(2) C. ἀκατάκτους.
(3) θαυμαστὸν. D. θαυμαστός.
(4) C. ἤθη.

σις (1) ἐκεῖ, καὶ τὶς ἡ κινήσις, καὶ τίνα τάξιν ἔχουσι, καὶ εἰ μετέχουσιν ἀλλήλων. Οὐκοῦν ὅτι μὲν ἀνάγκη τὸν δημιουργικὸν νοῦν ἐν νοήσεσιν ὑφεστηκότα καθαραῖς καὶ ἀύλοις, καὶ πάντων ἀθρόως ὄντα δημιουργικὸν καὶ ὑπερκόσμιον, ἀμετάβλητον εἶναι τῇ τε οὐσίᾳ καὶ ταῖς ἐνεργείαις, οἶμαι παντὶ δῆλον εἶναι· πᾶν γὰρ τὸ ἀμέριστον εἶδος, αἰώνιον ἐστί· πᾶν δὲ τὸ (2) ἀιώνιον ἐν στάσει τὴν ἑαυτοῦ φύσιν ἔχει· τὸ γὰρ μεταβάλλον ἢ κατ' οὐσίαν ἢ κατ' ἐνέργειαν, καὶ ἄλλοτε ἄλλως ἢ γιγνόμενον ἢ ἐνεργοῦν, μεριστόν ἐστιν, ἢ πρώτως ἢ ἐσχάτως· πᾶς δὲ νοῦς ἀμέριστος, καὶ ἁπλοῦς καὶ ἀγέννητος. Εἰ τοίνυν πᾶς νοῦς ἀμέριστος, πᾶν δὲ τὸ ἀμέριστον αἰώνιον, πᾶν δὲ τὸ αἰώνιον ἀτρέπτως ἔστηκε, δῆλον δήπουθεν ὅτι πᾶς νοῦς ἕστηκε· καὶ πολλῷ μᾶλλον ὁ δημιουργικὸς νοῦς· ὅσῳ γὰρ δυνατώτερος ἐστὶ τῶν μετ' αὐτὸν, τοσούτῳ (3) μᾶλλον φρουρεῖ τὴν ἑαυτοῦ τάξιν ἀμετάστατον· εἰ δὲ καὶ ἑδράζει τὸν ὅλον κόσμον κατά τε τὴν ὁλότητα αὐτοῦ καὶ τὸ ὅλον εἶδος, καὶ τοὺς πόλλους τοὺς ἐν αὐτῷ, καὶ τὰ κέντρα καὶ τοὺς ἄξονας, καὶ δίδωσιν ἑκάστῳ τούτων μόνιμον δύναμιν, πόθεν ἂν εἴη ταύτην διδοὺς, ἢ ἀπὸ τῆς οἰκείας οὐσίας; αὐτῷ (4) γὰρ τῷ εἶναι δίδωσιν· ἔστι γὰρ ἐν αὐτῷ (5) στάσις αἰτία τῶν ἑστώτων ἁπάντων, ἀλλὰ μὴν καὶ κίνησις· εἰ γὰρ ἔστι δημιουργὸς, καὶ εἰ νοεῖ ἑαυτὸν, δῆλον ὡς ἐνεργεῖ· καὶ γὰρ ἡ ἐνέργεια, λέγεται κίνησις τελεία, τοιαύτη δέ ἐστιν ἡ δημι-

(1) B. τάσις.
(2) B. Deest τὸ.
(3) D. τοσοῦτον.
(4) C. αὐτῶν.
(5) A. ἑαυτῷ.

τυργικὴ ποίησίς τε καὶ νόησις· εἰ δὲ καὶ, ὥς φησιν ἐκεῖνος, οἷον ζωὴ τῶν ἀσωμάτων ἐστὶν ἡ κίνησις, δεῖ πολλῷ πρότερον τὴν ζωοποιὸν αἰτίαν ἐν ἐκείνῳ κίνησιν (1) καλεῖν· αὐτὸ γὰρ τὸ ζῆν κίνησιν ἐστὶν ἔχειν· εἰ δὲ καὶ δίδωσι τῇ τε γενέσει καὶ τῷ οὐρανῷ τὴν κίνησιν (2), δίδωσι δὲ ἀπὸ τῆς ἑαυτοῦ οὐσίας, πῶς οὐ πολλῷ πρότερον ἔστιν ἐν ἑαυτῷ (3) κίνησις; πᾶν γὰρ τὸ τῷ εἶναι ποιοῦν, ἀπὸ τοῦ ἐν ἑαυτῷ (4) ὄντος, τοῖς ἄλλοις μεταδίδωσι· καὶ γὰρ τὸ πῦρ, οὐχὶ ψυχρότητος, ἀλλὰ θερμότητος μεταδίδωσι τοῖς ἄλλοις· αὐτῷ γὰρ τῷ εἶναι ποιεῖ, καὶ οὐ (5) προελόμενον· ψυχρότητα (6) δὲ οὐκ εἶχε· καὶ ὁ ἥλιος φῶς δίδωσι· καὶ ἡ ψυχὴ ζωήν· ὥσε εἰ καὶ ὁ δημιουργὸς δίδωσι κίνησιν τοῖς μετ' αὐτὸν, ἔχει τὴν αἰτίαν τῆς κινήσεως ὁμοῦ τῇ στάσει συνυφεσηκυῖαν. Ἀλλ ὅτι μὲν ἔστιν ἐκεῖ καὶ στάσις (7) καὶ κίνησις, δῆλον διὰ τούτων, καὶ ὡς ἡ μέν ἐστι τὸ αἰώνιον τῆς δημιουργικῆς νοήσεως καὶ τὸ τῆς προνοίας ἐνεργόν, ἡ δὲ (8) τὸ ἀεὶ ὡσαύτως τῆς ἐνεργείας τοῦ δημιουργοῦ, φρουροῦσα τὴν δραστήριον αὐτοῦ δύναμιν· διὰ τί γὰρ ἄγρυπνος ἐστὶ καὶ ἀκμαία καὶ δραστήριος ἡ πρόνοια τοῦ δημιουργοῦ τῶν ὅλων, ἢ διὰ τὴν κίνησιν; διὰ τὶ δὲ μόνιμος καὶ ἀνεξάλλακτος καὶ ἀκλινὴς, ἢ διὰ τὴν στάσιν;

Δύο ἄρα ταῦτα γένη θετέον ἐν αὐτῷ, στάσιν καὶ

(1) C. Deest κίνησιν.
(2) A. Deest αὐτὸ γὰρ τὸ ζῆν usque ad δίδωσι δὲ ἀπό.
(3) C. D. αὐτῷ.
(4) B. C. D. αὐτῷ.
(5) A. B. Deest ἀλλὰ θερμότητος usque ad προελόμενον.
(6) B. ψυχρότητος.
(7) B. Deest καὶ κτάσις.
(8) B. C. D. ἡ δὲ.

κίνησιν· ταῦτα δὲ τὰ δύο γένη, πότερον μετέχειν ἀλλήλων φατέον, ἢ οὔ; δοκεῖ γὰρ οὖν ὁ ἐν τῷ Σοφιστῇ Ἐλεάτης ξένος ἀποφῆσαι τὴν μίξιν ἐπὶ τούτων· οὔτε γὰρ πάντα ἄμικτα ἀλλήλοις εἶναι προσῆκε, οὔτε πάντα μεμιγμένα, ἀλλὰ ταυτὸν μὲν καὶ θάτερον κοινωνεῖν ἀλλήλοις, στάσιν δὲ οὐκέτι καὶ κίνησιν. Μήποτε οὖν ἐν τούτοις ὁ Σωκράτης ἄγασθαι λέγων τὸν δυνάμενον δεῖξαι ταῦτα δυνάμενα συγκρίνεσθαι, καὶ δίδωσι χώραν τοῖς ἐν Σοφιστῇ λόγοις (1) διορίζουσι, τίνα μὲν διακέκριται ἀπ' ἀλλήλων, τίνα δὲ κοινωνεῖ· καὶ αὐτὸς μὲν ὡς ἀπορῶν, ἐφίεταί τι περὶ τούτων μαθεῖν, ὁ δὲ ἐκεῖ σοφὸς τὴν ἐπιστημονικὴν πεποίηται περὶ αὐτῶν ὑφήγησιν, τὰ μὲν ἀποκεκριμένα τῶν γενῶν ἀπ' ἀλλήλων, τὰ δὲ συγκεκριμένα ἀλλήλοις ἀποδείξας· τὸ γὰρ δύνασθαι ταῦτα πάσχειν οὐκ ἄγει μετουσίαν ἀλλήλων ἠναγκασμένην· τὸ γὰρ ἐνδέχεσθαι τῷ δύνασθαι ταυτόν. Μή ποτε δὲ καὶ τὰ μέτρα τῆς διακρίσεως καὶ συγκρίσεως οὐ τὰ αὐτὰ πάντων ἐστίν. Ἔστι γὰρ περὶ τὰ γένη τοῦ ὄντος ἕνωσίς τε καὶ διαίρεσις· καὶ οὐδέν ἐστιν ὃ μὴ κοινωνεῖ καὶ τῶν λοιπῶν· ὡς δὲ ἐν τοῖς γένεσι τούτοις τὰ μὲν μᾶλλον ἥνωται, τὰ δὲ μᾶλλον διακέκριται, καὶ τὰ μὲν πλείω ποιεῖται τὴν ἀλλήλων μέθεξιν, τὰ δὲ πλείονα σώζει τὴν καθαρότητα, καὶ διὰ τοῦτο (2) ἐν ἐκείνοις φάσιν καὶ κίνησιν ὡς πρὸς τὰ ἄλλα παραβάλλοντες, μὴ μετέχειν ἀλλήλων ἐλέγομεν, οὐχ ὡς ἀκοινώνητα παντελῶς ὄντα καὶ ἄμικτα. Πῶς γὰρ ἐν ἑνὶ ὄντα καὶ σύζυγα ἀλλήλοις, οὐχὶ καὶ φίλα ἀλλήλοις ἔσαι, καὶ μεθέξει

(1) C. πολλοῖς. (2) C. τούτων.

πως ἀλλήλων, θρασηρίου μὲν ἐνεργείας ἡ στάσις ἀπὸ τῆς κινήσεως, μονίμου δὲ δυνάμεως ἡ κίνησις ἀπὸ τῆς στάσεως; Πότερον γὰρ ἀνενέργητον καὶ ἄζωον (1) τὴν στάσιν ποιήσομεν, ἢ καὶ ταύτῃ ζωῆς (2) καὶ ἐνεργείας μεταδώσομεν; ἀλλ' εἰ (3) μὲν ἀνενέργητός ἐστι (4) καὶ ἄζωος (5), οὔτε γεννητική τινος ἔσται, οὔτε εἶδος νοερόν. Πᾶν γὰρ τὸ (6) ἐν νῷ μετέχει καὶ ζωῆς· οὔτε γὰρ ἐξ ἀνοήτων τὸν νοῦν, οὔτε ἐκ μὴ ζώντων (7) τὴν ζωὴν ὑφεστάναι θεμιτόν· εἰ δὲ ἕξει καὶ ζωὴν καὶ ἐνέργειαν ἡ στάσις, ἕξει καὶ κίνησιν· ὁμοίως δὴ καὶ τὴν κίνησιν. Ἆρα οὐχὶ μονίμως ἐνεργεῖν φήσομεν καὶ ἀκινήτως; ἢ πῶς ἂν ἄλλως ἐνεργοίη τι τῶν νοερῶν εἰδῶν; ἀκινήτους γὰρ αἰτίας ἐκείνας διὰ τοῦτο κεκλήκαμεν· εἰ δὲ ἀκίνητον ἔχειν δύναμιν, μὴ (8) μετέχειν δὲ καὶ τῆς στάσεως (9), ὥστε ἀλλήλων καὶ ταῦτα μετειλήφασιν. Φαμὲν ὅμως αὐτὰ πολλάκις ἄμικτα, διότι πλείων ἐν αὐτοῖς ἡ ἑτερότης καὶ ἡ διάκρισις, ἢ ἐν ταὐτότητι καὶ ἑτερότητι· ταῦτα γὰρ ἥνωται μᾶλλον ἢ διῄρηται· στάσις δὲ καὶ κίνησις διῄρηται μᾶλλον, ἢ συγκέκραται. Μήποτε δὲ καὶ ἕκαστον ἡνωμένον εἶναι βούλεται καὶ διῃρημένον τῶν εἰδῶν, ὥσπερ καὶ περὶ τῶν τῇδε προείρηκεν· ὅτι ἕκαστος ἡμῶν ἓν

(1) B. C. D. ἄζων.

(2) B. ζωῆς ἐνεργείας θώσομεν.

(3) C. ἡ.

(4) D. ἔσται.

(5) C. ἄζων.

(6) C. τῷ.

(7) B. ὄντων. C. ζόνων.

(8) C. D. πῃ. Gog. : *quomodò immobiles sine statu?*

(9) B. τάσεως.

τε καὶ πολλά ἐςι, καὶ οὕτως ἔφατο ἀγασθῆναι ἂν τὸν δεικνῦντα διακρινόμενον καὶ τῶν νοητῶν εἰδῶν ἕκαςον καὶ συγκρινόμενον· καὶ τοῦτο ἂν δηλοῖ (1) καὶ τὸ ἐν ἑαυτοῖς (2) αὐτῷ (3) προσκείμενον (4)· οὐ γὰρ ἀλλήλοις εἶπεν (5), ἵνα τὴν πρὸς ἄλληλα μίξιν αὐτῶν ἐζητήσαμεν ἂν, ἀλλὰ ἐν ἑαυτοῖς (6), πῶς ἕκαςον θεωρησώμεν διακεκριμένον ἅμα καὶ συγκεκριμένον, ὡς καὶ τὴν ςάσιν ἓν εἶναι καὶ πολλὰ καὶ τὴν κίνησιν. Ὥσπερ καὶ ἐμὲ καὶ σὲ καὶ ἕκαςον τῶν αἰσθητῶν, τό τε ἓν πληθυόμενον τὸ ἐκεῖ, καὶ τὸ πλῆθος ἑνιζόμενον. Εἰ γὰρ καὶ ταῦτα κρατοίη, πολλοῦ δεῖ διαφέρεσθαι πρὸς τὴν ἐν τῷ Σοφιςῇ τῆς ςάσεως καὶ τῆς κινήσεως ἀμιξίαν· μᾶλλον δὲ συνᾴδειν τοῖς ἐν Φιλήβῳ γεγραμμένοις, ἐν οἷς ἔλεγεν ὅτι τὸ αὐτὸ ἓν εἶναι καὶ πολλὰ δεδημευμενον (7) ἐςὶν ἐπὶ τῶν αἰσθητῶν, ἄξιον δὲ ζητήσεως ἐπὶ τῶν νοητῶν (8) μονάδων, ὅπως ἐκείνων ἑκάςη ἓν ἐςι καὶ πολλά· τούτῳ γὰρ ταυτὸν τὸ διακεκριμένον ἕκαςον εἶναι τῶν νοητῶν εἰδῶν καὶ συγκρινόμενον, ὡς ἐν τούτοις φησί.

Ταῦτα μὲν οὖν εἰρήσθω περὶ τῶν εἰδῶν ἁπλῶς τῆς τε πρὸς ἄλληλα καὶ τῆς ἑκάςου καθ' αὐτὸ κατὰ τὴν ἕνωσιν καὶ τὴν διαίρεσιν κοινωνίας· ὅπως δὲ χρὴ τὴν ἀμιξίαν αὐτῶν καὶ τὴν μίξιν ἐκλαμβάνειν, ἴσως (9) εὐκαιρότερον ἐν

(1) C. D. δηλοίη.
(2) C. αὐτοῖς.
(3) D. ἑαυτῷ.
(4) C. προκείμενον.
(5) B. εἴπομεν.
(6) C. αὐτοῖς.
(7) C. πεπαισευμένον.
(8) B. C. αἰσθητῶν.
(9) D. ἴσως καί.

ταῖς τοῦ σοφιστοῦ διελθεῖν ἐξηγήσεσιν, ὅπου προηγουμένως ὁ Πλάτων διαλέγεται περὶ τοῦ μετέχειν ἀλλήλων ἢ μὴ μετέχειν τὰ γένη τοῦ ὄντος (1). Πότερον δὲ ὁμοιότης καὶ ἀνομοιότης οὐ μόνον ἀλλήλοις μίγνυται, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις, φάσει, λέγω (2), καὶ κινήσει, καὶ ὅλως πότερον τὰ γένη τοῦ ὄντος οὐκ ἀλλήλοις μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῖς εἴδεσι τοῦ ὄντος· ἢ τὰ μὲν ἀλλήλοις μόνον, τὰ δὲ οὔ, μετὰ ταῦτα σκεπτέον. Φαίνεται οὖν (3) ἄτοπον εἶναι τὰ αἴτια μετέχειν τῶν αἰτιατῶν· ἡ δὲ τῶν γενῶν πεμπτὰς (4) αἰτία πᾶσιν ἐστὶ τοῖς εἴδεσι τῆς ὑποστάσεως. Μήποτε οὖν πολλαχῶς τὴν μίξιν γίνεσθαι ῥητέον· ἄλλως γὰρ μίγνυσθαι τὰ σύστοιχα ἀλλήλοις, ἄλλως τὰ κρείττονα τοῖς ὑφειμένοις, ἄλλως τὰ καταδεέστερα τοῖς αὐτῶν ἀμείνοσι. Τὰ μὲν γὰρ καὶ φοιτᾷ δι' ἀλλήλων καὶ μεταδίδωσιν ἀλλήλοις τῶν οἰκείων δυνάμεων· τὰ δὲ χωρεῖ μὲν διὰ τῶν ὑφειμένων, μεταδίδωσί τε αὐτοῖς ἀφ' ἑαυτῶν τῆς οἰκείας ἰδιότητος, καὶ ἔστιν αὐτοῖς κατὰ μέθεξιν· τὰ δὲ ἐνιδρύει μὲν αὐτὰ τοῖς κρείττοσιν, ὁμέσια δὲ αὐτοῖς γίγνεται καὶ τῶν αὐτῶν ἀπολαύει νοητῶν, ὡς ἂν ἐν αὐτοῖς ὄντα (5) κατ' αἰτίαν. Εἰ δὴ ταῦτα ὀρθῶς λέγομεν, τά τε εἴδη μίγνυται ἀλλήλοις καὶ τὰ γένη κατὰ τὸ πρῶτον εἶδος τῆς μίξεως· ἐν γὰρ τοῖς συστοίχοις ἡ τοιαύτη κοινωνία· καὶ τὰ γένη τοῖς εἴδεσι κατὰ τὸ δεύτερον· μεταδίδωσι

(1) C. περὶ τοῦ μετέχειν τὰ γένη τοῦ ὄντος.
(2) B. λέγων.
(3) C. D. γοῦν.
(4) C. πεμπάς.
(5) B. ὄντων.

γὰρ αὐτοῖς ἑαυτῶν, καὶ τὰ εἴδη τοῖς γένεσι κατὰ τὸ τρίτον· ἐνιδρύεται γὰρ αὐτοῖς καὶ ἐνίζεται καὶ ἐν αὐτοῖς (1) γίγνεται· μᾶλλον δὲ ἐστι πολλῷ πρότερον ἐν αὐτοῖς κατ' αἰτίαν, διὰ τὴν ἐν ἀμερεῖ (2) πάντων ὑπόστασιν. Καὶ οὐχ ἡμεῖς ταῦτα ἀναπλάττομεν, ἀλλὰ καὶ οἱ Θεολόγοι ταῦτα αἰνίσσονται (3) διὰ τῶν ἱερῶν γάμων· ἁπλῶς μὲν γὰρ τὴν ὁμοφυῆ σύζευξιν καὶ τὴν κοινωνίαν τῶν θείων αἰτίων μυστικῶς γάμον προσαγορεύουσι (4)· ταύτην δὲ τὴν κοινωνίαν ποτὲ μὲν ἐν τοῖς συστοίχοις ὁρῶσι, καὶ καλοῦσι γάμον Ἥρας καὶ Διός, Οὐρανοῦ καὶ Γῆς, Κρόνου καὶ Ῥέας· ποτὲ δὲ τῶν καταδεεστέρων πρὸς τὰ κρείττω, καὶ καλοῦσι γάμον Διὸς καὶ Δήμητρος· ποτὲ δὲ καὶ ἔμπαλιν τῶν κρειττόνων πρὸς τὰ ὑφειμένα, καὶ λέγουσι Διὸς καὶ Κόρης γάμον. Ἐπειδὴ τῶν θεῶν ἄλλαι μέν εἰσιν αἱ πρὸς τὰ σύστοιχα κοινωνίαι, ἄλλαι δὲ αἱ πρὸς τὰ πρὸ αὐτῶν, ἄλλαι δὲ αἱ πρὸς τὰ μετὰ ταῦτα, καὶ δεῖ τὴν ἑκάστης ἰδιότητα κατανοεῖν, καὶ μετάγειν ἀπὸ τῶν θεῶν ἐπὶ τὰ εἴδη τὴν τοιαύτην διαπλοκήν· ἀλλ' ἐπειδὴ περὶ τῆς τῶν πραγμάτων τάξεως εἴρηται, φέρε καὶ τὴν λέξιν θεωρήσωμεν αὐτήν. Οὐκοῦν πρῶτον μὲν τὸ (5) διαιρεῖσθαι τὰ μετέχοντα καὶ μετεχόμενα, καὶ νοητὰ καὶ τὰ αἰσθητά, καὶ ἐξαίρειν τὰ κρείττω τῶν καταδεεστέρων, μιμεῖται τὴν ἄχραντον τοῦ (6) νοῦ δύναμιν, τὴν ἀποκόπτουσαν πᾶν τὸ ἔνυλον καὶ σύνθετον καὶ ἀλλότριον ἀπὸ τῶν νοερῶν καὶ θείων

(1) C. ἑαυτοῖς.
(2) B. τὴν ἀμερῆ.
(3) C. ἀνίσονται. D. ἐνίττονται.
(4) B. καλοῦσι.
(5) Cod. τῷ.
(6) B. τοῦ κοινοῦ.

οὐσιῶν· τὸ (1) δὲ χωρὶς αὐτὰ καθ' αὐτὰ τιθέναι τὰ (2) νοερὰ εἴδη τὴν ἀμείλικτον δύναμιν ἀπεικονίζεται, τὴν ἐπὶ τῆς αὐτῶν καθαρότητος (3) ἀτρέπτως ἐκεῖνα φυλάττουσαν· διὰ μὲν τῆς κατὰ δυάδας αὐτῶν περιλήψεως, ἐνδείκνυται πᾶν τὸ γεννητικὸν αὐτῶν καὶ ἀπειροποιόν· διὰ δὲ τῆς τριαδικῆς ἐκθέσεως τῶν ἐν ἐκείνοις ἀντιθέσεων, πᾶν τὸ τελεσιουργὸν αὐτῶν (4) καὶ παντέλειον καὶ αὔταρκες. Καὶ μὴν καὶ ἡ τάξις τῆς ἀπαριθμήσεως μιμεῖται τὴν συνέχειαν καὶ τὴν ἕνωσιν αὐτῶν· μετὰ γὰρ ὁμοιότητα (5) καὶ ἀνομοιότητα, τὸ πλῆθος ἐπιφέρει καὶ τὸ ἕν· εἶτα μετὰ ταῦτα, στάσιν καὶ κίνησιν. Συνῆπται οὖν οἰκείως τῇ (6) μὲν ἀνομοιότητι τὸ πλῆθος, τῷ δὲ ἑνὶ ἡ στάσις· εἰ τοίνυν τὸ μὲν ἓν καὶ τὸ πλῆθος, ὡς (7) εἴρηται, περὶ τὴν ὁλότητα θεωρεῖται τοῦ νοῦ, ἡ δὲ στάσις καὶ κίνησις περὶ τὰ πρῶτα γένη, ἡ δὲ ὁμοιότης καὶ ἀνομοιότης περὶ τὰ δεύτερα· καὶ μήποτε τὰ μὲν κατὰ τὸ μένον ὁρᾶται μάλιστα τοῦ νοῦ· καὶ γὰρ ἐκεῖνο πολλὰ καὶ ἕν (8)· τὰ δὲ κατὰ τὸ προϊόν· καὶ γὰρ τὸ προϊὸν αὐτοῦ ἕως κινεῖται· τὰ δὲ κατὰ τὸ ἐπιστρέφον· πᾶν γὰρ τὸ τοιοῦτον ὅμοιον ἐκείνῳ (9), καὶ ἀνόμοιον ἐκείνῳ πρὸς ὃ ἐπέστραπται· ὥσ' εἰκότως ἠρκέσθη ταῖς τρισὶ ταύταις ἀντιθέσεσι (10)· γένη δ' οὖν καὶ ταῦτα,

(1) Cod. τῷ.
(2) B. Deest τὰ νοερὰ εἴδη.
(3) C. καθαρότητα.
(4) C. D. Deest αὐτῶν.
(5) B. ὁμοιότητος καὶ ἀνομοιότητος.
(6) B. τῇ μὲν ὁμοιότητι καὶ ἀνομοιότητι τό.
(7) B. Deest ὡς εἴρηται.
(8) D. πολλὰ τὸ ἕν.
(9) B. C. D. ἐκείνῳ, δι' ἀνόμοιον.
(10) C. ἐν τιθέσεσι.

καὶ ἄλλων εἰδῶν καθολικώτερα (1)· ἤρξατο δὲ ἀπ' αὐτῶν, ἑπόμενος τοῖς τοῦ Ζήνωνος λόγοις· ὅτι γὰρ ἐκείνοις (2) ἑπόμενος τούτων ἐμνημόνευσε, δηλώσει καὶ ὁ Παρμενίδης ἑξῆς λέγων πρὸς αὐτόν. Καί τι σοι (3) δοκεῖ εἶναι εἶδος ὁμοιότητος, καὶ ἓν ὃν καὶ πολλὰ, ὅσα ὃν Ζήνωνος ἤκουες; ἡ δὲ σύγκρασις (4) τῶν εἰδῶν ἐμφαίνει τὴν κοινωνίαν αὐτῶν τὴν ἀδιάζευκτον, καὶ τὴν ἕνωσιν τὴν ἄῦλον, ἴσως δὲ καὶ τὴν πηγαίαν αὐτῶν καὶ πρωτουργὸν ἐνδείκνυται φύσιν· πηγαίους γὰρ κρατῆρας, καὶ ἄλλοι τινὲς λέγειν εἰώθασι, καὶ ὁ Τίμαιος δὲ κρατῆρα καλεῖ τὴν αἰτίαν, ἐν ᾗ μίγνυται τὰ γένη τοῦ ὄντος. Οἰκείως οὖν τούτοις καὶ ἐνταῦθα τὴν μίξιν σύγκρασιν προσηγόρευσεν· οἶδε γὰρ πολλὰς συγκράσεις ὁ φιλόσοφος, ὡς (5) ἐν Τιμαίῳ μὲν, τὴν Δίϊον, ἐν δὲ Φιλήβῳ, τήν τε Διονυσιακὴν καὶ τὴν Ἡφαιστικήν (6). Τελευταῖον τοίνυν τὸ, ὦ Ζήνων, διὰ τῆς ἀνακλήσεως (7) πρόσρησιν ἐμφαίνει τῆς ἐπιστήμης αὐτοῦ καὶ τῶν ἐν αὐτῷ λόγων, καὶ ἀντοχὴν τῆς ὅλης (8) ἐν αὐτῷ θεωρίας, μονονουχὶ προσάγοντος ἑαυτὸν καὶ ἐνίζοντος πρὸς αὐτὸν τοῦ Σωκράτους, καὶ εἰς ἕνα τὸν Παρμενίδειον νοῦν ἐπιστρέφοντος ἑαυτὸν διὰ τῆς πρὸς τὸν Ζήνωνα κοινωνίας· ὅθεν δὴ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς λόγοις Παρμενίδης ἀποκρίνεται πρὸς αὐτὸν, καὶ τῆς ὀξύτητος καὶ τῆς ἀσφαλείας καὶ τῆς

(1) C. καθολικώτερον.
(2) C. ἐκεῖ.
(3) C. τισί.
(4) D. σύγκρισις.
(5) B. deest ὡς.
(6) C. ὑφεστικήν. D. ὑφαιστικήν.
(7) D. ἀναλήψεως.
(8) B. τῆς ὕλης.

περὶ τὰ θεῖα μανίας, καθόσον ἐνεδέχετο τὸν οὕτω νέον πεῖραν αὐτοῖς παρασχόμενον· καὶ ὅτι μάλιστα, πάντων ἐστὶ τῶν παρόντων ἐπιτήδειος πρὸς ὑποδοχὴν τῆς περὶ τῶν θείων μυστικῆς θεωρίας.

« Ταῦτα δὲ ἀνδρείως μὲν πάνυ (1) ἡγοῦμαι πε-
» πραγματεῦσθαι· πολὺ μέντ' ἂν ὧδε (2) μᾶλλον,
» ὡς λέγω, ἀγασθείην, εἴ τις ἔχοι (3) τὴν
» αὐτὴν ταύτην ἀπορίαν ἐν αὐτοῖς τοῖς εἴδεσι
» παντοδαπῶς πλεκομένην, ὥσπερ ἐν τοῖς ὁρω-
» μένοις διήλθετε, οὕτω καὶ ἐν τοῖς λογισμῷ
» λαμβανομένοις ἐπιδεῖξαι (4) ».

Πᾶν τὸ βούλημα τοῦ Σωκράτους καὶ πᾶς ὁ σκοπὸς τῶν εἰρημένων λόγων ἐν τούτοις περιείληπται τοῖς ῥήμασιν· ἐν (5) γὰρ τούτοις ἐπαινεῖ μὲν τὸν Ζήνωνος λόγον, ὡς ἀνδρείως πεπραγματευμένον, οὐ μόνον ὅτι τὴν τῶν πολλῶν ἄνοιαν ἀπαρακαλύπτως διήλεγξε, καὶ (6) ὅτι τοῦτον ἔχει λόγον πρὸς τὸν Παρμενίδην, ὃν τὸ ἐπικουρικὸν πρὸς τὸ φυλακικὸν (7), ἀλλὰ καὶ ὅτι ὑπὸ φιλονεικίας αὐτῷ γεγράφθαι τὸν λόγον εἴρηκε· μετέλαβε γὰρ τὸ φιλονείκως εἰς τὸ ἀνδρείως, ἀπὸ τοῦ πάθους εἰς τὴν ἀρετὴν ποιησάμενος τὴν μετάληψιν. Ἢ πῶς ἄλλως ἤρμοζε νέῳ πρὸς τὸν ἑαυτοῦ διαλέγεσθαι κρείττονα; ἐπαινεῖ μὲν οὖν ὅπερ εἶπον, τὴν Ζήνωνος

(1) B. πάντα.
(2) A. C. D. πολὺ μέντοι νῷ.
(3) Sic Edit. B. ἔσχοι. A. C. D. ἔχων.
(4) C. δεῖξαι.
(5) B. ἐν δὲ τούτοις.
(6) D. Deest καί.
(7) B. φυλακτικόν.

πραγματείαν, μετὰ δή τινος λαμπρᾶς ἐπιστάσεως· μετάγει δὲ τὴν θεωρίαν ἀπὸ τῶν ὁρωμένων ἐπὶ τὰ ἀφανῆ· δεδείχθω γὰρ ὅτι ἐν τούτοις τοῖς (1) ὁρωμένοις εἰσί τινες μονάδες. Εἰ γὰρ καὶ ὁ Ζήνων περὶ παντὸς πλήθους ἔλεγεν ὡς οὐκ ἔστιν ἔρημον ἑνός, εἴτε νοητόν τι (2) ὑποθῇ (3) τὸ (4) πλῆθος, εἴτε διανοητὸν, εἴτε καὶ αἰσθητόν· οὐ γὰρ προστίθει ποιότητα τοῖς πολλοῖς, ἀλλὰ (5) μᾶλλον ὑποθέμενος, ἐδείκνυ τῶν ἀτόπων ἕκαστον· ἀλλ' οἵ γε πολλοὶ πρὸς οὓς ὁ λόγος, περὶ τῶν ὁρωμένων μόνον ἑκάστων ἐδόκουν γίγνεσθαι τὸν λόγον. Δεδείχθω οὖν τοῖς πολλοῖς ὅτι ἐν τοῖς ὁρωμένοις εἰσί τινες μονάδες καὶ σύνδεσμοι τοῦ πλήθους· οὕτω δή μοι δείξατε, φησὶν ὁ Σωκράτης, καὶ ἐν τοῖς νοητοῖς τὴν κοινωνίαν τῶν εἰδῶν· ἵνα, ὥσπερ τὰ ὁρώμενα καὶ πολλὰ καὶ ἓν ἐδείξατε τοῖς πολλοῖς, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπιδείξητε κἀκεῖ συγκρινόμενα ἀλλήλοις, καὶ διακρινόμενα πάντα ἀπ' ἀλλήλων· καὶ εἴποι ἂν ὁ Σωκράτης πεπεῖσθαι μὲν ὅτι κἀκεῖνα τὰ πολλὰ πάντως ἥνωται ἀλλήλοις ὡς ἀόριστα ταῦτα· πῶς δὲ ἥνωται, ζητεῖ· διὰ γὰρ τὴν ἁπλότητα αὐτῶν ἀπορεῖ, εἰ ἅμα καὶ ἥνωται καὶ διήρηται τῶν ὁρατῶν ὡς συνθέτων εὐκόλως γιγνωσκομένων, ὅτι ἄμφω πέπονθεν. Οὐχὶ εἰ (6) ἥνωται οὖν καὶ διακέκριται εἴποι ἄν· ἀλλὰ πῶς ταῦτα (7) ἐν ἐκείνοις εὐπαράδεκτα ἔσαι, καθάπερ ἐν τοῖς ὁρατοῖς; πολλὰ γὰρ εἰδότες ὅτι δυνατὰ, ζητοῦμεν τὸ

(1) C. Deest τοῖς.
(2) C. D. τίς.
(3) D. ὑποθεῖ.
(4) C. D. τοῦ.
(5) C. ἀλλὰ πολλὰ μᾶλλον. D. πολλῷ.
(6) C. D. Deest εἰ.
(7) C. Deest ἐν.

πῶς· οἷον ὅτι προνοοῦσι (1) θεοὶ καὶ (2) τῶν ἐνδεχομένων εἰδότες ὅλως, ζητοῦμεν πῶς προνοοῦσιν· οὕτως (3) οὖν εἰδότες εἶναι καὶ ἕνωσιν καὶ διάκρισιν ἐν τοῖς εἴδεσι, ζητοῦμεν πῶς ἐστίν· οὕτω (4) γὰρ ἡμῖν ζητοῦσιν, ὑπάρξει (5) τὸ ἑνοποιὸν αἴτιον ἀνευρεῖν τῶν νοητῶν· δεῖ γὰρ τῆς μίξεως εἶναι μίαν αἰτίαν, ὥσπερ τῆς κοινωνίας τῶν αἰσθητῶν τὰ νοητὰ αἴτια ἐστίν· αἱ γὰρ ἐν τούτοις κοινωνίαι, μονάδες ἀπ' ἐκείνων ἥκουσι. Καὶ οὗτος μὲν ὁ σύμπας τῶν λέξεων νοῦς· περὶ δὲ τῆς παντοδαποῦς διαπλοκῆς εἴρηται πρότερον, καὶ ὅτι τὰ σύστοιχα ἀλλήλοις μίγνυται, καὶ τὰ καταδεέστερα τοῖς ὑψηλοτέροις κοινωνεῖ, καὶ τὰ κρείττω μεταδίδωσιν ἑαυτῶν τοῖς ὑφειμένοις, καὶ ἕκαστον διακρίνεται ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ συγκρίνεται πρὸς ἑαυτό· καὶ ταῦτα φιλοσόφως (6) μὲν διαπλοκὰς ὀνομάσεις (7), θεολογικῶς δὲ γάμους ἱεροὺς, καὶ τὰς κοινὰς αὐτῶν ἀπογεννήσεις τόκους· οὕτω δὲ (8) καὶ αὐτὸς ἐν Σοφιστῇ, ταὐτὰ δὲ καὶ ὁ (9) ἐν Φιλήβῳ Σωκράτης ἔλεγε θαυμάσασθαι, εἴ τις ἀπὸ τῶν αἰσθητῶν ἐπὶ τὰς μονάδας ἀναδράμοι τῶν εἰδῶν, καὶ ἐπιδείξοι ἓν οὖσαν ἐκείνων ἑκάστην καὶ πλῆθος.

« Λέγοντος (10) δὴ (11), ἔφη ὁ Πυθόδωρος, » τοῦ Σωκράτους ταῦτα, αὐτὸς μὲν οἴεσθαι

(1) B. προνοοῦσιν οἱ θεοί.
(2) D. Deest καί.
(3) B. Deest οὕτως οὖν... usque ad πῶς ἐστιν.
(4) D. οὕτως.
(5) A. B. ὑπάρχει.
(6) B. φιλοσόφους.
(7) A. ὀνομάσης.
(8) C. Deest δέ.
(9) C. Deest ὁ.
(10) C. λέγοντες.
(11) D. δέ.

» ἐφ' ἑκάστου ἄχθεσθαι τόν τε Παρμενίδην καὶ
» τὸν Ζήνωνα· τοὺς δὲ πάνυ τε (1) αὐτῷ (2)
» προσέχειν τὸν νοῦν· καὶ θαμὰ εἰς ἀλλήλους
» βλέποντας μειδιᾶν ὡς ἀγαμένους (3) τὸν Σω-
» κράτην· ὅ περ οὖν (4) καὶ παυσαμένου αὐ-
» τοῦ, εἰπεῖν τὸν Παρμενίδην ».

Ὁ μὲν Πυθόδωρος ὅτι καὶ Σωκράτους (5) ἐςὶν ἀτελέςερος, ἐκ τούτων δῆλον τοῖς κατανοεῖν βουλομένοις· πρῶτον μὲν γὰρ, οὐ συνῆκε τὸν τρόπον τῶν Σωκρατικῶν λόγων, ὅτι πρόκλησιν εἶχον τῆς ἐπιςήμης τῶν ἀνδρῶν καὶ μετάθεσιν τῆς ὑποθέσεως ἐπί τινα ζήτησιν ὑψηλοτέραν· ἀλλ' ὑπέλαβεν ἐλέγχου καὶ φιλονεικίας ἕνεκεν ποιεῖσθαι τὴν ἀπάντησιν αὐτὸν (6), ἔπειτα οὐ κατανενόηκε τὸ (7) μέγεθος τῶν ἀνδρῶν, οὐδέπω τούτων οἷς ἦν οἰκειότατος, ἀλλ' οἴεται πρᾶγμα ψυχρὸν αὐτοὺς καὶ σοφιςικὸν πάσχειν, καὶ πρὸς τοὺς ἀποροῦντας ἀγανακτεῖν· νενίκηται δὲ πρὸς τοῦτο, πρῶτον μὲν ἀπὸ τοῦ (8) τὸν Ζήνωνα εἰπεῖν ὡς οἴει με (9) ὑπὸ φιλοτιμίας γεγρᾶφθαι (10) τὸν λόγον· ἔπειτα ἀπὸ τῶν Σωκράτους λόγων, καὶ ὅτι ἐξαπατᾶτε ἡμᾶς ὡς (11) οὐ ταὐτὰ λέγοντες προείρηκε,

(1) Edit. γε præter Bekk.
(2) C. αὐτοῦ.
(3) C. D. βλέποντας διὰ νοὸς ἀγαμένους.
(4) C. Deest οὖν.
(5) Σωκράτους (B. C. ης) ἐστὶ τὴν λέξιν (C. D. εξιν) ἀτελέστερος.
(6) C. αὐτούς. D. αὐτοῖς.
(7) C. Deest τό.
(8) C. τοῦ καὶ τόν.
(9) C. οἶομαι.
(10) C. D. γεγραφέναι.
(11) C. D. Deest ὡς.

καὶ ὅτι τέρας ἐστὶν εἴ τις αὐτὸ τὸ ὅμοιον ἐπιδείξειεν ἀνόμοιον, καὶ ὅτι οὐδὲν θαυμαστόν ἐστιν ἐπὶ τῶν αἰσθητῶν ταῦτα συντρέχοντα (1) δεικνύειν· καὶ ἐξ ἄλλων δή τινων τοιούτων τὸν μὲν ὑπέλαβεν εἶναι φορτικώτερον τοῦ δέοντος, τοὺς δὲ σμικρότερον ψυχροτέρους ἢ κατὰ φιλόσοφον ἕξιν· ἀλλ' ὅτι (2) μὲν ἀτελέστερός ἐστι κατὰ τὴν ζωὴν, καὶ ὅτι ταράττεται (3) καὶ ἐκ τῶν Σωκράτους ἀποριῶν, καὶ (4) ὡς οὐ παρηκολούθηκεν οὔτε τῷ σκοπῷ τοῦ Σωκράτους, οὔτε τῇ προθέσει καὶ τῇ μεγαλοφροσύνῃ τῶν θείων ἐκείνων ἀνδρῶν, ἐκ τούτων δῆλον (5). Οὐδὲ ἀφιλόσοφός (6) ἐστι κατὰ τὸ ἦθος, οὐδὲ (7) σοφιστικὸς, αὐτὸς (8) γοῦν τὴν συνουσίαν ἀπαγγέλλων, οὐδὲ (9) τὸ ἑαυτοῦ πάθος ἀπέκρυψεν, ἵνα πᾶσιν ἐξαγγέλλῃ τὴν ζωὴν καὶ ἐκφήνῃ τῶν εἰς τὴν πρώτην οὐσίαν τετελεκότων· τήν τε οὖν ἑαυτοῦ δείκνυσιν ἀτέλειαν (10) τοῖς δευτέροις ἀκροαταῖς, καὶ τὴν τῶν διδασκάλων ὑπερπλήρη διάνοιαν τῆς ἐπιστήμης. Οὗτοι γὰρ, πρῶτον μέν φησι, προσεῖχον αὐτῷ τὸν νοῦν, κατανοοῦντες αὐτοῦ τὴν ἔνθεον πτοίαν καὶ τὴν ὁρμὴν τὴν ἐπὶ τὰς ἀΰλους νοήσεις· ἔπειτα, εἰς ἀλλήλους ἀπέβλεπον ὡς ἤδη τοῦ Σωκρά-

(1) C. συντρέχοντος.

(2) D. οὔτε.

(3) B. νενίκηται. At supra scriptum secunda manu : κεκίνηται.

(4) B. Deest καί.

(5) D. Hic vacuum relictum est spatium, tanquàm lacunula duarum aut trium linearum. C. lacuna minor.

(6) C. D. τίς ἐστι.

(7) B. οὔτε.

(8) B. αὐτὸς γὰρ τὴν σοφίαν ἀπαγγέλλων.

(9) A. B. οὔτε.

(10) C. D. καὶ τοῖς.

τους αὐτοφυῶς ἔμφαινοντος αὐτῷ (1) τὴν μυστικὴν θεωρίαν· ἃ γὰρ αὐτοὶ πρὸς ἀλλήλους ἐν ἀπορρήτοις ἔλεγον, ταῦτα δι' εὐφυΐαν τοῦ Σωκράτους ἀνακινοῦντος, ἀκηκόασιν· ἔπειτα, ἐμειδίων ὡς ἀγάμενοι τὸν Σωκράτην· τοῦτο δὲ ἐποίουν σύμβολον τῆς ἀγαθότητος αὐτῶν· οὐ γὰρ συνεξαλησαν ἐκ τῶν ἀποριῶν, ἀλλ' ἤσθησαν εὑρόντες ἐπαξίαν ὑποδοχὴν τῶν οἰκείων δογμάτων. Διὸ καὶ ὁ Παρμενίδης κινεῖται, καὶ τῶν πρὸς αὐτὸν ἅπτεται λόγων, παυσαμένου τοῦ Σωκράτους· θεῖον δή τι καὶ τοῦτο σύμβολον παραδιδόντος τοῦ Πλάτωνος. Δεῖ γὰρ δὴ πρὸ (2) τῆς τῶν θείων παρουσίας ἀνακινεῖν ἑαυτὸν, καὶ ἀναζωπυρεῖν τὸ τῆς ψυχῆς θεῖον εἰς μετουσίαν τῶν κρειττόνων, ἡκούσης δὲ τῆς ἐκεῖθεν ἐλλάμψεως, ἠρεμεῖν· ὃ δὴ καὶ ὁ Σωκράτης ποιεῖ· προανεγείρας (3) γὰρ ἑαυτὸν πρὸς τὴν ὑποδοχὴν τῆς τῶν ἀνδρῶν θεωρίας, καὶ διὰ τῶν (4) λόγων ἀναπλώσας καὶ ἐπιδείξας αὐτοῖς τὴν ἑαυτοῦ πρὸς τὴν μεταληψιν ἐπιτηδειότητα, παύεται τῶν λόγων, καὶ δέχεται τὰς ἐξ ἐκείνων εἰς αὐτὸν (5) προϊούσας μαιευτικὰς συνουσίας.

« Ὦ Σώκρατες, φάναι· ὡς ἄξιος (6) εἶ ἄγα-
» σθαι τῆς ὁρμῆς τῆς ἐπὶ τοὺς λόγους ».

Κεκίνηται μὲν πρὸς τοὺς λόγους ὁ Παρμενίδης, τὴν ὀξύτητα καὶ τὴν ὁρμὴν, ὡς αὐτὸς λέγει, τὴν (7) Σωκράτους ἰδὼν, οὐκ ἀνεχομένου μένειν ἐπὶ τῶν ὁρωμένων, οὐδὲ

(1) B. D. αὐτῶν.
(2) B. πρός.
(3) D. προεγείρας.
(4) A. B. Deest τῶν.
(5) B. D. αὐτάς.
(6) D. ἄξιον.
(7) B. τὸν Σωκράτην.

τὰς κατατεταγμένας ἐν αὐτοῖς μονάδας ἔτι πολυπραγμονοῦντος, ἀλλ' ἐπ' αὐτὰς τὰς ἀΰλους καὶ ἀμερίστους (1) καὶ νοερὰς μονάδας ἀναφέροντος τὸν ἑαυτοῦ νοῦν, καὶ ἀπὸ τῆς προόδου τῆς κατὰ (2) τὸ πλῆθος, κατά δή (3) τινα κύκλον, ἐπ' αὐτὸ πάλιν τὸ ἓν ποιουμένου τὰ θεῖα τὰ (4) μετὰ τὴν γόνιμον δύναμιν τῶν δευτέρων, τῆς προόδου τὸ πέρας, ἐπὶ τὴν οἰκείαν ἀρχὴν ἀνελίσσοντα. Τοῦ γὰρ Ζήνωνος, ὡς εἴρηται, πολλάκις ἀγωνιζομένου πρὸς τοὺς πολλοὺς, ὁ Σωκράτης ἀφιγάμενος τοῦ πλήθους, ἄνεισιν ἐπὶ τὸ ἓν, ἐκείνου τὸ (5) πλῆθος ἑνίζοντος, αὐτὸς ἀναφεύγων ἀπὸ τῶν πολλῶν, καὶ ἐπὶ τὴν ἕνωσιν τὴν Παρμενίδειον ἐπιστρέφων. Οἰκεία γὰρ τοῖς μὲν πατρικοῖς καὶ μοναδικοῖς δευτέροις ἀπὸ τούτων ἡ γόνιμος δύναμις καὶ ἡ μέχρι τοῦ πλήθους· τοῖς δὲ μετὰ ταῦτα τρίτοις ἡ ἐπιστρεπτικὴ καὶ ἀναγωγὸς τῶν προελθόντων ἐπὶ τὴν μένουσαν αἰτίαν. Τοῦτο δὴ οὖν καὶ τοῦ Σωκράτους ποιήσαντος κατὰ τὴν ἑαυτοῦ τάξιν, ὁ Παρμενίδης κεκίνηται λοιπὸν εἰς τὴν πρὸς αὐτὸν κοινωνίαν· οὐ γὰρ πρὸ τῆς ἐπιστροφῆς ἡ ἀπὸ τῶν πρώτων παραγίνεται τοῖς τρίτοις μετάδοσις, ἀλλὰ τὴν τελέαν ἐκείνων διὰ τῆς ἐπιστροφῆς πρὸς αὐτὰ συναφήν (6)· κινηθεὶς δὲ, ὥσπερ εἴπομεν, ἄρχεται

(1) A. B. Deest καὶ ἀμερίστους.
(2) C. D. ἐπί.
(3) A. B. Deest δή.
(4) A. B. Deest τὰ θεῖα.
(5) B. τοῦ πλήθους.
(6) Deest videtur verbum aliquod : ποιοῦσι, aut ποιεῖ, referendo ad τὰ πρώτα; ni mavis : ἀλλὰ μετὰ τὴν τελέαν.

μὲν ἀπὸ τῆς ἀνακλήσεως, συλλέγων αὐτὸν εἰς ἑαυτόν· οὐ γάρ ἐστιν ὄνομα ψιλὸν τὸ, ὦ Σωκράτες, ἀλλ' ἕνωσις περὶ αὐτὸν τῆς ἐκείνου ψυχῆς· τοῦτο γὰρ ὁ ἀληθινὸς Σωκράτης· ὃν ἀνακαλούμενος, οὐδὲν ἄλλο ποιεῖν ἔοικεν, ἢ συνάγειν αὐτὴν τὴν τοῦ νέου (1) ψυχὴν καὶ ἑνοῦν πρὸς τὸν οἰκεῖον νοῦν· προσίθησι δὲ τῇ ἀνακλήσει τὸν ἔπαινον· ὃ δή (2) ἐστι δυνάμεως πλείονος μετάδοσις· οἱ γὰρ παρὰ τῶν θείων ἀνδρῶν ἔπαινοι τοὺς εὐφυεῖς νέους ἐρρωμενεστέρους ποιοῦσι πρὸς τὴν ἀντιληψιν τῶν μειζόνων ἀγαθῶν· ἐπαινεῖ τε (3) οὖν τὴν ποιαν αὐτοῦ τὴν περὶ τὰ νοητὰ, καὶ μεταδίδωσι τελεωτέρας δυνάμεως· τρίτον δὲ ἐπὶ τούτοις διερωτᾷ αὐτὸν περὶ τῆς ὑποστάσεως τῶν εἰδῶν, ἀνεγείρων τὸ νοερόν· τίνος γὰρ ἄλλου τὸ θεωρεῖν τὰ νοητά ἐστιν, ἢ νοῦ καὶ ζωῆς νοερᾶς (4); Εἰ τοίνυν ἐκ μὲν τῆς ἀνακλήσεως ἑνώσεως αὐτῷ μεταδέδωκεν, ἐκ δὲ τοῦ ἐπαίνου, δυνάμεως, ἐκ δὲ τῆς ἐρωτήσεως, νοερᾶς ἐπιβολῆς, πάλιν καὶ ἐκ τούτων δῆλον ὅπως τὰ πρῶτα αἴτια καὶ ἐν (5) θεοῖς τήν τε ἕνωσιν καὶ τὴν δύναμιν καὶ τὸν νοῦν παράγει τῶν δευτέρων. Ἀλλὰ τίς ἡ (6) ἐρώτησις, ἐφεξῆς θεωρήσομεν.

(1) C. τὴν ἐκείνου ψυχήν.
(2) C. δέ.
(3) C. D. ἐπαινεῖται.
(4) D. τὸ νοερόν τινος· εἰ τοίνυν.
(5) A. B. Deest ἐν.
(6) C. Deest ἡ.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ.

FRAGMENTA

VERSIONIS INEDITÆ

COMMENTARII

IN

PARMENIDEM PLATONIS.

PROCLUS

IN

PARMENIDEM.

LIBER PRIMUS.

EXORAT ab omnibus Diis ductum ad hunc librum et doctrinam, lucem, et ascensionem ad veritatem, apertionem portarum mentis ad intellectum Platonis, excitamentum (1) ingenii ad quod est præclarissimum (2), requiem ab errore et falsâ doctrinâ rerum quæ non sunt in rebus quæ sunt, et apud quas solas oculus animæ pascitur et potatur (3), ut præclarè inquit in Phædro Socrates. — Septem deinde dotes orat sigillatim à septem superio-

(1) Ut A. C. D.
(2) Ut A. C. D.
(3) A. B. C. D.

REESE LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF CALIFORNIA.

rum hierarchiis et choris : intellectum à Diis intelligilibus, vim ἀναγωγὸν à Diis intellectualibus, actionem abstractam à Diis supermundanis, vitam cœlestem à mundanis, ostensionem (1) divinorum ab angelis, repletionem divinarum inspirationum à bonis Dæmonibus, statûs amplitudinem et eminentiam ab Heroibus, et demùm à cunctis præparationem ad capiendam Platonis sapientiam maxime mysticam.

De revelatione sapientiæ altissimæ Platonis quædam mentio fit. Hic aliquem vocat ducem, sacerdotem, philosophiæ ideam, beneficum, salvatorem, magistrum hominum, cum Platone debaccantem. Is quisnam sit latet (2).

Deorum munera condenda sunt legitimis animi recessibus.

Dùm Panathænea grandia celebrantur, Athenas venerant Parmenides et Zeno, Eleates, Pythagoræi, teste Nicomacho (3), ex Elea Italiæ, ad Græciam erudiendam. Hos adit Socrates excellentiori ingenio juvenis. Liber à Zenone Socrati legitur, absente Parmenide ; quem librum Zeno in adoles-

(1) Ut A. B.
(2) Vid. not. p. 4.
(3) Ut C. D.

centià scripsit in calumniatores unius Parmenidis, et veritatis ignaros, ostendens non minora monstra exoriri multa ponentibus quàm ascribuntur Parmenidi unum tuenti. Oportet enim unum esse et multa, nec sine multitudine unum, neque multitudinem sine uno; unde quidam unitatem statuunt, quidam multitudinem. Parmenides non dignabatur descendere in multitudinem; Zeno autem discipulus, magistro minor, finem quidem speculationis statuit unum; at volens abstrahere sese (1) à multitudine, colligit unum illud, uti centrum omnium quæ sunt; redarguit multa ponentes, purgatque eorum animum à sordibus multitudinis per elenchum; elenchus enim purgamentum est et expulsio ignorantiæ atque ad veritatem via. — Uno ablato, nec totum, nec omne, nec ulla est species, sed confusum aliquid et inordinatum; totum, omne et species per unum subsistunt, et omnis ordo, et omnis ornatus per speciem, et nihil omnino sine specie, præter id quod temerè et inordinatè mutatur, id est materies. — A Deo divisis unitas, indigestis ordo, partibus totalitas, materiæ forma, et imperfectis perfec-

(1) Quasi in textu ἑαυτόν.

tio datur. Zeno redarguit multa ponentes, elevatque se ad unum, secundùm rationem patris Parmenidis. Multa in uno necessariò, ut in suâ causâ, unum verò etiam ante multa. De his liber quem Zeno scripserat.

Amicus veritatis in dialecticâ exercendus.

Ordo in questionibus solvendis hic est : ut per multas suppositiones tandem ad illud veniatur, cujus suppositio (1) nulla fiat.

Duæ viæ ad veritatem, Pythagoræ, per mathemata, Heracliti per nomina.

Prima congressio Parmenidis et Zenonis ad Socratem cum Pythodoro tacente; Pythodorus deinde indicit congressionem Antiphonti Platonis fratri, et his qui cum eo; ab Antiphonte moniti Clazomænii; ab Antiphonte Cephalus. — Prima congressio per quatuor personas; secunda per Pythodorum referentem primam Antiphonti et Clazomeniis; tertia ab Antiphonte; quarta a Cephalo.

Assimilatio personarum congredientium ad res. Est Cephalus ut materies, quæ infinita est et incognita et informis; ideòque is ad nullam certam loquitur personam. Clazomænii philosophi similes naturæ. Antiphon imitatur animas, quæ comparantur

(1) Ut B.

bigis velocibus equorum et aurigarum. Prima congressio exprimit mundum archetypum idearum. Illic enim omnis divinarum specierum numerus intelligibilium et intellectualium; hinc autem implentur animæ, natura, corpora. Et sicut iidem sermones harum congressionum sunt, et diversimodè tamen per singulos, ita et ideæ variè capiuntur secundùm ordinem unum. Primò enim entia per se et primæ species in intelligibilibus sunt; ibi nihil umbratile, et similitudinarium, sicut in primâ congressione nulla memoria aut phantasia. Secundo veniunt in animas primæ species, et ibi imagines fiunt, sicut in secundâ congressione memoria et phantasia. Tertiò in naturis fiunt umbræ umbrarum; per species enim animarum generatio fit. Deniquè sensibilia umbræ tantùm et ultimi recessus rationis. — Alia similitudo personarum. Parmenides imitatur intellectum imparticipatum, divinum, vel unum ens; Zeno vitam; Socrates particulares intellectus; vel Parmenides mens imparticipata est, Zeno participata, Socrates particularis. Pythodorus, divinæ animæ similis, congressui primo interest, ac beatis impletur eloquiis, quemadmodum divina anima intellectualibus visionibus idearum, ac mensæ magni Jovis ac-

cumbens tacet, quod congressionis genus individuæ entium naturæ convenit et Angelis. Antiphon typus Dæmonum. Cephalus assimilatur animis particularibus.

Philosophia triplex, Italica, circa divina; Ionica, circa naturam; Attica, media, emendat Ionicam et enucleat dilucidatque Italicam. Ut naturalia participant intelligibilia et divina per medias species animarum, sic et scena congressioque id agit, ut Italia communicet cum Ionicis in doctrinâ sublimium per medios Atticos.

De ideis et est is dialogus, et inscribitur. Omnia ad hunc scopum contendunt. — Tria in dialogo; primò dubitationes de ideis; secundò traditio methodi, per quam æquum putat exerceri veritatis studiosos; tertiò methodus ipsa quæ declaratur exemplo unius secundum Parmenidem.

Par erat Socratem a sene Parmenide non puerilia exercitamenta audire; sed profunda rerum divinarum mysteria — Plato rerum naturas sequitur in tradendis scientiis. — Methodi sunt media ad finem ordinata ut rerum naturas perscrutemur — Intentio dialogi, non logica et exercitatoria, sed circa res, de ente et uno; nec solum de uno et ente,

sed de omnibus subsistentibus per ens et unum.

Subjectum dialogi, sacratissimum dogma idearum. Dogma idearum non juvenum sed senum, non humanum sed divinum, et, ut ait Parmenides in versibus, alicujus Nymphæ Hypsipylæ.

Unum causa omnium. Aliter unum in Diis, aliter post Deos: Deus solus unum. Omnia participant unum, omnis forma, omnis anima, omne corpus. Omne vel substantia, vel substantiatur; omne vel anima, vel animatur; omne vel Deus, vel à Deo.

Dialogus rectè in magnis Panathæneis fit. Nam in eis peplum erat Deæ, contrà Gigantas victoriam referens, symbolum unitatis omnia permeantis, omnia vincentis, omnibus imperantis. Symbolum hoc virtutis Minervæ abstractæ a mundanis, quâ et patri coëxistit, et vincit Gigantas. — Parva Panathænea symbolum rerum mundanarum.

Stylus dialogi (1) commodissimus rebus. Divina quippe et in simplicitate unius dicta pulchritudinem non affectatam habent. Non intenditur ad verborum elegantiam et cul-

(1) A. C. D. p. 37.

tum; sed ad res : id convenit divinis. Divinis maxime consentiunt simplicitas, non affectata concinnitas.

Per nomina mathematica pronunciantur divina, per arithmeticam vel geometriam. Is modus proprius Pythagoræorum, texte Philolao, per numeros Deorum essentias et processiones interpretari, qualia Assyriis probantur, Zonæ, sine Zonis, et fontes, amara (1). Et Orpheus Theologiam docebat eo modo, Saturnum, Jovem, Cœlum, Noctem, Cyclopas et Centimanos pro *primis omnium principiis* canens. — Dialectica theologia Platonis de rebus divinis disputat, per nomina dialectica scilicet unum, ens, totum, partes, idem, diversum, simile, dissimile, nomina usitata dialecticis. Sermo autem convenit dialecticæ non magniloquus, sed *simplex et tenuis* et stylus naturalis. — Plato jubet in republica contineri à dialectica juvenes, ne incidant nescientes in impietatem, metiendo humanis conceptibus et vocabulis res divinas. — Dialectica Platonis non exercitatoria ut Aristotelica, sed arx et fastigum summum rerum, et quidquid purissimum mentis. — Dialecticæ opus, unum facere plura per me-

(1) Sic Gog. Vid. p. 46.

thodum divisivam, et multa unum per universale, idem alterum, alterum idem. — At juvenile nil in Socrate, ideo non arcendus Socrates a rebus divinis. Juvenes arcendi propter instabilitatem : lex autem spectat universale ; extra legem sunt qui non vulgariter operantur et vivunt ; recte igitur prohibentur juvenes viventes communiter, ut solent alii, non verò Socrates. — Dialectica triplex; prima excitans mentem dormientem, resolvens, definiens, demonstrans, dividens, et hæc juvenum. Secunda quietans, cernens veritatem in puro gradu. Tertia purgat duplicem indocilitatem opinionis humanæ. Sophista purgat elenchis et videtur sophista induere philosophum. Philosophus autem non apparenter sed vere redarguit. Prima est exercitatrix juvenum; secunda, quam Socrates tanquam deus exercet, juvenibus studiosis et virilibus convenit.

In Phædone Socrates ponit hypotheses; optima hypothesis per gradus contingit usque ad illud in quo nulla hypothesis.

Dialogus quilibet est sicut unum animal constans ex omnibus suis membris proportionatis et correspondentibus. — Prooemia peregrina Heraclidis Pontici et Theophrasti qui etiam dialogos conscripserunt.

LIBER SECUNDUS (1).

PHILOSOPHI Italiæ circa ideas, parum de opinabilibus : Philosophi Ionici minus intellectualia quæsierunt; eis curæ natura extitit : Socrates primum naturam, postea ideas et divinam causam perscrutatus est. Ionia symbolum naturæ : Italia symbolum intellectualium : Athenæ mediorum.

Oportet volentes ad superiora conscendere, excitari a corpore et vitare corporis societatem; nam corpus est domus, oportet autem exiri domo, hærendo hereditati Minervæ Athenarum principi. Sic proficitur ad superiorum contemplationem, et intuitum idearum sive unitatem. Illuminati a Minerva, et conversi ad locum intelligibilium rapiuntur à mundo et domo, ad Deorum domum, ad unitatem.

(1) Nulla quidam in Gog. librorum divisio.

In unum autem ascenditur per dualitatem (1).

Distantia Clazomænarum est symbolum abstractionis operum divinorum (2); occursus Adimanti et Glauconis symbolum dualitatis, per quam itur ad unum. Congressio cum Antiphonte per Adimantum et Glauconem est symbolum elevationis ad unum, unde venit divinorum bonorum plenitudo. — In singulis divinis ordinibus est unitas, et dualitatis regnum, et numerus. Et omne divisum conjungitur unitati per multitudinem unitam, et per dualitatem, uti parentem et radicem unitæ multitudinis (3).

Parmenides, Zeno et Socrates sunt symbolum divinæ totius gubernationis; sequentes personæ symbolum secundorum generum. Pythodorus symbolum supremi generis geniorum, qui nunciat secundis et tradit quæ sunt primorum, implens secunda, impletus à primis. Antiphon symbolum dæmonicum, utens appetitu et impetu, equestris vir (4), impletur à primis geniis vel angelis, et implet in-

(1) Ut C. D. pag. 57, not. 6.

(2) Ut C. D. pag. 58, not. 2.

(3) Ut C. D. pag. 58, not. 3.

(4) Ut C. D. pag. 60, not. 1.

feriores angelos. Clazomænii typus animarum genitricium, quæ ope angelorum sibi proximorum volunt participare diviniora; unde relicta domo, id est corpore, migrant Athenas, id est providentiam, et de ignorantia tendunt in prudentiam. Hæ conversæ hærent angelis, superioribus dæmonibus quibus convenit forum et dualitas, posteà Diis per Dæmonas quibus omnis congressio et colloquium hominum vel vigilantium vel dormientium cum Diis.

Ante mysticam rerum intelligentiam exercendus animus in narratione personarum dialogi. — Stylus dicendi aptissimus rei, non affectatus, subtilis, simplex; intellectualibus enim conceptibus convenit sermo naturalis, brevis, purus; idque non solùm observatum a Platone, sed etiam à Parmenide in poesi, cum dixit : par pari congregatur. Et rursus : quoniam nunc est simul. Et rursus : non etiam majus, non etiam firmius eras (1) necesse est.

Post obitum Socratis congressio facta Cephali et Antiphontis. Nam Socrates reliquit Platonem agentem annum quartum et vigesimum, et Perictione mater Platonis, defuncto Aristone, nupsit iterum, cùm jàm tres filios

(1) Sic Gog. vid. 62.

sustulisset; indeque natus Antiphon, qui in hoc dialogo inducitur juvenis, utpote qui gaudeat equis.

Qui insistunt contemplationi divinorum, hi valde philosophi, non solliciti circa naturalia, sed circa entia, quoad exemplaria. Elevandas animas oportet propria relinquere, à natura migrare ad mentem. Proprium animarum particularium indeterminatè procedere ad tenebras à divinis aversas. Edicto Platonis divina curare oportet, non casu et quasi secundariò et præter intentionem, sed primâ intentione. Plato jubet abstrahi ab apparentibus animum ad ea quæ sunt. Talis debet esse philosophus amatorius et elevatus. Boni animi est excitatio ab imaginibus quæ non sunt ad exemplaria idearum quæ sunt. Idcirco Plato jubet in logicis excitari juvenes ad usum abstrahendi à materia.

Actio consonare debet verbis.

Judicium præcurrat opus.

Per amicitias et societatem animis venit perfectio. Pythagoræi maxime studebant amicitiæ, quam aiebant finem vitæ.

Ad participationem divinorum opus est cognitione et amore.

Difficile imitari verba sapientium.

Ut in Panathæneis in unum coibant Athe-

nienses ad unam Deam, patronam urbis; sic in dialogo omnia referuntur ad unum, undè omnia.

Non est philosophandum gratia ostentationis vel pecuniæ; sed, more Pythagoræorum, omnia ad deum referenda.

Parmenides canus. Ab animo sapientium etiam in corpus et faciem redundat majestas quædam et dignitas. Canitiem verò non annorum sed mentis intelligimus. Canities symbolum superiorum intellectualium. Juvenibus non adest canities mentis. Canities propria divinis, nigredo autem deterioribus complexionibus. Canities symbolum bonitatis quâ cuncta subsistunt. Canities secundùm theologos in patriis Diis est. — Zeno deliciæ Parmenidis corpore procerus et gratus, gratior eloquio; uterque enim unum intendebant, ad unum deum cuncta referebant. Signum amoris, intentio ejusdem finis.

Duplex Ceramicum extra mœnia, et intrà. Ad cultum Deæ, non ad ostentationem veniunt, extra urbem, non per vias populi, ut docet Pythagoras.

Socrates juvenis non eâdem intentione ad sapientes occurrit et sophistas; ad sophistas, ut redarguat eorum indocilitatem altumque supercilium; ad sapientes, ut provocet et in-

vitet ad scientiam. — Philosophorum princeps Socrates; idcirco omnes cum Socrate et per Socratem suum desiderium consequuntur, haud secus ac magnum ducem Jovem sequitur exercitus deorum et dæmonum; hic est mens omnia ad se convertens.

Adolescentia Socratis symbolum deitatis hymnisatæ in Diis. Nam Jovem et Bacchum juvenes theologia devantat, et quidem ambo juvenes inquit Orphæus.

Ut peplum Minervæ indicat victoriam in omnes divisas ac mundanas causas, et Jovis patris imperium, sic Verbum (1) omnem multitudinem entium connectit uni enti. — Zenonis liber significat vires medias divinorum per quas se ostendunt. Parmenides typum fert primi in divinis entis unius intelligibilis, omnia mundi implentis. — Socrates repræsentat per omnes numeros euntem trinitatem. — Aristoteles tyrannus significat animas quæ defecerunt à sua felicitate primâ. — Saturnus a theologis vita intellectualis dicitur, non verò Jupiter. Ascensio autem fit per magnum Jovem, omnia ad patrem quæ sunt post se trahentem. — Aristoteles generis tyrannici et Gigantei. Bellum autem Gigantum

(1) Vid. p. 92.

in animis. Si ratio in eis imperet, cœlestia vincunt, et omnis vita regia est et philosophica; si ratio non imperet, sed serviat, est tyrannis. Aristoteles significat tyrannidem animarum affectibus servientium. — Eadem anima in diversis volvitur vitæ modis; aliquando a philosophica mutatur in tyrannicam, aliquando è contra. — Descendentes e cœlo animæ ut plurimùm vitam deligunt tyrannicam. A Clazomeniis (1) Athenas, a naturalibus ad intelligibilia procedunt, donec Diis cohærent, ascendentesque ad suprema et perfecta extra multitudinem per divinos dæmonas, a ducibus propriis implentur virtute intelligibili, et impletæ vident angelorum ordines, qui implentur à Diis, implent autem dæmonas divinis formis. Animæ igitur sanatæ (2) vident triplices ordines divinos; afflantur (3), circumcursant et tripudiant cum angelis, et uniuntur Diis per imitationem pro viribus suis.

Impossibile multa esse absque uno. Omne unum a simpliciter uno : quæ non sunt simpliciter unum, habent unum participatione,

(1) Ut C. D. p. 99, not. 1.

(2) Ut D.

(3) Gog. habuisse videtur περιχορευούσαι... ἐνθουσιαζούσαι.

teste Sophistâ. At veniendum ad unum principium simpliciter unum, in quo non sit multitudo. — In multitudine bellum. — Sæpè ex multis rationibus unam inferimus conclusionem; at tunc singula ratio est imperfecta. — Ante omnia unio intenditur. Imparticipatus intellectus participatur a particulari per intellectum participatum, primò per vitam, secundò per sermones. — Vires animæ duplices, vitæ et cognitionis. — Apud sapientes per societatem vitæ et sententiæ idem vivere. Amor requirit eamdem vitam. — Unitas deorum ineffabilis, incompræhensibilis. Unio et communio omnibus entibus ab uno venit. Omne quod est post unum statim habet pluralitatem. In corporibus totum et universale præcedit partes. In naturis universalis natura præcedit multas. In animabus unitas in antiquiore animâ est, et omnis anima circa primam versatur, ut lineæ circa centrum. Sic in intelligentiis una et universalis et imparticipata genetrix omnium consequentium est. Oportet ergo ante omnia entia esse monadem, omnia unificantem; omnisque numerus habet propriam unitatem unde capit hypostasim et nomen. Omnia habent ordinem, essentiam, compassionem et identitatem ab unitate primâ quæ est verum ens.

Quam unionem omnium videns Parmenides unum omnia dixit, omnia participantia unum ens; et quatenùs participant illud, sunt aliquo modo idem et unum. — Zeno quidem spectat idem, et antiquissimum fontem entium; at Parmenides in poematibus, alter in pedestri oratione. — Sermones utriusque sicut oracula Pythica, invia et velata.

Si quis ex materialibus velit judicare divina, cum in eis materialibus conspiciat divisionem et contradictionem, eadem in formis invisibilibus putabit esse; unde altioris est et intellectualioris animi erigere se primùm ad divina et intueri quomodo indivisibilis essentia transeat ad divisibilia; et quomodo ex immensis dimensiones emanarunt; at oculus vulgi sustinere non potest ut intueatur primam divinam unionem.

Multitudo non adhæret uni; unum non sociale at solitarium. Omnia quæ in mundo et supra mundum sunt, proprias habent unitates, et omnes unitates ex una primordiali dependent; nefas enim causas unionis esse dissipatas, sicut causas vitæ non vivere, et causas intellectuum non intelligere, et causas pulchri esse deformes; sed oportet eas esse et habere mentem et formam : quid enim divinius et melius? Unio igitur ex uno,

unitates ex unione, ex unitatibus pluralitates, et quæ magis ac magis recedunt ab uno.

Unitas gemina est; conjuncta, aut separata. Separatus Deus et participatus. Duplex idea, universale duplex, ante multa aut in multis. Bonum duplex, separatum, aut participatum, sicut æquale ac justum, sol et luna, et universaliter omnis species et forma physica. Duplex est in alio esse aut per se. Formæ sunt communes, quæ participantur; verùm oportet forma sit separata, et per se subsistens, tanquam multorum causa exemplaris ad unienda et colligenda multa. Singularium multitudines habent duplex vinculum, unum et commune, prædicabile et inseparabile. Et propter hoc alius est homo per se, id est per essentiam, alius est homo qui est in singularibus; alius homo separatus, alius immersus; alius homo per se æternus, alius partim mortalis, partim non.

Ut duplex forma, sic duplex totum, nam formæ sunt partes cujusdam totalitatis. Totum imparticipatum et participatum. Anima duplex, participata, vinculum multitudinis animarum; imparticipata, causa producens multitudinem; sic quoque mens vinculum et causa. Ens etiam duplex, participatum, non participatum, in multitudine, extra multitu-

dinem. Denique unitas in omni ordine rerum; at sive in multitudine, sive extra multitudinem.

Zeno autem videbat ens in multitudine, Parmenides extra multitudinem, ens separatum ab omnibus, imò arcem entium, et in quo primordialiter apparet ens, non ideo tamen ignarus multitudinis intelligibilium primorum, secundorum, ultimorum, in quibus unio ineffabilis. Omnis multitudo ab uno ente processit. Ibi enim est fons entis et domus et absconditum ens. Oportet autem esse unum ens abstractum, triplici ratione, physicè, logicè, theologicè. Monadem ergo posuit Parmenides separatam ab entium multitudine, quæ monas dicitur unum ens. Quod cum ignoret vulgus, nihil sapit, nisi contraria et multa, unius amatorem deridet et multitudine gaudet. Zeno autem opinionem multorum redarguit et elevat ad unum. Multa absurda probat, si multa separaveris ab uno, unumque in multis ab uno separato habere hypostasim. — Id interest inter multos et Parmenidem, quòd multi non vident medium, id est, unum in multis, per quod intelligitur sermo Parmenidis verus. Nam omne quod participatur est posterius eo quod non est participatum, et entia

in aliis existunt ab eis quæ sunt per se. Socrates etiam nos ad idearum hypothesim subvehit ab eis quæ sunt in multis ad ea quæ sunt ante multa, id est ideas quæ sunt causæ primordiales, creatrices singulorum, et formarum prædicabilium de multis. Vulgus subterfugiens dogma Socraticum in infinitum abit et dissipationem entium. At Zeno redarguens hujusmodi irrationalem opinionem, vocat multos ad unum in multis, quia immediatè multa participant; sicque ab unitatibus immersis ascendimus ad separatas. Zeno non ut Parmenides, licet eumdem haberent scopum in vitâ et in litteris. Nam Parmenides intendebat unum extra multa, Zeno unum in multis; Parmenides unum abstractum, Zeno immersum. Non igitur eadem uni per se, id est abstracto, non multa; sed non multa eadem uni quod est in multis.

Male quidam Socratem reprobant dicentem dualitatem non multa, non unum. Nam dualitas ubique principium et mater est multitudinis, in Diis, in intelligentiis, in spiritibus, in naturis; causa vero multitudinis est quodammodo et ipsa multitudo causaliter, sicut et unum causa unitatis causaliter. Unum igitur non est dualitas; privata autem uno non est. Omne enim quod est post unum,

unius est particeps; itaque dualitas unitas quodammodo et multitudo, unitas ut unius est particeps, multitudo ut principium multitudinis. Parmenides ergo et Zeno dualitatem aiebant esse nec unum nec multitudinem. Unum multitudo uniformis. Parmenides insistit uni separato, Zeno procedit ad unum multa; colit Parmenidis positionem, perficit Socratis opinionem, huc revertens undè Parmenides proficiscitur. Conversio circulus uniens finem cum principio.

Venerabile, *magnum, occultum est subjectum* hujus dialogi. Nempè subjectum est unum ens, quod dicitur venerabile, quia ens unum abstractum; magnum, quia incomprehensibile; arcanum, quia ineffabile, in supremo subsistens; *magnum* rursùs, quia altum; venerabile, quia excellens; *arcanum*, quia ænigmaticum. Zeno vero non adeo venerabilis ut ipse Parmenides, sicut et unitas secunda non adeo præstans ut prima; nam unum Parmenidis est causalissimum et paternissimum, ut ita dicam. Ideo scriptum Zenonis non adeo venerabile et arcanum, sicut Parmenidis, nec ità divinum, quia non ad unum abstractum sed ad unum in multis spectat.

Zeno distinguit inter per se, et per acci-

dens. Si distinguit Zeno inter per se et per accidens, quomodo locum habet oblatratio Aristotelis onerosa, quum ait : sed hoc Parmenides nondum vidit?

Liber Zenonis scriptus non in suffragium Parmenidis ipsius, sed sermonis Parmenidei, ut dicitur opem ferri altaribus divinis, non deo.

Absurda deducunt Peripatetici : si ens unum, tunc canis et homo idem.

Unum in multis via ad unum abstractum. Scriptus in suffragium Parmenidei sermonis Zenonis liber inter unius et multorum sectatores concurrit ut vita media inter unum et multa.

Scripta, quæ scientiæ altissimæ et exquisitissimæ plena sunt, certissimè haud divulganda, ne popularibus auribus et detractoriis moribus imprudentes tradamus sacrarum mentium arcanas sententias. Edenda non omnia. Multa in arcanis cælanda, vallisque animi cohibenda. Non omnia committenda chartis. Plurima per memoriam sine scriptis servare oportet; et animorum vivis armariis, scilicet phantasiis, reponenda, non autem credenda scripturis inanimatis; non omnes enim digni thesauris.

Tempus rex regum.

Ambitio omnibus, sed præsertim senibus turpis. Ambitionis est nihil addendo scribere de eisdem de quibus majores vel alii; et, more graculi, pavonis indui ornamento.

Unum in multis imago unius extra multa; mixtum umbra immixti.

Sequentes multa ens unum ne esse quidem principium arbitrati sunt, et multa sine uno posuere.

Multitudo uno indiget, unum non indiget multitudine.

Empedocles Pythagoricus sphærum vocavit universam rempublicam intelligibilium unitam sibi ipsi, et pulchrificum unificumque per pulchritudinem Deum.

Omnia amant invicem et desiderant invicem : ideo unita sunt invicem et perpetuò, estque eorum amor intellectualis, et concubitus et commixtio ineffabilis; sed fugiunt multi unionem et unitatem, detractores Parmenidis, et amici materiæ multa amplectuntur, nec vident quòd multa continentur ab unitatibus, mensuris determinatis indeterminata obediunt, et dissipata entia mutuò compatiuntur ob communem participationem.

Altioris scientiæ est in omnia conformia

eamdem extendere methodum, et ubique speculari analogum.

Dissimilia, quatenus non participant uno, habent commune quid et idem, ideoque sunt similia; quatenus autem non participant, dissimilia; namque similitudo ab uno, et unius expertia, dissimilia; ergò hæc contradicunt, nam ambo opposita coincidunt in eodem. — Si ipsa multa principia aliquid participant, id quod participatur erit ante, et sic non amplius plura, sed unum; si vero non participant, oportet ponere hoc ipsum in quantum conveniunt; et sic non participando sunt similia et ad unum aliquid referuntur. Ergò sequitur non plura uno esse prima principia, nec possibilia esse multa sine uno.

Socrates etiam in ideis dignum putat hoc deducere, et in eis simile et dissimile probat, et redarguit Zenonem. Hic autem erat sillogismus Zenonis : si multa entia, quatenus multa, differunt et dissimilia sunt; quatenus autem entia, hinc sunt similia; secundum igitur aliud et aliud, similia et dissimilia; hoc vero non absurdum et mirum aliquid esse simile et dissimile, secundum aliud et aliud, et hoc in ideis ostendit Socrates. At Zeno non paralogizat, quia sermo ejus est universalis in

omnibus, etiam in ideis : si sine uno, simile et dissimile. Zeno igitur et Socrates recte. Uterque intendit reducere vulgus ab umbris unitatum immersarum ad exemplaria idearum quæ sunt verè entia et intelligibilia. Sed dubium quomodo in ideis unio, et unde et ex qua causa.

Erat etiam apud Pythagoræos contemplatio de ideis, et ostendit id ipse Plato in Sophista, idearum amicos appellans in Italia sapientes. — Ideæ sunt essentiæ per se subsistentes; quia sunt essentiæ *immixtæ, simplices*, puræ. Omne, quod est per se, immixtum est; quod per se est, non est in alio; ideo ideæ non sunt in multis. Nihil est per se, quod habet hypostasim in relatione ad inferius, et ex multis æquale (1) sensibus, et opinabile existens, et commixtum phantasticis conceptibus. Universale illud quod est idem (2), separatur ab isto universali quod est in multis, quodque finitum (3) est; hoc enim in alio est et cum materia subsistit, unde et varietatis plenum; et est mortale quodammodo, quia cum materia habitat. — Ideæ

(1) Gog. Forsan habuit ἴσον. Vid. 150.

(2) Gog. αὐτό, ut A. C. D. Nunc autem maluerim καθ' αὑτό.

(3) Gog. *difficile*. Ut B.

in hoc distinguuntur ab universalibus Aristotelis definitivis et prædicabilibus, quæ sunt meri conceptus et methodi. Ideæ Platonis sunt per se subsistentes, immateriales, æternæ, et prorsus abjunctæ ab eis quæ sunt posterioris naturæ et varietatem et dependentiam includunt : Ideæ immixtæ, immortales, puræ, simplices, in sempiterno architecto subsistentes, habentes immortalitatem et puritatem a simplici Deitate; unde per se eis esse convenit, non verò universalibus phantasticis Aristotelis. Ideæ habent simplicitatem ab essentia intellectuali architecti, unâ, impartibili, et, ut aiunt barbari, fontanâ (1). — Idea est ipsa per se; cum dicitur, est ipsa, distinguitur à conceptibus. Sunt enim ii aliorum et ab aliis. — Ideæ distinctæ à formis in materia subsistentibus et quæ sunt in multis. De utroque Aristoteles meminit. De conceptibus inquit aliàs, animal, aut nihil, aut posterius; alias aut nihil aut in singularibus. — Duo colliguntur ex his primò; ideæ non sunt capita collectiva rerum communium in multis, quia sunt ante illa communia existentia in sensibilibus; et sensibilia habent commune hoc ab illis ideis. Secundo

(1) πηγαία.

sequitur ideas non esse conceptus nostros, quia sic essent posteriores et non essent in creatore, sed in nobis. Non etiam ideæ sunt rationes seminales, quia sic essent cognitionis expertes. Ideæ verò sunt secundum substantiam intellectuales et semper eodem actu (1). — Ideæ creatrices, more naturæ; ut ars, ideæ opifices; intellectuales causæ, separatæ, subsistentes in diis, teste Parmenide. — Sermones et dogmata de ideis sunt uti leges circa immutabilia; ideo ideæ sunt entia et objecta sola mente complectenda, et dicuntur propriè intelligibilia.

Restat quærere an idearum sit similitudo. Idearum tota essentia in verbo Timæi dicentis, causam generationis mundi bonitatem summi architecti, quia bonus, et bono invidia nulla est. Ideo vult et potest omnia similia sibi facere. Habet ergo in se potentiam creatricem (2). Nam si omne quod vult, potest; hujus quod potest præaccepit potentiam, potentialiter enim potest omne quod potest; est ergo in eo idea similitudinis secundum

(1) Idea est actus immanens.

(2) Ut A. C. At forsan maluerim lectionem B. D. τούτου ποιητικὴν δύναμιν : *habet istius potentiam.*

quam assimilantur ea quæ facit et ipsi et inter se. Sed si hæc, oportet et dissimilitudinis eorum quæ facit ad se ipsum simul continere causam. Nequit enim umquam fieri imaginem et similitudinem, nisi dissimilitudine, concepta, sine quo, inquit, duo essent Cratyli, scilicet Cratylus, et imago Cratyli. Non est autem Cratylus imago Cratyli. Oportet igitur dissimilari quæ creantur ad creatorem, et sensibilia fieri ad imaginem et exemplar intelligibilium, et dissimilari inter se cum similitudine; idque rursus secundum patris voluntatem. Nam mundus ex habentibus harmoniam constat; omnis autem harmonia est dissimilium et differentium, et sic similitudo in dissimilibus. Est ergo in supremo architecto etiam cum similitudinis idea idea dissimilitudinis primordialiter; similitudinis autem idea in una idea cum unitate præexistit. Unitas itaque est summus architectus, omnium unitatum divinarum comprehensiva. — Non est igitur similia producendi ad se et dissimilia differens idea; non idem tamen similitudo et dissimilitudo. Similitudo ut terminus, dissimilitudo ut infinitum. Similitudo colligit, dissimilitudo dispergit, et gaudet processione, varietate, motu et contrarietate. Essentia

utriusque immaterialis, uniformis, simplex, immortalis; et vis utriusque proportionata essentiæ: virtus similitudinis, colligendi, unificandi finiendi et conformandi; dissimilitudinis vis est dividendi, alterum et infinitum efficiendi deformandique. Ordo earum non in generalissimis quæ participantur ab omnibus, ut essentia, idem, diversum. Hæc enim trinitas, scilicet essentia, idem, diversum, causa omnium. Actiones enim illius immediate producunt formas sive unitates quæ sunt in omnibus singularibus. Non autem in omnia agunt similitudo et dissimilitudo; nam justum est animabus, non corporibus et carentibus animâ. In his igitur mediis generalissimorum et individualissimorum ponenda similitudo et dissimilitudo, de quibus est sermo præsens. Nec enim sunt specialissima quia reperiuntur in multis speciebus, nec generalissima in omnibus entibus, quia ipsum per se subjectum sine forma et qualitate corporeâ, quod est medium inter materiam et formam. Invenies autem illud ipsum et esse et idem esse et diversum. Quomodo enim erit sine essentia? Quomodo erit trina dimensio sine divisione, et quomodo id sine diversitate? Quomodo rursùs continebit sine identi-

tate. In hoc tantum subjecto non est similitudo vel dissimilitudo, quod est sine qualitate; similitudo vero et dissimilitudo in qualitate absunt.

Non idem similitudo et identitas; similitudo in potentia, identitas in essentia. Similitudo et dissimilitudo sunt duæ virtutes quæ præcurrunt duo genera entis, scilicet idem et diversum; at deficiunt aliquando, et in omne extendi qualecunque ens cum illis non possunt. Similitudo melior identitate quia reperitur in Diis; identitas si reperitur in eis, reperitur, ut sunt entia, non secundum proprias essentiarum unitates. Similitudinem autem in illis non vulgarem suminus, sed simpliciter unionem Deorum et communionem : nam propria vocabula non habentes, propter eorum essentiam incomprehensibilem, nomine similitudinis è posterioribus expresso usi sumus, sed non identitatis. Et hoc merito, quia idem in substantia, simile in qualitate; unde nomen qualitatis convenit supersubstantialibus rebus. Verum id quoque addimus quòd non omne quod habet idem, habet similitudinem, eaque sunt altiora quæ in plura patent, imitantia ordinem primificorum et agentium et opificum

generum. Omnibus in entibus identitas, ideo causalior et potentior.

Similitudo melior dissimilitudine. Similitudo est in circulo ; dissimilitudo in linea recta. Item similitudo magis accedit ad unum, igitur melior ; et eadem ratione identitas.

Terminus et infinitum principia sunt post unum. Termino omnia definiuntur. Infinito divinior terminus. Mens voluptate melior ut terminus infinito. — Processus per similitudinem fit. Similitudo causa totius creationis mundi. Similitudo propositum et judicium est architecti ; nam, ait Timæus, quia bonus facit omnia, assimilat sibi.

Contraria quæ mutuò sese corrumpunt per pugnam, sunt infima ex imperfectis. Contraria in materiâ se pellunt, in cœlo coëxistunt, in animabus sunt sine dimensione et divisione, in intelligentiâ sunt excellentissimè unita. Contrarietas duorum principiorum post unum ; et eo ipso quod ea principia sunt unita, hoc et contraria. Unde ubique contraria uni cohærent vertici ; dualitas ex uno subsistit et circa unum. — Imitantur terminum meliora contraria, viliora infinitum, unde aiunt physici deterius contrariorum privationem esse termini. — Nunquam

simile, quatenus simile, participat dissimilitudinis.

Intentio Socratis est elevare ab unitatibus immersis ad unitates abstractas, et impartibiles causas unitatum immersarum, et contemplari cum Zenone quomodo impartibiles istæ (1) essentiæ unitæ simul, et quomodo participant invicem, vel quomodo inest eis unio? Idcirco primum interrogat si sit idearum amicus. Sapientes enim non oportet esse incredulos idearum dogmati.

De participatis et participantibus. Participata sunt ideæ, participantia inferiora; hæc inferiora sunt umbræ et imagines, ideæ exemplaria. Exemplaria et umbræ habent similitudinem et dissimilitudinem; nam oportet primum imaginem factam esse, deinde esse alterius imaginem. — Imago ostendit ex æquo in se ipsâ similitudinem et dissimilitudinem ad exemplar, ut cognoscatur ut imago; non autem summa similitudo est imaginem contemplari uti imaginem, sed si reducatur ad idem imago et exemplar. — Oportet intelligibilia intelligibilium imagines minime fingere, quia sunt impartibilia, teste Timæo: imago non est sui

(1) Ut C. D. p. 167.

ipsius, sed alterius. — Unum causa intelligibilium, non exemplar. — Imago est tantùm ut imago, non est verum ens. Sola ergo sensibilia et apparentia, imagines. — Tempus umbra æternitatis, sic etiam anima umbra et imago intelligentiæ; tempus mensura animæ, æternitas mensura intellectualium. — Generatio in omnibus sensibilibus, etiam in animalibus. Anima optima generabilium et mortalium, partibilis simul et impartibilis; intelligentia vero et mens impartibilis tantum. Ideo mentis nulla generatio, et nequit esse imago mens ipsius patris ; sed illius secunda processio per identitatem facta. Prima imago anima quia prima generabilium.

Relativa indigent fundamento, ut propagines novellæ arboribus.

Ideæ sunt entia indivisibilia et unita inter se, et mensuræ non suscipientes magis et minus, quia sunt in æternitate.

Similitudo est termini, dissimilitudo infinitudinis; dissimile infinitum propter materiam. Materia dissimilitudinis pontus. Similitudo dicitur idealis, dissimilitudo materialis. Deus immixtus, ideo per se facit non dissimilia, sed similia; per materiam dissimilia ; habet Deus ideas amborum; sed præter naturam dissimilia fiunt et tantùm per materiam. Dissimilitudo

dicitur præter naturam, terrigena non cœlestis. Similitudo secundum naturam in toto, partibus, speciebus, individuis una. Omne secundum naturam simile; infinitum præter naturam excidens ab uno. Uniformis semper terminus, varium et difforme infinitum.

Partium essentia concolor toti; omnia commixta. Singula distincta invicem; quælibet idea servat proprietatem suam distinctam ab alia.

Quidam medii aiunt Socratem nec distinguere mixtionem idearum nec ignorare, sed dubitare et interrogare.

Sensibilibus continuitas est loco unitatis, quippè quæ locis egent.

Inchoat à perfectis natura. Nam imperfecta non prodiissent ad perfectionem nisi perfecta præexisterent, quibus hæc imperfecta umbratiliter assimilantur.

In natura intellectuali omnia communicant et participant omnia, quodlibet est quodlibet, et quodlibet in quolibet propter simplicitatem; ideo miscentur invicem et communicant. Alioquin ubi amor eorum, ubi unio, ubi puritas? fit tamen sine confusione commixtio. Communicant alienas proprietates, proprias non dimittunt, ità ut identitas diver-

sitatem participet, identitate permanente, et ita de cæteris exemplaribus universis aliud alius est particeps, naturâ propriâ non amissâ. Quatenus enim unam aliquam proprietatem participant omnes ideæ, eamdem induunt faciem, non naturam.

Non tollit ergo unionem discretio, sed servatur in mixtione distinctio, imo in exemplaribus unio multo major videtur propter naturam exemplarium indivisibilem, et longe amplior discretio, si abstractam perspexeris puritatem.

Socrates ad dicta respiciens desperat mixtionem in ideis, et monstrum appellat, si quis misceat ideas; ideo Zenonem ad explicandam invitat questionem. Primo Socrates admiratur, deinde intelligens posse ideas esse unitas simul et separatas et distinctas, admirandum ait hoc demonstrantem. Ordo igitur ascensionis hic est: primo desperavit; secundo suspicari veritatem cœpit; postremo ad ipsa demonstrationum fundamenta pervenit. Sed neque desperatio excidit; sunt quippe immixtæ, et quodammodo non; sequitur postremo judicium verum, et consonant tria hæc, desperatio, suspicio, spes. Id verò imitatio bonæ mentis; nam proprium est bono-

rum post desperationem suspicari veritatem, deinde penetrare et accedere propinquius semper, et docet natura bonam animam non desperare frustra, nec suspicari falso.

Simile est similia, ut aiunt arithmetici partes æqualiter æqualis sunt æquales : sic similitudo multitudo, non per se unum; similitudo autem est similitudines : habet enim multas, imò omnes virtutes, omnes, inquam, assimilativas vel imaginum ad exemplaria, vel imaginum invicem, vel partium ad tota, vel partium invicem.

Oportet ante dualitatem ipsam esse quamdam unitatem unitivam; omnis enim dualitas ab aliqua unitate procedit et hujus virtutem semper præsumsit. Si vero hoc, oportet esse quamdam unitatem quæ similitudinis est causa et dissimilitudinis uniformiter. Si igitur dicis in hac occulte esse harum causas et indiscrete omnino et semper, et similitudinem dissimilitudinem esse distinctione non existente, et dissimilitudinem similitudinem, fortè non longè abieris a veritate. Nam omnia distincta ab unitis sunt et est primum unum omnia occulte et ineffabiliter in ipsorum causis. Unum autem omnia in causis, sed distincte, ut sit hic ordo in processione post unice unum : absconditum unum

in quo omne remanet omne, et distincte unum in quo omne dividitur in omnia sese mutuò participantia, ità ut servetur cum communione immixtio.

Huc ergo progressis nobis spectandum quid unum et multa, et quomodo se habent invicem. Dicendum itaque quod et unusquisque unum et multa; essentiâ unum, multa potentiis, subjecto unum, multa partibus, specie unum, multa materiâ. Et semper unio pluralitate melior, ut essentia melior potentiis, subjectum accidentibus, totum partibus, species materia; idque ad instar universi. Mundus quippe magnus unus et multus; multus non solum rebus corporeis (in hoc enim habet tantam varietatem, quantam perpetuum ad mortale, immateriale ad materiale, per se vivum ad vivens ex propria constitutione) sed etiam multis entibus spiritualibus, diis, dæmonibus, hominibus, animalibus, plantis; et omne quoque imperium superorum, qui rebus visibilibus et apparentibus præsunt, varium est. Interea tamen mundus unus per harmoniam corpoream, per compassionem naturalem, per ductum et diffusionem unius vitæ ab anima universali per unum intellectuale vinculum; ab his enim omnibus una conspiratio universi est, una

vita, una gubernatio indissolubilis a mente confecta. Sed unde mundus unus et plurimus nisi a summo architecto qui fecit et formavit mundum per suam propriam essentiam ? Nam per suam essentiam creat et facit : sed quod facit per suam essentiam dat (1) rei quæ fit hoc quod habet et quod est in ipso, imò quod est in ipso prius (2). Si igitur mens creatrix fecit, ut mundus unus et multus subsistant, certè in ipsâ est multitudo et unum. Et sicut mundus non in aliqua parte est unus, in alia multus, sed totus per totum, et unus simul et multus, (quicquid enim acceperis et unius et pluralitatis est particeps) ita et architecti mens per se ipsum totum et una est et multa ; etenim multitudo ipsius omnis uniformis est, et unum multiplicatum, et nihil est quod non unum sit et multitudo. Nam unaquæque idearum et una et multa est. Architectus non solum multa; non enim esset unus et impartibilis; nec omnino est multitudo, nec unum solum,

(1) Ut B. p. 196. Not. 3 rectè quidem.

(2) Gog : *magis verò quod est ipsum creans primò.* — *Creans* in textu non est. — *Ipsum* ut A. B. C. p. 196, not. 4.

quia non esset architectus, vel universaliter mens, sed infrà hunc ordinem. — Unum accipe, non primo unum, quia primo unum ab omnibus est exemptum. Non est enim genus unum illud vel species. Nam genus est cujuspiam genus : sed unum abstractum nullius est genus; et species essentia omnino et multitudo, et genere posterior; sed unum abstractum est super essentiam, super omnem multitudinem, nulli penitus posterius. Nec per unum intelligas deitatem mentis, secundum quam est pater et architectus universorum; hæc enim non ullius est particeps multitudinis; fas verò non est participatum fieri gignenti genitum. At neque illud unum accipiendum quod est uti universitas specierum. Rursus enim et hæc est unum et multitudo tota plenitudo specierum. Sed hoc non in omnem architecti naturam extenditur. Illud igitur dicendum unum, quod est universitas totius architecticæ mentis, in quod et Theologus aspiciens, unum cœpit, inquit, habet enim et ipse omnia intellectualiter, et est una mens multarum mentium comprehensiva. Universitatem igitur omnia percurrentem, unitatem appellare oportet ut et substantialitatem ejus servemus. Totum quippe substantia est. Omnia autem totum partici-

pant ut intellectualem proprietatem. — Terminus est unitas multitudinis.

Per genera et species universaliores causæ ac particulares intelliguntur. Species quippe ampliora vocantur genera, et non qualia ea quæ posterioris sunt generis, et quæ in singularibus. Nam hæc simulachra eorum sunt et divisiva. Senarius significat multitudinem quia par et perfectus. Septenarius significat unitatem cujus existit filius, quia impar. Senarius Veneri dicatus, ut filii Pythagoræorum inquiunt; Septenarius Minervæ dominæ nostræ Septenarius ducit a multitudine ad unum; Senarius demittit in multitudinem intellectualia et omnia entia; per Senarium fit demonstratio multitudinis, per Septenarium unitatis.

Zeno etiam per statum et motum redarguit separantes ab uno multa, quoniam idem et staret et moveretur, si multa essent unius expertia. Nam omne stans in quodam consistit uno; et omne quod novetur excedit ab uno. Multa ergo si unius expertia, instabilia; quatenus verò id commune tenent quod unius expertia, unum quiddam habent, et sic immobilia.

Rursus vero contemplandum, qui status, quæ motio et quem habent ordinem et si par-

ticipant invicem. — Architecti intellectum cognitionibus subsistentem puris et immaterialibus, omnium conditorem, super mundanum, immutabilem esse essentia ipsa et actibus, censeo cuivis perspicuum. — Omnis impartibilis forma sempiterna est, omne autem sempiternum in statu suam naturam tenet. Quod enim transmutat vel secundum essentiam vel secundum actum, et alio tempore aliter est vel factum vel agens, partibile est vel primo vel postremo; omnis autem intelligentia impartibilis et simplex et ingenita. Si igitur omnis intelligentia impartibilis, omne autem impartibile sempiternum, omne autem sempiternum incommutabiliter stat, perspicuum igitur, quòd mens omnis stat, et multo magis mens prima architecti; nam quò posterioribus fortior est, eò retinet magis suum ordinem inconcussum. At si universum firmat orbem, et polos in eo et centra et axes, et horum cuique dat permanentem vim, hanc unde daret nisi e sua essentia? Namque ex eo ipso quod est, tribuit; est autem in ipso status causa stantium omnium, imò motûs, quia architectus intelligit se, ergo agit, et actio est motus perfectus; si vero, ut inquit Plato, tamquam vita incorporæorum est motus, oportet multo prius vivificantem causam

in illo motum appellare; ipsum enim vivere motum est habere; si vero tribuit etiam generationi et cœlo motum (1), idque à sua essentia dat, ergò in dante multo prior motus. Nam omne agens per essentiam id quod in se ipso est communicat cæteris, ut ignis calorem (nam agit ab esse, non à proposito) ut sol lumen, et anima vitam. Itaque si architectus dat inferioribus motum, habet causam motus simul cum statu coëxistentem; status est τὸ æternum actionis summi architecti; nam per motum vigil est et vegeta et actuosa et efficax providentia architecti omnium, per statum est permanens et invariabilis et indeclinabilis. Ponenda itaque in architecto hæc genera duo, motus et status.

Nam quo pacto, in uno cum sint et eâdem ordinis serie conjugata invicem, non amica erunt vicissim et mutuò communicabunt? status quidem à motu mutuat actionem affectricem, et motus à statu permanendi vim. Nam aut inertem et mortuum statum ponemus, aut illi vitam et negotium tribuemus. Si autem status esset actionis expers et vitæ, producere nihil posset, nec esset

(1) Ut B. C. D. p. 209.

forma intellectualis; nam omne quod in intelligentia est, vita non vacat, nec enim ex non intellectualibus intelligentiam, nec vitam ex non viventibus subsistere fas. At si habebit vitam status, habebit et motionem, similiter et motum. Nonne enim constanter agitur et immobiliter? vel quo modo alio agit intellectualium formarum ulla? immobiles enim causas illas ideo appellavimus. Quomodo autem immobiles sine statu? igitur status motionis est particeps et contra.

Æqualia permeant in se mutuo et vicissim suas communicant vires, meliora autem permeant imperfecta et diminuta, et communicant ipsis suas proprietates, et sunt ipsis secundum participationem. Inferiora vero firmant se altioribus, familiaria autem et domestica ipsis fiunt et eisdem fruuntur cibis, quasi in ipsis entia, secundum causam. Atqui theologi eadem innuunt per sacras nuptias, communionem divinarum causarum mystice nuptias appellantes. Istam vero communionem interdum quidem in rebus ejusdem ordinis vident, et vocant nuptias Junonis et Jovis, Cœli et Terræ, Saturni et Rheæ; interdum vero inferiorum ad meliora, et vocant nuptias Jovis et Cereris, interdùm vero

meliorum ad inferiora, et vocant nuptias Jovis et Puellæ ; quoniam deorum aliæ sunt communiones inter æquales, ad superiores aliæ, aliæ ad inferiores.

Status et motus circa prima genera, similitudo et dissimilitudo circa secunda.

Procedens in se stans movetur.

Commixtio idearum indicat communionem ipsarum indissolubilem et unionem immaterialem, forsan et fontanam ipsarum et primificam ostendit naturam. Fontanos quippe Crateras alii nonnulli vocare sunt soliti. Et Timæus Cratera vocat causam in qua miscentur entis genera. Ibidem etiam hic mixtionem σύγκρασιν appellavit. Novit enim multas συγκράσεις Plato, ut in Timæo quidem Jovis, in Philebo Bacchi et Vulcani.

Difficile demonstratu est quomodò ideæ unitæ sint, cum sint simplices.

Socrates a philosophorum moribus non abhorret, nec sophisticus est, congressum enunciat, suum, non cælat affectum, cunctis exprimit tendere se ad primam essentiam. Parmenides autem et Zeno adhibent ipsi mentem, intelligentes ipsius divinum furorem atque impetum ad immateriales cognitiones ; deinde in sese mutuo spectant, So-

crate suapte naturâ denunciante mysticam contemplationem; quæ enim ipsi inter se in arcanis loquebantur, hoc ingenuè Socrates præsenserat; deinde subridebant Socratem admirantes ipsum, idque bonitatis symbolum suæ. Non enim eos perturbabant difficultates Socratis, sed gratulabantur quod reperissent ingenium capessendis propriis dogmatibus dignum; quamobrem et Parmenides movet se, et erga illum conjungit colloquia, cessante ipso Socrate. Estque hoc sane symbolum divinum. Oportet enim ante divinorum adventum permovere sese et excitari animi divinum igniculum ad meliorum participationem, descendente vero inde illustratione, conquiescere. Quod sane et Socrates præstat. Nam excitat se, præ se fert suam idoneam capessendis rebus naturam; factoque hic fine dicendi conquiescit, et capit congressiones propheticas, unitates aspernatur mersas in visibilibus rebus, animum ad unitates abstractas revocat, et a processione in multitudinem quodam circulo ad ipsum rursus unum reflectit divina, quæ post aliquot errores ad suum principium revertuntur. Socrates abhorret a multitudine, transcendit ad unum Parmenidis. Nam est propria pri-

mis et secundis causis fœcunda vis ad multitudinem usque; tertiis vero convertendi virtus et elevandi quæ aberraverunt ad manentem causam. Id Socrates ordine cum egerit suo, permotus Parmenides cum illo congreditur. Non enim ante conversionem descendit a primis in tertia communicatio, sed efficiunt (1) solidam atque absolutam per conversionem ad ipsa copulam et contactum. Commotus autem Parmenides alloqui illum auspicatur, colligens illum in sese. O Socrates, non inane vocabulum, sed unio circa ipsum illius animæ; anima namque verè Socrates; quem provocans, nihil videtur aliud efficere Parmenides quam colligere ipsam adolescentis animam et propriæ unire menti. Addit et laudes, quæ est majoris communicatio virtutis. Quæ enim divinis ex hominibus proficiscuntur laudes juvenes boni ingenii promptiores et alacriores ad meliora capessenda reddunt. Laudat itaque Parmenides Socratis erga intelligibilia furorem, ac pleniorem hinc ipsi vim tribuit. Præterea cum de hypothesi idearum interrogat, excitat intelligentiam; namque contemplari intelli-

(1) Scilicet prima. Vid. p. 223, not. 6.

gibilia nullius alius facultatis est quam intellectus et vitæ intellectualis.

FINIS SECUNDI LIBRI (1).

(1) Quæ divisio abest in Gog.

INDEX HISTORICUS

AUCTORUM ET OPERUM

IN HIS DUOBUS LIBRIS

MEMORATORUM.

A.

ADIMANTUS, frater Platonis. *Passim.*

ANAXAGORAS, 13. — 14. — 19.

ANONIMUS poeta, 75.

ANTIPHON, Atheniensis, frater maternus Platonis. *Passim.*

ARISTOTELES tyrannus, 93. — 94. — 95. — 96. — 98.

ARISTOTELES, 26. — 41. — 129. — 132. — 152.

ARISTO, conjux Perictionis, pater Platonis, Adimanti et Glauconis, 67.

Asclepiodotus, amicus Procli, 4. — 5.
Attica secta, 19. — 20. — 55. — 56.

B.

Barbarica philosophia, 40. — 151.

C.

Callimachus, 5.
Cebes, 97.
Cephalus, Clazomenius, 13.

D.

Diotima, 60.

E.

Eleatica secta, 5. — 12. — 39. — 83.
Empedocles, 141.
Eupolis, Comicus, 50.

G.

Glauco, frater Platonis. *Passim.*

H.

Heraclides, Ponticus, dialog., 54.
Heraclitus, 12.
Hesiodus, 52.
Homerus, 42. — 110.

I.

Interpretes alii Parmenidis, 33. — 40. — 53. — 76. — 146. — 147. — 178. — 179.
Ionica secta, physica, 19. — 20. — 55. — 56. — 83.
Italica secta, intellectualis, 19. — 20. — 55. — 56. — 149.

N.

Nicomachus, 4.

O.

Oracula, 205.
Orpheus, 40. — 91. — 197. ὁ Θεολόγος.

P.

Parmenides, Eleates. *Generaliter.* Passim. *Particulariter*, 34. — 62, *ter.* — 120, *quater.*

Perictione, uxor Aristonis, cui Platonem Adimantum et Glaucona peperit; et Pyrilampis cui Antiphontem. 67.

Philolaus, 39.

Plato, *generaliter.* Passim.

Particulariter : Alcibiades, 13.
Convivium, 13.
Cratylus, 154.
Gorgias, 49. — 67.
Menexenus, 22.
Parmenides, *generaliter.* Passim. *Particulariter.* 55. — 65. — 67. — 69. — 73. — 77. — 81. — 84. — 86. — 88 *bis.* — 90. — 93. — 100. — 102.

— 104. — 108. —
112. — 117. — 126. —
127. — 132. — 133.
— 134. — 136. —
138. — 140. — 167.
— 175. — 193. —
200. — 201. — 204.
— 205. — 217. —
219. — 220. — 222.
Philebus, 9. — 10. —
57. — 130. — 161. —
212. — 216. — 219.
Phædrus, 3. — 18. —
23. — 42. — 43. —
47. — 54. — 61. —
82. — 90. — 107. —
113.
Phædon, 10. — 19.
— 49. — 51. — 55.
— 71. — 106. — 107.
Politicus, 83.
Protagoras, 49. — 135.
Respublica, 10. — 41.
— 49. — 62. — 77.

— 99. — 106. — 107. — 126. — 130. — 158.
Sophista, 10. — 12. — 20. — 26. — 29. — 30. — 39. — 41. — 42. — 47 *bis*. — 49. — 51. — 52. — 72. — 83. — 121. — 149. — 170. — 188. — 198. — 199. — 210 *bis*. — 212. — 219.
Theætetus, 21. — 28. — 51. — 175.
Timæus, 71. — 87. — 90. — 153. — 154. — 216.

Pythodorus, auditor Zenonis, 13.

Pythagoras et Pythagoræi, 5. — 12. — 39. — 78. — 86. — 89. — 112. — 149. — 204.

S.

Simmias, 97.

Socrates. Passim.
Stoici, 103.
Syrianus, 4. — 33.

T.

Theologi, 87. — 91. — 96. — 214.
Theophrastus, 26. — Dialog., 54.
Timæus, 7. — 15. — 34. — 35. — 84. — 141. — 162. — 170. — 171. — 216.
Timon, ὁ σιλλογράφος, 23. — 88.

Z.

Zenon, Eleates. Passim.

INDEX

EORUM QUÆ IN HOC VOLUMINE CONTINENTUR.

PRÆFATIO. . . . . vij.

Commentarius græcus, liber primus. . 1.

— liber secundus. 55.

Fragmenta Gogavæ . . . . . 225.

Index historicus. . . . . 275.

ERRATA.

Page 13, lin. 2, ζήνωνος. leg. Ζήνωνος.

Pag. 35, lin. 7, ἥττονας (5) υγγενῆ; leg. ἥττονα (5) συγγενῆ. — *Ibid.* not. 3, πλεοναστου; leg. πλεοναστοῦ. — *Ibid.* ἀ πλεόναστης; leg. ἀ πλεύναστης.

Pag. 58, lin. 2, ἐνεργείαν ἐμφαίνει; leg. ἐνεργείαν ἐμφαίνει τῶν θεῶν. — *Ibid.* not. 2, C. D. ἐμφαίνει τῶν θεῶν. leg. A. B. Deest τῶν θεῶν.

Pag. 108, lin. 19, διὰ μέσον (5) τοῦ Ζήνωνος; leg. διὰ μέσου (5) τοῦ Ζήνωνος. — *Ibid.* not. 5, C. D. διὰ μέσου. leg. A. B. διὰ μέσον.

Pag. 150, l. 14, ἐπινοίαις'. leg. ἐπινοίαις;. — *Ibid.* τοῦ (8) αὐτὸ, leg. τοῦ καθ' αὐτό. — *Ibid.* not. 8, B. τοῦ καθ' αὐτὸ. leg. A. C. D. τοῦ αὐτό.

Pag. 152, l. 1 à fine, τὸ αὐτὸ; leg. τό αὐτῷ. — *Ibid.* Not. 9, B. τὸ αὐτῷ; leg. A. C. D. τό αὐτό.

Pag. 154, lin. 6, τοῦ ποιητικοῦ; leg. τούτου ποιητικὴν. — *Ibid.* not. 3, B. D. τούτου ποιητικήν; leg. A. C. τοῦ ποιητικοῦ.

Pag. 184, lin. 8 et 9, δεῖξιν. leg. δέσιν. — *Ibid.* not. 4, B. δίιξιν. leg. A. δεῖξιν. B. δίιξιν.....

Pag. 185, not. 4, τῶν λλῶν; leg. τῶν ἀλλῶν.

Pag. 189, lin. 4, εἴ ποι (4), τοῦτο. leg. εἴ ποι (4) τοῦτο.

Pag. 190, lin. 1, δύναται; leg. δύναται, . — *Ibid.* l. 2, ἀλλήλοις; leg. ἀλλήλοις, . — *Ibid.* lin. 4, σώματος. leg. Σώκρατους. — *Ibid.* lin. 14, ἔστι. Τὰ μὲν. alinea post ἔστι.

Pag. 195, lin. 1, πλῆθος (1)· ἢ τῷ. leg. πλῆθος· ἢ τῇ μὲν οὐσίᾳ ἓν, ταῖς δὲ δυνάμεσι πλῆθος (1)· ἢ τῷ. — *Ibid.* not. 1,

B. C. D. πλῆθος..... leg. A. Deest ἡ τῇ μὲν οὐσία.... usque ad ἡ τῷ. — *Ibid.* lin. 14, ζῶν, ἀπὸ. leg. ζῶν ἀπὸ.

Pag. 196, lin. 7, ποιοῦν, τοῦτο ποιεῖ (3), καὶ. leg. ποιοῦν (3), καὶ. — *Ibid.* not. 3, B. Deest τοῦτο ποιεῖ. leg. A. C. D. ποιοῦν, τοῦτο ποιεῖ, καὶ.

Pag. 206, not. (2) ἓν τι. leg. (2) B. ἕν τι.

Pag. 208, lin. 7 à fine, τοὺς πόλλους. leg. τοὺς πόλους.

Pag. 209, lin. 6 à fine, ἡ δὲ (8) τὸ. leg. ἡ δὲ τὸ. — *Ibid.* Omninò deleatur not. 8.

Pag. 211, lin. 4, μεταδώσομες; leg. μεταδώσομεν᾽. — *Ibid.* lin. 6, νοερόν. Πᾶν γὰρ. leg. νοερὸν᾽ πᾶν γὰρ. — *Ibid.* lin. 7 à fine, μετειλήφασιν. leg. μετειλήφασιν;.

DEESE LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF CALIFORNIA.